

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33: Hết

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tôi đứng trước tiệm hoa do dự hồi lâu, cuối cùng cũng quyết định mua một bó hồng.

Lúc tính tiền, chủ tiệm hỏi theo thói quen: "Cô mua tặng ai thế?"

Tôi nghĩ một lúc: "Cho tình cũ."

Thật ra cũng không thể tính là "tình cũ" thật sự, cậu ta biết tôi yêu cậu ta, nhưng trước giờ vẫn không thích tôi.

"Tình cũ?" Chủ tiệm nhắc lại, "Cô định níu kéo anh ta?"

"Anh ta mãi cảm với hoa hồng, tôi muốn hun chết anh ta!" Nhận lấy tiền thừa, tôi bỏ qua khoé miệng giật giật của chủ tiệm, hùng dũng tiến về phía khách sạn.

Tôi nhớ lúc trước khi theo đuổi Tiền Chấn Hựu đã từng tặng hoa cho cậu ta.

Cậu ta than thở: "Hạ Tiểu Mễ, chưa chắc đến chuyện con gái tặng hoa hồng cho con trai là chẳng hợp lẽ thường, nhưng chẳng lẽ cậu không biết tớ bị dị ứng với hoa hồng sao?"

Tôi nói mình quả thật không biết.

Trong đầu tôi tưởng tượng ra khung cảnh lát nữa: Tôi cầm bó hoa hồng chậm rãi tiến vào khách sạn, đến trước mặt cậu ta, vẻ mặt chứa chan tình cảm sâu nặng: "Tiền Chấn Hựu, biết cậu dị ứng hoa hồng, tớ phải đặc biệt mua đến hun chết cậu đây!", nói xong còn phải hỏi một cách vô cùng thật thà: "Cậu có thích không?"

Nghĩ đến cảnh cậu ta có lẽ sẽ rất choáng rất choáng, tôi đột nhiên cảm thấy vui vẻ, thế là cười tươi roi rói, cười đến độ nước mắt cũng rơi - Đây là nước mắt hạnh phúc!

Tôi lại nghĩ đến Lữ Dĩ Sương.

Lữ Dĩ Sương là cô dâu của Tiền Chấn Hựu, cũng chẳng mấy khi qua lại với tôi.

Nghe nói nhà cô ấy có tiền, điều kiện rất tốt, ngoại hình cũng xinh đẹp. Mà sự thật quả đúng như thế.

Nhà Tiền Chấn Hựu cũng giàu có, hơn nữa tôi thấy cậu ấy đẹp trai, thành tích tốt, hết như nam nhân vật chính trong tiểu thuyết bước ra vậy. Nhưng Lữ Dĩ Sương lại không nghĩ thế, lúc đầu cô ấy chẳng có chút tình cảm gì với Tiền Chấn Hựu cả.

Về phần cô ấy, tôi còn nhớ rất rõ đó là khi tôi học năm nhất đại học, Lữ Dĩ Sương theo đuổi một đàn anh năm thứ tư trong trường, người ta còn chẳng thèm để ý đến cô ấy. Tôi thấy Lữ Dĩ Sương thật ngốc, thế là vừa cười vừa theo đuổi Tiền Chấn Hựu, cuối cùng Tiền Chấn Hựu lại chạy theo Lữ Dĩ Sương.

Chúng tôi giống như chuỗi thức ăn, có điều hướng mũi tên bị ngược mà thôi. Tôi là người xếp hạng chót, lại muốn đuổi theo "kẻ thù trời định" mà mình sợ hãi, còn Lữ Dĩ Sương xếp thứ hai, lại chạy đằng sau đàn anh năm thứ tư kia.

Mãi cho đến khi tốt nghiệp cũng chẳng nghe nhắc đến cô ấy nữa.

Mà ngày thứ hai sau khi tốt nghiệp, đúng vào thời điểm tôi đang sầu não về công việc thì nhận được thiệp đỏ của Tiên Chấn Hựu, cô dâu là Lữ Dĩ Sương.

Tôi nâng bó hoa, sải bước tiến về phía trước, đến đoạn qua đường, tôi vẫn còn đang thất thần nhìn dòng xe cộ qua lại, thầm nghĩ nếu mình bị đâm thì có khi được vượt thời không luôn ấy chứ... Đương nhiên, cũng chỉ là nghĩ thế, tôi đâu có to gan như vậy.

Khổ nỗi, người to gan hơn tôi thì nhiều lắm.

Bởi vậy, một chiếc xe hàng hiệu đột nhiên lấn làn, đâm thẳng vào tôi.

Tiếp theo tiếng phanh xe là tiếng hét chói tai.

Đau đớn trên người không đến mức như tưởng tượng. Nghe nói khi người ta chết đi sẽ không cảm thấy đau, hoá ra là đúng thật.

Có lẽ là vì ngay trước khi chết, tôi đột nhiên nhìn thấy rất rõ gương mặt kinh hoàng của người lái xe.

"Đến cùng tôi...", đây là ba từ cuối cùng của tôi.

Sau đó người lái xe ngất xỉu.

Mà tôi cũng... chết rồi.

"Lữ Dĩ Sương? Lữ Dĩ Sương!" Có người đang vỗ mạnh vào mặt tôi.

Theo quy luật quái đản của tiểu thuyết, đây nhất định là nhân viên của Địa phủ, sau đó người kia sẽ nói: Thật xin lỗi, chúng tôi có chút nhầm lẫn, dương thọ của cô vẫn chưa tận, nhưng cô lại không thể trở về dương gian, chỉ đành đưa cô đến cổ đại... gì gì đó...

Nhưng mà... Lữ Dĩ Sương?

Nhẽ nào tôi chết thay cho Lữ Dĩ Sương?

Vậy thì không được, cho dù tôi có vượt thời không thì ít nhất cũng phải bắt cô ấy đi cùng mới đúng...

Nghĩ đến đây, tôi lập tức mở bừng mắt, nhưng người trước mặt không phải Hắc Bạch Vô Thường, cũng không phải Đầu Trâu Mặt Ngựa, càng không phải Diêm La Vương, mà là một gương mặt rất thanh tú.

Cô gái trước mặt đang nhú mày... lại còn mặc áo phù dâu màu trắng.

"Phù, cuối cùng cậu cũng tỉnh lại rồi." Thấy tôi mở mắt, cô gái thở phào một hơi, "Nói cậu nghỉ ngơi một chút, cậu lại ngủ không thèm dậy, thật đúng là...", nói rồi cô ta lại nhú mày nhìn tôi, "Không lẽ tối qua Tiên Chấn Hựu chờ không kịp đã... ầy ầy?"

Ngữ điệu vô cùng mờ ám, thần sắc thì cực kỳ gian manh, khiến tôi không thể không sầm mặt xuống. Trước mặt tôi nói Tiên Chấn Hựu và Lữ Dĩ Sương tối qua "ầy ầy" ... đây là cố ý trêu người tôi sao?!

"Thôi thôi, tớ không nói nữa." Cô ta vội xua tay, "Đối với phù dâu mà còn hung dữ như thế, Lữ Dĩ Sương, cậu thật đúng là..."

Sau đó cô ta thở dài rồi đi ra ngoài.

Từ đầu đến cuối tôi đều không có gì để nói, cũng chẳng nói được câu nào.

Đây là một phòng nghỉ nhỏ.

Người vừa rồi gọi tôi là Lữ Dĩ Sương, nói bản thân là phù dâu.

Tôi miễn cưỡng nhìn khuôn mặt trong gương, cùng với bộ váy trắng bông bênh vô cùng khoa trương.

... Lư Dĩ Sương.

Chính xác là Lư Dĩ Sương.

Chính xác là Lư Dĩ Sương đang mặc váy cưới.

Chính xác là Lư Dĩ Sương đang mặc váy cưới chuẩn bị kết hôn với Tiền Chấn Hựu!

Chớp mắt, chân tay tôi cứng đờ, mặt mày trắng bệch, đầu óc rối mù, một lúc lâu sau mới than một tiếng.

Tôi biến thành Lư Dĩ Sương rồi.

Một khắc trước, tôi còn đang suy nghĩ bản thân sau khi bị tai nạn xe cộ sẽ bị đưa đi đâu.

Một khắc sau, tôi lại trở thành Lư Dĩ Sương đang mặc áo cưới chuẩn bị tiến hành hôn lễ...

Thảm kịch!

Thế còn Lư Dĩ Sương thì sao? Hạ Tiểu Mễ chết rồi, vậy còn Lư Dĩ Sương thì sao?

Dựa theo lời cô gái vừa rồi nói thì Lư Dĩ Sương có lẽ chỉ nghỉ ngơi một chút trước khi tiến hành hôn lễ thôi, chẳng dè ngủ rồi không thấy dậy... Đúng thế, Lư Dĩ Sương còn chưa tỉnh, người tỉnh là tôi mà.

Lư Dĩ Sương, nghe nói nhà có tiền, điều kiện rất tốt, ngoại hình cũng xinh đẹp, người con gái chuẩn bị kết hôn với Tiền Chấn Hựu, chẳng ngờ lại chết vì ngủ!

Thiên ý trên người, ông Trời quả nhiên đổ kị người tài!

Hạ Tiểu Mễ tôi xin thề, mặc dù tôi rất ghen tỵ việc cô ấy và Tiền Chấn Hựu kết hôn ,nhưng trước giờ tôi chưa một lần nghĩ đến cái gì tương tự như "Nếu mình là Lữ Dĩ Sương thì tốt biết mấy" cả.

Lữ Dĩ Sương, cô vô tội, tôi cũng rất vô tội, nếu cô không tìm thấy cái xác nào để nhập vào mà biến thành hồn ma lang thang thì cũng nhớ trăm ngàn lần đừng tìm đến tôi đấy nhé...

Tôi gí sát mặt vào gương, nhìn chăm chăm khuôn mặt trước mắt hồi lâu, cuối cùng thở dài: "Cho dù dùng thân phận của Lữ Dĩ Sương cưới Tiền Chấn Hựu thì cũng vẫn là cưới mà...", sau đó cười hì một tiếng: "Cũng tốt, cũng tốt."

Cửa đột nhiên mở ra, tôi quay đầu lại, nhìn thấy Tiền Chấn Hựu cả người vận âu phục đen.

Cậu ta thật đẹp trai, mặc âu phục màu đen lại càng có cảm giác nghiêm túc mà trước giờ không thấy, khiến người khác chẳng thể dời mắt.

"Dĩ Sương, em chuẩn bị xong chưa? Sắp đến lượt cô dâu xuất hiện rồi." Cậu ta cười cười bước lại gần, chỉnh lại tóc cho tôi.

Tiền Chấn Hựu chưa từng cười với tôi như thế.

Trước nay cậu ấy đều chỉ cau mặt nhíu mày, nhìn tôi đầy phiền não, giống như tôi là một cục nợ lớn vô cùng vậy.

Thế nhưng bây giờ cậu ta đang cười vô cùng dịu dàng, mà người đáng lẽ được nhận nụ cười này là Lữ Dĩ Sương, cũng như như người đáng lẽ phải kết hôn với cậu ta là Lữ Dĩ Sương vậy.

"Sao em không nói gì thế?" Cậu ta đưa tay ra huơ huơ trước mắt tôi.

"A?" Tôi căng thẳng nhìn lại cậu ta, e sợ mình đã lộ ra dấu vết nào đó, "Không sao, em, em chuẩn bị xong rồi."

"Ừ, anh đợi em." Cậu ta cười cười, lại đi ra ngoài theo lối cũ.

Lúc cánh cửa khép lại, tôi đột nhiên nhận ra, bản thân mình chẳng vui vẻ chút nào.

Cho dù tôi có dùng thân phận của Lư Dĩ Sương để gả cho Tiền Chấn Hựu thì sao chứ? Tiền Chấn Hựu nói đợi, đó là đợi Lư Dĩ Sương chứ không phải là Hạ Tiểu Mễ. Trước nay chỉ có Hạ Tiểu Mễ đợi Tiền Chấn Hựu, chưa từng có chuyện Tiền Chấn Hựu đợi Hạ Tiểu Mễ.

Tôi biết Lư Dĩ Sương là cô dâu của Tiền Chấn Hựu, còn những chuyện khác liên quan đến cô ấy tôi hoàn toàn không biết chút gì.

Tiền Chấn Hựu yêu Lư Dĩ Sương đến thế, một thay đổi bé xiu xiu cũng sẽ phát hiện ra, chưa kể còn bạn bè và người nhà của Lư Dĩ Sương. Tôi không có một chút ký ức nào, phải che giấu ra sao? Hơn nữa, cho dù không bị ai phát hiện, liệu tôi có thật sự muốn sống dưới danh nghĩa Lư Dĩ Sương cả đời?

Tôi cúi đầu nhìn bộ váy bông bênh trên người và đôi găng tay trắng, khăn voan trên đầu, còn cả di động đặt trên bàn, âm thầm ra quyết định.

Tôi tháo khăn voan, nâng vạt váy, giấu di động trong tay, tiến thẳng ra cửa.

Vừa ra ngoài đã nhìn thấy người con gái lúc này, cô ta thấy tôi thì nói ngay: "Ồ, cuối cùng cũng chịu ra rồi đấy..."

Tôi gật đầu: "Đi vệ sinh chút."

Nghe câu này, cô gái kia nhún vai, tránh sang bên.

Tôi chẳng nhìn cô ấy, siết chặt vạt váy chậm rãi rời đi.

Thật ra tôi đã chẳng nhớ nổi nhà vệ sinh ở chỗ nào.

Nhưng mà, ít nhất tôi còn biết cửa sau nằm ở đâu.

Nói ra thì, cũng phải cảm ơn công việc nhân viên phục vụ tôi đã làm vào mùa hè năm thứ ba đại học. Đây là khách sạn năm sao, tôi nhờ mối quen biết mới được giới thiệu vào làm. Lúc đó tôi cứ mê mê tỉnh tỉnh làm việc kiếm tiền ở đây, nào có ngờ hôm nay Tiền Chấn Hựu và Lư Dĩ Sương lại chọn đúng khách sạn này làm lễ cưới, cũng chẳng thể đoán được tôi lại trở thành Lư Dĩ Sương, còn chuẩn bị làm cô dâu bỏ trốn. Xem ra đúng là côi trên an bài, đáng tiếc ý trời này... aizzz.

Lúc đó tôi dùng nhà vệ sinh dành cho nhân viên, bởi vậy đương nhiên không biết nhà vệ sinh dành cho khách ở chỗ nào. Khi còn làm việc quả là có biết, chẳng qua bây giờ quên mất rồi.

Nhưng cửa sau thì tôi lại nhớ cực kỳ rõ ràng.

Tôi kéo vạt váy, tận lực tỏ ra bình tĩnh làm như không có việc gì đi thẳng về phía cửa sau. Có lẽ những người khác đều nghĩ chắc cô dâu muốn làm gì đó, chỉ tò mò liếc tôi một cái, cũng chẳng nói gì mà để tôi đi qua.

Thế là, tôi vô cùng thuận lợi ra được bên ngoài.

Lúc tôi ra đến nơi, tôi quay đầu nhìn lại khách sạn, vẫn có thể loáng thoáng thấy bữa tiệc linh đình bên trong, nghe được những âm thanh cười nói vui vẻ, có điều dường như tất cả đã chẳng liên quan gì tới tôi nữa rồi.

Mà cũng đúng là chẳng có liên quan gì nữa thật.

Tôi vừa bước đi vừa lướt qua danh bạ điện thoại của Lư Dĩ Sương.

Chính chiếc điện thoại này khiến tôi hạ quyết tâm rời đi, nếu không thứ nhất tôi chẳng biết Lữ Dĩ Sương thế nào, thứ hai trên người chẳng có giấy tờ chứng minh gì, sao có can đảm đi lung tung? Nếu số đen bị bắt về, vô duyên vô cớ làm tổn thương Tiền Chấn Hựu, không chừng còn bị nhận định là yêu quái chiếm thể xác của Lữ Dĩ Sương, chột dạ nên mới bỏ trốn khỏi hôn lễ ấy chứ...

Hạ Tiểu Mễ tôi cả đời quang minh lỗi lạc, cha mẹ qua đời từ sớm, cũng nổi tiếng là một đứa trẻ lỗ mãng. Trừ việc về Tiền Chấn Hựu là có để tâm một chút, còn lại đã bao giờ lo trước lo sau?

Thật đúng là thảm...

Mở danh sách cuộc gọi, tôi gọi cho số đầu tiên.

Tên của số đó là: Lover Lâm Hạo Hải.

Mà dưới một số, là Tiền Chấn Hựu.

Cô nàng Lữ Dĩ Sương này cũng to gan thật, đã chuẩn bị kết hôn rồi mà còn cho Tiền Chấn Hựu mọc sừng, thảo nào lại bị tôi nhập xác, đúng là đáng kiếp.

... Đúng, cho dù Tiền Chấn Hựu đối với tôi cũng chẳng có gì tốt đẹp, nhưng tôi vẫn hướng về cậu ta.

Con người, bản tính vẫn là đê tiện...

Điện thoại kêu hồi lâu, mãi mới kết nối được, tôi còn chưa kịp mở miệng thì đầu bên kia đã vang lên một giọng nói lạnh lùng: "Lữ Dĩ Sương, cô còn không ngoan ngoãn kết hôn đi, gọi điện thoại cho tôi làm gì?"

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tôi ngần ra, cho dù có bất mãn việc người yêu cưới người khác cũng không cần phải nói cái giọng thế này chứ?

Thế là tôi hăng giọng: "Chào anh, em..."

"Tút..." Bên kia đột nhiên truyền đến âm báo bận.

Mợ nó! Tôi nhìn chăm chăm vào điện thoại, không thể tin được! anh ta dám cúp điện thoại như thế!

Đè lửa giận xuống, tôi lại gọi lần nữa.

Kết quả nghe được: "Xin lỗi quý khách, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy..."

Khoé môi giật giật, tâm tình không tốt, cái tên tình nhân của Lữ Dĩ Sương này thật đúng là cái loại bạc tình phụ nghĩa, sao có thể thấy người ta đi kết hôn là đá thẳng như thế được chứ...

Vốn ý định của tôi là ra đến bên ngoài rồi thì gọi cho tên Lover này, nói bản thân vẫn rất thích anh ta, không muốn kết hôn với Tiền Chấn Hựu, bảo anh ta mau tới đón tôi. Đợi người đến rồi thì lại xem tình hình mà tính tiếp...

Kết quả...

Trong lòng tôi lửa giận bùng bùng, vừa cật lực gọi điện thoại, vừa nhanh chóng di chuyển, chỉ sợ đám người trong khách sạn biết mình đã biến mất, mà lúc này bản thân lại đang trong tình trạng bị dìm ngó. Dù sao thì mặc áo cưới đi trên đường vẫn là chuyện hiếm gặp mà. Hơn nữa trong tiểu thuyết với phim truyền hình chẳng phải đã diễn n lần rồi đấy sao, đám người dìm ngó hóng hớt kia có độ tưởng tượng phải gọi là đã đạt tới cảnh giới mới, nhờ lộ ra điều gì thì không ổn chút nào.

Cuối cùng, người bên kia rốt cuộc cũng đầu hàng, nhắc điện thoại lên.

"Lâm Hạo Hải, cuối cùng anh cũng nghe điện thoại rồi!" Tôi hét lên với thái độ vênh vang đắc thắng.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Giọng người kia vẫn lạnh lùng như cũ, hoàn toàn không thấy chút giận dữ nào.

"Em... Em nói anh nghe, em không kết hôn với Tiền Chấn Hựu nữa, em nghĩ kỹ rồi, người trong lòng em vẫn luôn là anh. Chúng ta ở bên nhau lâu vậy rồi, sao em có thể tùy tiện rời bỏ anh như thế? Anh là bầu trời của em, là mặt đất của em, là trái tim em..." Tôi thấy hơi buồn nôn, liền đổi kiểu, "Em kết hôn với Tiền Chấn Hựu là nhất thời hồ đồ thôi, trong lòng em vẫn yêu anh..."

"Cô đang ở đâu?" Đầu dây bên kia đột nhiên cất tiếng.

Giọng anh ta vẫn lạnh lùng xa cách như cũ, hoàn toàn không chút thay đổi, có thể tưởng tượng lúc trước anh ta chán ngấy Lữ Dĩ Sương đến độ nào, tôi đã nói đến thế mà anh ta vẫn bình thản được... Ừm, xem ra tôi chọn đúng cách rồi. Dày mặt sống chết không buông và làm nũng quả nhiên đúng là vũ khí lợi hại của phái nữ, đặc biệt là khi được mỹ nữ như Lữ Dĩ Sương đây sử dụng.

Tôi lập tức báo địa điểm nơi mình đang đứng.

"Đứng nguyên đó đợi." Anh ta nói.

Tôi luôn miệng đồng ý, bụng nghĩ lát nữa gặp mặt Lâm Hạo Hải, ừm, phải thế này thế này, sau đó phải như này như này...

Qua khoảng tầm mười lăm phút, một cỗ xe dừng trước mặt tôi, là hiệu xe tôi không biết. Nói thế nào nhỉ, loại Lư Dĩ Sương thích, có lẽ phải đi xe thể thao hay BMW gì đó, loại xe vô cùng khoa trương lại đắt dọa người, hay hơn thế nữa thì là mấy loại Rolls Royce, Lincoln đáng dài chứ... Tóm lại tuyệt đối không thể bình thường như thế này được!

Tôi vừa nghĩ ngợi lung tung vừa mở cửa xe.

Kết quả, vừa vào trong liền ngẩn ra.

Sau khi ngồi vào chỗ, tôi phát hiện Lâm Hạo Hải đang lái xe chẳng ngờ lại là một ông chú tuổi trung niên... Hơn nữa ông ta còn mặc một bộ đồ giống như đồng phục vậy. Thấy tôi vào, ông ta lễ phép cười chào, sau đó bắt đầu lái xe.

Trong lòng tôi không khỏi thở dài thương tiếc cho con mắt nhìn người của Lư Dĩ Sương, đồng thời thấy may mắn vì Lâm Hạo Hải cũng xem như biết chừng mực, chưa động tay động chân gì, nếu không tôi chẳng cần biết ông ta là ai, nhất định phải một cước trúng mặt mới được!

Lúc đi ngang qua khách sạn kia, tôi nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn, Tiền Chấn Hựu đứng trước cửa ra vào, vẻ mặt nôn nóng.

Đáng tiếc, tôi chẳng thể làm được gì.

Xin lỗi nhé Tiền Chấn Hựu, tôi là Hạ Tiểu Mỹ, không phải Lư Dĩ Sương, không phải người cậu yêu.

Tôi ổn định lại tâm trạng, sau đó quyết định thực thi kế hoạch.

Tôi gọi Lâm Hạo Hải: "Lâm Hạo Hải à..."

"Cô Lữ, ở đây cách chỗ ông chủ còn xa lắm, cô gọi gì vậy?" Ông chủ lái xe nghi hoặc hỏi.

"..."

Gì cơ? Ông chủ?

Thế tức là, ông chủ trước mặt đây không phải Lâm Hạo Hải mà chỉ là người lái xe gì gì đó dưới trướng Lâm Hạo Hải thôi? Tôi thầm thở dài một hơi, đáp: "Tôi chỉ gọi vậy thôi."

Ông chủ đó cũng không lấy làm lạ, chỉ lắc đầu than: "Đã bao nhiêu năm rồi, thật đúng là tạo nghiệt..."

Tạo nghiệt?

Bụng vô cùng tò mò nhưng cũng không tiện hỏi ra, thế là tôi đành làm như không nghe thấy, để mặc xe chạy đến một nơi không xác định nào đó.

Qua không bao lâu, xe rốt cuộc dừng lại. Tôi chẳng xem các tạp chí kinh tế hay tin tức mới bao giờ, nhưng đối với tập đoàn Lâm thị thì cũng từng nghe đôi chút... Nếu so sánh với tập đoàn Lâm thị thì toàn bộ nhà họ Lữ và nhà họ Tiền đều chẳng tính là gì...

Lâm Hạo Hải, Lâm Hạo Hải... Nếu đã họ Lâm, nhẽ nào Lâm Hạo Hải là tổng giám đốc hay giám đốc điều hành gì gì đó của chỗ này? Vừa rồi chủ lái xe không phải gọi anh ta là "ông chủ" sao?

Thật không ngờ Lữ Dĩ Sương lại chê bôi một người gia thế hiển hách như vậy mà chọn kết hôn cùng Tiền Chấn Hựu. Nhưng rõ ràng cô ta thích Lâm Hạo Hải hơn, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Cái cô nàng Lữ Dĩ Sương này, đầu óc thật quá kỳ quặc.

Tôi đem cả bụng thắc mắc theo chân chú lái xe bước vào tập đoàn Lâm thị. Toà nhà này cao đến dọa người, cũng không biết nếu lỡ may thang máy hỏng thì phải làm sao nữa...

Cũng may lúc tôi đến thang máy vẫn hoạt động tốt, thế là tôi liền nhìn thấy chú lái xe ẩn tầng hai mươi chín, trong bụng thấp thỏm lo lắng lát nữa gặp Lâm Hạo Hải sẽ ra sao.

Trên đường lên tầng hai mươi chín, thang máy không ngừng có người ra ra vào vào, nhưng chẳng có người nào lại không liếc mắt nhìn tôi. Mặc dù nói là liếc trộm, nhưng cũng chỉ la giữ ý một chút thôi, tôi cũng đâu phải đầu gỗ, sao có thể không phát hiện ra những ánh mắt đó, thế là tôi bèn giương ánh mắt đầy tò mò về phía bọn họ. Đám người đó lập tức cúi xuống, chuyển sang châu đầu vào nhau rì rầm to nhỏ.

Cô nàng Lữ Dĩ Sương này không đến nổi nổi danh thế chứ... Hay là cả cái tập đoàn Lâm thị này đều biết về gian tình của Lữ Dĩ Sương và Lâm Hạo Hải? Choáng, không phải chứ... A! Nhất định là vì thấy tôi đang mặc áo cưới rồi! Không xong, lát nữa phải thay bộ áo cưới này ra đã!

Rốt cuộc cũng đến được tầng hai mươi chín, chú lái xe đưa tôi lại một cánh cửa văn phòng rất lớn, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Giám đốc Lâm, tôi là chú Lý." Chú nói.

"Vào đi." Trong phòng vọng ra tiếng nói của Lâm Hạo Hải.

Chú Lý mở cửa, ra hiệu cho tôi tiến vào.

Tôi chỉnh lại váy cưới của mình một chút rồi căng thẳng bước vào.

Lâm Hạo Hải khác hẳn tưởng tượng của tôi.

Anh ta mặc một bộ đồ khá bình thường nhưng trông lại vô cùng đẹp mắt, tóc đen nhìn có vẻ rất mềm, phần mái để thả tùy ý trên vàng trán trắng mịn. Có người nói, trên khuôn mặt đàn ông, thứ quan trọng nhất là sống mũi và cằm. Nếu nói vậy thì tôi chỉ có thể nhận xét, khuôn mặt anh ta rất đáng tán thưởng. Chỉ cần anh ta ngồi đó không thôi, khí thế đã vô cùng mạnh mẽ.

Bao nhiêu năm như vậy, đây là lần đầu tiên tôi thấy một người còn đẹp trai hơn cả Tiền Chấn Hựu.

Hơn nữa trên người anh ta còn tỏa ra một loại khí thế không giận dữ nhưng vẫn đầy uy hiếp, đây là thứ mà Tiền Chấn Hựu không thể so sánh nổi.

Lâm Hạo Hải thả văn kiện trên tay xuống, ngẩng đầu lên.

Đôi mắt rất đen, rất sáng.

Mà lúc này tôi còn đang mặc một bộ váy cưới vừa bản thủ vừa nhả nhúm, tay siết chặt di động, thấp thỏm nhìn anh ta.

Vốn dĩ tôi cho rằng mình có thể vô cùng hào hứng nói chuyện với anh ta, sau đó khiến anh ta quy phục, cuối cùng là đồng ý giúp đỡ tôi. Thế nhưng đến giờ tôi còn chưa mở miệng thì khí thế đã thua người ta cả trăm dặm rồi.

"Cô là ai?" Dường như Lâm Hạo Hải chẳng muốn nhiều lời thừa thãi, trực tiếp mở miệng hỏi thẳng.

"... Hả?" Ngẩn ra giây lát, tôi kinh ngạc nhìn Lâm Hạo Hải.

"Cô không phải Lữ Dĩ Sương." Anh ta nhìn phản ứng của tôi, tiện tay nhắc một phần văn kiện lên rồi cúi đầu đọc, sau đó dùng loại giọng điệu

chẳng chút để tâm nói tiếp: "Cô cũng hoàn toàn không biết quan hệ giữa tôi với Lữ Dĩ Sương là thế nào cả."

"Ai bảo thế?!" Anh ta nói đến đây, tôi lập tức bùng bùng khí thế, cười khi một cái: "Em chính là Lữ Dĩ Sương đây! Em còn nhớ khi chúng ta cùng thưởng hoa ngắm trăng, em gọi anh là Lover, mà anh thì gọi em là Dĩ Sương, chúng ta nói lời yêu thương nồng thắm..."

"Phụt!" Tôi còn chưa nói hết thì cái tên Lâm Hạo Hải mặt mày vẫn nghiêm túc này giờ đã không nhịn được mà phì cười. Vai anh ta còn run run đến một lúc mới ngẩng được đầu dậy: "Trí tưởng tượng của cô cũng phong phú thật đấy, đáng tiếc, sai tuốt!"

Sau đó, mặt anh ta lại lạnh te: "Tôi không muốn lãng phí thời gian. Bây giờ cô đang bỏ trốn khỏi đám cưới, xem ra cũng là tình huống khẩn cấp, trình bày rõ sự thật chỉ có lợi cho cô thôi."

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi một hồi, mãi mới thốt ra được hai chữ: "Mẹ kiếp..."

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Nghe tôi chửi tục, anh ta cũng chẳng có tí phản ứng nào. Rõ ràng trừ khi tôi nói chuyện liên quan đến thân phận mình, còn không anh ta cũng chẳng quan tâm.

"Tôi, tôi quả thật không phải Lư Dĩ Sương." Tôi vò vò đầu, kéo kéo váy, cuối cùng cũng vô lực thốt một câu.

"Ừm?" Anh ta cười cười.

"Nhưng, cho dù tôi có nói tôi là ai thì chắc anh cũng chẳng biết." Tôi lại chinh chinh váy, "Tôi nói tôi là Trương Tiểu Nha, Lý Tiểu Miêu, Hạ Tiểu Mễ, Triệu Tiểu Thiên... anh biết được chắc?"

"Hạ Tiểu Mễ?" Lâm Hạo Hải bất ngờ nhú mày, cất tiếng.

"Í?" Sao anh ta lại chọn được đúng cái tên này chứ? Chắc, chắc vì đó là cái tên nghe có vẻ bình thường nhất trong đám vừa rồi chẳng?

Tôi vỗ tay: "Ha ha, quả không hổ danh là người yêu của Lư Dĩ Sương, đoán cái trúng luôn!"

Anh ta chẳng thèm để tâm đến mấy câu nịnh bợ thô thiển của tôi, bảo: "Mau nói rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

"Chuyện gì là chuyện gì chứ?" Tôi thở dài, "Tôi đi tham dự hôn lễ của Lư Dĩ Sương và Tiền Chấn Hựu, kết quả đi nửa đường thì bị xe đâm. A,

không biết thân thể của tôi còn sống hay chết nữa! Sau đó tôi tỉnh lại thì đã biến thành Lư Dĩ Sương rồi, tôi đoán Lư Dĩ Sương chắc là chết trong lúc ngủ rồi.... Ấy, anh cũng đừng thương tâm đau khổ quá nha."

Tôi vội vàng bổ sung thêm một câu.

"Thương tâm đau khổ?" Anh ta dùng ngữ điệu mang vẻ châm biếm nhắc lại một lần, "Rốt cuộc là từ đâu mà cô lại nhận định tôi với Lư Dĩ Sương có quan hệ đó thế?"

Tôi dùng điệu bộ dưng cồng phấm đưa điện thoại di động của Lư Dĩ Sương đến trước mặt anh ta.

Lâm Hạo Hải nhíu mày, sắc mặt vô cùng khó coi, ngay khi tôi tưởng anh ta sẽ phun ra câu "Mẹ kiếp" thì lại thấy người trước mặt ngẩng đầu: "Di động này về sau cô dùng?"

"A? Chắc là thế..." Tôi dờ dẫm gật đầu.

"Ừ, vậy thì thôi." Anh ta trả điện thoại lại, không thêm để ý đến đám dấu chấm hỏi bay quanh đầu tôi, nói: "Bây giờ phải xử lý chuyện của Lư Dĩ Sương trước đã."

"Cái gì?" Tôi nghi hoặc hỏi lại.

"Hôn lễ." Anh ta đáp: "Gọi điện thoại cho tiền Chấn Hựu, bảo là hủy bỏ hôn lễ, lý do thì tự cô nghĩ đi. Tiếp theo gọi điện cho cha mẹ Lư Dĩ Sương, nói cái gì thì đến lúc đó tôi dạy cô."

Mắt ôi đảo liên hồi: "Này, tôi với Tiền Chấn Hựu cũng đâu có thân, gọi điện thoại gì chứ, anh gọi đi!"

"Không thân?" Anh ta nhếch khoé miệng, "Theo đuổi người ta bốn năm, còn không thân à?"

"Anh..." Tôi kinh ngạc tròn tròn mắt, không ngờ anh ta còn biết chuyện của tôi với Tiền Chấn Hựu nữa!

Anh ta cũng chẳng để ý đến dáng vẻ sững sờ của tôi, tiếp tục cúi đầu làm việc của mình.

Quá vô tình, quá cay nghiệt, quá lạnh lùng, quá chi là cố tình gây sự...

Tôi nằm di động, nhìn chăm chăm cái điện thoại đã tắt máy từ lúc nào lâu thật là lâu, cuối cùng nghiêng đầu liếc Lâm Hạo Hải một cái, anh ta đã đeo lên cặp kính không gọng, đang ngồi trước máy tính làm việc. Tôi ngẩn ra một lúc, rớt cuộc nhảy dựng lên, chỉ vào Lâm Hạo Hải: "A! Là anh!"

Anh ta nghe tôi hét cũng chẳng ngạc nhiên, chỉ cười cười: "Cái gì?"

"Tôi nhớ ra rồi!" Tôi nhìn chăm chăm anh ta.

Lâm Hạo Hải đặt tập tài liệu trên tay xuống, bộ dạng vô cùng hứng thú hỏi lại: "Cô nhớ ra cái gì rồi?"

"Không sai! Năm đó đàn anh mà Lư Dĩ Sương theo đuổi chính là anh!" Tôi từ tốn trả lời.

Đúng thế, năm đó Lư Dĩ Sương chuyển đến trường của chúng tôi, theo đuổi người đàn anh năm thứ tư đó rất lâu. Xét theo chuỗi thức ăn tôi theo đuổi Tiền Chấn Hựu, Tiền Chấn Hựu lại theo đuổi Lư Dĩ Sương ngày đó, tôi cũng có lần nhìn thấy Lâm Hạo Hải.

Có điều lúc ấy cả đầu tôi chỉ có Tiền Chấn Hựu, nhìn thấy Lâm Hạo Hải cũng chỉ là vô tình, sao mà nhớ được chứ? Vừa rồi tôi im lặng thật lâu mới có thể nhớ ra... Thật là quá khó khăn, quá khó khăn.

Anh ta sững lại: "Cô nhớ đến chuyện này?"

"Không! Còn nữa!" Cô tức giận nói tiếp: "Còn có một lần anh ở đâu chạy ra cướp mất rất nhiều cành ngân liễu của tôi nữa! Hại tôi chỉ có thể mua mấy bông hoa hồng còn sót lại của tiệm hoa để tặng cho Tiền Chấn Hựu!"

Đúng thế, chính là lần đó, tôi đã mua hết toàn bộ số hoa ngân liễu có trong tiệm, chuẩn bị đem đến tặng Tiền Chấn Hựu. Kết quả chẳng biết ở đâu nhảy ra một anh chàng đeo kính, cướp hết toàn bộ số hoa của tôi. Tôi đuổi theo không kịp, đành phải điên cuồng chạy trở về tiệm hoa, hỏi ra thì cũng chỉ còn mỗi hoa hồng là phù hợp, thế nên mới xảy ra tấn bi kịch phía sau...

Lúc đó tốc độ của anh ta cực kỳ nhanh, nếu không phải vừa rồi anh ta đeo kính vào thì tôi còn không nhận ra đâu! Cái tên này...

Khoé mắt anh ta giật giật: "Cô mua hoa ngân liễu tặng Tiền Chấn Hựu?"

"Đương nhiên rồi." Tôi gật đầu.

"Có người con gái nào tặng hoa cho con trai lại tặng hoa ngân liễu cơ chứ..." Anh ta bóp trán.

"Ngân liễu thì có gì không tốt chứ, không bị khô héo, không rụng cánh rụng nhị, lại không có mùi gì kỳ lạ, màu sắc cũng rất đa dạng... Mà còn rất rẻ nữa chứ!" Nếu không lúc đầu tôi sao có thể mua nhiều ngân liễu như thế...

"Đúng thế, hơn nữa ngân liễu ngân liễu, ý chính là ngân lượng*, quá may mắn còn gì!" Tôi khinh thường cái thể loại chẳng hiểu đạo lý gì như Lâm Hạo Hải!

* Ngân liễu: Hoa tầm xuân, tiếng Trung đọc là "ngân liễu - yín liǔ", phát âm gần giống với "ngân lượng - yín liǎng".

Lâm Hạo Hải nhìn tôi chăm chăm một lúc, cuối cùng cũng quyết định bỏ qua đề tài này: "Lúc đó tôi cướp ngân liệu của cô là vì Lữ Dĩ Sương đuổi ngay đằng sau, vừa hay thấy cô cầm bó hoa đứng đó, tôi liền tiện tay cướp đi rồi về bảo với Lữ Dĩ Sương tôi nhận lời tỏ tình của cô."

Mắt tròn tròn, mồm há hốc, hoá ra vào lúc tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì bản thân đã tỏ tình với người khác rồi?!

"Anh thật quá vô sỉ..." Tôi khinh bỉ anh ta.

Lâm Hạo Hải cười cười, cũng chẳng nói gì.

Chúng tôi im lặng một lúc, tôi đột nhiên hoàn hồn: "Đúng rồi! Năm đó Lữ Dĩ Sương theo đuổi anh mà! Lẽ nào..."

Lẽ nào anh ta căn bản không thích Lữ Dĩ Sương, chỉ có Lữ Dĩ Sương tự mình đa tình, hơn nữa còn đổi tên người ta thành "Lover"... Cũng giống như tôi cũng lưu số điện thoại của Tiền Chấn Hựu là "A Hựu", nhưng trong thực tế nếu ở trước mặt Tiền Chấn Hựu gọi cậu ta như thế, kiểu gì cũng bị lơ đẹp cộng thêm khinh bỉ...

Lâm Hạo Hải khẽ cười, gật đầu.

Tôi ôm ngực đổ sập xuống ghế sofa.

Bi kịch quá... T_T Mặt mũi mất sạch rồi...

Lâm Hạo Hải thấy bộ dạng nhất thời bưng tỉnh của tôi, cười cười nói: "Mau gọi điện thoại đi."

"Sao anh lại muốn giúp tôi?" Tôi nằm trên sofa, nghiêng đầu hỏi anh ta.

Lâm Hạo Hải liếc tôi: "Xem như đền bù cho vụ lần trước tôi cướp hoa của cô đi."

Tôi thở dài, quả nhiên người tốt sẽ được đáp đền...

Tôi mở máy, phát hiện có tận ba mươi sáu cuộc gọi lỡ, mười bốn tin nhắn... Tất cả đều của Tiền Chấn Hựu, thỉnh thoảng mới chen vào mấy cuộc người khác, có thể bỏ qua.

Nếu tôi mất tích, chắc Tiền Chấn Hựu cũng chẳng lo lắng như thế này đâu nhỉ.

Đến tận lúc này, e là Tiền Chấn Hựu vẫn không biết có một người tên Hạ Tiểu Mễ đã bị xe tông, hơn nữa còn chết thẳng cẳng rồi...

Tôi thở dài, vừa hay tiếng chuông điện thoại kêu vang. Là Tiền Chấn Hựu gọi tới, tôi lập tức bắt máy.

"A lô?" Tôi chậm rãi mở miệng.

"Dĩ Sương! Cuối cùng em cũng biết bắt máy rồi? Em đi đâu thế hả?" Tiền Chấn Hựu vừa mở miệng, âm thanh gấp gáp đã đánh vỡ ảo tưởng của tôi.

"Ừm... Tiền Chấn Hựu này, em nói cho anh nghe, em nghĩ đi nghĩ lại rồi, vẫn là không nên kết hôn với anh." Tôi nói.

"Dĩ Sương, em đang nói gì thế?!" Trái tim mong manh của Tiền Chấn Hựu chắc là rơi vỡ đầy đất rồi. Trước nay cậu ta vẫn rất dịu dàng, ngay từ đầu giọng nói khẩn trương kia cũng đã khác xa bình thường, thái độ bây giờ lại càng khiến người khác nghi ngờ có phải Tiền Chấn Hựu bị thứ gì đó ám rồi không.

"Ừm, chuyện này..." Tôi nhú mày liếc nhìn Lâm Hạo Hải đang trưng bộ dạng "chẳng phải việc tôi, cóc cần quan tâm", nói: "Lâm Hạo Hải vừa nhận lời em rồi! Em muốn ở bên cạnh anh ấy! Thật sự rất xin lỗi anh!"

Nói rồi liền dập điện thoại, sau đó tắt máy.

Tôi không dám nghe Tiền Chấn Hựu trả lời, cũng không muốn nghe, trong lòng không ngừng gầm gừ: Ai bảo lúc đầu cậu làm tổn thương tôi, bây giờ cho cậu đau thương đến chết luôn...

Bên kia, Lâm Hạo Hải nghe tôi nói xong cũng chẳng thèm ngẩng đầu, thái độ vô cùng bình tĩnh.

"Này, tôi huỷ hoại thanh danh của anh như thế, anh không có gì để nói sao?" Tôi có phần khó hiểu hỏi anh ta, vốn tôi cũng đã sẵn sàng để chịu trận rồi mà.

"Tôi phải nói gì?" Lâm Hạo Hải hỏi ngược lại tôi, sau đó nhìn ra cửa sổ, "Nếu cô đã nói vậy thì cứ như vậy đi."

"Hả?!"

Tôi hoài nghi bản thân có phải nghe lầm rồi chẳng...

Anh ta nói "Cứ như vậy đi"?

"Cứ như vậy đi" là có ý gì? Lẽ nào nói anh ta quả thật cùng tôi, à nhầm, phải nói là cùng Lữ Dĩ Sương thành một đôi? Nhưng mà việc này cũng quá bất thường đi! Lữ Dĩ Sương theo đuổi anh ta lâu như vậy, nhẽ nào chỉ vì một câu nói của tôi mà anh ta đã đồng ý rồi?

Có điều... cái tên Lâm Hạo Hải này trước giờ tiếc chữ như vàng, nói không chừng tại anh ta kiêu lời quá nên mới dẫn đến việc tôi nghe nhầm ấy chứ...

"Hả cái gì, thì cứ làm như lời cô nói thôi."

Anh ta lạnh lùng lên tiếng.

"Khụ..."

Tôi thấy, thế giới này thật là quá giả dối!

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tôi thấy, thế giới này thật là quá giả dối!

Để kiểm định tính chân thật của nó, cuối cùng tôi vẫn phải hỏi một câu đầy nghi hoặc: "Anh... anh quyết định yêu Lư Dĩ Sương?"

Anh ta liếc tôi: "Cô là Lư Dĩ Sương?"

"Tôi là Hạ Tiểu Mễ!" Tôi ưỡn ngực.

"Thế chẳng phải rõ ràng rồi sao?" Anh ta lờm một cái.

"Bởi vậy... Rốt cuộc là ý làm sao?!" Tôi cắn môi nhìn anh ta, "Lẽ nào, anh thầm yêu tôi từ lâu lắm rồi?"

Khoé môi Lâm Hạo Hải giật giật: "Cô mà nói thêm câu nữa, tôi sẽ lập tức gọi người đuổi cô ra ngoài!"

Tôi vội vã xua xua tay: "Đừng, tôi chỉ đùa tí thôi ấy mà.."

Anh ta không nói gì nữa, hình như đã lơ đẹp tôi, chắc là thấy chẳng buồn cười gì.

Tôi than thở: "Tôi hiểu rồi, anh là đang giúp người con gái thuần khiết mỏng manh lương thiện vô tội ngây thơ hoạt bát đáng yêu rực rỡ đơn thuần là tôi đây, bởi vậy mới tình nguyện nói với người khác là chúng ta đã thành một cặp?"

Nói dứt lời tôi liền chạy lên trước, nằm bò trên bàn làm việc của Lâm Hạo Hải, dùng cặp mắt chan chứa tình cảm sâu sắc nhìn anh ta: "Anh chính là 'thánh mẫu', à nhầm, 'thánh cha'!"

Mặt anh ta lạnh tanh, đập cả tập giấy tờ trên tay vào mặt tôi.

Tôi: "..."

Mặc dù Lâm Hạo Hải vô cùng khinh bỉ tôi, nhưng dù gì anh ta cũng đồng ý giúp đỡ, lá gan của tôi lập tức to lên nhiều.

Gan to lên, não liền nhỏ đi, tôi cũng lười suy nghĩ nguyên do tại sao anh ta lại giúp mình. Có lẽ nhìn tôi ở bên cạnh lời thôi không dứt, thấy phiền quá nên muốn đá đi sớm? Hoặc cũng có lẽ... Ày, thôi đi, thôi đi.

Tôi cầm di động, đang chuẩn bị mở lên thì đột nhiên nhớ tới mấy cuộc gọi liên tục muốn đòi mạng của Tiền Chấn Hựu, đành hậm hực đặt ngay di động xuống, nói với Lâm Hạo Hải: "Này, cho tôi mượn điện thoại chút nhé!"

Anh ta ra dấu về phía chiếc điện thoại bàn để bên cạnh.

Tôi nhắc máy lên, sau đó khựng lại: "Ừm.. số điện thoại là bao nhiêu ấy nhỉ?"

Lâm Hạo Hải thở dài, đột nhiên giật ống nghe trên tay tôi: "Thôi đi, cô cũng chẳng nói được ra hồn đâu, để tôi gọi cho."

Tôi ngẩn ra, gật gật đầu.

Anh ta nhấn số, lúc sau cất tiếng: "Là bác Lư phải không ạ?"

Sau đó tiếp: "Dạ, đúng ạ, Lư Dĩ Sương đang ở chỗ cháu."

Đầu bên kia lại nói gì đó khiến mặt Lâm Hạo Hải trầm hẳn xuống, anh ta lại đáp: "Dạ, trước đây là cháu không biết trân trọng, sau này cháu sẽ đối xử thật tốt với cô ấy."

Lại im lặng một lúc rồi lên tiếng: "Trước tiên cứ để Lư Dĩ Sương ở lại đây mấy hôm đã ạ, bây giờ tâm trạng của cô ấy rất bất ổn, không tiện gặp mặt mọi người."

Đầu bên kia chắc đã đồng ý, Lâm Hạo Hải gác máy, mặt lạnh tanh bảo tôi: "Ổn rồi."

Tôi vỗ tay: "Quá đỉnh!"

"Cô nghe thấy cái gì rồi?" Khoé môi Lâm Hạo Hải khẽ nhếch.

"Không có gì, chỉ riêng mỗi câu 'trước đây là cháu không biết trân trọng, sau này cháu sẽ đối xử thật tốt với cô ấy' đã đủ khiến người ta thấy quá đỉnh rồi. Thật đúng là không ngờ đấy, anh nói mấy câu này mà mắt cũng không chớp lấy một cái." Tôi bĩu môi.

Lâm Hạo Hải nhìn tôi một cái, cười cười, cười đến độ tôi sờn tóc gáy, chỉ đành cười gượng: "Hi hi, tôi đảm bảo, câu đó một trăm phần trăm là khen ngợi..."

Chắc do thấy thái độ của tôi quá hèn nhát, bắt nạt cũng chẳng có gì vui vẻ nên Lâm Hạo Hải không thèm nhìn tôi nữa, chỉ cúi đầu lật giở xấp giấy tờ trong tay: "Cô đi loanh quanh một lát đi, lát nữa hết giờ tôi đưa cô rời khỏi đây."

"Đưa tôi rời khỏi đây?" Tôi nghi hoặc nhìn anh ta: "Đi đâu cơ?"

"Nhà tôi." Lâm Hạo Hải vẫn rất lạnh lùng, tôi thì rất choáng, rất vô lực.

"Đến nhà anh?"

"Nếu không thì đi đâu?" Anh ta hỏi ngược lại khiến tôi ghen hòng.

Cũng đúng, chẳng phải bây giờ tôi với anh ta đã có quan hệ "người yêu" rồi đó sao, tôi không đến nhà anh ta thì đi đâu được? Mà có muốn đi chỗ khác thì cũng phải bảo anh ta nói hết những chuyện liên quan đến Lữ Dĩ Sương trước mới được...

Tôi càng nghĩ càng thấy phiền, thế là bộc phát: "Lâm Hạo Hải!"

Anh ta bị giọng điệu của tôi làm giật mình, nhú mày hỏi: "Gì?"

"Tôi muốn ra nước ngoài, anh thấy có được không?" Mắt tôi bắt đầu sáng long lanh, "Nếu tôi ra nước ngoài thì không cần gặp mặt người nhà họ Lữ nữa, cũng có thể không cần quan tâm Lữ Dĩ Sương làm gì, càng chẳng cần học cách nói chuyện, cách làm việc, cách xử sự gì gì đó của cô ta nữa?"

"Cô không muốn?"

"Nói vớ vẩn!" Tôi bĩu môi, "Tôi là Hạ Tiểu Mễ! Tại sao lại phải học theo Lữ Dĩ Sương, tôi tốt thế này, hoàn toàn vừa lòng với bản thân, sao lại phải học theo cái cô nàng kỳ quái kia chứ..."

"Kỳ quái?" Lâm Hạo Hải cười cười, "Cô đừng quên, Lữ Dĩ Sương là người Tiên Chấn Hựu thích."

"Anh đúng là chỉ biết xát muối lên vết thương của tôi thôi..." Tôi thở dài, xoa xoa cánh tay trần của mình, "Đó là do mắt Tiên Chấn Hựu mù rồi... Cậu ta thích thì cứ thích đi, từ lâu tôi đã chẳng bận mà gì nữa rồi, cũng đâu phải hiểm lạ gì..."

Tôi làu bàu mãi câu này, cũng không biết là nói cho Lâm Hạo Hải nghe hay nói cho chính mình nghe nữa.

Lâm Hạo Hải nói: "Thật ra cho dù cô có ra nước ngoài thì cũng không trốn được khỏi bọn họ. Nhưng tôi lại có cách giúp cô giảm thiểu tối đa cơ hội giáp mặt với những người liên quan đến Lư Dĩ Sương."

"Cách gì cách gì?" Tôi quá vui mừng, vội vã hỏi ngay.

"Gả đến nhà tôi." Anh ta đáp lại vô cùng bình tĩnh.

"Phụt..."

Đúng thế, cách này quả không sai. Nếu tôi gả cho Lâm Hạo Hải, vậy thì đương nhiên cơ hội giáp mặt với cha mẹ Lư Dĩ Sương và Tiền Chấn Hựu đều sẽ chẳng còn mấy lần, hơn nữa có thể tiến vào vòng giao tiếp của Lâm Hạo Hải làm quen thêm người mới, chẳng qua...

Tôi hỏi: "Lâm Hạo Hải, anh cũng không cần làm đến thế chứ? Chỉ vì giúp tôi mà anh phải huỷ hoại hoàn toàn tiền đồ trước mắt như thế sao? Hay là nói, anh vẫn cho rằng 'vợ cả chẳng bằng vợ bé, vợ bé chẳng bằng vụng trộm' nên muốn biến tôi thành đồ trang sức? Tôi nó cho anh biết, tôi nhất quyết không làm đâu. Mặc dù tôi không có tình cảm gì với anh, anh có đi với cô nào tôi cũng chẳng quan tâm, nhưng nếu tôi trở thành vợ anh thì tôi tuyệt đối không để cho người thứ ba điều võ dương oai trước mặt mình đâu! Tôi nói cho anh biết..."

Tôi còn đang thao thao bất tuyệt thì sắc mặt Lâm Hạo Hải đã đen sì.

Sau đó, lại một tập giấy tờ đập xuống đầu tôi.

"Lăn ra!"

Thế là cuộc nói chuyện giữa chúng tôi kết thúc ở đó, có điều anh ta bảo "lăn ra" nhưng tôi không "lăn" mà từ tốn bước ra.

Lúc đầu Lâm Hạo Hải bảo tôi đi loanh quanh một chút, nhưng tôi cũng chẳng biết đi đâu. Hơn nữa bây giờ đang mặc váy cưới, đi cái con khi ấy mà đi, ra đường chẳng phải bị một đám người rảnh rỗi vây xem như thú xống chuông sao...

Thế là tôi quyết định đi vòng vòng trong toà nhà tập đoàn Lâm thị. Mọi người nhìn thấy tôi đều tỏ thái độ kính trọng.. Thực ra, có lẽ không phải kính trọng, bởi vì người nào người nấy đều vừa nhìn chăm chăm vừa nhường đường... Tôi đoán chắc là việc này có liên quan đến mấy chuyện ngu ngốc mà Lữ Dĩ Sương đã làm trước đây.

Bởi vì khi tôi còn điên cuồng theo đuổi Tiền Chấn Hựu, bạn học cùng lớp cậu ta trông thấy tôi cũng là cái thái độ vừa lạng lẽ nhìn vừa lạng lẽ tránh, tự giác nhường cho tôi một con đường sạch sẽ thông thoáng để chạy theo Tiền Chấn Hựu.

Tôi vừa đi qua thì một cô gái trông có vẻ là thực tập sinh nói với người bên cạnh: "A, kia chẳng phải là người đã theo đuổi tổng giám đốc suốt ba năm, Lữ Dĩ Sương đó sao? Ngoại hình rất đẹp mà, sao tổng giám đốc lại không thích cô ấy? Còn nữa, sao cô ấy lại mặc áo cưới?"

"Suyt, lòng tổng giám đốc nghĩ gì, chúng ta làm sao mà đoán được chứ. Có điều em đừng nhìn Lữ Dĩ Sương bây giờ trông lộng lẫy thế thôi, cô ta và thấy tổng giám đốc một cái thì mắt lập tức biến thành hình trái tim, phong thái gì gì mất sạch ngay, cái độ điên cuồng ấy ấy mà... Khụ, em nhìn áo cưới của cô ta xem, chị đoán là để dụ dỗ tổng giám đốc chơi trò cosplay * thôi..."

* Cosplay là viết tắt của "Costume play". Từ này chỉ việc người hâm mộ các nhân vật trong manga, anime, tokusatsu, truyện tranh sách, tiểu thuyết đồ họa, video games, phim giả tưởng... ăn mặc hoặc làm những điệu bộ giống nhân vật mà mình yêu thích.

Gân xanh trên trán phập phồng, tôi quay đầu lại, hét lên với hai người kia: "Tôi chưa đi xa đâu! Hai người nói xấu tôi thì cũng phải đợi tôi đi đã chứ!"

Hai người đó vội vã cúi đầu tiếp tục làm việc.

Thở dài một hơi, tôi than vãn: "Lữ Dĩ Sương tạo nghiệt lại bắt một cô gái vô tội như tôi đây đến chịu trận thay!"

Ngay lúc còn đang than thân trách phận, tôi đột nhiên bị ai đó vỗ vai.

Tôi giật mình quay đầu nhìn thì thấy một người đàn ông xa lạ có ngoại hình rất tuấn tú, còn có vài nét hao hao Tiền Chấn Hựu. Í, nhẽ nào tôi bị Tiền Chấn Hựu đả kích quá độ, nhìn ai cũng giống cậu ta cả rồi...

"Quả nhiên em ở đây." Hắn ta nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy đau thương.

Ủa? Chuyện gì thế này? Hắn ta là ai vậy? Chết rồi, hay hắn ta phát hiện ra tôi có vấn đề?!

Tôi sững ra cả nửa ngày mới nói: "Ơ, tôi... Đúng thế, Tôi ở đây, có vấn đề gì sao?"

Ánh mắt người đó vẫn đau thương như cũ: "Vì để em và A Hựu ở bên nhau, anh mới xuất ngoại, thật không ngờ năm năm sau trở về, em lại ở bên cạnh Lâm Hạo Hải. Dĩ Sương, đây là lựa chọn của em sao?"

Xuất ngoại? Năm năm? Vì Tiền Chấn Hựu và Lữ Dĩ Sương?

Trong đầu tôi ngay lập tức xuất hiện một nhân vật: Tiền Chấn Tá!

Đối với người tên Tiền Chấn Tá này, tôi cũng chỉ nghe tin đồn mà thôi. Hắn ta là anh trai của Tiền Chấn Hựu, chỉ là vào năm cuối cấp ba đột nhiên quyết định xuất ngoại, từ đó chưa từng về nước. Tôi biết về hắn ta là vì khi đó tôi theo đuổi Tiền Chấn Hựu mãi chẳng thấy có phản ứng gì hết,

hết cách rồi mới nghĩ đến chuyện điều tra xem cậu ta có anh chị em gì không để lần la tìm cách tiếp cận. Kết quả cậu ta đúng là có một người anh trai, tôi mừng phát khóc, đi tìm anh ta định làm quen, tới lúc đó mới biết người ta đã sớm cách xa mình cả mười vạn tám ngàn dặm rồi...

Nỗi thất vọng năm đó vẫn còn hiện lù lù trước mắt, khiến ấn tượng của tôi với người trước mắt cũng tụt dốc thảm hại. Có điều nhìn bộ dạng hăn ta thì có vẻ quan hệ giữa Tiền Chấn Tá này và Lư Dĩ Sương không đơn giản, tôi đành thăm dò: "Tiền Chấn Tá?"

Hăn ta nói: "Em muốn nói gì?"

"Chẳng muốn nói gì cả." Tôi cứng miệng đáp lời.

Nói càng nhiều, sai càng lắm, không bằng cứ im lặng là vàng cho rồi!

Tiền Chấn Tá câm nín, nhưng vẫn cười thoải mái: "Cũng đúng, lúc trước em chẳng thích nói chuyện với anh lắm... Anh biết, em luôn không thích anh. Em thích Lâm Hạo Hải, nhưng nếu bắt buộc phải chọn giữa anh và A Hựu thì em sẽ chọn A Hựu."

Ái chà chà, cuối cùng tôi đã hiểu, ra là Tiền Chấn Hựu và Tiền Chấn Tá đều thích Lư Dĩ Sương!

Mà Tiền Chấn Tá xuất ngoại, nguyên nhân là để thành toàn cho hai người kia?

Thật đúng là một kịch bản tình cảm luân lý gia đình nhằm chán đến không thể chán hơn...

Thấy hăn ta không có ý định rời đi, mà ánh mắt lại khiến toàn thân tôi nổi hết da gà, tôi đành tự mở miệng: "Ừm, sao anh lại về thế?"

Tiền Chấn Tá chắc thấy tôi không phản đối ý kiến của hắn, ánh mắt lại thêm phần âm đạm, cuối cùng cười bảo: "Vì hôn lễ của em với A Hựu chứ sao!"

Ồ, đúng rồi... Hắn ta là anh cả, đương nhiên phải về tham dự hôn lễ của em trai và người trong mộng của cậu ta chứ.

Tiền Chấn Tá hỏi: "Em quyết định rồi? Trốn khỏi hôn lễ? Từ bỏ A Hựu? Cũng đồng thời huỷ bỏ việc hợp tác giữa hai nhà họ Tiền và họ Lư?"

Tôi vội vã đáp: "Quyết định rồi! Tôi, người tôi yêu chính là Lâm Hạo Hải! Trời có thể sập, đất có thể mòn nhưng tình này tuyệt không thay đổi!"

Tiền Chấn Tá sững ra, bất đắc dĩ nói: "Chẳng ngờ được năm năm không gặp, em đã thay đổi không ít... Trước đây em chắc chắn không nói ra những lời như thế này!"

Chết thật, quả nhiên nói nhiều sau nhiều mà.. Tôi gượng gạo hỏi: "Ừm, anh còn có việc gì nữa không?"

"Hết rồi."Hắn ta lắc đầu, trong đáy mắt giăng đầy nỗi cô đơn, "Chúc em hạnh phúc."

"Cảm ơn, chúc anh cũng hạnh phúc..." Tôi vội vã vẫy tay.

Hắn ta cười với tôi một cái rồi quay người bước đi. Tôi thở phào một hơi nhẹ nhõm, cũng chạy đi tìm Lâm Hạo Hải.

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Quay lại phòng, quả nhiên thấy Lâm Hạo Hải đã đứng dậy, nhìn tôi lộ đầu vào cửa, nói: "Vào đi."

Tôi gật đầu, sau đó an phận ngồi trên ghế sofa.

Anh ta liếc tôi một cái, tiếp tục thu dọn đồ đạc sau đó chẳng thèm để ý đến tôi, cả người thẳng tắp đi ra cửa.

Tôi khóc! Sớm biết thế tôi đứng luôn dưới lầu đợi cho xong, còn cực khổ quay lại làm gì chứ... Anh ta rõ ràng là coi tôi như không khí mà!

Thấy Lâm Hạo Hải đi ra, chú Lý cũng theo sau, mặc dù chú không đến mức mở cửa cho Lâm Hạo Hải khoa trương như trong phim nhưng cũng có thái độ rất tôn trọng lên xe trước. Lâm Hạo Hải mở cửa xe rồi đứng im bất động.

Tôi nghi hoặc nhìn anh ta.

Lâm Hạo Hải: "... Cô lên đi chứ."

Tôi: "... Ừ. Oa, không ngờ có người mở cửa xe cho tôi đấy, cảm động quá đi mất!"

Lâm Hạo Hải: "..."

Sau khi tôi lên xe, Lâm Hạo Hải cũng theo lên.

Có lẽ chú Lý chưa thấy Lâm Hạo Hải đối xử tử tế với Lữ Dĩ Sương như thế bao giờ, vô cùng tò mò quay đầu đánh giá chúng tôi. Tôi bèn nói: "Chú tập trung lái xe đi, nhờ xảy ra tai nạn thì phải làm sao?"

Sắc mặt chú Lý phức tạp, gật đầu "ừ" một tiếng.

Lâm Hạo Hải không nói gì, chỉ không ngừng tản ra khí lạnh, khiến tôi cứ thấy gió lạnh từng đợt từng đợt thổi qua...

Xe chạy bon bon trên đường, đầu óc tôi cũng bay tạt đâu đâu, trong não không ngừng xuất hiện hình ảnh, tựa như đang chiếu phim vậy.

Tôi mở miệng: "Đúng rồi, anh nói Lữ Dĩ Sương..."

Chú Lý tò mò quay đầu nhìn...

Lâm Hạo Hải lườm tôi một cái, không đáp lời.

Úi trời, sao tôi lại quên mất chứ, những điều chúng tôi bàn bạc đều là cơ mật cả, sao có thể nói trong hoàn cảnh này được... Thế là tôi liền nhắm mắt ngậm miệng, ngoan ngoãn ngồi im một chỗ, mắt cũng không liếc ngang liếc dọc.

Kỹ thuật lái xe của chú Lý đúng là rất tốt, không bao lâu sau tôi đã mơ mơ màng màng ngủ gật, nghiêng đầu dựa vào thứ gì đó mềm mềm, êm êm. Thứ đó động đậy một chút rồi cũng giữ nguyên, vô cùng ngoan ngoãn để tôi dựa vào.

Giấc ngủ này cực kỳ thoải mái, khiến những mệt mỏi của việc chạy tới chạy lui dường như đã biến mất cả.

Mãi đến khi Lâm Hạo Hải vỗ vỗ lên đầu tôi: "Dậy đi, xuống xe rồi."

Tôi mơ màng mở mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy là áo khoác ngoài màu đen của Lâm Hạo Hải... và vết nước miếng trên đó...

Kiên cường ngẩng tiếp đầu lên, tôi liền nhìn thấy khuôn mặt hầm hầm của Lâm Hạo Hải.

"..."

"Tôi..." Tôi cắn môi, thật có nghĩ thế nào cũng chẳng ngờ được mình lại ngủ gật trên vai Lâm Hạo Hải, đã thế còn để lại dấu vết nữa chứ!

Lâm Hạo Hải nhìn tôi, không nói gì, chẳng qua... lúc này vô thanh thắng hữu thanh...

Tôi lập tức luống cuống tay chân muốn lau sạch vết nước miếng, nhưng khổ nỗi xung quanh chẳng có gì có thể làm khăn... Tôi nhìn sắc mặt Lâm Hạo Hải càng ngày càng đen, cuối cùng cũng hạ được quyết tâm, nhắm mắt, nhấc vạt váy, đưa vạt váy vừa trắng bóc lại vừa to đùng đó lại gần vai anh ta...

Lộ "hàng"? Lộ hàng còn hơn chết mất xác...

Thế nhưng sắc mặt Lâm Hạo Hải lại càng âm u, anh ta giơ tay ra, kéo váy tôi xuống, nạt: "Xuống xe."

Tôi ngẩn ra: "Ừ..."

Thật đúng là, tôi đã hy sinh sự trinh bạch của mình để lau nước miếng cho anh ta, anh ta lại còn không biết ơn?!

Lại nhìn một cái, chú Lý ngồi phía trước đang dùng sắc mặt vô cùng ám muội nhìn tôi.

"Nhìn, nhìn cái gì mà nhìn?!" Tôi tức giận thét lớn.

Tôi như thế, thực ra cũng chỉ là đem hết sự uất ức vì bị Lâm Hạo Hải tra tấn bằng khí lạnh lên người chú Lý mà thôi.

Chú Lý: T_T

Xuống xe rồi, hoàn toàn ngoài dự kiến, tôi chẳng thấy cung điện, toà thành hay căn biệt thự nào, chỉ là một khu chung cư vô cùng sạch sẽ, nhìn qua cũng thấy công tác bảo vệ ngoài cửa rất tốt. Thế nhưng khu này đối với loại người như Lâm Hạo Hải mà nói, quả thật chẳng thể xem là một nơi rất tốt đâu nhỉ? Tôi nghĩ, mặc dù hiện tại đang là thời điểm kinh tế khó khăn, nhưng Lâm Hạo Hải cũng không đến nỗi phải sống ở đây chứ? Thế là tôi mở miệng hỏi: "Anh sống ở đây?"

"Nếu không thì ở đâu?" Lâm Hạo Hải hỏi ngược lại, chân vẫn không ngừng bước.

Thật ra tôi cho là, mặc dù anh ta có nói tối nay, thậm chí về sau, tôi đều ở nhà anh ta, nhưng đó chắc cũng chỉ là lời nói miệng mà thôi. Còn lúc này, thái độ tùy tiện trả lời của anh ta lại chứng minh những gì tôi đoán là sai, điều này khiến tôi thấy vô cùng phức tạp.

Tôi theo sau anh ta tiến vào một khu nhà.

Vào trong rồi tôi mới phát hiện... Mợ, cái toà nhà này có vài tầng chứ mấy, có cần đến thang máy không? Người có tiền đều không đi nổi thang bộ à?

Lâm Hạo Hải ấn nút, đợi thang máy xuống.

Tôi lo lắng hỏi: "Anh Lâm Hạo Hải à, anh nói xem, quan hệ của chúng ta có phải phát triển nhanh quá rồi không?"

"Gì cơ?" Anh ta quay đầu.

"Chúng ta vừa gặp mặt nhau vào buổi chiều, đã lập tức xác định quan hệ 'người yêu', bây giờ trời còn chưa tối đã 'sống thử'... Việc này..." Tôi cắn môi.

"VẬY, KẾT HÔN TRƯỚC NHÉ?" LÂM HẠO HẢI VÔ CÙNG BÌNH TĨNH HỎI MỘT CÂU.

"... HẢ?" TÔI NGẮN CẢ RA, KINH NGẠC KHÔNG THÔI, MÃI LÂU SAU MỚI LẮP BA LẮP BẮP THỐT ĐƯỢC MỘT CÂU: "NGÀI ĐÂY LÀ ĐANG NÓI ĐÙA ĐÚNG KHÔNG?"

LÂM HẠO HẢI DỪNG ÁNH MẮT ĐẦY KHINH BỈ NHÌN TÔI: "CHẲNG LẼ LÀ THẬT?"

TÔI: "..."

LÂM HẠO HẢI, CÁI ĐỒ THẦN KINH NHÀ ANH... TÔI GHÉT NHẤT LÀ THẤY NGƯỜI KHÁC NÓI ĐÙA MÀ MẶT MÀY NGHIÊM TÚC NHƯ THẾ! KHÔNG BIẾT TÔI ĐÂY KHÔNG PHÂN BIỆT ĐƯỢC ĐÙA HAY LÀ THẬT À!!!

CỬA THANG MÁY MỞ RA, TÔI THEO LÂM HẠO HẢI TIẾN VÀO, BÊN TRONG CHẲNG CÓ AI, BỞI VẬY CẢ KHÔNG GIAN NHỎ NHỎ ĐÓ CHỈ CÓ HAI NGƯỜI CHÚNG TÔI.

ANH TA ẦN TẦNG CHÍN, LÀ TẦNG CAO NHẤT.

MẮT TÔI SÁNG RỰC: "ANH SỐNG Ở LẦU TRÊN CÙNG À?"

LÂM HẠO HẢI GẬT ĐẦU: "LÀM SAO?"

"VẬY, VẬY CÓ PHẢI PHẦN MÁI PHÍA TRÊN ANH CŨNG MUA LUÔN RỒI KHÔNG? BÌNH THƯỜNG KHÔNG PHẢI VẬY THẾ SAO? SAU ĐÓ ANH CÒN CÓ THỂ LÊN ĐÓ TRỒNG CÂY, TRỒNG HOA, TỐT NHẤT LÀ CÓ THỂ DỰNG LUÔN CÁI XÍCH ĐU... LÃNG MẠN CHẾT MẤT!" TÔI CẢM KHÁI.

LÂM HẠO HẢI LIẾC TÔI, NÓI: "TÔI ĐÀO ĐÂU RA THỜI GIAN TRỒNG CÂY TRỒNG HOA?"

"..." CÁI TÊN NÀY, THẬT ĐÚNG LÀ KHÔ NHƯ NGÓI...

NHƯNG MÀ ANH TA NÓI CŨNG CÓ LÝ...

"Nếu cô thích, về sau có thể tự mình mua về trồng." Lâm Hạo Hải hồ hững thêm một câu.

Tôi kinh ngạc quay sang nhìn anh ta: "Úi chà, tốt thế sao?"

Lâm Hạo Hải lại chẳng thèm để ý đến tôi.

Tôi cũng tự thấy nhàm chán, nhìn đông nhìn tây, cuối cùng nhìn trúng bàn chân mình.

Chân tôi, thật ra bây giờ đang rất đau, cũng rất khó chịu.

Bởi vì... Lữ Dĩ Sương đi giày cao gót màu trắng.

Mà tôi, sống từng này năm rồi, chỉ mới mang giày cao gót có duy nhất một lần.

Đó là năm thứ hai đại học, để có thể cùng diễn một vở kịch với Tiền Chấn Hựu, tôi đã cho chân vào một đôi giày cao gót màu đen.

Kịch bản đó rất nhàm, đại khái câu chuyện là thế này: Có một cô công chúa, bị mù phù thủy bắt đi, sau đó mù ta mặc đồ của công chúa, cầm theo đồ đạc và trang sức của nàng, đến sống bên một vị hoàng tử từ nơi khác đến.

Hoàng tử tưởng phù thủy kia là công chúa nên đối xử với ả ta rất tốt, hai người nương tựa lẫn nhau giống như nam nữ chính trong câu chuyện tình yêu vượt qua số phận vậy.

Đến một ngày, hai người chơi đùa trong rừng rậm, phù thủy đột nhiên bị treo chân. Hoàng tử vô cùng săn sóc cúi người xuống, giúp nàng xoa bóp, nhưng ngay khi tay hoàng tử chạm vào chân phù thủy, chàng đột nhiên đứng bật dậy, tức giận quát lớn: "Người không phải là công chúa!"

Phù thủy vô cùng kinh ngạc hỏi lại: "Tại sao?"

"Công chúa trước nay chưa từng đi giày màu đen!"

Cứ thế, thân phận của phù thủy bại lộ, bị hoàng tử vứt bỏ, sau đó bị ép buộc trao trả công chúa. Phù thủy cũng thành thật trả lại công chúa, còn bản thân thì lặng lẽ rời đi.

Tự bạch của phù thủy như thế này: "Em đi giày cao gót màu đen, là bởi em hy vọng trên người có thứ gì đó có thể chỉ ra thân phận mình, thật ra em là phù thủy."

Cái kết cuối cùng là hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau.

Lúc đó tôi đi giày cao gót màu đen, vui vẻ cùng Tiên Chấn Hựu diễn một vở kịch ngọt ngào giả tạo, sau đó tâm không cam, tình không nguyện lui khỏi sân khấu. Lúc diễn xong, gót chân tôi rộp một mảng rất to.

Từ đó về sau tôi liền trở nên nghi ngờ độ chân thật của câu chuyện "Cô bé Lọ Lem". Bạn nói xem, lần đầu tiên đi giày cao gót mà đã thế kia, cô bé Lọ Lem có cuộc sống vất vả khổ cực, có lẽ cũng chưa xỏ chân vào giày cao gót bao giờ. Ấy thế mà lần đầu tiên mang giày cao gót, lại còn là giày thủy tinh cứng nhắc không có độ đàn hồi, chân nàng ta chẳng lẽ lại không phồng rộp lên sao...

Tôi nghi ngờ mãi, có khi nào giày của cô bé Lọ Lem chẳng phải là vô tình làm rơi, mà là quả thật nàng ta đau không chịu nổi, đá luôn ra rồi...

Sau đó, vấn đề thứ hai liền xuất hiện: Nếu chân nàng ta bị phồng rộp rồi, về sau làm sao lại có thể cho chân vào vừa khít cái giày thủy tinh kia được nhỉ?

Thật quá kỳ lạ, quá kỳ lạ...

Bây giờ chân tôi mới thấy đau, lúc đầu xảy ra nhiều việc quá, không có tâm tình để ý, đến lúc có thể yên tâm đôi chút rồi mới cảm thấy, chân

mình chắc đã rộp vài vết rồi....

Tôi nghĩ đầy đau thương, nếu bây giờ mình có thể bắt chấp tất cả mà đá giày ra thì tốt biết mấy.

Kết quả, Lâm Hạo Hải ngó tôi một cái: "Cô làm sao thế, mặt mày đau khổ vậy?"

Aizzz, sao anh ta có thể hiểu được, tôi đang nhẫn nhục chịu đựng sự giày vò về tinh thần và nỗi đau về thể xác... Việc này đau khổ và khó khăn thế nào, anh có hiểu không!

Lâm Hạo Hải đương nhiên không hiểu, mà lúc đó thang máy cũng vừa mở cửa, thế là anh ta ra trước rồi quay đầu lại bảo: "Ra đi."

Tôi "ừ" một tiếng, lê chân ra ngoài.

Lâm Hạo Hải liếc xuống chân tôi, dường như hiểu ra điều gì đó nhưng cũng chẳng mở miệng, chỉ tiếp tục đi thẳng, cũng may, đi được vài bước tôi đã thấy cửa, sau đó lặng lẽ đợi anh ta mở khoá.

Lâm Hạo Hải mở cửa xong cũng vào luôn, còn tôi vẫn đứng nguyên chỗ cũ do dự.

Bởi vì...

Vừa rồi tôi thử rút chân ra, kết quả mới hơi nhấc một tí đã thấy đau như muốn rách da.

Đau đừng hỏi, đau chết tôi mất...

Tôi đang mặt nhăn mày nhíu cố gắng tháo giày, Lâm Hạo Hải lại đột nhiên đi ra, sau đó cúi người nắm lấy chân tôi.

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Mắt tôi tròn tròn, vẫn còn trong trạng thái kinh hoàng tốt độ.

Anh, anh ta đang làm gì thế?

Kết quả... Tôi còn chưa hết bàng hoàng, Lâm Hạo Hải đã dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, "soạt" một cái rút giày ra!

"Au!" Tôi đau đến độ kêu ầm ĩ, Lâm Hạo Hải lại chẳng chút để tâm, quay sang tiếp tục đối phó với chiếc giày còn lại, dùng lực kéo nó ra.

Giày tháo ra xong, tôi cũng sắp về châu ông vài tới nơi, đau đến độ dùng tay bám chặt hai bên tường, cả người run rẩy tố cáo hành vi bạo lực của người nào đó: "Lâm, Lâm Hạo Hải! Vừa rồi anh làm gì thế hả..."

Mặt Lâm Hạo Hải lạnh tanh: "Thấy cô mang giày đau khổ thế, giúp cô một tay thôi."

Tôi nghiêng răng: "Đúng là phải cảm ơn anh nhiều rồi!"

Lâm Hạo Hải cười nhạt: "Không cần khách sáo."

Tôi: "..."

Nghẹn chết mất!

Nhưng nghĩ lại thì, cũng đúng, nếu vừa rồi tôi cứ chậm rề rề như thế, mặc dù có thể giảm bớt đau đớn đôi chút, nhưng đau dài chẳng bằng đau ngắn, hơn nữa lại còn lãng phí thời gian, quả thật không bằng dùng cách của Lâm Hạo Hải.

Có điều... Tôi hoàn hồn, bước từng bước vào nhà, đánh giá toàn cảnh.

Rất sạch sẽ, rất ngăn nắp, hoàn toàn không có đồ dùng thừa thãi, màu cơ bản là đen và trắng, kích cỡ vừa phải, một người sống thì hơi rộng, nhưng hai người thì vừa vặn!

Chẳng qua tôi cũng đâu có tâm trạng nào mà quan sát tiếp, chỉ cà nhắc lê lên trước, hỏi Lâm Hạo Hải: "Lâm Hạo Hải à, tôi vừa mới biết, hóa ra anh là người không câu nệ tiểu tiết à nha! Để giúp tôi tháo giày, còn tình nguyện chạm vào chân tôi, à không, vào chân Lư Dĩ Sương... Anh đúng là người tốt!"

Mặc dù được tôi khen, nhưng Lâm Hạo Hải vẫn chẳng có tí vui vẻ nào, chỉ nói: "Bình thường thôi, cô đi tắm rồi thay bộ đồ khác đi."

Nói đến đây, tôi vội hỏi: "Nhưng tôi không có quần áo... Ừm, ngày mai đến nhà trọ của tôi lấy ít đồ về đây."

Lâm Hạo Hải vào phòng trước, sau đó vứt cho tôi một cái áo sơ mi trắng: "Thế cô mặc đồ của tôi trước đi đã."

Tôi nghĩ cũng chỉ có thể làm thế, liền gật gật đầu, sau đó cảnh giác quan sát một vòng trong nhà anh ta, sau khi nhìn thấy một cái xô pha màu trắng, mặt tôi ngấn ra...

Lâm Hạo Hải nghi hoặc hỏi: "Sao thế?"

"Dựa theo quy luật trong tiểu thuyết, nam chính nhất định sẽ bảo nữ chính ngủ trên xô pha, còn mình thì ngủ trên giường..." Tôi cắn ngón tay,

yếu ớt đáp.

Lâm Hạo Hải nghe xong, cực kỳ lạnh lùng gật đầu, sau đó chỉ sang một hướng: "Có phòng khách."

"...Hả?!"

"Nếu cô muốn ngủ ở sô pha cũng không sao. Có điều, cô thật sự cho rằng mình là nữ chính sao?" Lâm Hạo Hải đả kích không chút lưu tình xong liền đi về phòng mình, thuận miệng nói thêm một câu: "Trong phòng khách có nhà tắm riêng, đồ trong đó đều là mới cả, cô vào đó tắm đi."

"...Ừ." Tôi thất bại gật đầu.

Bị nói trúng tim đen... Tôi quả thật không phải nữ chính... hu hu hu.

Mở cửa phòng khách, tôi phát hiện nhà Lâm Hạo Hải chỗ nào cũng như ly như lau, vô cùng hợp ý mình. Thế là tôi chạy lon ton vào nhà tắm, thấy có khăn tắm và các đồ dùng khác, tất cả đều cực kỳ sạch sẽ, thật sự rất giống phòng tắm trong khách sạn... Hơn nữa nhìn vào bàn chải và cốc đánh răng, tôi thậm chí còn có ý tưởng nhét hết vào túi, nhân lúc nhân viên không chú ý đến thì tuồn ra ngoài...

Chẳng qua đến cuối cùng vẫn là lý trí chiến thắng, tôi hít một hơi thật sâu, bắt đầu vịn vôi, đợi nước trong bồn tắm dần dần dâng lên, tiếp đó cởi váy cưới, rón rén bước vào trong bồn.

Vì sau gót chân bị phồng rộp, hơn nữa còn bị xước da, tôi chỉ có thể di chuyển bằng hông... Còn về phần chân, gác thẳng lên thành bồn tắm.

Tôi ngâm mình trong bồn tắm, cúi đầu ngắm thân thể Lữ Dĩ Sương, sau đó lập tức ngẩng lên. Nói thế nào nhỉ, tôi nhìn thân thể cô ta thế này, tự nhiên lại có cảm giác mình đang "rình trộm"...

Có điều nghĩ một hồi, dù sao tôi cũng là nữ mà...

Thế là tôi lại từ từ cúi đầu xuống, xem xét thân hình của Lư Dĩ Sương.

Ừm, da rất trắng, chỗ cần cong có cong, cần lồi có lồi, tốt hơn tôi rất nhiều... Chỉ là tôi vẫn thích thân thể của Hạ Tiểu Mễ hơn...

Tôi mơ màng ngâm mình rất lâu rồi mới chậm rãi đứng dậy, dùng khăn tắm lau khô người xong thì mặc cái áo sơ mi Lâm Hạo Hải đưa cho lúc này.

...Í, quần đâu?

Chẳng qua, quần của Lâm Hạo Hải tôi chắc chắn mặc không vừa...

Thế, ý của Lâm Hạo Hải là để tôi mặc mỗi cái sơ mi này không thôi á?!

Tôi choáng, vội vã mặc cho xong áo sơ mi, sau đó cúi đầu nhìn một cái, ừm, cũng may đủ để che chỗ nào đó...

Chỉ là... Tôi không có quần lót!!!!

Mặc dù áo lót của Lư Dĩ Sương vẫn còn có thể cố mặc được, nhưng quần lót mà cố thì không sạch!

Thế là, tôi đành ngoan ngoãn giặt qua quần lót, sau đó chạy đến phòng Lâm Hạo Hải gõ cửa: "Lâm Hạo Hải, Lâm Hạo Hải!"

Lâm Hạo Hải mở cửa, thấy bộ dạng tôi thì nhú mày: "Tắm xong rồi? Ừm, xem ra vẫn phải mua quần áo mới..."

"Trời ạ, cái đó để sau hẵng nói, tôi hỏi cái đã, anh có máy sấy không?"
Tôi vội vã ngắt lời.

"Có, để làm gì?"

"Aizzz, đàn ông quả nhiên vẫn là quá qua loa đại khái..." Tôi cảm thán không thôi, sau đó giơ quần lót trong tay lên, "Tôi muốn sấy khô mà..."

Lâm Hạo Hải mặt đen sì, cầm cái máy sấy ném thẳng lên đầu tôi, sau đó sập cửa cái rầm.

Tôi xoa xoa đầu, cái tên Lâm Hạo Hải này thật đúng là mưa nắng thất thường quá đi!

Cuối cùng cũng ăn mặc được tương đối tử tế, tôi chạy thẳng đến cái giường trông rất êm ái, lăn lộn vài vòng trên đó, xác định độ mềm mại và to nhỏ của nó vừa vặn xong, lập tức mãn nguyện gật gật đầu, sau đó nhắm mắt lại...

Sáng sớm tôi đang lơ mơ thì bị tiếng động bên ngoài đánh thức, dụi dụi mắt lò dò ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Lâm Hạo Hải đang ngồi ở phòng ăn dùng bữa sáng.

Thấy tôi, anh ta nhú mày: "Cô không soi gương trước à?"

Tôi tức: "Ý anh là gì, tôi vừa ngủ dậy trông xấu lắm hả?! Tôi nói cho anh biết..."

A, không đúng, anh ta có mắng cũng là mắng Lư Dĩ Sương đó chứ... Tôi đột nhiên nhớ ra chuyện này, nín bật.

Đúng lúc tôi ngừng lại, Lâm Hạo Hải mở miệng: "Nút áo."

Nút áo?

Tôi nghi hoặc cúi đầu, sau đó thấy... A a a, trước ngực là một mảng cảnh xuân tươi đẹp!!! Nút áo của tôi bị tuột hai cái, thế nào mà lại đúng chỗ quan trọng nhất nữa chứ...

Thảm quá đi! Lư Dĩ Sương, tôi thật xin lỗi cô!

Tôi lập tức lấy tay che ngực chạy thẳng vào nhà tắm, sau khi đánh răng rửa mặt xong xuôi mới vác bộ mặt đen sì đen xịt chậm rãi bước ra.

Trên bàn vẫn còn một phần sandwich, trông cũng rất ngon, tôi ngồi xuống ăn một miếng, hỏi Lâm Hạo Hải: "Ăn ngon thật đấy, anh mua ở đâu vậy?"

Lâm Hạo Hải mặc bộ vest màu đen, trông có vẻ chuẩn bị ra ngoài.

Anh ta lắc đầu: "Tôi tự làm."

"Hả?" Tôi nhìn anh ta đầy kinh ngạc, sau đó chậm rãi dời ánh nhìn xuống cái sandwich trên tay.

"Lâm Hạo Hải, anh đã rất ưu tú rồi, lại còn biết nấu cơm nữa?! Anh có để cho mấy người đàn ông khác sống không đấy!" Tôi lên án anh ta.

Lâm Hạo Hải lại chẳng để ý: "Mắc mớ gì đến tôi."

"..."

Ờ thì, nói cũng đúng!

Đợi đến khi tôi sắp ăn xong phần sandwich, Lâm Hạo Hải vứt cho tôi một bộ đồ âu màu đen tuyền, trông thật chẳng may mắn gì cả, nói: "Ăn xong đi thăm mộ Hạ Tiểu Mễ đi."

Miếng sandwich còn chưa kịp nuốt xuống lập tức nghẹn ngay cổ họng, tôi ho điên cuồng... Cái tên Lâm Hạo Hải này, muốn tôi nghẹn chết sao...

Lâm Hạo Hải chuyển qua một cốc nước, tôi vội vàng nuốt xuống, sau đó lại ho lụ khụ thêm một lúc mới có thể mở trừng mắt nhìn anh ta: "Anh, anh nói cái gì?"

Lâm Hạo Hải vô cùng bình tĩnh: "Đi viếng mộ Hạ Tiểu Mễ."

Tôi nhìn chăm chăm anh ta một lúc, cất tiếng: "Anh tìm thấy thi thể của tôi rồi?"

Ày, cảm thấy có hơi kỳ quái sao đó...

Lâm Hạo Hải gật đầu: "Dựa theo mô tả của cô, việc tìm kiếm cũng đơn giản thôi. Dù sao thứ tôi có nhiều nhất chính là nhân lực mà."

Tôi ôm đầu than thở: "Đây rõ ràng là hình mẫu tiêu biểu của việc 'người nhiều việc nhanh' mà!"

Lâm Hạo Hải lười để ý đến tôi, chỉ nói: "Chuyện đó chiều hôm qua tôi đã bắt đầu sắp xếp, hôm nay đã lập xong bia trong nghĩa trang rồi, lát nữa chúng ta đến đó thăm."

Tôi vỗ tay: "Thế kỷ Hai mươi mốt, có hiệu suất!"

Lâm Hạo Hải lườm tôi: "Tâm trạng cô tốt thật đấy nhỉ?"

Tôi đáp: "Nếu không thì sao, còn có thể thế nào được nữa..."

Tôi cúi đầu, cầm bộ âu phục đen, trong lòng cay đắng đủ mọi cảm xúc lẫn lộn. Đến viếng bia mộ của chính mình, aizzz, cảm giác quả thật là vô cùng kỳ quái...

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Lần này chú Lý không lái xe nữa, là Lâm Hạo Hải tự mình đưa tôi đi. Tôi hỏi anh ta thì thể tôi mai táng ở đâu, anh ta trả lời một cái tên nghĩa trang tôi chưa từng nghe bao giờ... Ừm, dù sao cũng là Lâm Hạo Hải làm, chắc là không tồi đâu.

Lúc còn sống, thân thể đó của tôi chưa từng được ngủ chốn nào tử tế, chết rồi lại có một phần mộ xinh đẹp... Thật ra cũng đáng vui mừng lắm chứ.

Trong lúc tôi ngẩn ngơ chìm vào suy nghĩ của mình, thì xe đã đến nghĩa trang.

Tôi cùng Lâm Hạo Hải xuống xe, chậm rãi đi lại gần ới trước giờ tôi mới được thấy trên tivi, từng tấm từng tấm bia to, nói thật thì, khiến người ta rất buồn bã, đặc biệt là khi nghĩ tới nằm dưới đó là thân thể mình đã dùng hơn hai mươi năm...

Không bao lâu sau, Lâm Hạo Hải đi phía trước đột nhiên đứng lại.

Tôi tưởng là đến nơi rồi, liền ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện một người tôi chẳng ngờ sẽ gặp ở đây.

Tiền Chấn Hựu.

Lúc này cậu ta đang đứng trước một tấm bia mộ, khuôn mặt nhìn nghiêng có phần trắng bệch.

Tôi chưa từng nhìn thấy cậu ta như vậy.

Trong lòng tôi, Tiền Chấn Hựu trước giờ luôn là một bộ dạng nho nhã mê người không đổi, lúc nào cũng tươi cười chào đón người khác... giống như trai bao vậy...

Đương nhiên, đối với tôi thì cậu ta chẳng cười bao giờ, trước nay vẫn luôn nghiêm mặt, nhìn tôi với ánh mắt cực kỳ phiền não, hoặc đơn giản là thờ ơ tôi đi.

Nhưng ít nhất, cậu ta vẫn vô cùng lịch sự.

Cứ lấy Lâm Hạo Hải làm ví dụ, Lâm Hạo Hải không thích Lư Dĩ Sương, thế nên lúc tôi gọi điện cho anh ta, thái độ của anh ta vô cùng kém.

Nhưng trước đây mỗi lần tôi gọi điện cho Tiền Chấn Hựu cậu ta đều nghe cả, hơn nữa còn trả lời rất lịch sự, kiên nhẫn đợi tôi nói hết một mớ chuyện tào lao, sau đó mới cúp máy.

Đó cũng là lý do có một gian tôi còn tưởng Tiền Chấn Hựu có lẽ cũng thích mình.

Trước đây ở trong trường, tôi có nhìn thấy một chàng trai kia, trước mặt một nữ sinh xé tan bức thư tình người ta gửi, khiến cô gái đó xấu hổ đến độ không dám ngẩng mặt, trực tiếp quay đầu vừa khóc vừa chạy. Lúc đó tôi nghĩ, Tiền Chấn Hựu thực quá tốt, trước giờ vẫn luôn rất uyển chuyển.

Về sau, đến khi Tiền Chấn Hựu cứng rắn hơn, trực tiếp nói thẳng với tôi giữa chúng tôi nhất định sẽ không có kết quả, tôi lại hận cái thái độ uyển chuyển của cậu ta đến chết.

Chỉ có điều cậu ta lúc đó so với bây giờ, quả là cũng chẳng thấm vào đâu.

Tiền Chấn Hựu bây giờ, mặc dù quần áo giày da, bộ dạng lịch thiệp cao quý, nhưng trên mặt lại có vết râu chưa cạo... Mợ chứ, tôi ước chết mất... Ngày trước Tiền Chấn Hựu còn nhíu mày nói rất chân thành: Con gái con đũa như cậu sao lại lời thôi lệch thếch thế? Tôi đây còn sạch sẽ hơn cậu nhiều...

Chính vì vậy, tôi trở nên rất rất rất sạch sẽ...

Mà giờ nhìn xem, đến râu cậu ta còn không thềm cạo?!

Tôi còn cạo lông chân rồi đây này....

Tiền Chấn Hựu từ đầu đến cuối vẫn nhìn chăm chú bia mộ, căn bản là không chú ý chúng tôi ở bên cạnh.

Lúc đầu cậu ta chỉ có vẻ mặt trắng bệch, về sau đột nhiên che mắt, thân người khẽ run rẩy.

... Cậu ta đang khóc sao?

Tôi nhìn Lâm Hạo Hải bên cạnh, không chắc chắn về suy nghĩ của mình lắm.

Lâm Hạo Hải gật đầu.

Tôi vẫy vẫy tay với Lâm Hạo Hải, ý bảo anh ta ghé lại gần.

Lâm Hạo Hải nhìn tôi khó hiểu, sau đó hơi cúi người.

Tôi thầm thì: "Này, tôi thấy Tiền Chấn Hựu không bình thường lắm, lẽ nào cậu ta cũng bị nhập xác, sau đó cái hồn nhập xác cậu ta lại cũng đến đây bái tế chính mình? Anh nói tôi có nên đến làm quen cái không..."

Lâm Hạo Hải lườm tôi một cái, khóe miệng hơi giật giật, cũng chẳng thèm đáp lại.

Tôi thấy bị khinh thường thì cực kỳ bất mãn, Lâm Hạo Hải thật đúng là chả có óc tưởng tượng gì sất!

Có điều, tôi vẫn cho rằng tôi nên tiến lên trước kiểm tra độ chân thật của cái người tên Tiền Chấn Hựu trước mắt này. Thế là tôi bước hai bước, kết quả liền thấy được...

Cái người trong bức di ảnh đen trắng đang cười như đồ ngốc kia... chẳng phải là tôi đó sao....

Lại đọc dòng chữ: Hạ Tiểu Mễ.

...

Đây, đây...

Tôi thả chậm động tác, lặng lẽ lùi lại bên cạnh Lâm Hạo Hải.

Lâm Hạo Hải thấy tôi quay lại, biết tôi đã nhìn thấy dòng chữ trên bia mộ, cũng chỉ khẽ nhướn mày, không nói gì thêm.

Tôi cắn môi, một lúc sau mới thốt nổi một câu: "Cậu ta..."

Lần này Lâm Hạo Hải có vẻ để ý, nhìn tôi chăm chăm.

"Cậu ta là cái đồ vô liêm sỉ..." Tôi nghĩ thầm.

Lâm Hạo Hải nhú mày, nhìn tôi đầy khó hiểu.

Tiền Chấn Hựu khóc trước mộ phần của tôi, việc này chứng tỏ điều gì?

Nếu cậu ta thích tôi, vậy thì đây chính là tấn bi kịch "tình chàng ý thiếp mặn nồng, tiếc thay trời đã phụ lòng đôi ta."

Nếu cậu ta thích tôi, vậy thì đây chính là tấn bi kịch "đôi ta tình thâm ý say, duyên ương gãy cánh duyên kia tan rồi."

Vấn đề là, Tiền Chấn Hựu yêu tôi sao?

Rõ ràng là chẳng yêu đương gì!

Ngày hôm qua cậu ta còn mặc một bộ lễ phục được may đo tỉ mỉ, chuẩn bị nắm tay một người con gái khác, cùng cô ta bước vào lễ đường thành thân cơ mà.

Thế thì, bây giờ Tiền Chấn Hựu khóc trước mộ phần của tôi là vì sao?

Đương nhiên là vì cuối cùng cậu ta không bước vào được lễ đường kia!

Tiền Chấn Hựu bị Lữ Dĩ Sương đá, trong lòng không khỏi buồn bực đau khổ phần nộ mất mát tuyệt vọng, chỉ hận không thể đem hết những tình cảm đau thương chan chứa trong lòng chuyển thành nước mắt mà khóc hết ra cho hả dạ, thế nhưng người xưa nói, nước mắt nam nhi chẳng dễ rơi, sao cậu ta có thể khóc lóc chỉ vì bị đá được?

Vậy là cậu ta đành tìm một cái cớ.

Mà tôi, hay nói đúng hơn là cái thân xác vừa qua đời của Hạ Tiểu Mễ, lại đen đủi trở thành mục tiêu của Tiền Chấn Hựu.

Cậu ta nhân cơ hội giả vờ đau buồn vì cái chết của tôi mà phát tiết hết nỗi thống khổ trong lòng... Tiền Chấn Hựu, cậu có còn là người không thể! Tôi ở dưới hoàng tuyền mà biết, có làm quỷ cũng không tha cho cậu đâu! Mà bây giờ tôi ở dương thế, lại càng không thể tha cho cậu được!

Tôi tức xì khói, thế là xông thẳng lên trước, đánh vào người Tiền Chấn Hựu.

Tiền Chấn Hựu có lẽ không nghĩ tới lại có người đột nhiên xuất hiện. Đương nhiên rồi, tôi và Lâm Hạo Hải đã đến từ sớm, là do cậu ta không phát hiện ra thôi. Cậu ta vừa rồi chắc còn bận tưởng tượng mình là nam chính trong vở bi kịch tình yêu nào đó.

Chỉ thấy Tiền Chấn Hựu vội vàng dùng mu bàn tay lau mắt, sau đó quay đầu lại.

Lau cái gì mà lau, vốn tôi còn không chắc cậu ta có khóc không, bây giờ vừa lau cái đã lộ vớ luôn rồi...

Tiền Chấn Hựu vừa quay đầu lại đã nhìn thấy lửa giận ngùn ngụt của tôi, giật nảy mình, do dự hỏi một câu: "Dĩ Sương?"

Tôi gật đầu: "Mắt anh cũng chưa khóc mù đâu nhỉ."

Thấy việc mình khóc bị bóc mẽ, trên mặt Tiền Chấn Hựu lộ ra vẻ ngượng ngập, nói: "Em...", sau đó nhìn Lâm Hạo Hải đứng sau lưng tôi, "Hai người sao lại đến đây?"

Tôi còn chưa mở miệng, Lâm Hạo Hải đã lên tiếng: "Hậu sự của Hạ Tiểu Mễ là do một tay tôi lo liệu, sao tôi lại không thể đến đây được?"

Mặc dù Lâm Hạo Hải không thuộc dạng ít nói nhưng tôi vẫn thấy anh ta rất kiệm lời, thế nên nghe được anh ta nói ra một câu dài như thế, tôi quả thật ngạc nhiên vô cùng, quay đầu lại nhìn Lâm Hạo Hải. Thần sắc anh ta vẫn bình thản, dường như chẳng có cảm xúc gì đặc biệt.

Tiền Chấn Hựu còn kinh ngạc hơn tôi: "Anh quen biết Hạ Tiểu Mễ?"

"Ừ", Lâm Hạo Hải gật đầu, "Bốn năm trước đã quen rồi."

Tôi nhìn Lâm Hạo Hải đầy khâm phục. Mợ chứ, bốn năm trước cướp của tôi một bó ngân liệu, thế cũng tính là quen biết sao? Thật đúng là mặt dày hơn tường!

Tiền Chấn Hựu hơi sững ra, gật đầu, mặt mang vài phần tưởng nhớ: "Cùng thời gian tôi quen biết với cô ấy."

Tôi thấy khó hiểu, vừa khắc trước Tiền Chấn Hựu chẳng đã vì Lư Dĩ Sương mà rơi nước mắt nam nhi sao, thế nào mà bây giờ nhìn thấy Lư Dĩ Sương, nội dung câu chuyện lại nhảy qua Hạ Tiểu Mễ rồi? Lẽ nào cuối cùng lương tâm cậu ta cũng lên tiếng nhắc nhở hành vi vừa rồi là rất bất kính với người đã khuất sao?

Tôi nói: "Tiền Chấn Hựu à, anh với Hạ Tiểu Mễ rất thân nhau sao? Xem anh một câu Tiểu Mễ, hai câu Tiểu Mễ kìa..."

Tiền Chấn Hựu ngậy ra một chốc, gật đầu: "Đúng thế."

Lửa giận trong lòng tôi lại càng bốc cao. Trước đây trước mặt người khác, Tiền Chấn Hựu luôn giả vờ không thân thiết gì với tôi!

... Mà vốn cũng không thân thật...

Bây giờ trước mặt Lư Dĩ Sương cậu ta lại nói mình rất thân với tôi, đây có ý gì?

Tôi hiểu rồi!

Tiền Chấn Hựu quả đúng là quá xảo quyệt... Cậu ta nhất định là cố ý ở trước mặt Lư Dĩ Sương bày ra vẻ mặt "thật ra tôi với Hạ Tiểu Mễ có gian tình đấy", mượn cách này để chứng minh với Lư Dĩ Sương là cậu ta cũng không phải không ai thèm!

Chết rồi còn bị Tiền Chấn Hựu lôi ra làm bia đỡ đạn, số tôi quả thật khổ không thể tả...

Tôi nheo mắt: "Anh nói thật?!"

"Ừ." Tiền Chấn Hựu gật đầu.

"Được lắm, Tiền Chấn Hựu, hóa ra trong lúc anh theo đuổi tôi thì vẫn còn qua lại với Hạ Tiểu Mễ đúng không?" Tôi giận dữ gào lên.

Thật ra chuyện này chẳng có lý logic nào cả, tôi chỉ muốn tìm lý do để hét vào mặt anh ta mà thôi = =

Tiền Chấn Hựu sững ra, tiếp đó lại chỉ cười cười: "Chúc em và Lâm Hạo Hải hạnh phúc."

Nói rồi, lại làm điệu bộ vô cùng thoải mái... rời đi!!!

Mợ, sao trước đây tôi không biết Tiền Chấn Hựu lại là cái tên bụng dạ đen tối như thế cơ chứ!

Một đòn trúng ngay chỗ hiểm, chỉ một câu nói là khiến cho "Lư Dĩ Sương" ghen hòng!

Lúc Lư Dĩ Sương còn được cậu ta theo đuổi, bản thân còn đang theo sau Lâm Hạo Hải, còn có mặt mũi nói với Tiền Chấn Hựu sao??

Thiếu suy nghĩ, quá thiếu suy nghĩ rồi... Tôi than thở...

Quay đầu lại thì phát hiện sắc mặt Lâm Hạo Hải cũng chẳng dễ chịu gì.

Lại, lại khó chịu nữa rồi!

Cái tên Lâm Hạo Hải này chính là chẳng cho tôi thấy bộ mặt nào tử tế cả!

Ở đâu có áp bức, ở đó có đấu tranh, tâm trạng tôi đã không tốt lắm, liền thẳng lưng lên, nói "Lại làm sao rồi?"

Lâm Hạo Hải hoàn toàn chẳng thèm để ý đến dũng khí của tôi, quay người đi thẳng.

... Thế quái nào mà hôm nay mọi người cứ dùng bóng lưng đuổi tôi đi vậy...

Tôi cúi đầu, bị đất tiến lại gần mộ phần của chính mình, qua sát bức di ảnh rồi lại thở than: "Hạ Tiểu Mễ ơi là Hạ Tiểu Mễ, cô xem cô làm người thất bại chưa kìa, ngay đến một bó hoa cũng không thấy..."

Vừa nói xong, tôi liền phát hiện trên mộ phần của mình thật ra có một bó hoa. Là hoa hồng.

Rõ ràng, đó là do tiền Chấn Hựu để lại.

Mợ, ai đi viếng mộ mà tặng hoa hồng chứ? Tôi nghĩ không ra, quả thật nghĩ không ra, cậu ta đem bó hoa hồng đến là làm sao vậy...

Hơn nữa, Tiền Chấn Hựu không phải dị ứng hoa hồng sao?!

Lẽ nào chuyện bị dị ứng này là cậu ta lừa tôi?

Tôi bị phẫn, cầm bó hoa hồng lên chuẩn bị quăng, nhưng vừa nhìn, cứ thấy nếu chẳng có bó hoa nào thì cũng lạnh lẽo quá. Thế là tôi lại đấu tranh xem có nên vứt đi không...

Đột nhiên có một bàn tay thò sang, cướp bó hoa hồng của tôi.

Tôi khó chịu ngẩng đầu, tên nào?

Kết quả vừa nhìn, lại là Lâm Hạo Hải.

Tay trái anh ta cầm một bó hoa hồng cực kỳ khoa trương, tay phải... là một bó ngân liễu trắng!

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, mắt sạch khả năng ngôn ngữ.

Lâm Hạo Hải cũng chẳng nói gì, thuận tay vứt bó hoa hồng đi... Lâm Hạo Hải, anh được lắm.

Sau đó đặt bó ngân liễu xuống trước mộ tôi.

Tôi khó hiểu nhìn anh ta.

Lâm Hạo Hải nói: "Lúc vào đã mưa. Ngày trước cướp của cô, bây giờ trả lại... cũng không xem là muộn chứ."

Tôi vội vàng lắc đầu: "Không muộn không muộn, đến sớm chẳng bằng đến đúng lúc, như bây giờ tốt biết mấy, nhiều ngân liễu như vậy, nhìn cũng nổi bật hơn hẳn người khác..."

Càng nói mắt tôi càng ẩm ướt, azzzz, tuyến lệ của Lư Dĩ Sương quả thật quá phát triển, quá phát triển rồi...

Lâm Hạo Hải nhìn bộ dạng tôi như thế, cũng chẳng châm chọc gì, chỉ khẽ cười: "Vậy thì tốt, nhìn một chút nữa rồi đứng lên đi thôi, dù sao cũng là đồ ngày trước, không cần lưu luyến mãi. Lát nữa tôi đưa cô đi mua quần áo."

Úi chà!

Từ lúc tôi bước vào nhà Lâm Hạo Hải đến giờ, khuôn mặt lạnh tanh chẳng biết cười của anh ta cuối cùng cũng thay đổi rồi, bây giờ anh ta lại cười với tôi, tôi đột nhiên cảm thấy... Điện! Giật! Tung! Người!

Lại cộng thêm nội dung câu nói của anh ta... Tôi đột nhiên cảm thấy...
Rung! Động!

Ừm, đây có lẽ là phản ứng bản năng của thân thể Lư Dĩ Sương...

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tôi thích mặc áo phông, tốt nhất là loại to to, rộng rãi, bởi vì nó rất thoải mái.

Tôi còn thích mặc quần thể thao, bởi vì nó rất thoải mái.

Đương nhiên, lý do chủ yếu vẫn là vì... mấy kiểu đó rẻ...

Rất quê mùa, cha mẹ tôi mất sớm, lúc đó tôi còn rất nhỏ, bởi vậy chẳng nhớ được gì, lại càng không đau thương đến độ khóc lóc thét gào, cũng chẳng trở thành một đứa trẻ có tâm lý bất thường... Cái gì, bạn bảo tính cách tôi bất thường á?! Sao lại thế được?!

Ừm, mặc dù cha mẹ qua đời sớm nhưng dù sao vẫn còn người thân, thế là tôi được ông bà nội ngoại, cô dì chú bác thay phiên chăm sóc. Cũng không phải tôi được bọn họ yêu quý quá tranh nhau nuôi dưỡng, mà là bị mọi người đá qua đá lại... Tôi cũng quen rồi, dù sao có ăn có mặc, cũng chẳng bị ức hiếp bắt nạt hay ngược đãi gì, càng không phải nghe mấy câu vô giáo dục như "Đồ không cha không mẹ" gì gì đó của đám bạn học, tôi cứ thế an phận suốt bao năm.

Mãi cho đến khi lên đại học, thỉnh thoảng ra ngoài kiếm việc làm thêm, nhận ít tiền bên này bên khác gửi đến, cũng vừa đủ qua bốn năm... Đau khổ là, sau khi tôi học xong đại học thì cả đám người đó không ai muốn nuôi tôi nữa cả...

Sau đó tôi dồn hết tiền tiết kiệm thuê một căn phòng nhỏ, cuộc sống vô cùng đáng thương, vừa bận rộn lo tìm một công việc... Chính vào lúc tôi đang cân nhắc mình nên đi bán thân hay tìm người "bao" thì... tôi chết
=_=

Vốn ấy mà, tôi chết rồi thì cũng chẳng có gì phải lo âu, nhưng tôi lại sống lại, thân thể mới này điều kiện vượt trội, hơn nữa bên cạnh còn mọc ra một anh chàng thuộc hàng kim cương đẹp trai, nhà giàu, tài giỏi, mặc dù thể loại này thuộc hạng mục "hiện vật cấm sờ" nhưng nói thế nào cũng là kim cương lấp lánh, cầm không được, lợi dụng tí chắc không sao...

Bởi vậy tôi nói: "Chúng ta đến LV đi!"

Lâm Hạo Hải nhìn tôi đầy khó hiểu: "Tại sao?"

"Bởi vì mấy cái hàng hiệu tôi chỉ biết mỗi LV thôi! À, còn nữa, còn cả Hermes! Anh chọn một cái đi!" Tôi nói vô cùng hào hứng.

Khóe miệng Lâm Hạo Hải giật giật, khởi động xe rời đi.

Ngay khi tôi còn thật sự cho là anh ta sẽ đưa tôi đến chỗ LV hay Hermes gì đó, thì anh ta lại hỏi: "Địa chỉ nhà cũ của cô là gì?"

Tôi ngẩn ra, tự động đọc địa chỉ.

Lâm Hạo Hải gật đầu: "Chúng ta qua đó trước đã, chắc cô cũng có đồ muốn mang theo chứ."

Tôi nghĩ ngợi một lát, gật gù: "Ừ, nói cũng đúng!"

Kết quả đi được nửa đường lại gặp rắc rối từ trên trời rơi xuống

Có một bà lão đột nhiên xông ra, tuy Lâm Hạo Hải đã kịp thời đánh tay lái nhưng bà lão này vẫn bổ nhào xuống đất như thường, sau đó bắt đầu gào khóc thảm thiết, kêu là muốn bồi thường tiền bạc gì gì đó.

Lâm Hạo Hải cũng rất hào phóng, mà cũng không nhú lấy một cái, hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Bà lão có lẽ lần đầu thấy chuyện thuận lợi như thế, chờ ra một chút rồi mới báo bốn con số.

Lâm Hạo Hải gật đầu, chuẩn bị đưa tiền.

Kết quả, tôi giận điên người!

Con bà nó chứ, Lâm Hạo Hải anh có tiền cũng không thể rút ra cửa sổ như thế!

Nếu anh thừa tiền quá không có chỗ tiêu thì có thể tặng tôi cơ mà!

Thế là tôi đại biểu cho tầng lớp dân cùng khổ, anh đứng đứng lên, chỉ vào bà lão kia nói: "Bà à, không phải cháu muốn nói bà đâu, nhưng bà xem tuổi bà đã lớn từng này rồi, làm gì không làm lại đi ra đường lừa gạt thế này? Phúc lợi xã hội cũng chẳng ít cơ mà? Được rồi, dù trước đây bà từng có công việc tử tế, trong nhà lại có một đám con cháu bất hiếu ăn hại chỉ biết há mồm chờ ăn đi chẳng nữa thì bà cũng có thể bày cái sạp nhỏ bán đồ cơ mà! Cho dù bà có sợ bị một đám dân anh chị bảo kê đến đập sạp cướp hàng thì bà cũng có thể đến cá trung tâm xã hội nhờ giúp đỡ! Đất nước chúng ta bây giờ đang là xã hội pháp trị, là chủ nghĩa xã hội quang vinh, Đảng sẽ bảo vệ chúng ta!"

Tôi thao thao bất tuyệt, càng nói càng hăng, càng nói càng không dừng được, cuối cùng mưa xuân đầy đất, hoa chân múa tay nhảy cả ra đường nói...

Tiếp theo, bà lão kia... bà ấy khóc rồi...

Bà lão khóc lóc nói: "Cô gái này cô không biết rồi, như cô nói đấy, trong nhà già này rặt một đám con cháu bất hiếu ăn hại chỉ biết há mồm

chờ ăn, già này số khổ! Già này lúc trước chẳng có công việc, lấy đâu ra lương hưu, hơn nữa già còn có một thằng con chạy xe khách nên đến cả tiền trợ cấp nhà nước cũng không cho! Mà đứa con lớn kia thì có để ý gì đến già đâu, mỗi lần về nhà nó chỉ cho già có một trăm tệ, một năm cũng chỉ về có một lần..."

Lời thoại của bà lão xúc động như thế, khiến người ta rưng rưng nước mắt như thế, đúng là làm cho người nghe đau lòng, người ngóng rơi lệ, thế là tôi dùng tay áo lau mặt: "Cháu hiểu bà, những ngày tháng không có tiền thật đúng là khổ sở..."

Sau đó một già một trẻ cứ đứng giữa đường ôm nhau khóc lóc.

Lâm Hạo Hải mặt mày tối sầm kéo tôi ra, đưa bà lão một xấp tiền một trăm tệ, bà lão nhận được tiền lập tức tươi cười hớn hở chạy cái vèo, hoàn toàn chẳng trông ra bị thương ở đâu nữa cả.

Nước mắt tôi vẫn chưa cạn, khó hiểu nhìn theo bóng lưng bà lão: "Bà ấy chạy nhanh thế làm gì?"

"Tiền đến tay rồi, không lẽ còn ở lại giả ngu khóc cùng cô?" Lâm Hạo Hải lắc đầu, nhân tiện tặng tôi một cú lườm, sau đó lên xe. Đám người vây xung quanh cũng dần dần tản ra... Không biết từ lúc nào xung quanh tôi đã đầy chật những người... Thế quái nào mà tôi toàn bị người ta vây xung quanh như xem xiếc vậy?!

Tôi ôm tâm trạng bất mãn bước lên xe, nói với Lâm Hạo Hải: "Không thể nói thế được! Lẽ nào anh thấy bà lão vừa rồi là người xấu? Tôi thấy không phải đâu! Từ vẻ mặt đau khổ, lời nói xúc động và thái độ kích động của bà ấy, tôi có thể nhận ra bà ấy và tôi cùng..."

"Thái độ kích động của bà ấy cũng còn hơn cái đầu không não của cô." Lâm Hạo Hải tỏ vẻ khinh bỉ, sau đó kiên quyết ngậm miệng, phóng như điên.

Tôi ôm mặt, cảm hận Lâm Hạo Hải chẳng hiểu gì cả, cái tên thừa tiền như anh ta sao có thể hiểu được tâm tình người nghèo chúng tôi chứ? Aizzz...

Vì mất thời gian vào việc vừa rồi nên chúng tôi vướng giờ cao điểm, tắc đường mãi không dứt...

Tôi buồn bực nói: "Lâm Hạo Hải, nhà anh nhiều tiền thế, sao không kiếm cái trực thăng luôn đi? Bay qua bay lại, khỏi phải lo tắc đường..."

Lâm Hạo Hải lườm tôi một cái, cuối cùng vẫn không thềm nói câu nào.

Tôi phần nộ: "Đừng tưởng anh không nói gì là tôi không nhận ra anh đang khinh bỉ tôi nhé!"

Lâm Hạo Hải rất bình tĩnh: "Chính là để cho cô nhìn thấy."

... Tôi thật đúng là tự mình hại mình.

Cả đường vật vã tới lui như thế, cuối cùng tôi và Lâm Hạo Hải cũng tới được căn phòng trọ cũ kỹ của tôi khi trước.

Đó là tòa nhà ba tầng xây từ đời nào đời nao. Cô chủ nhà trọ ở tầng ba, tôi ở căn phòng bên trái tầng một, bên phải và tầng hai là người khác thuê, có điều bởi vì tôi mới chuyển đến không lâu, lại suốt ngày ru rú trong nhà nên cũng chẳng quen biết ai cả.

Nhưng vừa rồi tôi nhìn thấy một cái xe tải lớn rời đi, ủa, có ai chuyển nhà sao?

Tôi lên tầng ba, gõ cửa phòng cô chủ nhà. Hồi lâu sau mới thấy cô lâu bàu ra mở cửa: "Hôm nay là cái ngày gì thế? Tự nhiên có một đồng người đến, bây giờ mới có mấy giờ, có để cho người ta ngủ không..."

Nhìn thấy tôi, cô ngẩn ra, hỏi: "Cô đến thuê phòng à?"

Tôi xua tay: "Một người bạn của cháu sống ở đây mới qua đời mấy hôm trước, cháu đến thu dọn đồ đạc giúp bạn ấy."

Kết quả cô chủ nhà đổi sắc: "Có nhầm không đấy?! Liên tục có người chết à? Lẽ nào đây là báo ứng mấy hôm trước tôi cúng lễ Phật vô tình đánh rằm?"

Mặt tôi âm u: "Việc này cháu cũng không rõ lắm..."

Cô chủ nhà thở dài: "Xem ra ngày mai phải thắp nén hương sau đó đốt chút tiền giấy rồi... aizzz..."

Sau đó lại hỏi: "Thế bạn cô tên gì, cô có gì chứng minh mình quen biết không?"

Tôi: "Bạn cháu tên là Hạ Tiểu Mễ, chứng minh..."

Tôi còn chưa nói hết, cô chủ đã ngắt lời: "Cháu nói Hạ Tiểu Mễ? Là cô bé ở phòng bên trái tầng một?"

Tôi sửng ra: "Đúng ạ, có chuyện gì...?"

Lẽ nào lúc trước tôi nợ tiền nhà chưa trả mà quên mất?

Cô chủ nhà đột nhiên vỗ tay: "Là nó à! Ha ha ha ha ha!"

Tôi: "..."

Tôi bị ghét đến thế cơ à... T_T

Cô chủ nhà thấy vẻ mặt tôi, có lẽ cũng nhận ra mình hơi phẫn khích quá đà, lại còn phẫn khích không đúng lúc, thế là lập tức giải thích: "Ý cô không phải như cháu nghĩ đâu! Cô vui vì không phải đi thắp hương sám hối

nữa thôi. Vừa rồi cũng có người đến bảo bạn mình vừa qua đời, thay mặt cô ta thu dọn đồ đạc, mà người chết đấy cũng chính là Hạ Tiểu Mễ! Hóa ra mấy đứa đều nói về cùng một người cả... Aizzz, làm tôi giật cả mình... Có điều cái con bé Hạ Tiểu Mễ kia bình thường trông có vẻ chẳng thân thiết với ai, sao mà vừa chết cái đã hết người này đến người kia tới thăm hỏi rồi? Không lẽ là vì tài sản thừa kế sao, chắc chắc chắc, nhìn không ra đấy..."

Tôi quá choáng, không thể không cắt ngang trí tưởng tượng phong phú của cô chủ nhà: "Í, có người đã đến giúp Hạ Tiểu Mễ thu dọn đồ đạc rồi? Ai thế ạ?"

Cô chủ nhà nói: "Là một cậu tên là Tiền Chấn Hựu."

...

Tiền Chấn Hựu!!!

Cái tên chết tiệt đó cuối cùng là muốn thế nào?!

Đứng trước mộ tôi khóc xong, lại chạy đến đây lấy hết đồ đạc của tôi đi?! Thật đúng là vô liêm sỉ!

Tôi tức xì khói: "Cô ơi, cô quá không đề phòng rồi, người đó là tên lừa đảo!"

Cô chủ nhà nhìn tôi nghi ngờ: "Cái gì cơ, cậu ta có bằng chứng chứng minh thân phận hẳn hoi mà."

Tôi lại tiếp tục cáu: "Cậu ta có bằng chứng gì?"

"Là thư tình Hạ Tiểu Mễ viết cho cậu ta! Tôi đọc rồi, nét chữ giống hệt nét chữ của cô bé ấy! Hơn nữa ngôn từ cũng ngốc nghếch..." Cô chủ nhà còn ra vẻ thần bí nói nhỏ.

... Tôi quả thật là nước mắt ròng ròng.

Tiền Chấn Hựu, cậu lấy đồ của tôi cũng thôi đi, lại còn hủy hoại danh dự của tôi nữa chứ....

Mặc dù đúng là thư tôi viết cho cậu nhưng cậu cũng không thể tùy tiện cho người khác xem như thế chứ, nhất là đối với cô chủ nhà trước mắt đây, con người nổi tiếng là loa phóng thanh và máy chém gió....

Nói không chừng, mấy hôm nữa tôi sẽ nghe thấy một câu chuyện cực kỳ củ chuối kiểu như "thiếu nữ tự tử vì tình yêu không được đền đáp, sau đó đối tượng cô yêu thầm lại nhận ra tình cảm thật sự của mình, đáng tiếc lúc này đã quá muộn, chỉ có thể ôm lấy di vật người quá cố trải qua phần còn lại của cuộc đời"!!!

Tôi phải gọi là oán khí ngút trời, khổ không kể xiết...

Tôi trưng bộ dạng đáng thương, nói với chủ nhà: "Cô ơi, cô có thể cho cháu đến phòng Hạ Tiểu Mễ nhìn một chút không, nói không chừng vẫn còn sót lại đồ gì đó..."

Cô chủ nhà cảnh giác nhìn tôi: "Cô cũng đưa bằng chứng ra đây cái đã!"

Tôi cười hì hì: "Cô xem cháu trực tiếp chạy thẳng lên tầng ba, lại còn biết cô là chủ nhà, đây chẳng phải là bằng chứng rõ ràng nhất sao? Lúc trước Hạ Tiểu Mễ có nói với cháu, cô chủ nhà trọ xinh đẹp vô song, bộ dạng thướt tha động lòng người của bạn ấy sống ở tầng ba, cháu vừa nhìn một cái là biết chính là cô rồi!"

Cô chủ nhà vỗ tay: "Cháu với Hạ Tiểu Mễ đúng là đều dễ thương cả! Đây, chìa khóa đây, cháu tự mình đi xem đi, nhớ là mấy cái thứ đồ điện tử như tủ lạnh với điều hòa đều là của cô đấy, đừng mang đi đâu nhé!"

Tôi gật đầu: "Đại ân này tiểu bối sẽ không quên!"

Tôi nắm chìa khóa từ tốn chạy đi, nhìn thấy Lâm Hạo Hải đứng cách đó không xa, vẻ mặt như cười như không nhìn tôi, sau đó nói: "Hạ Tiểu Mễ, không ngờ miệng cô cũng dẻo ra phết đấy chứ!"

Tôi tự hào ưỡn ngực: "Đó là đương nhiên! Tôi học khoa Trung văn mà!"

Mặt Lâm Hạo Hải nhăn mặt: "Hai cái này liên quan gì đến nhau?"

Cuối cùng cũng đến lượt tôi khinh bỉ anh ta rồi!

Tôi vô cùng hào hứng nói: "Chắc chắc chắc, nhìn anh mà xem, không hiểu đúng không? Khoa Trung văn ấy mà, nghe tên là biết học về lời ăn tiếng nói, lại là 'văn', bởi vậy tôi đương nhiên rất lợi hại rồi!"

Mặt Lâm Hạo Hải đen sì: "Nhẽ nào cô chọn khoa Trung văn cũng là vì..."

"Đúng thế! Đây, anh xem, trong mấy khoa, chỉ mỗi khoa ngôn ngữ là dùng miệng nhiều thôi, mà tôi nói tiếng Trung bao nhiêu năm như vậy, đương nhiên học tiếng Trung dễ dàng hơn tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Hàn rồi, bởi thế tôi liền đăng ký khoa Trung văn! Thông minh chưa?" Tôi tự thấy mình khôn lỏi.

Lâm Hạo Hải quay đầu sang hướng khác: "Chúng ta đi xem phòng cô đi."

Tôi cụt hứng: "... Ừ."

Tôi vừa mở cửa vừa nói với Lâm Hạo Hải: "Lâm Hạo Hải, thật đáng tiếc, nếu không phải lúc đó gặp phải bà lão kia với đi trúng giờ cao điểm, ít ra chúng ta cũng kịp ngăn hành vi độc ác của Tiền Chấn Hựu..."

Lâm Hạo Hải nói: "Nãy giờ cô vẫn cầm trợt chìa khóa kia, mở cửa thì lo tập trung mà mở đi."

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định nói ra: "Lâm Hạo Hải, tôi thấy anh càng ngày càng giống ông tôi rồi..."

Lâm Hạo Hải còn cười: "Quan hệ của ông cô với cô là người yêu à?"

Tôi ngẩn ra, nửa ngày sau mới lắp bắp: "Ông tôi với tôi, có một thời gian là quan hệ sống chung nhà..."

Lâm Hạo Hải cũng ngẩn ra, sau đó dường như bật cười, rồi lại nghiêm túc nói: "Nhét chìa khóa vào ổ đi!"

Tôi quá choáng, lập tức mở cửa.

Kết quả cửa vừa mở, tôi lập tức đỡ ra như sét đánh...

Tiền Chấn Hựu, cái tên đáng chết trăm vạn lần kia, cậu cũng không cần tuyệt tình như thế chứ?!

... Tôi khóc không ra nước mắt quan sát cả căn phòng ngoại trừ "mấy thứ đồ điện tử như tủ lạnh với điều hòa" thì chẳng còn gì khác, thật chỉ muốn động đầu vào tường... Mà vì thế tôi cũng phát hiện, ngay đến mấy tấm áp phích dán trên tường Tiền Chấn Hựu cũng mang đi luôn rồi.

Tiền Chấn Hựu, nhà cậu có phải sắp phá sản rồi không, cậu nói thật ra xem nào...

Mặt tôi cực kỳ biểu cảm, Lâm Hạo Hải liếc căn phòng trống hươ trống hoác lại hoàn toàn không chút kinh ngạc, một lúc sau mới nói: "Quả nhiên."

... Biết thế sao anh không nói từ đầu?!

Dường như cảm nhận được oán khí của tôi, Lâm Hạo Hải bình tĩnh quay đầu: "Nói cô cũng không tin, nói làm gì mất công."

... Ưc chết tôi rồi...

Tôi ngồi xổm dưới góc nhà vẽ vòng tròn, giải tỏa bớt oán hận và lửa giận trong lòng.

Tôi nói: "Tiền Chấn Hựu cậu đúng là không phải người, cậu nói xem cậu cầm quần áo của tôi làm cái khỉ gì? Cho dù đem ra bán hàng thùng trên mạng thì cũng phải chừa đồ lót của tôi ra chứ?! Chẳng lẽ lại có người mua đồ lót hàng thùng?! Trừ phi là cái thể loại thần kinh không bình thường, hoặc biến thái thôi, hu hu hu hu hu..."

Nghĩ đến đám đồ lót đáng yêu của mình rơi vào tay một tên biến thái, tôi đau thương đến chết...

Thở dài một hơi, Lâm Hạo Hải nói: "Thế này đi, cô nói xem trừ quần áo ra thì còn đồ gì cần thiết nữa, lát nữa mua xong quần áo thì đi mua luôn."

Đúng rồi, dù sao Lâm Hạo Hải cũng có tiền mà, sợ gì chứ...

Tôi nghĩ một lúc, hỏi dò: "Một cái máy tính xách tay!"

Lâm Hạo Hải cũng chẳng nghi ngờ gì: "Ừ."

Thế là tôi lại tiếp: "Ừm, còn có một cái di động mới!"

Lâm Hạo Hải gật đầu: "Ờ."

Tôi tiếp ngay: "A, còn có một cái túi của Hermes!"

Lâm Hạo Hải quay lưng đi thẳng.

... Tôi đau khổ chạy theo sau anh ta.

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Quả nhiên Lâm Hạo Hải không để ý mấy lời nói của tôi, trực tiếp lái xe đến cửa hàng của một nhãn hiệu tôi chưa thấy bao giờ... Đã nói rồi, các nhãn hiệu nước ngoài tôi chỉ biết mỗi LV thôi, hơn nữa tôi học khoa Trung văn mà! Nhưng nhìn phong cách trang hoàng, không gian lớn nhỏ, thậm chí ngay cả độ xinh đẹp của nhân viên bán hàng, tôi có thể khẳng định đây rõ ràng không phải một nhãn hiệu tầm thường.

Thật ra tôi cũng chẳng để ý lắm, chủ yếu y phục mặc lên thoải mái là được.

Có điều đến khi tôi nhìn ra giá tiền trên đám quần áo treo trong đó, tôi lập tức hóa đá...

Lâm Hạo Hải ngồi ở ghế phía bên kia, liếc bộ dạng thất thần của tôi một cái, vẻ mặt vẫn bình thản như không.

Nhân viên bán hàng tiến lại hỏi đầy sẵn sàng: "Quý khách có thích cái nào không? Có thể mặc thử xem sao."

Sau đó quay đầu nhìn Lâm Hạo Hải cười cười: "Ngài Lâm, hôm nay ngài đến sao không nói trước một tiếng?"

Lâm Hạo Hải cũng cười đáp lễ: "Tiện đường mua ít đồ thôi, không cần thiết."

Quả nhiên nhân viên bán hàng khả năng đề kháng còn tệ hơn cả tôi, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Lâm Hạo Hải một cái lập tức mất hồn, ngây ra nhìn chăm chăm anh ta, hoàn toàn lơ tịt khách hàng chân chính là tôi đây.

Tình trạng mấy người còn lại ấy mà... tám lạng nửa cân, tám lạng nửa cân...

Có điều, nội dung hai người đó nói với nhau cũng kỳ quái quá đi...

Thế là tôi len lén ngồi xuống bên cạnh Lâm Hạo Hải: "Lâm Hạo Hải, mấy cô ấy sao lại biết anh vậy? Chẳng lẽ anh thường xuyên đưa phụ nữ đến đây mua quần áo?"

Trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh Lâm Hạo Hải ngậm một miếng xì gà, tay trái ôm eo một mỹ nữ gợi cảm, tay phải ôm eo một thiếu nữ mềm mại, oai phong đập một đồng tiền lên mặt bàn, cao giọng: "Đóng gói hết đám đồ cô ấy chạm vào cho tôi!"

Sau đó tôi rùng mình ba cái.

Lâm Hạo Hải lờm tôi: "Cô lại nghĩ gì rồi Cửa hàng này là của Lâm thị."

Đơn giản rõ ràng, một câu duy nhất, khiến mắt tôi sáng chói lóa...

Tôi nuốt nước bọt, nói với Lâm Hạo Hải: "Này, tôi bảo... Lát nữa tôi đứng lên, sau đó sờ hết một loạt quần áo, rồi anh nói 'Gói lại toàn bộ đồ cô ấy chạm vào cho tôi!', được không được không được không?"

Tôi quả thật là không thể nghĩ là cách nào nổi bật hơn cái tình tiết khoe giàu chỉ phim truyền hình hạng bét mới có được này, dù sao nó cũng quá hoành tráng, không phải sao...?

Lâm Hạo Hải tiếp tục lườm tôi: "Đầu cô là đồ trang trí à?"

Đơn giản rõ ràng, một câu duy nhất, chỉ rõ tôi không có não...

Tôi rất phối hợp gõ gõ đầu: "Đúng thế, tôi cũng thấy đầu óc Lữ Dĩ Sương hơi rỗng thật...", sau đó đứng lên, đầy bất mãn chỉ trích anh ta: "Dù sao cũng là cửa hàng nhà anh, có thiệt đẳng nào đâu!"

Lâm Hạo Hải cười: "Tiền kiếm được không phải chỉ vào túi mình tôi, nhưng tiền tiêu ra lại chỉ xuất từ túi tôi thôi."

Vẫn như thế... đơn giản rõ ràng!

Nhất thời tôi nước mắt lưng tròng, miệng còn lẩm bầm: Lâm Hạo Hải, Lâm Hạo Hải, cái đồ keo kiệt bủn xỉn, cái đồ vắt cổ chày ra nước...

Lâm Hạo Hải nghe được, đưa tay bóp trán, trầm mặc không đáp lời.

Mà mấy nhân viên bán hàng đứng kế bên nghe hết cuộc đối thoại giữa chúng tôi thì mặt mày đầy khó hiểu, hoặc cũng có thể tất cả họ đều giống tôi, cho là Lâm Hạo Hải quá keo kiệt, bởi vậy cả đám lại quay lại tập trung vào tôi: "Quý khách, xin hỏi quý khách có vừa mắt thứ gì không ạ?"

Tôi nghiêng đầu nhìn quanh một hồi, cảm thấy chiếc áo khoác đen có vẻ đẹp mắt, liền chỉ vào nó.

Nhân viên gật đầu, đưa lại cho tôi: "Bên kia là phòng thử, mời quý khách tự nhiên." Giọng ngọt hơn đường, thật đúng là có tố chất!

Tôi nhìn Lâm Hạo Hải một cái.

Lâm Hạo Hải thắc mắc nhìn lại tôi.

Tôi cân nhắc một lúc, cầm áo chạy lại gần anh ta: "Này, tôi mua đồ thế nào, anh không có ý kiến sao?"

Lâm Hạo Hải nhú mào: "Quần áo của cô liên quan gì đến tôi? Tôi ý kiến cái gì?"

Tôi: "Tôi nhớ trong tiểu thuyết vẫn bảo, nam chính toàn bắt nạt nữ chính, dùng cái mỏ nhọn của nhà tư bản bắt nữ chính mua đồ cô ta không thích... Anh không như thế à?"

Lâm Hạo Hải cười: "Vẫn câu nói cũ, cô nghĩ mình là nữ chính à?"

... Con mẹ nó, quá độc!

Tôi bị phần xách quần áo vào phòng thử, mãi lâu sau mới quay ra, đứng uốn éo tạo dáng trước gương...

Ừm ừm, không sai không sai, thân hình của Lữ Dĩ Sương vốn đã rất tốt, chiếc áo này lại khoe được một chút vòng một, khẽ ôm sát vừa vặn thân hình, tôn lên những đường cong xinh đẹp trên người. Nếu là cái thân hình săn bay của tôi lúc trước mà mặc lên, đảm bảo chẳng khác nào thung lũng Tứ Xuyên bị túp lều đen che phủ...

Nhân viên bán hàng lại ngọt ngào: "Ôi chao, cô mặc chiếc áo này đẹp thật đấy, hoàn toàn khác hẳn bộ âu phục đen lúc nãy, lúc nãy có cảm giác như nhân viên công sở cao cấp, còn bây giờ lại thêm vẻ quyến rũ... thật là thiên biến vạn hóa..."

Tôi bất lực quay sang: "Ông chủ của cô ngồi kia, còn lo tôi không mua sao?"

Nhân viên bán hàng cười với tôi: "Chính vì ông chủ ngồi đó nên mới càng phải cật lực biểu diễn tài ăn nói, có khi được thăng chức không chừng!"

"Cô thăng..."

Tôi lại uốn éo trước gương thêm một trận nữa, cuối cùng cũng vừa ý, quay người chuẩn bị chọn món tiếp theo.

Kết quả Lâm Hạo Hải đột nhiên lên tiếng: "Cái này không được."

... Đơn giản rõ ràng... Đơn giản rõ ràng cái con khỉ?! Chẳng phải anh ta vừa nói không can thiệp vào việc chọn quần áo của tôi sao? Chẳng phải tôi không phải là nữ chính sao? Bây giờ tôi vừa ý rồi, anh ta còn nhảy vào ý kiến ý cò cái gì?!

Lửa giận trong lòng tôi bốc lên bùng bùng như vừa được thêm dầu, khói bốc nghi ngút, càng cháy càng vượng, thế là tôi quay đầu lại, nhưng còn chưa kịp mở miệng đã bị Lâm Hạo Hải chặn ngang: "Hở hang quá."

... Gì cơ?!

Lửa giận trong lòng tôi như bị nguyên thùng nước đá hắt vào, tắt ngúm, chỉ còn lại chút khí lạnh bốc hơi...

"Hở, hở hang?" Tôi tròn tròn mắt, nhìn lại bộ đồ trên người mình: "Hở hang chỗ nào chứ?!"

"Quá thấp, quá chật, quá ngắn." Mặt Lâm Hạo Hải lạnh tanh.

... Đơn giản rõ ràng...

Sáu chữ, ba câu, lại còn dùng phép so sánh, anh đã tóm tắt lý do tại sao bộ quần áo này "không được".

Hả? Bạn hỏi tôi làm sao mà nhìn ra phép so sánh ấy hở? He he, chẳng phải nói tôi học khoa Trung văn rồi đấy thôi...

Tôi nhăn nhó kéo kéo cái áo: "Cho dù có như thế thật đi chăng nữa thì sao, lúc này anh đã bảo không quan tâm tôi mặc gì đấy thôi."

Lâm Hạo Hải nghiêm khắc cường điệu: "Tôi nói không can thiệp vào, là không can thiệp vào trong phạm vi bình thường. Bộ dạng cô bây giờ quá sỉ nhục bộ mặt thành phố."

Tôi khóc: "Có đến nỗi như thế không?"

Lâm Hạo Hải gật đầu: "Có. Hơn nữa... Sau này cô phải đến làm việc ở tập đoàn Lâm thị, mặc như thế sao được?"

Tôi kinh ngạc: "Tôi, tôi đến làm việc ở tập đoàn Lâm thị?"

Lâm Hạo Hải gật đầu bộ dạng rất là "tất lễ dĩ ngẫu": "Chứ sao?"

...Mợ nó!

Tôi vẫn cứ tưởng những ngày sau này sẽ được làm sâu gạo ăn không ngồi rồi chứ!

Kết quả... hóa ra là phải đi làm?

Tôi khóc ròng: "Tại sao chứ..."

Lâm Hạo Hải cười lạnh: "Lẽ nào cô định ăn không uống không của tôi? Đi làm là lao động bắt buộc của cô!"

Tôi lại càng kinh hãi: "Ý, ý anh là... tôi đi làm... anh sẽ không trả lương?"

Lâm Hạo Hải gật đầu.

Tôi ngửa mặt than dài: "Đồ tư bản độc ác!!!"

Lâm Hạo Hải từ tốn bổ sung: "Nhưng thưởng thì có thể tự đút túi."

Mắt tôi sáng rực: "Ông chủ Lâm vạn tuế!!!"

Lâm Hạo Hải hài lòng gật đầu, cười vô cùng đẹp, vô cùng tao nhã.

Sau đó tôi lại tiếp tục lượn qua lượn lại trong cửa hàng chọn y phục, bao gồm cả đồ công sở để mấy hôm nữa đi làm. Tất cả đều là những kiểu dáng quần áo tôi chưa được thử bao giờ, mặc dù mặc lên có hơi không quen nhưng cũng rất mới lạ.

Cuối cùng cũng xong xuôi, Lâm Hạo Hải rút thẻ, quẹt cái xoẹt...

Mợ nó, cảm giác quá là phê!

Tôi tay xách nách mang một đồng túi to túi nhỏ theo sau Lâm Hạo Hải ra ngoài. Cái tên này, thật đúng là chẳng ga-lăng tí nào!

Tôi đang cảm hận rửa xả trong lòng thì đầu đập thẳng vào lưng Lâm Hạo Hải.

"Đang yên đang lành anh dừng lại làm gì?"

Tôi tức giận nhìn anh ta. Đau mũi quá, đã thế còn chẳng có tay nào mà xoa nữa chứ.

Anh ta quay đầu nhìn tôi một cái, có lẽ thương hại mũi tôi đỏ bừng, bèn đưa tay lên xoa xoa, sau đó tùy tiện nói một câu: "Bây giờ chúng ta đi mua nội y."

...

... ..

... ..

... ..

Lâm Hạo Hải, anh có chắc chúng ta chuẩn bị đi mua nội y chứ không phải đi ăn cơm không?

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Lâm Hạo Hải vừa dịu dàng xoa mũi tôi, vừa tùy tiện thốt một câu như ném bom nguyên tử khiến tôi chết đứng tại chỗ, rất lâu rất lâu rất lâu sau vẫn chưa hoàn hồn...

... Cho dù anh có đoạt giải "Người đàn ông bình tĩnh số một thế giới" thì cũng không cần vừa xoa mũi tôi vừa nói mấy lời này chứ!!!

Mặc dù cách nói của Lâm Hạo Hải rất không đúng, nhưng nội dung thì vẫn vô cùng chính xác.

Tôi là con gái, bây giờ cả người chỉ có mỗi một bộ nội y... chuyện này thật quá bất thường!

Thế là tôi đành gật đầu: "Được!"

Kết quả Lâm Hạo Hải còn liếc tôi bằng nửa con mắt: "Cô vui vẻ thế làm gì?"

... Mợ, không vui vẻ không lẽ nghiêm túc như anh?

Mà không đúng, tôi vui vẻ lúc nào...

Thế là trong lúc tôi còn đang bận suy nghĩ vấn đề này, Lâm Hạo Hải đã kéo tôi vào xe, nói: "Bình thường cô hay mặc nhãn hiệu gì?"

... Quá thẳng thắn!

Tôi cắn môi, ngượng ngùng đáp: "Tôi... bình thường tôi mặc áo lá..."

"..." Lâm Hạo Hải quay đầu nhìn sang, nhìn tôi bằng ánh mắt nhìn khi diễn xiếc...

Sau đó anh ta thở dài: "Đừng nói cô còn không được đến A nhé..."

"Ai bảo thế!" Tôi phản nộ: "Vừa đúng luôn đó!"

Khóe miệng Lâm Hạo Hải cong lên: "Chúc mừng cô."

Tôi chẳng hiểu ra sao: "Chúc mừng cái gì?"

"Chúc mừng cô không phải dạng lõm vào..." Lâm Hạo Hải bình tĩnh đáp lại, sau đó khởi động xe lái đi.

Tôi: "..."

Đi được nửa đường, Lâm Hạo Hải lại hỏi: "Thế... cô thường mua áo lá ở đâu?"

Tôi nhìn anh ta đầy khó hiểu: "Không phải cứ tiện đâu mua đấy là được sao? Lúc nào tiền bạc rủng rinh chút thì vào siêu thị mua, khi nào sạch túi thì ra chợ nhờ mấy bác gái may cho, hoặc thấy đồ có sẵn thì mua luôn..."

Rốt cuộc Lâm Hạo Hải trầm mặc...

Không lâu sau, anh ta dừng xe, ra hiệu cho tôi xuống.

Tôi mở cửa xe, nhìn thấy một cửa hàng... cực kỳ hoành tráng.

Tôi há hốc mồm quay lại nhìn Lâm Hạo Hải: "Đây cũng là của nhà anh sao? Cửa hàng bán nội y mà hoành tráng thế... Trông cứ như khách sạn ấy! Thật đúng là không hổ danh tập đoàn Lâm thị!"

Lâm Hạo Hải thở dài: "Cái cô nói đúng là khách sạn."

Sau đó anh ta chỉ vào cánh cửa phía trước mặt tôi: "Đây mới đúng."

Tôi cứng ngắc quay đầu lại, nhìn thấy một cửa hàng... ừm, cũng rất được.

Tên tạo cảm giác rất ấm áp - là tiếng Trung! Rất hợp khẩu vị sinh viên khoa Trung văn như tôi... Màu sắc chủ đạo của cửa hàng là màu hồng, trên cánh cửa thủy tinh có che một tấm rèm, không quan sát được bên trong... Không tồi, không tồi.

Tôi gật gù, sau đó quay sang Lâm Hạo Hải: "Anh cùng vào với tôi chứ?"

Lâm Hạo Hải lườm tôi: "Trong đầu cô chứa toàn cái gì vậy?"

... Mợ, lúc đầu cái tên mặt mày lạnh te thân nhiên bàn chuyện mua nội y với tôi là ai thế?! Bây giờ anh còn ra vẻ ngây thơ cái khi gì?!

Tôi còn chưa mở miệng, Lâm Hạo Hải đã đưa qua một cái thẻ vàng chói lấp lánh: "Tự vào đi, tôi ở trên xe đợi cô."

Tôi vội vàng nhận thấy thẻ vàng, gật đầu, bụng nghĩ nếu cái thẻ này mà của tôi thì tốt biết mấy...

Lâm Hạo Hải vào lại xe, cầm điện thoại lên chẳng biết đang nghịch cái gì, tôi cũng quay đầu chuẩn bị bước vào cửa hàng.

Đột nhiên Lâm Hạo Hải gọi giật: "Hạ Tiểu Mễ."

Tôi quay đầu nhìn, đợi anh ta nói tiếp.

Sau đó... tên chết tiệt đó nói...

"Nội y hở hang một chút tôi cũng không có ý kiến đâu."

... Anh có thể chết luôn cho rảnh nợ không, Lâm Hạo Hải?!

Tôi đẩy cửa kính, vén tấm rèm lên... đập vào mắt là hàng dãy nội y sắp xếp ngăn nắp.

Đây là cảnh tượng ma quái đến mức nào chứ!

Một cô gái mặc áo màu hồng phấn bước lại: "Kính chào quý khách, tôi là người hướng dẫn mua hàng của quý khách, tên Tiểu Thất, nếu quý khách muốn mua sắm, xin hãy đi cùng tôi..."

Cuối câu lại còn hơi lên giọng nữa chứ.

... Thật hiểu khách.

Tôi rùng mình, bụng nghĩ cái tên biến thái Lâm Hạo Hải kia sao lại biết chỗ này, sau đó nói với cô gái: "Ừm, tôi muốn..."

Sao nghe thấy đậm mùi mờ ám vậy kìa...

Tiểu Thất cười cười: "Mời quý khách chọn kiểu dáng mình thích, sau đó nói cho tôi biết cỡ quý khách hay mặc."

Tôi gật đầu, bắt đầu chọn lựa.

Mặc dù Lâm Hạo Hải nói có hở hang một chút cũng không sao, nhưng tôi có phải ngốc đâu?

Bên ngoài không được hở hang, bên trong lại tùy tiện... Lâm Hạo Hải, cái đồ chết tiệt nhà anh...

Mà nói thật thì, tôi vẫn chưa quen với việc ăn mặc quá hở hang, trước giờ dáng áo lá tôi mặc cũng là dáng của mấy bà già mà...

Bộ đang mặc trên người là của Lư Dĩ Sương, cũng xem như bảo thủ, màu trắng đơn giản...

Ừm, Lư Dĩ Sương quả nhiên là loại bên ngoài lóng lánh kiêu sa, bên trong thùy mị dịu dàng kín bưng.

Tôi chọn tới chọn lui, nhắc ra vài cái màu nhạt, kiểu cách cũng kín đáo, sau đó vô cùng tự hào báo ra cỡ 70C.

... Được rồi, tôi biết cỡ này cũng chẳng là gì, nhưng đối với một người thường xuyên mặc cỡ A mà nói, đây là thăng hân hai cấp, hai lấp lạn đấy...

Thử một lượt xong, tôi thấy vô cùng vừa ý. Xem ra cái cửa hàng trang trí bày biện và nhân viên đều kỳ quái như thế thôi, nhưng chất lượng cũng ổn phết... Bởi vậy, cái tên Lâm Hạo Hải kia rốt cuộc làm thế quái nào mà biết chỗ này vậy?!

Tôi vừa nghĩ vừa cầm toàn bộ ra thanh toán.

Giá cả ấy mà... Tôi chẳng nói đến làm gì, cửa hàng Lâm Hạo Hải đưa đến tôi cũng chẳng mong giá rẻ, mặc dù tôi quả thật không ngờ có mấy bộ nội y thôi mà hóa đơn cũng vượt quá bốn con số, gần bứt phá luôn năm chữ số rồi...

Nhắm mắt, tôi không nỡ nhìn khung cảnh bi thương trước mắt...

Có lẽ bởi vì tiêu nhiều tiền, Tiểu Thất đưa cho tôi một tấm thẻ hội viên và một túi xách nhỏ.

"Cô Lư Dĩ Sương, hiện giờ cô đã là khách VIP của tiệm chúng tôi, về sau đến đây mua hàng cô sẽ được hưởng ưu đãi giảm mười phần trăm giá niêm yết! Hơn nữa, mỗi lần hóa đơn đủ hai ngàn tệ sẽ nhận được món quà bí mật của tiệm!" Tiểu Thất chỉ vào cái túi xách nhỏ: "Đây là quà lần này."

Tôi ngây ra, gật gật đầu, bụng nghĩ làm gì có cái đĩa "hai trăm năm mươi*" thừa tiền nào mỗi lần vào đều mua nhiều như tôi chứ...

* Hai trăm năm mươi: Từ lóng chỉ những người ngốc nghếch, đầu óc không bình thường.

Kết quả cô gái bên cạnh lại ngọt ngào nói với một vị khách khác: "Vị khách này, hóa đơn của cô là hai ngàn năm trăm tệ, chúc mừng cô nhận được món quà bí mật của cửa hàng chúng tôi."

... Có thật sao, đã thế là loại "hai trăm năm mươi" nhân mười lần nữa chứ...

Tôi tò mò "món quà bí mật", phát hiện bên trong hình như là một cái hộp nhỏ, cũng chẳng biết đựng gì, có điều dựa theo kinh nghiệm từ trước đến nay của tôi thì đồ miễn phí đều chẳng phải thứ tốt đẹp chi cả...

Ví như khi tôi đi mua thịt lợn, người ta tặng tôi ít hành lá, toàn héo cả rồi.

Lại tựa như, lúc trước khi đi mua giày, người ta tặng tôi đôi tất, là loại chất lượng siêu kém giá bán sỉ có năm hào một tá, hơn nữa còn thùng một lỗ ở ngón cái...

Thế là tôi cũng chẳng có hứng thú gì với món quà bí mật này, cứ thế cầm trên tay, đợi Tiểu Thất mở cửa mới bước ra.

"Quý khách đi thông thả, lần sau lại ghé!" Giọng ngọt ngào của Tiểu Thất vang lên phía sau.

Hai tay xách túi, tôi đang định xông thẳng đến xe của Lâm Hạo Hải thì đột nhiên nghe thấy có người gọi mình: "Dĩ Sương!", liền bất giác ngoái đầu, nhìn thấy một người đang đi về phía mình.

Có vẻ quen quen... A! Tiền Chấn Tá!

Không thể ngờ được gặp lại người quen trong tình huống này!

Khóe miệng tôi giật giật: "Hi hi, chào anh."

Tiền Chấn Tá lắc đầu: "Đâu cần xa cách như thế..." Hắn nhìn mấy cái túi trên tay tôi, "Đi mua sắm một mình sao?"

"Không, tôi đi với Lâm Hạo Hải, anh ấy đợi ở trong xe bên kia." Tôi chỉ chỉ phía bên kia đường, lòng thầm nghĩ tên Lâm Hạo Hải này chết ở đâu rồi, sao còn không thò mặt ra đây giải cứu tôi!

Chắc Tiền Chấn Tá cũng nhận ra vẻ mặt luống cuống của tôi, cười khò một tiếng: "Dĩ Sương, sao cứ mỗi lần em nhìn thấy anh là càng lúc càng xa lạ vậy? Thật ra... hoàn toàn không cần như thế. Anh nói rồi, anh chúc phúc cho em, chỉ cần em hạnh phúc là đủ rồi."

Ôi trời ơi, nguyên nhân chính là vì nụ cười như Đức cha của anh chứ đâu nữa! Nếu anh biết tôi căn bản không phải là Lữ Dĩ Sương, hơn nữa Lữ Dĩ Sương thật sự bây giờ còn không biết đang ở đâu, càng chẳng biết có hạnh phúc hay không... anh liệu có bóp chết tôi rồi không?! Tôi âm thầm khóc lóc, nhưng ngoài mặt chỉ có thể cười cười đem Lâm Hạo Hải ra làm bia đỡ đạn: "Ừm, vì Lâm Hạo Hải cũng rất hay ghen, em với người đàn ông khác nói chuyện nhiều một chút là anh ấy sẽ không vui..."

Còn may tôi đọc qua không ít tiểu thuyết tình cảm, mấy cái cớ này dùng vô cùng thuận tay!

Tiền Chấn Tá sững ra giây lát rồi nói: "Dĩ Sương, em thật sự đã vì anh ta mà thay đổi không ít... Nếu không với bản tính kiêu ngạo như em sao có thể cam chịu nghe lệnh người khác được."

Anh hai à, tôi không biết Lữ Dĩ Sương kiêu ngạo đến mức nào, nhưng mà tôi đây thì một chút kiêu ngạo cũng chẳng có! Anh mà tiếp tục nói chuyện năm đó với tôi thì tôi sẽ khóc cho anh xem đấy...

Cũng may, vào đúng lúc Tiền Chấn Tá đang định nói gì đó thì Lâm Hạo Hải đã phát hiện có điều không đúng mà đi tới. Anh ta tới, trước tiên là thuận tay cầm túi đồ trên tay tôi, sau đó lạnh nhạt gật đầu chào Tiền Chấn Tá.

Thấy Lâm Hạo Hải đến rồi, Tiền Chấn Tá cười cười: "Anh Lâm."

Lâm Hạo Hải: "Anh Tiền." Sau đó quay sang nói với tôi: "Đi dạo này giờ cũng mệt rồi phải không, em lên xe nghỉ ngơi trước đi."

Lời nói đầy quan tâm chăm sóc như thế này... Lâm Hạo Hải, anh đúng là "ảnh đế"!

Tôi gật đầu không ngừng, chào Tiền Chấn Tá xong lập tức đi như chạy trốn về xe của Lâm Hạo Hải. Mà sau đó thông qua cửa kính xe, tôi thấy Tiền Chấn Tá và Lâm Hạo Hải có lẽ vì không thân thiết nên cũng chẳng nói thêm mấy câu, Lâm Hạo Hải gật đầu rồi quay lại xe, chỉ còn lại Tiền Chấn Tá đứng ngẩn ra nhìn chúng tôi.

Lâm Hạo Hải ngồi vào xe, sau đó vớt túi đồ mua sắm vào ghế sau.

Tôi vẫn còn sợ hãi: "Sao lại trùng hợp thế! Gặp phải Tiền Chấn Tá nữa chứ, sợ hết hồn!"

Lâm Hạo Hải lờm tôi: "Có tiền đồ ghê nhỉ?"

"Làm ơn đi, anh ta nhìn qua là thấy thích Lữ Dĩ Sương rồi." Tôi trừng lại Lâm Hạo Hải, "Tôi không những chột dạ, lại còn vô cùng ngại ngùng nữa có biết không?"

Dường như Lâm Hạo Hải cũng lười nói chuyện Tiền Chấn Tá, chỉ hỏi: "Mua xong hết rồi chứ?"

"Ừ! Aizzz, mệt chết tôi rồi..." Tôi cũng vứt Tiền Chấn Tá ra sau đầu, than thở: "Mua nội y phiền phức thật đấy, áo lá vẫn là tốt nhất, còn chẳng cần thử, ai dùng cũng được, thật quá thần thông..."

Lâm Hạo Hải chán chẳng thèm để ý đến tôi, liếc nhìn đồng hồ phía sau: "Mua đủ hết rồi?"

Tôi gật đầu: "Ừ."

Anh ta lại chỉ cái túi vẫn treo trên tay tôi: "Đây là cái gì?"

Tôi nhìn xuống, phát hiện là món quà bí mật mà Tiểu Thất đưa cho, vì túi bé nên tôi móc luôn vào cổ tay, vừa rồi chưa kịp bay theo đám túi to về ghế sau...

Tôi nghĩ một lúc rồi rút túi ra, đưa cho Lâm Hạo Hải: "Cho anh đấy."

Khóe miệng Lâm Hạo Hải giật giật: "Cô làm thế nào mà mua được quà cho tôi ở tiệm bán nội y dành cho nữ giới thế?"

Tôi cười gian: "Đương nhiên là dùng tiền!"

Lâm Hạo Hải không nói gì nhưng thật sự mở luôn hộp quà ra.

Bên trong hộp quà nhỏ còn gói giấy báo, mở ra là một cái hộp màu đen lấp lánh, xem ra cũng rất có đẳng cấp... Ừm, có thể dùng để đựng đồ trang sức nhỏ...

Đừng cười tôi, lẽ nào không phải mấy cái hộp nhỏ đều dùng để đựng mấy thứ linh tinh lang tang sao...

A, nói ra thì, còn phải mua đồ trang sức nữa... Ha ha ha ha, tôi muốn kim cương, tôi muốn kim cương!!!

Vào lúc tôi đang cười gian thì Lâm Hạo Hải đột nhiên ngẩng bộ mặt đen sì lên.

Tôi nhìn anh ta đầy khó hiểu, lẽ nào anh ta có thuật đọc tâm, biết tôi đang nghĩ gì?

Kết quả Lâm Hạo Hải chỉ trầm giọng nói một câu: "Hạ Tiểu Mễ, rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì thế hả..."

Tôi hỏi lại đầy vẻ vô tội: "Tôi làm sao cơ?"

Lâm Hạo Hải vứt cái hộp cho tôi: "Tự xem đi."

Tôi lại càng chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, mở cái hộp ra..

Sau đó phát hiện...

Bên trong là một cái quần lót dáng chữ T!

... Lại còn là màu đen ren lưới toàn bộ nữa!

Tiểu Thất, tôi "hỏi thăm" cả nhà cô...

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 11

“Cái này, cái này... Chuyện này, chuyện này...” Tôi vừa nhét quần chữ T vào trong túi vừa quay đầu quan sát bốn phía xung quanh, ấp a ấp úng.

“Sao?” Lâm Hạo Hải nhướn mày, “Cô định tặng cái này cho tôi mặc?”

“Sao có thể?” Tôi vội vã xua tay, nhưng lại vì câu nói này mà đầu óc bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh Lâm Hạo Hải mặc quần lót chữ T màu đen... Á, chảy máu mũi rồi...

“Đương nhiên là để tôi mặc!” Tôi nhấn mạnh.

“Thế tại sao lại nói là cho tôi?” Lâm Hạo Hải cần mẫn soi lỗi...

Đầu óc tôi còn đang bận chạy ma-ra-tông để kiếm cái cơ hợp lý, Lâm Hạo Hải đột nhiên vỗ tay, vẻ mặt như đã nghĩ thông suốt chuyện gì: “Tôi hiểu rồi!”

Hở? Anh ta hiểu rồi? Hiểu cái gì mới được chứ...?

Tôi thắc mắc: “Anh hiểu cái gì cơ?”

Lâm Hạo Hải mỉm cười: “Hiểu được ý cô là định tự mặc cái quần này, sau đó tặng chính cô cho tôi.”

... Rất đỉnh, rất hoành tráng, Lâm Hạo Hải, khí thế đậm đàng của anh lại một lần nữa đánh bại tôi rồi...

Tôi thở dài một hơi, dựa vào lưng ghế. Lát nữa còn phải đi mua mấy thứ vật dụng linh tinh... Mệt quá....

Vì lười nên trước giờ tôi rất hiếm khi đi mua sắm, bây giờ bị hành xác thế này, chẳng bao lâu đã thấy buồn ngủ díp mắt. Lâm Hạo Hải có lẽ vì không cùng tôi đi mua đồ lót nên bộ dạng thoải mái hơn nhiều. Thế là tôi lại bị anh ta lôi đi mua hết cái này đến cái nọ, mãi mới được về nhà... Ừm, về nhà Lâm Hạo Hải.

Tôi đợi Lâm Hạo Hải mở cửa xong liền lập tức hét lên một tiếng, bổ nhào vào sô pha: “Ôi, cuối cùng cũng về đến nhà rồi!”

Lâm Hạo Hải nghe được, cười hỏi: “Về nhà?”

Tôi lười biếng trả lời: “Ày, biết là nhà anh mà, keo kiệt quá đi...”

Lâm Hạo Hải: “Được rồi, sau này cho cô đặc quyền gọi nơi này là NHÀ CỦA CHÚNG TA.” Sau đó vứt thứ gì đó lên người tôi.

Tôi còn chưa tiêu hóa xong lời anh ta thì đã bị thứ đồ kia đập xuống: “Cái gì thế?!”

Lấy lên xem, chẳng ngờ lại là... chìa khóa.

Tôi kinh ngạc nhìn Lâm Hạo Hải, Lâm Hạo Hải lại chỉ cười: “Sao?”

Tôi sờ sờ chìa khóa: “Tôi thấy anh cũng thông minh nhanh nhạy lắm, vậy mà hóa ra lại ngu ngốc như thế, còn tùy tiện đem chìa khóa nhà cho người khác... Không sợ tôi trộm đồ à?”

Lâm Hạo Hải nghe rồi, chỉ mỉm cười: “Cô cũng là đồ của tôi, tôi sợ cô cầm đồ gì đi chứ?”

Tôi giận: “Tôi là người!”

Lâm Hạo Hải gật đầu: “Được rồi, cô là người của tôi.”

“...”

Anh vô địch, Lâm Hạo Hải!

Tôi nằm bò trên sô pha: “Aizzz, Lâm Hạo Hải, anh nói cho tôi nghe chuyện về Tiền Chấn Tá được không?”

Lâm Hạo Hải: “Sao cô biết về Tiền Chấn Tá?”

Tôi: “Đương nhiên, lúc trước tôi theo đuổi Tiền Chấn Hựu tôi đã điều tra cả mười tám đời tổ tông của cậu ta rồi.”

Lâm Hạo Hải: “...”

Lâm Hạo Hải: “Tiền Chấn Tá là anh trai của Tiền Chấn Hựu.”

Tôi bó tay: “Cái này tôi cũng biết! Tôi cần biết kỹ hơn cơ mà! Ví như quan hệ giữa anh ta, Tiền Chấn Hựu và Lữ Dĩ Sương rốt cuộc là sao?”

Lâm Hạo Hải: “Thật ra ba nhà Lâm, Tiền và Lữ xem như có quan hệ nhiều đời với nhau, nhất là hai nhà họ Tiền và họ Lữ. Nhưng bởi vì từ nhỏ tôi đã chẳng mấy khi ở cùng bọn họ nên cũng không biết nhiều lắm. Hình như hai anh em nhà họ Tiền đều thích Lữ Dĩ Sương, Tiền Chấn Tá nhường cho Tiền Chấn Hựu nên quyết định ra nước ngoài du học một năm trước khi Tiền Chấn Hựu lên đại học. Lần này trở về có lẽ là tham dự hôn lễ của Tiền Chấn Hựu và Lữ Dĩ Sương. Còn vì sao anh ta xuất hiện ở tập đoàn họ Lâm thì tôi không rõ lắm.”

Tôi lại càng thêm bó tay: “Anh chỉ biết có thể thôi hả? Máy thứ đó tôi đây cũng biết! Dù sao thì tôi thấy Tiền Chấn Tá thật sự rất thích Lữ Dĩ Sương, mỗi lần nhìn tôi đều là ánh mắt nhẵn nhụi thương đau cả...”

Lâm Hạo Hải hơi ngạc nhiên: “Mỗi lần? Hai người gặp nhau mấy lần rồi?”

Tôi đáp: “Ngày đầu tiên trốn khỏi đám cưới, lúc anh bảo tôi xuống nhà đi loanh quanh thì đã gặp anh ta. Khi đó anh ta còn dài dòng nói cả bài tham luận ra với tôi, sau đó dùng câu ‘Chúc em hạnh phúc’ làm tổng kết nữa cơ mà!”

Lâm Hạo Hải dường như có gì vướng mắc: “Thật kỳ lạ.”

“Hả? Kỳ lạ chỗ nào?”

“Lúc đó anh ta đã xuất hiện, chứng tỏ ngay khi cô mất tích thì anh ra chạy thẳng đến tập đoàn Lâm thị. Thế tại sao lại chỉ có một mình anh ta đến mà không mang theo Tiền Chấn Hựu?” Lâm Hạo Hải chỉ ra vấn đề.

Tôi hiểu ra: “Đúng ha! Hơn nữa còn trùng hợp gặp tôi, thật quá kỳ lạ...”

Càng nghĩ càng thất sợ: “Tiền Chấn Tá liệu có phải kẻ hai mặt không?!”

Lâm Hạo Hải cười lờ mờ tôi: “Nhưng sau khi anh ta ra nước ngoài thì đúng năm năm nay chưa từng trở về. Tóm lại... việc này tôi sẽ chú ý. Nếu anh ta lại xuất hiện lần nữa thì chắc chắn có vấn đề.”

Tôi gật đầu liên tục.

Qua một hồi, Lâm Hạo Hải lại nói: “Thôi cô đi ngủ đi đã, mai còn đi làm, phải dậy sớm.”

Nghe đến đây, tôi vội ngẩng đầu: “Này, anh còn chưa nói tôi phải làm gì mà. Nói trước nhé, mặc dù tôi khá thông minh nhưng những việc quá khó là vẫn không làm được đâu đấy. Thế, tôi phải làm gì?”

Lâm Hạo Hải cười cười, phun ra hai chữ: “Tiểu mật.”(*)

(*) Tiểu Mật (xiǎo mì) nghĩa là tình nhân, đồng âm với từ “tiểu mật” chỉ nữ thư ký.

Tôi kinh hoàng, lập tức dùng tay che ngực: “Lâm Hạo Hải, mặc, mặc dù đây là thân thể Lữ Dĩ Sương nhưng tôi cũng quyết không để anh vấy bẩn nó đâu!”

Bộ dạng thà chết không chịu khuất phục.

Mặt Lâm Hạo Hải đen thui: “Cô đang nói gì thế?”

Sau đó lại cười cười: “Nếu cô muốn tôi làm thế tôi cũng không để ý...”

Tôi vội vã xua tay: “Vừa rồi tôi thật sự nghe nhầm thành ‘tình nhân’, anh nói lại lần nữa xem, anh để tôi làm gì?”

Lâm Hạo Hải dừng một lúc mới đáp: “Thư ký.”

Tôi: “Ồ, ra là thư ký! Bưng trà rót nước, phục vụ anh... Thế khác gì với tình nhân?”

Lâm Hạo Hải giận quá bật cười: “Nếu cô thấy không có gì khác biệt, tôi cũng có thể...”

Anh ta còn chưa nói hết tôi đã vội vã ôm ngực: “Miệng tôi nói chứ không phải tôi nói đâu! Thư ký và tình nhân đương nhiên là khác nhau, khác nhau rất nhiều!”

Cuối cùng Lâm Hạo Hải khoanh tay trước ngực, bộ dạng ung dung nhìn tôi: “Vậy cô nói xem, điểm khác nhau là gì, nói không được tôi sẽ...”

Tôi khóc, sao lại bắt tôi nói ra...

Tôi nghĩ một hồi, vội đáp: “Thư ký ấy mà, là sau khi về nhà chúng ta không ngủ cùng giường, còn tình nhân thì sau khi chúng ta về nhà sẽ ngủ cùng giường!”

Lâm Hạo Hải vỗ tay: “Nói rất hay.”

Tôi gãi gãi đầu, khiêm tốn: “Nào có, tôi học khoa Trung văn mà.”

Lâm Hạo Hải: “....”

“Có điều...”, tôi lo lắng, “Nếu vậy tôi nghĩ mọi người chắc chắn sẽ hiểu lầm quan hệ của chúng ta mất. Cái gì mà ‘thiếu nữ si tình khổ cực theo đuổi trai đại gia nhiều năm, cuối cùng cũng tu thành chính quả’, ôi má ơi, cái này là thí dụ gây ảo tưởng cho các cô gái vô tội nhiều thế nào!”

Lâm Hạo Hải bình tĩnh hỏi: “Hiểu lầm? Đây không phải sự thật sao?”

Tôi ngần ra: “Ồ, tình hình trước mắt quả đúng thế thật.”

Hơn nữa không chừng còn thành ”thiếu nữ si tình khổ cực theo đuổi đại gia nhiều năm, cuối cùng biến thành tình nhân”!

Tạo nghiệt rồi!!!

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Lúc tôi bị Lâm Hạo Hải đánh thức mới biết, tối qua anh ta nói câu “phải dậy sớm” không phải chỉ là nói miệng mà thôi.

“Cho tôi ngủ thêm năm phút đi mà, bây giờ mới có bảy giờ chứ mấy...” Tôi khóc không ra nước mắt kỳ kèo. Lâm Hạo Hải nghiêm túc nhìn tôi: “Trên đường đến công ty có khả năng sẽ tắc đường, cho dù không tắc đường cũng mất nửa tiếng, lại thêm thời gian để cô ăn cơm thay quần áo chải đầu, từng đó thời gian mới vừa đủ. Cô mà không chịu dậy tôi sẽ mạnh tay hơn đây...”

Tôi lăn cái uỳnh xuống giường.

Cân nhắc đến việc hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, mặc dù trong tập đoàn Lâm thị, Lữ Dĩ Sương đã chẳng còn hình tượng nào để mà giữ nhưng tôi vẫn quyết định tạo ấn tượng tốt với mọi người.

Dùng tình yêu và chính nghĩa để chinh phục đám người lạnh lùng vô tri các người! Oa, quá là hoành tráng... Quá giống mấy bộ phim cổ vũ tinh thần của Nhật...

Tôi ôm giấc mộng tươi đẹp của thiếu niên, chọn một bộ âu phục màu trắng ngọt ngào, lại phối với giày bệt cũng màu trắng hôm qua mua, sau đó đeo thêm trang sức màu đen, hình tượng thiếu nữ hoàn hảo, vừa thành thực chín chắn lại có tác phong chuyên nghiệp... Quá đỉnh!

Vào lúc tôi đang đứng trước gương tận lực tự sướng thì Lâm Hạo Hải đi qua, liếc tôi một cái, thắc mắc: “Sao trông như một con ngựa vằn thế?”

...

T_T Lâm Hạo Hải, tôi muốn giết chết anh...

Thế là tôi khoác tấm “da ngựa vằn” mà Lâm Hạo Hải nói đi ăn bữa sáng đặc biệt chuẩn bị cho mình, nghe bảo là sữa bò có tác dụng bổ não. Tôi biết anh ta đang đá vĩa mình không nào, thế là uống một ngụm lớn, nói: “Lâm Hạo Hải, anh cũng nên uống nhiều một chút!”

Lâm Hạo Hải nhướn mày: “Tại sao?”

Tôi: “Đương nhiên là để bổ não rồi! Ngày nào anh cũng căng thẳng quá độ, rất hại não đấy!”

Lâm Hạo Hải cười cười, không nói gì, rút lấy tờ giấy ăn lau khoe miệng tôi: “Lớn thế này rồi mà uống sữa còn dính ra mép...”

Tôi ngửi mùi hương nhàn nhạt trên giấy ăn, nhất thời ngẩn ra.

Lông mi anh ta rất dài, ánh mắt chăm chú giúp tôi lau vết sữa, xem ra đúng tiêu chuẩn của nam chính trong mơ vừa đẹp trai vừa săn sóc. Tôi trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng bị phần gào lên: “Lâm Hạo Hải, anh cố ý dùng sắc đẹp quyến rũ tôi đấy hả...”

Chắc chắn là anh cố ý! Cứ mỗi lần tôi định phân tích là anh ta lại bắt đầu cười dịu dàng, thể hiện mọi vẻ quan tâm chăm sóc, thật quá dễ tiện!

Lâm Hạo Hải mỉm cười vứt tờ giấy vào thùng rác: “Thế mà cô cũng mắc câu đấy.”

... Cũng đúng ==

Tôi và Lâm Hạo Hải lên chiếc xe thể thao đầy phong cách của anh ta, tôi xoa bụng: “Lâm Hạo Hải, chẳng phải anh là ông chủ à, sao phải đi sớm thế?”

Lâm Hạo Hải nghĩ một lúc: “Cha tôi mới là ông chủ.”

“Ồ, thế à...” Tôi thở dài một hơi, “Cũng tương tự như thái tử ở thời cổ đại đúng không? Mặc dù ngôi hoàng đế sớm muộn gì cũng là của anh, nhưng cũng có thể vuột mất. Bởi vậy trước khi chính thức đăng cơ anh vẫn phải làm việc chăm chỉ cho ra dáng.”

Lâm Hạo Hải lạnh lùng: “Cô nghĩ nhiều quá rồi.”

Tôi chẳng thèm để ý, lại tiếp tục: “À, anh có anh em gì không?”

Lâm Hạo Hải liếc nhìn tôi một cái: “Anh em họ hàng thì không ít, nhưng ruột thịt thì không có, sao?”

Tôi: “Không sao...”

Thật ra trong lòng tôi đang gào lên: Quá đáng tiếc!

Nếu anh ta có anh em ruột, hai người khẳng định sẽ xảy ra tranh chấp tài sản!

Đến lúc đó mấy anh em đấu đá, giành giật, cướp đoạt... Vãi, đó chẳng phải là bản hiện đại tóm gọn của câu chuyện “Cửu long đoạt vị” thời Khang Hy nhà Thanh đó sao? Hơn nữa, loạn quạng thế nào có khi tôi lại trở thành nữ chính sau đó thuận theo sự phát triển của kịch bản, tôi sẽ bị người anh tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn bạo của Lâm Hạo Hải bắt cóc về đê ra abc xyz cả ngàn vạn lần, sau đó được Lâm Hạo Hải lòng đau óc choáng đến cứu...

Quá thốn!

Lâm Hạo Hải đột nhiên mở miệng, lạnh lùng: “Dừng ngay mấy cái suy nghĩ hoang đường trong đầu cô lại. Tôi không có anh trai.”

Mắt tôi chớp chớp, nhìn anh ta: “Sao, anh biết tôi đang nghĩ gì?”

Lâm Hạo Hải lắc đầu: “Vẻ mặt quá mức thô bỉ, vừa nhìn đã biết rồi.”

Tôi nghiêng rằng: “Chuyên tâm lái xe đi!”

Chẳng bao lâu đã tới tập đoàn Lâm thị, tôi đứng trong thang máy, bắt đầu cảm thấy hồi hộp.

Dù sao thì trước giờ tôi chỉ là học sinh sinh viên, kinh nghiệm làm việc cũng chỉ là gia sư, nhân viên phục vụ, đứng quầy hàng gì gì đó thôi.

Tôi đi cùng Lâm Hạo Hải vào trong, mọi người đi qua đi lại thấy anh ta đều cung kính chào một tiếng: “Tổng giám đốc.”

Lâm Hạo Hải chỉ gật đầu một cái xem như chào hỏi, thật vô cùng vô cùng nghiêm túc.

Tôi nhỏ giọng: “Anh cũng biết giả vờ quá chứ. Anh dám đem cái bộ mặt gian xảo với dáng vẻ dâm đẳng khi ở trước tôi bày ra trước mặt mọi người không?!”

“Không dám.”

“...”

Lâm Hạo Hải như cười như không liếc tôi: “Cô xem, tôi thành thật với cô thế cơ mà.”

... Tôi cầu xin anh hãy giả dối với tôi đi!

Đối với dòng người trong tập đoàn Lâm thị, Lâm Hạo Hải là tiêu điểm, mà tôi lại càng là tiêu điểm bắt mắt hơn.

Nói thế nào thì có lẽ cũng chẳng mấy người nhìn thấy hình ảnh Lâm Hạo Hải và Lữ Dĩ Sương hòa bình sánh bước bên nhau như thế này.

Tôi còn tưởng Lâm Hạo Hải sẽ vác loa lên mà gào: “Mọi người chú ý! Từ sau Lữ Dĩ Sương sẽ đảm nhiệm vai trò trợ lý của tôi, mong mọi người chỉ bảo thêm cho cô ấy!”

Kết quả anh ta chỉ đưa tôi lên thang văn phòng ở tầng hai mươi chín, hoàn toàn chẳng giới thiệu tôi với ai, làm tôi cũng cảm thấy buồn bực.

Tôi kéo kéo góc áo anh ta: “Lâm Hạo Hải, anh nói anh cứ thế, chẳng thèm giới thiệu tôi với ai thì người khác làm sao biết tôi đến đây làm gì được?”

Lâm Hạo Hải quay đầu nhìn tôi cười rạng rỡ: “Cô cứ làm cho tốt thì người ta sẽ biết thôi mà.”

Tôi bưng tỉnh, ra là Lâm Hạo Hải muốn tôi tự giới thiệu bản thân!

Thế là tôi gật đầu: “Tôi hiểu rồi!”

Nói xong liền chuẩn bị xông ra ngoài, cầm loa tự giới thiệu.

Kết quả lại bị Lâm Hạo Hải kéo giật lại: “Đợi đã!”

Tôi cũng muốn đợi lắm, nhưng anh dùng cổ họng không thôi là được rồi, có cần phải... Mợ chứ, Lâm Hạo Hải, lẽ nào tôi chưa nói cho anh biết cái bộ đồ này không vừa người tôi lắm sao?

Tôi muốn khóc mà không ra nước mắt, bị kéo theo đám quần áo ngã thẳng xuống sàn nhà.

... Thôi xong, vốn đầu óc đã chẳng mấy thông minh, giờ thì nhìn xem như thành đần độn luôn rồi.

Tôi thê lương nhắm chặt mắt.

Nhưng ngoài dự liệu, tôi lại rơi vào thứ gì đó mềm mềm.

... Mợ, cái cảnh tượng kinh điển như thế này mà tôi cũng được chứng kiến nữa sao?!

Không cần nghĩ, chắc chắn giờ tôi đang nằm trong lòng Lâm Hạo Hải, vừa rồi anh ta hẳn là đã đỡ được tôi, mà đợi đến khi tôi mở mắt ra, Lâm Hạo Hải sẽ dùng giọng điệu dịu dàng như nước hỏi tôi: “Cô vẫn ổn chứ?”

Thật đúng là khiến người ta xấu hổ quá đi.

Tôi vừa cười vừa mở mắt.

... Í?!

Tại sao Lâm Hạo Hải lại không ở bên cạnh tôi?

Tôi nghi hoặc nhìn bốn phía..

Lâm Hạo Hải đứng ngay sau lưng tôi, thân nhiên khoanh tay trước ngực nhìn tôi!

Còn tôi thì chẳng phải ở trong lòng Lâm Hạo Hải, mà là đang ngồi trên chiếc ghế to đùng mềm mại của anh ta... Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Lâm Hạo Hải đã kịp kéo cái ghế to đùng của anh ta đỡ dưới người tôi...

ORZ, Lâm Hạo Hải, anh hoành tá tràng quá... Thân thủ thế này anh có thể đi thẳng đến Hollywood đóng phim hành động được rồi đấy!!!

Khóe miệng tôi giật giật: “Anh, anh cần gì phải làm thế...”

Lâm Hạo Hải cười tươi roi rói, vỗ vai tôi: “Đây chẳng phải là để tránh người khác đột nhiên xông vào lại hiểu lầm chúng ta đó sao?”

Tôi nghĩ một lúc: “Cũng đúng!”

Kết quả, nhắc người người tới ngay! Một cô gái mang đôi kính gọng đen sì đột nhiên xông vào, cánh cửa đáng thương bị cô ta “đạp mở”...

Nhìn bộ dạng chúng tôi như thế, quả nhiên cô ta không hiểu lầm gì hết.

Bởi vì cô ta ngẩn ra một lúc rồi lập tức cúi đầu: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi là người mới tới, quên mất phải gõ cửa, làm phiền tổng giám đốc massage cho cô Lữ, thật xin lỗi hai vị!”

Nói rồi liền chạy bay ra ngoài.

Đến ngay cả Lâm Hạo Hải cũng bị cô ta đánh bại luôn rồi...

Cơ mặt Lâm Hạo Hải giật giật: “Cô ta vừa mới nói gì?”

Tôi mỉm cười: “Tiểu Hải Tử à, giúp ai gia ấm lưng đi!”

Một tập văn kiện đập thẳng vào mặt tôi.

T_T... Cái đồ thái giám mà chẳng biết nghe lời gì cả, sau này ai gia đem người tổng vào kỹ viện, cho người dùng mặt sau hầu hạ đám nam nhân kia!

Tôi tự mình nhắc tập tài liệu xuống, dờ khóc dờ cười nói: “Thôi được rồi, tổng giám đốc Lâm, vẫn là để tôi massage cho ngài thì hơn...”

Lâm Hạo Hải nắm lấy tay tôi, bình tĩnh: “Móng heo cách xa tôi ra, đi làm việc đi.”

Tiếp theo, cửa phòng lại lần nữa bị “đập ra”.

Ánh mắt của cô nàng kính gọng đen dừng nơi tay tôi và Lâm Hạo Hải một lúc, cao giọng: “Thật xin lỗi! Tôi không nên làm phiền tổng giám đốc và cô Lư!”

Nói xong lại chạy biến ra ngoài.

... Cô cố ý đúng không! Cô chắc chắn cố ý!!!

Tôi rút tay mình ra, vuốt cảm cảm thấy: “Nhân viên công ty anh thật ‘đặc biệt’, giống hệt anh.

Lâm Hạo Hải cười một cái: “Cô mà cũng có tư cách nói người khác ‘đặc biệt’ à?”

... Trúng tim đen.

Tôi lười để ý anh ta, chạy ra ngoài tự giới thiệu bản thân. Mà vừa ra ngoài, đang chuẩn bị một đồng lời chào đầu thì đã nghe thấy đám người kia đang rầm rì: “Nhìn kìa, cô ta chính là Lư Dĩ Sương đấy!”

“Cái gì? Là cái cô theo đuổi tổng giám đốc lâu như thế, rốt cuộc thì cũng xem như ‘hết cơn bão cực tới hồi thái lai’, tốt xấu gì cũng được đi làm cùng người ta rồi. Có điều điều kiện tốt thế lại đi làm thư ký, chặc chặc, đúng là vì yêu mà bất chấp tất cả!”

“Nghe Tiểu Lam nói, vừa rồi cô ta còn diễn trò ‘cung đình nhà Thanh’ với tổng giám đốc trong phòng làm việc nữa cơ!”

“Úi chà, cô ta còn gọi tổng giám đốc là “Tiểu Hài Tử”!”

“Cô ta đúng là biến thái!”

Tôi: “...”

Làm ơn đi, trí tưởng tượng của mấy người phong phú thật đấy! Hơn nữa nghe như thế thì người biến thái rõ ràng phải là Lâm Hạo Hải chứ! Tại sao lại là tôi? Tôi đã chọc đến ai rồi?

... Miệng lưỡi thiên hạ quả nhiên đáng sợ!

Mấy lời giới thiệu tôi đã chuẩn bị càng nghẹn vào cuống họng, cứ thế, tôi ôm tâm tình nặng nề bước từng bước về lại văn phòng của Lâm Hạo Hải.

Lâm Hạo Hải nhìn thấy bộ dạng ủ rũ chán nản của tôi thì nhíu mày: “Sao thế?”

Tôi: “Anh nói xem?! Hu hu hu hu, trong sạch của tôi, thanh danh của tôi...!”

Lâm Hạo Hải cười cười, vỗ vai tôi: “Không sao, cũng chẳng phải bọn họ thật lòng nghĩ thế, chỉ là nửa đùa nửa thật thôi. Cô cứ ngoan ngoãn làm cho tốt, sau này thân với cô rồi thì bọn họ sẽ hiểu ra thôi.”

Tôi gật đầu tán đồng: “Cũng đúng... cây ngay không sợ chết đứng, tôi quang minh chính đại thế này, mấy lời bàn ra tán vào làm gì được tôi chứ!”

Lâm Hạo Hải cười, lắc đầu: “Cô đúng là con gián đập hoài không chết. Thôi được rồi, bắt đầu làm việc thôi. Lát nữa phòng Nhân sự sẽ đưa bảng tên cho cô.”

Bảng tên?

Tôi nói với vẻ khao khát: “Lần đầu tiên tôi có thứ này đấy... Tuyệt quá!”

“Ừ.”

Lâm Hạo Hải rõ ràng đang đối phó qua quýt với tôi, có điều tôi cũng chẳng giận, một lòng một dạ đợi bằng tên của mình. Rốt cuộc bằng tên cũng đến nơi, tôi đọc dòng chữ bên trên, dần cả mặt.

“‘Tiểu mật’ chuyên dụng Lữ Dĩ Sương”, bảy chữ to đùng sang lóa cả mắt, đang cười hô hố trước mặt tôi.

Tôi vớt bằng tên ra trước mặt Lâm Hạo Hải: “Đây là cái thứ quái quỷ gì vậy?!”

Lâm Hạo Hải rõ ràng nhin cười vô cùng khổ sở: “Tôi cũng không biết... Phụt, ha ha ha, cô đi tìm người bên phòng Nhân sự bảo sửa đi vậy. Chắc họ cảm thấy cô chính là ‘tiểu mật’, hoặc dùng nó để chọc cô chút đó mà.”

Tôi đầm đìa nước mắt: “Tôi bị kỳ thị đến thế sao...”

Cầm lấy bằng tên xông thẳng đến phòng Nhân sự, tôi lật bàn phát tiết lửa giận, nhắc đi nhắc lại là tôi muốn làm một thư ký cực kỳ nghiêm túc, cực kỳ chính xác theo đúng nghĩ đen của từ này, chứ không phải là ‘tiểu mật’. Đối phương trưng ra vẻ mặt ai-mà-tin-được, nhưng vẫn miễn cưỡng đổi thành “Thư ký” cho tôi. Dù thế nào cũng là tấm bằng tên đầu tiên trong đời, sau khi đổi lại rồi tâm tình tôi cũng tốt lên không ít, mà tiếp theo, việc quan trọng nhất chính là:

Tôi phải chứng minh bản thân!

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tôi muốn mỗi người bọn họ đều nhận thức được, tôi là một cô gái tốt, đầu đội trời chân đạp đất, độc lập tự chủ!

Chứ không phải loại “”tiểu mật”” bị bao nuôi, bị người khác trêu ghẹo!

Việc này nói thì đơn giản nhưng làm thì lại chẳng hề dễ tí nào...

Hành động đầu tiên của Lâm Hạo Hải là bảo chị Trương đưa tôi ra, giới thiệu cho tôi các kiến thức cơ bản về công ty và môi trường làm việc, nhân tiện làm quen với các đồng nghiệp một chút. Thật ra, mặc dù đúng là tôi không quen họ thật, nhưng tôi rất chắc chắn họ biết tôi cả rồi...

Chị Trương dẫn tôi ra khỏi văn phòng của Lâm Hạo Hải, xung quanh rất trống trải, không giống như các tầng dưới là hàng dãy cabin làm việc san sát, mà là mỗi người một văn phòng nhỏ riêng biệt, xem ra môi trường làm việc rất ổn. Ở các góc còn có các đồ dùng phục vụ nhu cầu giải lao và tiêu khiển, xem ra phúc lợi của công ty này vô cùng tốt.

Mặc dù những người này vừa rồi còn đang bàn tán chuyện giữa tôi và Lâm Hạo Hải nhưng chắc do sự có mặt chị Trương, nên bọn họ thấy tôi đi ra cũng không nói gì, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn tôi từ đầu đến chân với vẻ tò mò vô hạn.

Chị Trương giới thiệu đơn giản mấy câu về tôi với mọi người, sau đó nói: “Thật ra về sau cô đều ở trong văn phòng của tổng giám đốc, quan hệ

của cô và ngài ấy chúng tôi đều hiểu cả...”

Chị còn chưa nói xong tôi đã cao giọng nhấn mạnh, bảo vệ trong sạch của bản thân: “Tôi không phải ‘tiểu mật’!”

Sau đó tất cả mọi người đều quay ra nhìn...

Chị Trương lườm một cái: “Tôi đang nói mọi người đều biết cô là thư ký của tổng giám đốc cơ mà...”

...

Chắc các người cố ý đúng không, cố ý đúng không?!

Tùy tiện chào hỏi vài câu, tôi thấy thái độ của bọn họ cũng xem như thân thiện, thân mật hơn nữa thì ngay lúc này tôi cũng không chịu được. Thôi thì cứ thuận theo tự nhiên, “thanh giả tự thanh”, đến lúc đó sự ngay thẳng và chính nghĩa của tôi nhất định sẽ khiến bọn họ khuất phục...

Tôi về lại văn phòng của Lâm Hạo Hải, nhìn thấy tên kia đang đeo kính, thi thoảng lại vung bút lên ký một chữ thật to, muốn phong độ bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Tôi đi đến gần: “Tổng giám đốc Lâm, tôi phải làm gì đây?”

Lâm Hạo Hải nhìn tôi một cái, đưa tôi một tập giấy tờ rồi chỉ sang cái máy tính bên cạnh: “Triển khai nội dung tập văn kiện này thành một bài diễn thuyết dài khoảng một ngàn chữ, cho cô ba mươi phút.”

Tôi gật đầu, nhận tập giấy tờ, kết quả vừa nhìn xong tôi liền ngậy ra như phồng.

“Lâm Hạo Hải, cái này, cái này nội dung tổng cộng được có mấy chữ? Hơn một trăm à?” Tôi nghiến răng.

Lâm Hạo Hải liếc tôi: “Không phải cô học khoa Trung văn sao?”

“Đúng thế, nhưng bắt tôi thêm mắm dặm muối mấy lời vô nghĩa thì tôi làm không được. Những thứ tôi học chữ nào chữ nấy quý như vàng cả đấy!” Tôi ưỡn ngực, “Anh muốn tôi tóm gọn một bài văn dài một ngàn chữ thành một đoạn tầm một trăm chữ thì tôi làm ngon!”

Lâm Hạo Hải như cười như không nhìn tôi: “Làm không được, tối nay nhin.”

Tôi: “Này này này, cái tên này! Cơm cũng đâu phải do anh nấu, anh có tư cách gì uy hiếp tôi chứ?”

Ừm, bình thường Lâm Hạo Hải toàn gọi người mang đồ ăn đến, hoặc thi thoảng nhờ bác gái đến làm công theo giờ nấu luôn.

Vốn theo ý của Lâm Hạo Hải, tôi đến nhà anh ta ở rồi thì để tôi nấu ăn. Khổ nỗi sau khi để tôi miễn cưỡng thử một lần, nhìn nhà bếp quang minh biến màu đen sì xong, Lâm Hạo Hải thề có chết cũng không để tôi xuống bếp nữa.

Nói tóm lại, tôi hoàn toàn không biết nấu ăn, mà Lâm Hạo Hải, có lẽ chỉ biết làm mấy món ăn sáng như kiểu sandwich thôi.

Nghe tôi đáp thế, đáy mắt Lâm Hạo Hải xẹt qua một tia sáng, lộ ra nụ cười làm tôi lạnh hết sống lưng, hỏi: “Tiền của ai?”

Tôi khóc lóc: “Của anh...”

“Biết thế là được.” Lâm Hạo Hải miễn cưỡng gật đầu.

Tôi thở dài một hơi, bước về vị trí của mình.

Một cái bàn nhỏ, bên trên đặt máy tính và các vật dụng văn phòng thiết yếu, đó chính là chỗ làm việc của tôi.

Mà cái con người số khổ tôi đây phải hoàn thành nhiệm vụ chém gió kéo dài nội dung đám tư liệu này trong vòng nửa giờ đồng hồ... Aizzz, tiền đồ mù mịt, tương lai khó đoán...

Tôi cẩn thận xem xét tập tài liệu kia.

Là tài liệu về một loại nước hoa, nghe nói đây là sản phẩm chính trong mùa hè năm nay của chuỗi cửa hàng dưới trướng tập đoàn Lâm thị. Trong đây chỉ ghi những thông tin căn bản nhất của loại nước hoa này, phần lớn là về nguyên liệu, cộng hết tất tần tật lại cũng chỉ tầm xấp xỉ một trăm chữ, đúng là “nhỏ mới hiện đại, ngắn mới tinh tế”.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm tài liệu, đột nhiên nghĩ đến: Nếu đây là việc quan trọng, đương nhiên Lâm Hạo Hải sẽ không để tôi mó tay vào! Bởi vậy việc này chắc là anh ta thử tài tôi thôi... Ha ha ha ha, tôi thật đúng là thông minh, thông minh phi phàm luôn!

Tôi hưng phấn bắt tay vào sắp xếp đám tài liệu kia, sau đó duỗi người một cái, lướt ngón tay trên bàn phím gõ vèo vèo.

Có lẽ tốc độ gõ của tôi quá nhanh, trong khoảng thời gian đó Lâm Hạo Hải cũng nhìn tôi mấy lần có vẻ dò xét. Tôi lập tức cười đáp lại, sau đó Lâm Hạo Hải như cười như không khẽ lắc đầu, tiếp tục cúi đầu làm việc...

Cứ thế, không đầy hai mươi phút sau tôi đã hoàn thành nhiệm vụ mà Lâm Hạo Hải giao phó!

Tôi đặc ý nhìn tờ giấy đang ra khỏi máy in, cầm lên đọc lại kiểm tra một lượt, vô cùng hài lòng với trình độ bản thân.

Thế là, tôi vui mừng khấp khởi cầm tờ nội dung thuyết trình đưa đến đặt trước mặt Lâm Hạo Hải, đặc ý nói: “Này, tổng giám đốc, đây là nội dung thuyết minh mà ngài muốn có, không nhiều không ít, chính xác đúng một ngàn chữ!”

Lâm Hạo Hải liếc nhìn tôi một cái, bỏ văn kiện trên tay xuống, cầm tờ giấy của tôi lên xem.

Một lúc sau, khước miệng anh ta giật giật, thả tờ nội dung thuyết trình xuống, nói từng chữ từng chữ một: “Cô viết cái gì thế?”

Tôi khó hiểu: “Bài diễn thuyết về nước hoa chứ cái gì.”

Cái tên Lâm Hạo Hải này, không lẽ anh ta mắc chứng đãng trí? Tuổi còn trai trẻ tráng niên, thật đúng là đáng tiếc...

Lâm Hạo Hải hít sâu một hơi, cầm tờ bài viết của tôi lên, chậm rãi đọc: “Sản phẩm nước hoa này xinh đẹp vô song, lộng lẫy muôn vàn. Nhìn xem nhìn xem, nhìn thân hình mất hồn của nó... A, hãy tin tôi đi, chẳng có một người phụ nữ hay đàn ông, thậm chí cả người giới tính thứ ba nào có thể từ chối sức hấp dẫn của nó! Người xem người xem, hương thơm của nó...”

Sau đó, Lâm Hạo Hải mặt mày đen sì đập tờ giấy xuống bàn... Trông có vẻ không thể đọc tiếp được nữa rồi.

Tôi co rúm: “Sao thế? Viết không tốt à?”

Lâm Hạo Hải ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười rạng rỡ: “Tốt chứ, sao lại không tốt được?”

Phù, tôi thở phào một hơi.

Nhưng tiếp đó, Lâm Hạo Hải đưa tờ gấp nội dung lại cho tôi: “Nếu cô đã có khả năng như thế, đến ngay cả mấy câu thần kinh như ‘nhìn xem nhìn xem’ với ‘người xem người xem’ mà còn viết ra được thì mang về tiếp tục triển khai ra đi. Yêu cầu viết một triệu chữ, thời gian là một tiếng.”

= □ =

Tôi hoảng hồn nhận lại tờ giấy, gào khóc: “Tổng giám đốc, không được đâu! Ngài không thể đối xử tàn bạo với tôi như thế được, ngài đây là đang phạm tội! Đây căn bản là nhiệm vụ bất khả thi, tôi có chết cũng không làm nổi đâu!!!”

Lâm Hạo Hải còn tàn nhẫn cười một cái: “Cô có thể làm được, phải tin tưởng bản thân mình.”

Tôi lại gào khóc to hơn: “Trời cao thương xót... cầu xin ai đó hãy cứu người con gái xinh đẹp thiện lương vô tội này đi?!”

Lần này Lâm Hạo Hải không chơi đùa cùng với tôi nữa, anh ta cúi đầu nhìn đồng hồ: “Còn năm mươi chín phút, cố lên.”

... Mợ, anh ta làm thật!

Nhận ra điểm này, tôi lập tức dùng tốc độ ánh sáng bay thẳng về chỗ ngồi của mình, sau đó vội vã bắt tay vào việc.

Tôi viết về kiếp trước kiếp này của nước hoa, viết kiếp trước đó là nàng công chúa yêu sâu đậm chàng hoàng tử.

Tôi viết về tâm hồn dịu dàng của nước hoa, viết sự đau thương của nó, viết về nỗi thương thân trách phận của nó.

Tôi viết về tình yêu tình bạn, lại viết cả về sự quyết tâm trưởng thành của nó....

Càng viết tôi lại càng chẳng biết mình đang viết gì.

Khó khăn lắm mới bơi được năm ngàn chữ, tôi liếc nhìn đồng hồ một cái... Còn có một phút!

Lệ rơi đầy mặt...

Từ bỏ không thèm cố viết nữa, tôi ngồi trên ghế, hai tay ôm gối nhìn Lâm Hạo Hải, dùng âm giọng rất rõ ràng nhưng mang đầy ưu thương “tụng”: Lâm Hạo Hải, trong tên có biển cả đại dương, ấy thế mà tấm lòng lại nhỏ như con rạch ấy...”

Lâm Hạo Hải nghe được, bật cười, sau đó nhìn tôi: “Đã biết sai chưa?”

Tôi gật đầu: “Biết rồi.”

Anh ta hỏi: “Sai ở chỗ nào?”

Tôi: “Tôi không nên bốc phét nội dung, không nên có thái độ làm việc không nghiêm túc...”

Lâm Hạo Hải gật gù: “Còn gì nữa?”

“Hết rồi...” Tôi rụt rè: “Tôi thật sự không biết còn gì nữa.”

Lâm Hạo Hải nói: “Cô phải có niềm tin vào bản thân. Tôi bảo cô làm cái này là thực sự có ý để cô phụ trách chứ không phải để thử năng lực của cô.”

Tôi nhìn Lâm Hạo Hải, ngây người.

Trước nay chưa từng nghe ai nói tôi phải có niềm tin vào bản thân.

Mặc dù, đối với bản thân mình, tôi tự tin lắm luôn ==

Tôi bị Lâm Hạo Hải làm cảm động rồi... Thế là tôi đứng dậy, vừa há miệng ra chưa kịp nói đã bị Lâm Hạo Hải chặn ngang: “Bởi thế, tiếp tục viết nốt phần còn lại đi, không giới hạn thời gian nữa.”

“...” Mấy lời cảm ơn gì gì đó vừa định nói ra đã bị ghen ngay cổ họng, mãi một lúc sau tôi mới đập bàn, nghiêng rằng: “Tạ chủ long ân!”

Lâm Hạo Hải lười nhác cười một tiếng: “Ái khanh miễn lễ.”

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Vì nhiệm vụ mà Lâm Hạo Hải giao xuống, tôi mệt gần chết, khó khăn lắm mới hoàn thành xong thì tay cũng muốn rút gân luôn rồi...

Lâm Hạo Hải lại chẳng thêm thương xót cho thiếu nữ vô tội tôi đây mà tiếp tục vứt cho một đống việc, tí như đi chỗ này đưa tài liệu, chạy chỗ kia lấy giấy tờ... Trong lúc đó, chị Trương còn đưa tôi một quyển sổ tay nhân viên, bên trong ghi rõ vị trí các bộ phận trong tập đoàn Lâm thị nằm ở đâu, còn có quy tắc của nhân viên.

Cái gọi là quy tắc ấy mà, từ hồi học tiểu học chắc đã chẳng mấy người tuân thủ, bởi vậy tôi chỉ liếc một cái rồi vứt lên bàn.

Cứ thế xoay như chong chóng cả ngày, cuối cùng tôi cũng đã quen với chỗ này... Ừm, chắc là quen.

Sau khi hết giờ làm, vẫn là Lâm Hạo Hải lái xe đưa tôi về nhà anh ta.

Trên đường Lâm Hạo Hải bảo phải đi mua ít đồ, liền dừng xe trước cửa một siêu thị, để tôi đợi trên xe.

Chỉ chốc sau đã thấy Lâm Hạo Hải cực kỳ thoải mái bước ra, tay xách một túi đen to dùng mở cửa sau xe ném vào, tiếp đó lên ngồi vị trí lái xe.

"... Anh mua gì thế?" Tôi tò mò nhìn anh ta. Quả nhiên là rất thần bí, lại còn dùng một cái túi to dùng màu đen kín mít không để lộ ra cái gì

nữa... Nói không chừng bên trong là một cô gái bị đánh thuốc mê ấy chứ...

Lâm Hạo Hải gõ đầu tôi: "Đừng nhìn nữa, về là biết thôi."

Tôi ngẩn ra, gật gật đầu, nhưng vẫn không nhin được mà liếc liếc mấy cái về phía chiếc túi.

Vừa về đến nhà tôi liền vội vã mở ngay túi ra, kết quả Lâm Hạo Hải lại nhanh hơn một bước, xách túi đi vào bếp.

Tôi căng thẳng theo sau, tiếp đó...

Lâm Hạo Hải mở túi đen, rút từ bên trong ra... cải trắng, thịt bò, cà rốt và n thứ nguyên liệu nấu ăn khác...

"Anh, anh định làm gì?!" Đầu tôi mơ hồ xẹt qua một suy đoán, nhưng lại không dám chắc, "Lẽ nào... anh định nấu cơm?!"

Lâm Hạo Hải bình tĩnh đáp: "Đúng thế, sao?"

= □ =

"Sao anh lại biết làm cơm? Tôi phải chạy xa chút mới được..." Tôi lăm bầm, trong đầu nhớ đến cảnh tượng kinh thiên động địa hôm bản thân xuống bếp, lại nghĩ Lâm Hạo Hải chắc cũng không giỏi giang gì hơn đâu. Bản thân anh ta chết trong đó thì đã đành, nhưng đừng kéo tôi lại giúp anh ta nhặt xác chứ...

Kết quả Lâm Hạo Hải một tay tóm ngay lấy tôi: "Mau vào thay quần áo rồi ra đây giúp."

T_T... Thôi thì, chẳng phải tôi nên biết mình đã không có nhân quyền từ lâu rồi sao...

Tôi đành nhận lấy số phận hẩm hiu đi đổi một bộ quần áo mặc nhà màu vàng nhạt, buộc tóc đuôi ngựa, sau đó tiến vào phòng bếp.

Kết quả vừa vào đã thấy ... he he, Lâm Hạo Hải đang mặc tạp dề!

Anh ta mặc tạp dề màu đen, kiểu rất đơn giản, bởi vậy dù mặc tạp dề cũng không thấy bị nữ tính hóa.

Tôi tựa cửa vừa nhìn Lâm Hạo Hải cúi đầu bận tới bận lui, tóc đen phủ lên làn da trắng mượt sạch sẽ, lại thêm chiếc tạp dề màu đen khoác trên thân, cái hình ảnh này thật đúng là khiến người ta dao động "xuân tâm"...

Lâm Hạo Hải như cười như không ngẩng đầu liếc tôi một cái: "Còn không qua giúp?"

Tôi đáp một tiếng, sau đó từ từ tiến lại, cười hì hì với Lâm Hạo Hải: "Lâm Hạo Hải, tôi thật lòng cảm thấy... anh nên đi làm trai bao."

Đề xuất chân thành của tôi đổi lại một muôi vào đầu. Tôi xoa xoa vết sưng trên đầu, đau tới thở không nổi. Lâm Hạo Hải chỉ chỉ một chiếc ghế đôn nhỏ trong góc phòng bếp, lại nhét vào tay tôi một túi đậu cô-ve, bảo: "Đến ngồi đó dùng tay bẻ chỗ này thành từng đoạn nhỏ."

Tôi ầm ức: "Tại sao tôi phải ngồi ở đó? Mà tại sao phải dùng tay mà không được dùng dao?"

Lâm Hạo Hải kiên nhẫn giải thích: "Cô thấy mình ngồi giữa phòng thì tốt hơn à? Còn về tại sao không dùng dao, là vì dùng tay nhặt đậu thì xào lên ăn ngon hơn."

"Cái lý do thần kinh gì..." Tôi còn lăm bầm không thôi, sau đó vẫn bất đắc dĩ chui vào góc phòng, dùng tay bẻ từng đoạn một, thi thoảng lại ngẩng đầu ngó Lâm Hạo Hải, tránh cho anh ta xảy ra chuyện lại quên không kêu tôi chạy trước.

Có điều cái tên Lâm Hạo Hải này, càng nhìn càng thấy ra đáng phết, rửa rau thái thịt nộm nếm... toàn bộ quá trình trông đầu ra đấy. Mà càng kỳ quái hơn là anh ta nấu ăn xong cũng không có mùi khét gì, ngược lại có rất nhiều hương thơm hấp dẫn dần dần lan tỏa cả phòng bếp, tiến vào mũi tôi... Đương nhiên, còn có cả mùi dầu ăn...

Tôi vội vàng tăng tốc nhất cho xong đậu cô-ve, sau đó dâng lên Lâm Hạo Hải, bắt đầu nịnh nọt: "Này, tôi làm xong rồi, ừm... tôi có thể thử đồ ăn không?"

Lâm Hạo Hải lườm tôi: "Không được, lát nữa dọn ra mới được ăn."

...Thật keo kiệt.

Tôi thở dài thườn thượt: "Aizzz, đồ ăn anh làm y hệt như con người anh, hương thơm khắp phòng, chỉ có thể ngửi mà chẳng được động vào, chỉ được ngửi mà không được thưởng thức..."

Lâm Hạo Hải khẽ mỉm cười: "Rồi sẽ có cơ hội thưởng thức thôi."

Tôi chớp chớp mắt: "Í? Anh đang nói anh á hả?"

"Đồ ngốc, đương nhiên tôi đang nói đồ ăn rồi." Lâm Hạo Hải vẫn giữ nụ cười trên môi.

"..."

Tôi buồn bực ngồi vào phòng ăn, không bao lâu đã thấy Lâm Hạo Hải bê đồ ăn lên.

Màu sắc, hương thơm, hình dạng... thật không còn gì để chê!

Tôi kinh ngạc nhìn Lâm Hạo Hải, hoàn toàn không ngờ anh ta còn có khả năng này nữa.

Người ta đều nói, không cần biết làm gì, tốt nhất vẫn cần có sở trường thứ hai. Xem ra Lâm Hạo Hải đã chuẩn bị tốt cho việc đi làm đầu bếp sau khi tập đoàn Lâm thị phá sản rồi...

Phỉ phui, tôi bây giờ còn đang dựa vào tập đoàn Lâm thị mà kiếm cơm đây, nói lung tung cái gì thế... Dù thế nào tôi vẫn đang là thư ký của Lâm Hạo Hải, nếu sau này anh ta đi làm đầu bếp... Chẳng lẽ cửa hàng người ta còn đặc biệt nhận tôi vào làm chân nhật đậu cô-ve? ☹

Tôi vội vàng gấp đồ ăn cho vào miệng, lập tức bị mùi vị của nó làm cho kinh ngạc: "Ui, sao lại ngon thế này?!"

Lâm Hạo Hải nhướn mày: "Không thì còn sao nữa?"

Ừm, cũng đúng...

Tôi nghĩ đến bộ dạng phấn đấu hừng hực quyết tâm của Lâm Hạo Hải trong phòng bếp, nuốt nước miếng: "Không có gì, chỉ là tôi cứ tưởng anh chỉ biết qua loa đại khái thôi, không ngờ còn thật sự có tay nghề nữa."

Lâm Hạo Hải liếc tôi một cái: "Nói sao đây... thật ra, nấu ăn là chuyện vô cùng dễ."

... Tôi nghe ra đấy! Lâm Hạo Hải, tôi thật sự nghe ra đấy!

Anh lại mắng tôi ngu ngốc!

Tôi thở dài một hơi: "Nếu anh đã nấu ăn tốt như thế, vậy về sau phiên anh vất vả rồi. Đồ ăn bên ngoài ăn cũng không quen lắm..."

Thật ra, đấy đương nhiên là lời nói dối. Trước giờ tôi toàn bị xếp lịch ngày này sang nhà này ăn ké, ngày kia sang chỗ kia ăn chực, có thể nói là ăn cơm của bá tánh mà lớn lên, trên đời này có bữa cơm nào tôi ăn không quen chắc?! Nực cười!

Nhưng Lâm Hạo Hải thần thông quảng đại như thế, tôi đặc biệt lại thích cơm anh ta nấu, vậy thì đương nhiên cũng phải thử xem...

Kết quả Lâm Hạo Hải chỉ nhường mày: "Được."

Tôi kinh ngạc: "Thật sao?!"

Lâm Hạo Hải mỉm cười: "Thật."

...Tôi còn tưởng anh ta sẽ đáp: "Giả."

Lâm Hạo Hải tháo tạp dề, ngồi xuống dùng bữa cùng tôi. Tôi cắn dũa nghĩ ngợi, sao số tôi lại tốt thế này? Bám được nam chính vạn năng như Lâm Hạo Hải, à, mặc dù tôi cũng không phải nữ chính nhưng mấy phúc lợi cũng không ít...

Tôi cười gian ăn hết bữa cơm, Lâm Hạo Hải đẩy đồng bát dũa đến trước mặt tôi: "Đi rửa bát."

...Ngài không thể để tôi cười lâu hơn chút sao?

Tôi trưng bộ mặt đau khổ đi dọn bàn, rửa bát. Nếu tôi lại hậu đậu làm rơi vỡ bát đĩa, có khi Lâm Hạo Hải sẽ không để tôi làm nữa, nhưng quả thật trước đây khi ăn chực nhà người khác xong tôi đều rửa bát cho họ, bởi vậy việc này tôi thực sự rất chuyên nghiệp... Số khổ mà...

Đồng chí Lâm Hạo Hải lười biếng ngả người trên sofa xem tivi, tôi ở trong bếp nước mắt lưng tròng rửa bát, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: "Rau cải chíp... vùi đất xanh... ông chủ xem tivi... tôi rửa bát... ông chủ ăn mì... tôi uống nước lèo ...(*)"

(*) Cải biên từ một bài dân ca vùng Hà Bắc, Trung Quốc. Nội dung bài hát gốc nói về cuộc sống của đứa bé có mẹ mất sớm, người cha đi bước nữa, về sau ông lại chỉ quan tâm đứa con của người vợ sau, bạc đãi đứa con

của người vợ trước. Đứa bé mồ côi ngày ngày chịu khổ, ăn uống đói kém, chỉ có thể gặp mẹ trong mơ để thỏa nỗi lòng.

Lâm Hạo Hải bó tay: "Ngoan ngoan rửa đi."

Tôi chẳng ngờ anh ta lại đột nhiên lên tiếng, giật mình đánh rơi cái đĩa trên tay, nó rơi thẳng vào chân tôi rồi vỡ thành từng mảnh vụn...

Tôi đứng sững tại chỗ.

Tôi còn nhớ lúc mình khoảng mười tuổi, đến nhà một người họ hàng rất xa rất xa ăn ké, sau đó tôi cũng rửa bát... Mười tuổi, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, tôi ăn cơm miễn phí, phụ trách rửa bát là điều đương nhiên.

Lúc đó tay tôi vẫn còn bé, lại dính rất nhiều nước rửa bát, vì trơn quá nên tuột tay, cái đĩa rớt xuống đất.

Lúc đầu tôi chẳng thấy có vấn đề gì, còn vô cùng vui vẻ chạy đến nói với người nhà đó tôi làm vỡ đĩa nhà họ rồi... Kết quả người đó thẳng tay đuổi tôi ra khỏi nhà... Khi đó bên ngoài còn mưa to, tôi rúc thân người bé nhỏ vào dưới mái hiên nhà, ướt đẫm cả buổi tối.

Tiếp đó tôi được bà nội nhận về, sốt cao, cao đến độ sùi cả bọt mép...

Nghe nói cũng vì sốt như thế nên mới hồng não, đương nhiên, bản thân tôi tuyệt đối không thừa nhận...

Lúc đó tôi thấy mình sao mà ngốc thế, lại làm vỡ đĩa nhà người ta, thế nên người ta mới giận dữ mà đuổi tôi ra ngoài.

Về sau tôi công nhận mình ngốc thật, bởi vì rõ ràng việc làm vỡ đĩa chỉ là một cái cớ, căn bản là người ta không muốn để tôi ở lại, cho dù tôi có không làm vỡ đĩa thì cũng sẽ bị đuổi đi mà thôi.

Tôi nhận ra việc này thì cũng vừa lúc vào đại học. Khi đó tôi cảm thấy may mắn là mình có thể sống trong trường, không cần phải ăn nhờ ở đậu nhà người khác nữa. Cũng từ đó, tôi kiếm tiền cật lực, cố gắng hết sức để tiết kiệm chỗ tiền mà những người họ hàng kia gửi tới.

Mặc dù tôi sốt hổng cả não, nhưng dù sao cũng không đến nỗi khiến người khác ngứa mắt.

Đáng tiếc về sau, tôi vẫn bị Tiền Chấn Hựu ghét.

Có lẽ là nghe được tiếng động trong phòng bếp, Lâm Hạo Hải vội vã chạy vào, thấy tôi đứng ngây ra đó liền bảo: "Hạ Tiểu Mễ, dọn dẹp chút là được rồi."

Tôi không đáp lời, cứ ngây ra nhìn anh ta.

Lâm Hạo Hải thở dài: "Cái cô này." Rồi từ từ đi lại.

Tôi nhớ đến tình cảnh ngày đó bị người ta đuổi ra ngoài cũng như bây giờ, người đó đi lại gần, xách cổ áo tôi lên ném ra ngoài. Thế là tôi cật lực lui ra sau.

"Hạ Tiểu Mễ! Cô giẫm lên mảnh vỡ rồi!" Lâm Hạo Hải nhíu mày, "Đừng có di chuyển nữa!"

Sau đó anh ta lại tiến thêm một bước.

Tôi lại lùi một bước.

Lâm Hạo Hải cuối cùng cũng hết kiên nhẫn, bước một bước dài, sau đó trực tiếp ôm lấy tôi đưa ra ngoài.

Tôi hoàn hồn, phát hiện bản thân đang ở trong lòng Lâm Hạo Hải, thế là điên cuồng gào to: "Cứu mạng! Phi lễ!!!"

Lâm Hạo Hải bình tĩnh: "Cô có gào khóc cổ cũng chẳng có ai đến cứu đâu."

Nói rồi anh ta vút tôi lên giường trong phòng anh ta, tôi vội vã che ngực: "Anh, anh muốn làm gì?"

Khóe miệng Lâm Hạo Hải giật giật, nhắc hộp y tế trong tủ ra, sau đó lấy thứ gì đó giống như cuộn băng gạc: "Cô tự nhìn chân mình đi."

Anh ta nói vậy, tôi cũng liền cúi đầu, lúc này mới phát hiện lòng bàn chân đã có thêm vài mảnh vỡ...!

"Ui cha! Đau chết tôi mất!!!" Tôi cắn góc chăn, lẫn lộn, "Oa oa oa oa oa."

Lâm Hạo Hải đứng bên cạnh tôi, cười lạnh: "Đáng đời."

...Thật đúng là cái đồ vô tình xấu xa...

Lâm Hạo Hải nâng chân tôi lên, dùng nhíp cẩn thận gắp từng mảnh vỡ một ra.

Vốn tôi cũng muốn tỏ ra kiên cường, nhưng động tác của anh ta vừa nhanh vừa mạnh, khiến tôi ngoài việc gào khóc kêu đau ra thì cũng chẳng thể nói được gì nữa. Lâm Hạo Hải nheo mắt, hoàn toàn không để ý đến tiếng gào khóc xé gan xé phổi của tôi, xuống tay vô cùng tuyệt tình, cuối cùng quấn một vòng băng gạc: "Đồ ngốc, về sau còn thể nữa thì tôi sẽ cật lực đâm mảnh vỡ vào chân cô!"

Mợ chứ, quá dã man!

Tôi run lẩy bẩy: "Đừng, đừng mà ... Tôi không phải M, không có hứng thú bị S(*) đâu..."

(*) M (Masochism) và S (Sadism) chỉ khổ dâm và bạo dâm. Mở rộng ra còn chỉ những người thích bị ngược đãi, hành hạ và những người thích ngược đãi, hành hạ người khác.

Lâm Hạo Hải như cười như không nhìn tôi: "Biết sợ thì sau này chú ý vào."

Tôi gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Lâm Hạo Hải miễn nguyện: "Nhớ là tốt rồi, mai cô nghỉ ngơi đi."

Nghe đến việc có thể nghỉ ngơi, tôi đương nhiên là vui mừng phấn khởi, nói: "Ừ ừ, cảm ơn tổng giám đốc Lâm!"

Lâm Hạo Hải cười cười, đi ra ngoài.

Tôi nằm trên giường, nghĩ đến bộ dáng Lâm Hạo Hải giúp tôi gấp mảnh sứ vỡ ra, áo sơ mi trắng, quả thật vô cùng ngon miệng...

Hơn nữa, anh ta cũng không vì tôi đánh vỡ đĩa mà tức giận, không phải sao?

Số Hạ Tiểu Mễ tôi cũng không phải là số chỉ có bị đuổi đi!

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Ngày hôm sau, vì không cần đi làm nên tôi chỉ phải tiễn Lâm Hạo Hải ra cửa là hết việc.

Lúc anh ta đi, tôi còn cà nhắc ra tiễn, sau đó vẫy tay chào tạm biệt, khiến tôi cứ cảm thấy... sao mình giống vợ anh ta thế nhỉ...

Lâm Hạo Hải dặn tôi phải nghỉ ngơi cho tốt, bảo chẳng có ai mới ngày thứ hai đi làm đã nghỉ rồi, sau đó quay môn rồi đi. Tôi vui như Tết lại nhảy lò cò vào phòng, mở máy tính xem phim thần tượng không nào, đúng lúc ấy thì chuông cửa vang lên.

Mà vừa hay phim đang chiếu đến cảnh nữ chính bị người xấu bắt đi, nam chính đau lòng khôn xiết tìm kiếm người thương, xem đến độ tôi cũng xót cả ruột.

Tôi cũng chẳng có ý ra mở cửa, cứ thế lơ tịt tiếng chuông, tiếp tục xem...

Mà tiếng chuông kia thì cứ kêu mãi không ngừng, hình như muốn tôi ra mở cửa bằng được, nếu không nó sẽ kêu đến chết không thôi vậy...

Mợ chứ, ai mà phiền phức thế...

À, không đúng, người có thể bấm chuông vào lúc này chắc chỉ có Lâm Hạo Hải thôi chứ? ☒ Lẽ nào người như anh ta mà cũng có lúc quên chìa

khóa ...

Tôi đi cà nhắc ra cửa, trong lòng khắp khởi vui mừng mong đợi nhìn thấy bộ dạng Lâm Hạo Hải vì quên chìa khóa mà cúi đầu ảo não ...

Kết quả cửa vừa mở, tôi liền ngẩn ra.

Người đứng ngoài cửa, không ngờ lại là... Tiền Chấn Hựu...

Tôi nhìn Tiền Chấn Hựu, Tiền Chấn Hựu cũng nhìn tôi, hai chúng tôi cứ thế nhìn nhau chăm chăm, chẳng ai nói gì...

Một lúc lâu sau, Tiền Chấn Hựu mới cất tiếng hỏi đầy quan tâm: "Chân em có đau không?"

... Tôi đang đặt hết trọng tâm vào một chân, nghe cậu ta nói vậy, quả thật cũng thấy có hơi đau đau thật ...

Thế là tôi hỏi cậu ta: "Ừm, Tiền Chấn Hựu này, anh đến đây làm gì thế?"

Tiền Chấn Hựu nhìn với vào trong nhà: "Lâm Hạo Hải đâu rồi?"

Tôi: "Giờ này anh ấy đi làm rồi. Anh đến công ty mà tìm anh ấy đi."

Tôi hy vọng Tiền Chấn Hựu biến đi mau một chút, bây giờ tôi vẫn chưa bình tĩnh để đối mặt với cậu ta được.

Tôi thích cậu ta, cậu ta không thích tôi, bởi vậy tôi rất đau lòng.

Mà cậu ta lại năm lần bảy lượt phụ lòng tôi, đem tôi ra làm bia đỡ đạn, còn lấy hết sạch đồ đạc của tôi đi, khiến tôi lại càng đau lòng.

Bởi vậy, cảm xúc của tôi với Tiền Chấn Hựu lúc này là trong yêu có hận, mà trong hận có yêu, yêu hận hòa trộn, phân không rõ...

Tôi sợ mình cứ đối mặt với cậu ta thế này thì sẽ nhìn không được mà đem búa đập chết cậu ta mất!

Kết quả Tiền Chấn Hựu lại cười bảo: "Anh ta không có nhà? Thế thì may quá, Dĩ Sương, anh đến tìm em."

...

Cái tên chết tiệt này! Cậu định làm gì?! Lữ Dĩ Sương là cô gái đã đá cậu, cậu còn định làm gì nữa?

Mà không đúng, quan trọng nhất là Lữ Dĩ Sương không phải đã trở thành một cặp với Lâm Hạo Hải sao, chẳng lẽ tên Tiền Chấn Hựu này trước mặt thì ra vẻ rộng rãi, nhưng sau lưng lại muốn cùng cô ta... Cậu ta định làm kẻ thứ ba sao? Tiền Chấn Hựu, thật không ngờ cậu lại là loại người như thế!

Tôi nhìn Tiền Chấn Hựu đầy khinh bỉ.

Tiền Chấn Hựu thấy bộ dạng tôi như thế, ngần ra một chốc mới đáp: "Dĩ Sương, em đừng hiểu lầm, thật ra lần này anh đến là để nói cho rõ ràng chuyện giữa hai chúng ta."

Tôi bất mãn: "Giữa chúng ta còn gì để nói?"

Tiền Chấn Hựu lại cười: "Bây giờ em ở bên Lâm Hạo Hải, chắc anh vẫn còn là trở ngại giữa hai người phải không? Anh chỉ muốn đến nói rõ điều này, tránh cho về sau hai người vì anh mà xảy ra mâu thuẫn."

... Quá chu đáo.

Tiền Chấn Hựu đối xử với Lữ Dĩ Sương quả nhiên là chu đáo sẵn sóc.

Cho dù đã bị đá rồi mà vẫn suy nghĩ cho cô ấy, sợ cô ấy và Lâm Hạo Hải không vui.

Tôi muốn cười, lại muốn khóc, mãi một lúc lâu sau mới nói: "Không cần đâu, em và anh ấy rất tốt, anh đi đi."

Tiền Chấn Hựu lại vẫn cố chấp lắc đầu: "Nói thật thì việc này là do cha em bảo anh tới, anh nhất định phải làm cho tốt."

... Mợ, đến cả cha Lữ Dĩ Sương mà cậu cũng quan tâm như thế...

Tôi thở dài một hơi: "Thôi được rồi, anh vào đi."

Sau đó tôi quay người, nhảy lò cò vào trong, kết quả vì thất thần mà trượt một cái, trực tiếp ngã thẳng xuống đất...

Dù thế nào thì Tiền Chấn Hựu cũng khác Lâm Hạo Hải, anh ta vô cùng quyết đoán đỡ tôi lên, sau đó dìu tôi vào phòng khách, nói: "Haizzz, Dĩ Sương, từ ngày đó em đã thay đổi không ít, nếu là em lúc trước thì tuyệt đối không lỗ mãng như thế này đâu."

Tôi bình tĩnh đáp một tiếng: "Ừ."

Bởi vì tôi là Hạ Tiểu Mễ...

Tôi ngồi phịch xuống ghế sofa: "Tình hình em thế này cũng chẳng tiếp đãi anh được, thôi thì cứ nói vào chuyện chính luôn vậy. Anh muốn nói gì?"

Tiền Chấn Hựu ngồi đối diện với tôi, cân nhắc một lúc mới cất tiếng: "Dĩ Sương, thật ra... anh không thích em."

...

Hả?

Mắt tôi tròn tròn! Cái tên Tiền Chấn Hựu này, lúc đầu chẳng phải vì yêu Lữ Dĩ Sương, yêu đến độ chết đi sống lại, đến nước mắt nam nhi cũng

rơi không ít sao? Giờ lại bày ra vẻ phong độ cái quý gì chứ?!

Cậu tưởng bây giờ nói cậu không thích là gỡ lại được danh dự ấy hả?! Cậu cũng quá ngây thơ rồi!

Tôi khó hiểu nhìn Tiền Chấn Hựu, cậu ta rất bất đắc dĩ nhìn lại tôi: "Dĩ Sương, em không tin? Thật ra anh nghĩ người thông minh như em chắc đã nhận ra từ lâu rồi."

"Ừm hừm, chuyện này..." Tôi đối vẻ mặt mình: "Thật ra em cũng có thấy một chút, nhưng mà... nếu anh đã không thích em thì theo đuổi em lâu như thế, lại còn kết hôn với em làm gì?"

Tiền Chấn Hựu lại thở dài: "Dĩ Sương, em chỉ quan tâm mỗi Lâm Hạo Hải, đương nhiên không biết mấy năm gần đây tình hình của nhà họ Tiền rất khó khăn... Nhà anh cần người để liên minh cùng, nhưng việc kinh doanh của nhà họ Tiền ngày một sa sút, căn bản là không có ai muốn đưa tay ra viện trợ. Mà sau lưng Lữ Dĩ Sương em lại là nhà họ Lữ, chính là mục tiêu mà nhà anh nhắm đến... Nếu em trở thành vợ anh, nhà họ Lữ sao có thể không giúp họ Tiền, mà việc em bỏ trốn khỏi lễ cưới là việc anh hoàn toàn không thể ngờ tới. Cũng may bác trai đã quyết định sẽ vẫn giúp đỡ nhà họ Tiền, xem như bồi thường cho anh."

... Thảo nào lúc đầu anh ta nói việc này là do cha Lữ Dĩ Sương nhờ nên anh ta nhất định phải làm.

Khi Tiền Chấn Hựu nói những lời này, thần sắc vô cùng tự nhiên, ngữ khí cũng rất hòa nhã, dường như mọi chuyện đều chẳng đáng gì, dường như chuyện cậu ta vì gia đình của mình mà theo đuổi một người con gái rồi kết hôn với cô ta hoàn toàn là chuyện đương nhiên...

Có lẽ bởi vì, cậu ta cho rằng Lữ Dĩ Sương thích Lâm Hạo Hải nên sẽ chẳng để ý đến chuyện này.

Có lẽ bởi vì, thế giới quan của cậu ta từ bé đã vắn vẹo = =

Nhưng tôi cảm thấy, nếu việc này xảy ra với mình thì tôi tuyệt đối sẽ không làm thế...

Đợi đã!

Tiền Chấn Hựu, cậu nói dối!

Tôi đột nhiên nhớ ra một việc, liền phần nộ chỉ thẳng vào Tiền Chấn Hựu: "Anh nói dối!"

Tiền Chấn Hựu nhìn tôi đầy thắc mắc: "Gì cơ?"

"Anh và Tiền Chấn Tá hai người từ nhỏ chẳng phải đã thích Lữ... thích em rồi sao?! Tiền Chấn Tá còn nói vì anh mới xuất ngoại cơ mà!"

Lúc Lâm Hạo Hải nói chuyện này với tôi, tôi bị ấn tượng mạnh lắm đấy. Hai anh em cùng yêu một cô gái, chuyện "Quỳnh Dao" như thế sao tôi có thể quên được chứ? Cái tên Tiền Chấn Hựu này định bắt nạt cô nàng Lữ Dĩ Sương bây giờ bị "ngốc hóa" đúng không... Nói cho cậu biết, không có cửa đâu!

Tiền Chấn Hựu ngẩn ra, sau đó bật cười: "Không phải đâu."

"?" Tôi nhướn mày.

"Anh và Tiền Chấn Tá... Tiền Chấn Tá thì anh cũng không rõ lắm, nhưng anh thì tuyệt đối không thích em... Anh chính thức theo đuổi em cũng là sau khi vào đại học. Lúc đó là thời điểm nhà họ Tiền bắt đầu xuống dốc. Có điều nói thật, lúc trước cả anh lẫn Tiền Chấn Tá đều cho rằng mình thích em, anh ấy đúng là vì anh mà xuất ngoại. Nhưng vừa hay khi vào đại học, anh lại gặp được người mình thích thật sự." Tiền Chấn Hựu vô cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi, trong đáy mắt lại lộ ra nét u buồn.

... Tiền Chấn Hựu không thích Lư Dĩ Sương?!

Tôi nghiêng rằng: "Là như thế sao? Vậy, vậy người anh thích là ai?"

Tiền Chấn Hựu chắc cũng đang nghĩ về cô gái đó, ánh mắt đó tôi chưa nhìn thấy bao giờ. Cậu ta nói: "Cô ấy tên là ..."

Tôi nín thở chờ đợi...

"Hạ Tiểu Mễ, cô không đóng cửa là thế nào vậy?" Đột nhiên giọng Lâm Hạo Hải vọng từ cửa vào!

Hơi thở của tôi trôi tuột xuống bụng...

Tôi bị phản quay đầu ra cửa. Cái tên Lâm Hạo Hải này, sớm không về, muộn không về, lại nhằm đúng cái lúc này mà điểm danh! Muốn chết à!

Lâm Hạo Hải thấy tôi và Tiền Chấn Hựu ngồi ở phòng khách thì sững ra: "Tiền Chấn Hựu?"

Ngữ khí cực kỳ kinh ngạc...

Tiền Chấn Hựu còn kinh ngạc hơn: "Anh vừa gọi gì? Hạ Tiểu Mễ?"

= □ =

Bình thường khi ở một mình, Lâm Hạo Hải vẫn thường gọi tôi là Hạ Tiểu Mễ...

Tôi vội nói: "Anh ấy, anh ấy gọi em là Lư Dĩ Sương, chỉ là, chỉ là có lúc chúng em nhớ tới Hạ Tiểu Mễ, nên mới gọi tên cô ấy vậy thôi, xem có khi buổi tối cô ấy sẽ hiện hồn về thăm chúng em...!"

... Mợ, đây là lời nói dối không đáng tin nhất suốt bao nhiêu năm nay của tôi...

Thế mà Tiền Chấn Hựu lại tin sái cổ: "Làm thế có thể khiến người chết hiện về sao?"

Tôi cười gượng: "He he, he he, chắc vậy ..."

Lâm Hạo Hải đã đi vào trong, liếc tôi khinh bỉ một cái, sau đó nói với Tiền Chấn Hựu: "Sao cậu lại tới đây?"

Tiền Chấn Hựu: "Không có gì, tôi chỉ đến nói với Lữ Dĩ Sương mấy câu, tránh cho về sau hai người có mâu thuẫn. Bây giờ việc cần nói cũng nói xong rồi, tôi về trước đây."

Nói xong liền muốn quay mông chuồn ngay à, quả là "tiêu sái" quá ta!

... Mà việc đã nói xong đâu! Tiền Chấn Hựu, việc quan trọng cậu còn chưa nói cho tôi mà!

Tôi vội vàng đứng dậy đuổi theo cậu ta, kết quả mới chạy hai bước đã bị Lâm Hạo Hải giữ lại: "Chạy cái gì, để ý chân cô đi!"

Tôi cúi đầu nhìn xuống, phát hiện chân mình hình như lại chảy máu, nhưng tôi cũng chẳng lo nhiều như thế, vẫn muốn đuổi theo Tiền Chấn Hựu. Lâm Hạo Hải mặt đen sì, trực tiếp nhắc tôi lên vút xuống sô pha.

Tiền Chấn Hựu đứng ở cửa, cũng không rời đi nữa.

Cậu ta nhìn chăm chăm vào giá giày dép bên cửa, cẩn thận xem xét một hồi, dường như đang đánh giá một thứ bảo vật không bằng...

Lẽ nào Tiền Chấn Hựu mắc bệnh "cuồng giày" ...?!

Tôi và Lâm Hạo Hải nhìn nhau một cái, Tiền Chấn Hựu đột nhiên quay đầu lại, dùng ánh mắt vô cùng xa lạ đánh giá tôi: "Dĩ Sương, sao giày của em toàn đế bằng vậy?"

Nói thừa, giày cao gót tôi có đi nổi đâu.

Có điều quả thật tôi bị câu hỏi của cậu ta làm khó. Bạn nói xem, chuyện quan trọng thì cậu ta không nói, tự nhiên nhảy ra hỏi một câu không đầu không đuôi gì là sao... thế là tôi thẳng người lên: "Ờ, em, em tiện tay mua thôi... về sau lại mua thêm ít cao gót mà."

Sau đó lại hỏi cậu ta: "Sao thế?"

Tiền Chấn Hựu thu hồi ánh mắt: "Không có gì, chỉ là nhìn đám giày này khiến anh nhớ tới một người không đi cao gót khác."

Nói rồi mỉm cười: "Chúc hai người hạnh phúc."

Tiếp đó liền vô cùng phóng khoáng rời đi, mà tôi còn không kịp nói câu "Này, anh mau nói cho tôi anh thích ai đi!"

Vừa quay đầu lại đã thấy Lâm Hạo Hải mặt mày lạnh tanh nhìn tôi.

Tôi nhớ tối qua anh ta có nói: "Về sau còn thế nữa thì tôi sẽ cật lực đâm mảnh vỡ vào chân cô!", lại nhìn xuống dưới chân đã thấy vài tia máu rỉ ra, tôi nín thở...

Thấy tôi yên phận rồi, Lâm Hạo Hải miễn cưỡng cười một cái, ngồi xuống bên cạnh tôi, hỏi: "Cậu ta tới làm gì vậy?"

Tôi: "Chẳng có gì, cậu ta tới nói thật ra cậu ta không thích Lư Dĩ Sương, chủ yếu là vì nhà họ Tiền cần sự viện trợ của người khác nên mới mượn Lư Dĩ Sương để có được sự giúp đỡ từ nhà họ Lư, còn nói... còn nói cậu ta đã thích người khác rồi."

Không biết có phải cảm giác của tôi có vấn đề hay không mà tôi thấy thân người Lâm Hạo Hải cứng đờ, sau đó anh ta dùng giọng hơi bất an hỏi: "Cậu ta có nói cậu ta thích ai không?"

"Không có!" Tôi kích động cao giọng: "Tức chết tôi rồi! Cậu ta nói lung tung một đồng mà mãi chẳng nói vào trọng điểm! À, không đúng, vốn cậu ta định nói rồi, kết quả anh lại đi về!"

Sau đó tôi quay sang Lâm Hạo Hải: "Mà nói đến về, sao anh lại quay lại?" phá hoại chuyện tốt của tôi!

Mặc dù cũng chẳng được tính là chuyện tốt...

Lâm Hạo Hải chỉ đồng hồ trên bàn: "Hôm nay tôi cũng không định đi làm, vừa rồi ra ngoài mua cho cô ít đồ bồi bổ thân thể."

Tôi vui mừng hơn hở: "Đa tạ ông chủ!"

Sau đó cơn giận bốc hơi hết, phiền não cũng quên sạch, nhảy lò cò về phía đồ ăn của mình...

Lâm Hạo Hải kéo tôi lại: "Trước tiên phải quấn băng lại chỗ bị thương đã."

Nói xong xắn tay áo lên, về phòng cầm túi cứu thương ra giúp tôi băng lại.

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Trong đám "đồ tốt" mà Lâm Hạo Hải mua về cho tôi, có một con cá diếc nhìn rất ngon.

Nói thật thì, tôi rất thắc mắc, tại sao Lâm Hạo Hải có thể thản nhiên đi làm những việc hoàn toàn không phù hợp với thân phận của mình như thế nhỉ? Tỉ như việc đi mua cá này chẳng hạn. Trong ấn tượng của tôi, cá diếc hay các loại thủy sản khác đều phải đến các khu chợ bình dân ồn ào nhộn nhạo chọn lựa các con còn sống, sau đó nhìn người bán cá đánh vẩy, làm cá ngay tại chỗ thì mới được đồ tươi ngon.

Mà dạng người như Lâm Hạo Hải, chắc không thể mặc nguyên bộ âu phục tới chợ bình dân được đâu? Vậy thì hẳn là anh ta mua cá ở siêu thị rồi. Mà cá trong siêu thị toàn loại đông lạnh, không những vị không ngon, mà còn chẳng tươi nữa.

Có điều...!

Tôi thử một miếng cá diếc kho Lâm Hạo Hải làm, thật sự là tươi ngon đến độ khiến lưỡi tôi muốn rớt luôn... Tôi thử vài miếng liền, cảm thán không thôi: "Lâm Hạo Hải à, anh đúng là ... vạn năng quá!"

Lâm Hạo Hải nghe tôi khen cũng chẳng lộ vẻ gì, chỉ nói: "Cô cẩn thận, cá diếc nhiều xương lắm."

Tôi bất mãn nhìn anh ta: "Từ nhỏ tôi đã rất thông minh, bé tới giờ chưa bị hóc xương cá lần nào đâu! Anh xem, tôi còn có thể vừa ăn cá vừa ăn cơm đây này! Đầu lưỡi tôi rất nhạy, đừng có xem thường nhá ...A!"

Khóe miệng Lâm Hạo Hải giật giật: "Mắc xương rồi?"

Tôi nước mắt lưng tròng ôm cổ gật đầu lia lịa.

"...Đáng đời." Lâm Hạo Hải hoàn toàn chẳng có tí thông cảm nào.

Tôi nghĩ, Lâm Hạo Hải nhất định là oan gia của tôi.

Vừa rồi thật sự tôi không nói dối... Từ trước đến nay tôi ăn cá chưa bao giờ bị mắc xương đâu!

Nhưng bây giờ, tôi cuối cùng cũng được thưởng thức cảm giác "tiêu hồn" đó rồi...

Tôi vội dùng đũa gắp một miếng cơm, phùng mang trộn má định nuốt xuống thì lại bị Lâm Hạo Hải chặn lại: "Đừng có tùy tiện nuốt cơm, cũng không được uống giấm, chúng ta đi bệnh viện."

... Anh ta đúng là bình tĩnh thật đấy.

Nhưng mà, việc này quá trái ngược với những hiểu biết suốt bao năm nay của tôi rồi!

Người bình thường ăn cá bị hóc xương, chẳng phải đều nuốt một miếng cơm hay uống ít giấm là được sao? Có cần phải tới bệnh viện không?

Vừa nghĩ tới ánh đèn lay động và bộ mặt đáng sợ của bác sĩ, tôi liền rùng mình một cái, sau đó tức tốc gạt tay Lâm Hạo Hải, chạy đi uống một tí giấm.

Mặc dù uống giấm chẳng dễ chịu gì nhưng vẫn còn tốt hơn phải đi viện...

Tôi quay đầu nhìn Lâm Hạo Hải, anh ta đang khoanh tay trước ngực nhìn tôi, cũng không nói gì.

Thế rồi, tôi phát hiện ra, cái xương cá kia vẫn còn nguyên!

Tôi khóc không ra nước mắt tròng Lâm Hạo Hải, nhất định là do cái mồm quạ đen của anh ta mà ra ...!

Lâm Hạo Hải lườm tôi một cái, bộ dạng muốn cười lắm mà phải nhịn xuống: "Không trôi được chứ gì?"

Tôi mím môi lắc đầu.

Lâm Hạo Hải thở dài: "VẬY ĐI BỆNH VIỆN THÔI."

Tôi lắc đầu, sau đó quay về chỗ cũ, lấy một miếng cơm nữa nuốt xuống.

Sau đó im lặng đợi một lúc...

...MỢ, sao vẫn còn chưa xuống!!!

Tôi suy sụp quỳ phịch xuống đất, trong đầu tự động thêm một cái chụp đèn đang chiếu sáng từ trên cao xuống, bao phủ thân hình bất lực của mình...

"Oa oa oa oa ..." Tôi than khóc thảm thiết, cổ họng khó chịu quá đi mất...

Lâm Hạo Hải đi lại, thẳng tay nhắc tôi lên, giọng điệu lạnh lùng: "Đã bảo cô phải đi viện rồi mà."

Tôi tức giận trừng anh ta một cái, bây giờ anh nói cái này là có ý gì?!

Lâm Hạo Hải mỉm cười: "Được rồi, mau đi bệnh viện thôi, ngốc."

Tôi: "..."

Tôi chỉ đành đau khổ kéo dòng nước mắt như sợi mì theo sau Lâm Hạo Hải lên xe tới viện.

"Tôi không thích bệnh viện." Tôi khó khăn thốt ra.

Không ngờ Lâm Hạo Hải còn gật đầu đồng ý: "Ừ."

Tôi vui như Tết: "Tôi ghét khung cảnh chỗ nào cũng trắng bóc đó... Không may mắn đâu."

Lâm Hạo Hải không nói gì.

Tôi lại nói tiếp: "Tôi còn ghét mấy cái dụng cụ lạnh băng nữa."

Lâm Hạo Hải tiếp tục trầm mặc.

Tôi: "Tôi còn ghét cả mấy bác sỹ nữa, mặt mũi còn lạnh hơn cả đám dụng cụ...!"

Lâm Hạo Hải vừa lái xe vừa hỏi: "Trước kia có phải cô đã gặp chuyện gì nên mới bị ám ảnh thế không?"

Tôi cúi đầu, im lặng.

Đúng thế, đúng là có chuyện đó thật.

Hơn nữa... còn là di chứng của vụ đánh vỡ đĩa lần trước!

Lần đó tôi sốt rất cao, mọi người mặc dù chẳng muốn phí tiền thuốc men cho tôi, nhưng cũng không thể để tôi chết, bởi vậy họ đành đưa tôi đến

bệnh viện. Vì thời gian chần chừ lúc đầu nên tôi mới sốt đến độ sùi cả bọt mép kinh khủng như thế, dẫn đến... sốt hồng não... đương nhiên, tôi sẽ không thừa nhận đâu!

Lúc tôi ở viện chẳng có ai chăm sóc, bệnh viện cũng rất tệ, thái độ và chuyên môn của bác sĩ cũng kém... Toàn bộ đều rất tồi, tồi đến độ từ đó tôi sinh ra phản ứng căm ghét bệnh viện.

Mặc dù biết không phải bệnh viện nào cũng thế, nhưng tôi vẫn khó tránh khỏi có cảm giác muốn né tránh tất cả.

Lâm Hạo Hải nhìn tôi một cái, cũng không hỏi thêm gì, chúng tôi cứ thế im lặng đi tới mục tiêu.

Đến bệnh viện, Lâm Hạo Hải đưa tôi đi lấy số, sau đó đi khoa Ngũ quan...

Tại sao lại là khoa Ngũ quan...

Tôi khó hiểu nhìn Lâm Hạo Hải, hỏi ra thắc mắc của mình: "Ngũ quan không phải là mắt, mũi, tai, mào, miệng sao? Tôi bị mắc xương cá ở họng mà..."

Lâm Hạo Hải hỏi tôi: "Vậy cô nói phải đi đâu?"

"Khoa Răng hàm mặt..." Tôi thấy cái này tương đối đáng tin.

Lâm Hạo Hải nghĩ một lúc: "Cô quả thật có thể để bác sĩ nha khoa đem khoan khoan thử cổ họng cô rồi nhấc xương cá ra... Cô muốn thế hả?"

"..." Bây giờ họng tôi đang vướng cái xương cá nên không dám nuốt nước miếng, nếu không e là tôi sẽ bị nước miếng nhồi đầy mà chết, đầy mà chết đấy!

"... Chúng ta đến khoa Ngũ quan đi..." Tôi khóc lóc.

Thế là Lâm Hạo Hải đưa tôi đến khoa Ngũ quan.

Đến lượt mình, tôi thấy chốc nữa nói không chừng mình sẽ làm ra chuyện gì mất mặt lắm, thế là tôi vô cùng nghiêm túc yêu cầu Lâm Hạo Hải đợi ở bên ngoài. Lâm Hạo Hải cũng chẳng nói gì, ngồi ở ghế băng bên ngoài đợi.

Nói ra thì, mặc dù anh ta ngồi cùng một cái ghế với người bên cạnh nhưng toàn thân vẫn tản ra khí thế hoàn toàn khác... Lâm Hạo Hải, số anh đúng là số giàu sang!

Mà tôi chính là số nghèo hèn ... =_ =

Ngồi ở trong là một bác sĩ khoác áo đồng phục trắng, cô ta nhìn tờ giấy ghi bệnh án của tôi, sau đó mở miệng, dường như định nói gì đó rồi lại thôi, tiếp theo lại mở miệng...

Đây là thế nào?! Bộ dạng muốn nói lại thôi... không phải cô ta muốn nói với tôi: Cô này, thật ra cô không chỉ bị mắc xương cá mà còn mắc bệnh máu trắng hay ung thư gì đó sao...?!

Tôi không muốn đâu, không muốn đâu... T_T Mắt rưng rưng, tôi nhìn bác sĩ: "Cô..."

Kết quả tôi còn chưa nói hết thì cuối cùng cô ta cũng mở miệng: "Vừa rồi người đưa cô vào là bạn trai cô sao?"

...

Thật ra tôi biết sức hấp dẫn của Lâm Hạo Hải, cũng rất hiểu anh ta vô cùng bắt mắt khiến cho những người xung quanh thường xuyên bị bỏ qua, nhưng mà cô này, cô là bác sĩ, là bác sĩ đấy có biết không?! Tôi là bệnh nhân, là bệnh nhân đấy cô hiểu không?!

Cầu xin cô tìm đúng trọng điểm đi... Cầu xin cô đừng có lơ tịt tôi như thế...

Tôi cắn môi khóc lóc: "Không phải..."

Nữ bác sĩ nghi ngờ nhìn tôi một cái: "Không phải?"

Cô rốt cuộc định quan tâm đến vấn đề này tới lúc nào nữa hả?!

"Không phải..."

"Nhưng vừa rồi tôi thấy anh ta dẫn cô đi mà..." Nữ bác sĩ nhú mày, "Hơn nữa vừa rồi tôi đúng lúc đi ra ngoài còn thấy cô đi sai hướng, anh ta trực tiếp kéo eo cô lại dẫn cho đúng đường mà..."

Tôi khó hiểu nhìn nữ bác sĩ: "Có vấn đề gì à?"

Tôi và Lâm Hạo Hải trước nay đều như thế, anh ta muốn ôm thì ôm, muốn dìu thì dìu, muốn kéo thì kéo... Việc này, có vấn đề gì sao?

Nữ bác sĩ sầm mặt xuống: "Không có gì..."

Người đâu mà kỳ lạ...

Nữ bác sĩ một tay cầm băng gạc kéo mạnh lưỡi tôi ra ngoài, tay còn lại dùng que đè lưỡi lạnh toát đưa vào miệng tôi, kiểm tra cả nửa ngày xong mới nghiêm túc nói: "Tôi nhìn thấy miếng xố rồi. Xương cá rất nhỏ nhưng đâm sâu, nếu trực tiếp lấy ra thì cô sẽ nôn mất, bởi vậy trước tiên phải dùng thuốc tê đã."

Tôi kinh ngạc nhìn cô ta: "Lấy xương cá thôi mà, cần đến thuốc tê sao?!"

Nữ bác sĩ gật đầu cực kỳ nghiêm túc: "Đúng thế."

Tôi nghĩ một lúc, thấy dùng thuốc tê rồi thì bản thân mình cũng thoải mái, thế là gật đầu: "Được."

Nữ bác sĩ cầm một thứ trông rất quái dị nhét vào miệng tôi, tay cô ta ấn vào một phía của thứ đó, tiếp theo, một thứ mùi nồng đậm lấp đầy khoang miệng tôi...

Sau đó, nữ bác sĩ cứ ngồi đối diện tôi, cũng chẳng nói cho tôi biết phải làm gì.

Thứ vừa rồi mùi vị vô cùng kỳ lạ, tôi nuốt nước bọt vài cái theo bản năng, nhân tiện cũng nuốt luôn thứ kia xuống...

Nữ bác sĩ hét ầm lên: "Cô làm gì thế?! Đừng có nuốt gì hết phải ngậm lấy! Đó là thuốc tê, là thuốc tê đấy!"

...Sao cô không nói sớm?!

Tôi từ tốn mở miệng: "Thế, tôi nuốt xuống cũng không có vấn đề gì chứ?"

Nữ bác sĩ thở dài: "Cũng không có vấn đề gì đâu... chắc vậy. May ra thì đau bụng tí thôi."

...Ặc, đây mà là "không có vấn đề gì" à, đã thế cô còn dùng từ "chắc vậy" nghĩa là sao...

T_T Tôi cảm thấy tương lai phía trước đen ngòm một màu rồi. Lâm Hạo Hải, anh mau vào đây gặp mặt tôi lần cuối đi...

Cứ nhét rồi nuốt nhét rồi nuốt ba lần liên tục, cổ họng và đầu lưỡi tôi đã hoàn toàn mất cảm giác rồi...

Nữ bác sĩ hết lần này đến lần khác kéo mạnh lưỡi tôi ra, lại dùng một thanh kim loại nhét vào miệng tôi kiểm tra, soi xét cả nửa ngày rồi nói:

"Tôi không nhìn thấy xương đâu nữa cả! Có lẽ vừa rồi trong quá trình phụt thuốc tê và nuốt thuốc tê cái xương đã bị đẩy ra rồi."

Sau đó cô ta lại nhìn tôi: "Cô thấy thế nào rồi?"

Thế nào cái đầu cô ấy chứ?! Tôi làm quái gì còn cảm giác nữa mà hỏi?!

Vị nữ bác sĩ bất đắc dĩ thở dài: "Thế này đi, bây giờ tôi cũng không tìm thấy, chỗ thuốc tê vừa rồi chắc cũng tầm ba mươi phút sau là hết tác dụng, đến lúc đó cô thử kiểm tra xem thế nào. Nếu vẫn còn xương thì lại đến đây."

Tôi mơ hồ gật đầu, ôm cổ họng nhảy lò cò ra ngoài.

Thấy tôi đi ra, Lâm Hạo Hải đi đến, liếc một cái: "Cô ôm cổ làm gì?"

Nước mắt như mì sợi tuôn rơi...

Nữ bác sĩ vội vã tiến lên, dùng chất giọng cực kỳ dịu dàng nói với Lâm Hạo Hải: "Anh này, thật xin lỗi, vừa rồi sau khi tôi cho cô ấy dùng thuốc tê thì không thấy xương cá đâu nữa cả. Có lẽ lúc nuốt thuốc xuống đã ảnh hưởng đến cả xương cá. Ba mươi phút sau thuốc tê hết công dụng anh lại đưa cô ấy đến đây gặp tôi vậy. Vốn ba mươi phút nữa tôi hết ca rồi nhưng có thể đợi hai người, chữa xong cho cô ấy tôi mới nghỉ."

Lâm Hạo Hải nhú mày, nhìn cô ta một cái, sau đó nói...

"Tôi sẽ đưa đến, nhưng chắc chắn không phải đến đây."

Nói rồi liền dẫn tôi rời đi. Tôi quay đầu, nữ bác sĩ kia cũng bắt đầu chế tạo mì sợi...

...Thật đúng là báo ứng!

Lâm Hạo Hải đưa tôi vào xe cũng không lái đi, nhìn đồng hồ đeo tay rồi bảo: "Ngồi trong xe đợi hai mươi phút đi."

Tôi đau khổ gật đầu, rồi nghĩ ngợi lại thấy không đúng. Vừa rồi không phải Lâm Hạo Hải nói sẽ không đến bệnh viện này nữa sao? Thế là tôi thắc mắc nhìn anh ta.

Lâm Hạo Hải liếc tôi một cái: "Chúng ta đã nói sẽ không quay lại rồi thì cô ta cũng chẳng đợi nữa đâu. Ca sau không phải cô ta trực thì chẳng có vấn đề gì cả."

...Oa, quá hoành tráng...

Tôi gật đầu, cũng chẳng nói gì thêm.

Tôi và Lâm Hạo Hải cứ thế ngồi trên xe im lặng nhìn nhau, vào lúc tôi đang lơ mơ ngủ thì vô tình nhìn thấy hai bóng người quen thuộc.

Í, í, í, kia chẳng phải là chị Trương sao? Bên cạnh chị ấy còn mấy người nữa, hình như cũng là nhân viên của tập đoàn Lâm thị!

Tôi dụi dụi mắt, kết quả vừa nhìn lại đã chẳng thấy bóng mấy người kia đâu.

... Chắc là tôi nhìn nhầm rồi...

Tôi nghi hoặc nhìn thêm lần nữa, xác định không có ai mới tiếp tục công cuộc chờ đợi...

Ba mươi phút cuối cùng cũng qua, cổ họng và khoang miệng của tôi dần dần đã có lại cảm giác, tôi thử nuốt nước bọt, sau đó...

Mợ nó, xương cá vẫn còn nguyên này!!!

Tôi véo cổ họng, đau muốn chết luôn...

Khóe miệng Lâm Hạo Hải giật giật: "Vẫn còn?"

Tôi gật đầu, nước mắt đầy mặt.

Lâm Hạo Hải thở dài, lắc đầu bảo: "Xuống xe đi."

Tôi gật đầu, theo sau anh ta.

Lâm Hạo Hải đi trước, tôi kéo áo anh ta nhảy lò cò từng bước, kết quả trong lúc nhảy, mới bước tới cửa bệnh viện thì cái xương cá không biết làm sao, tự nhiên khiến tôi đau muốn chết, thế là tôi theo bản năng nôn khan vài cái...

Sau khi vào bệnh viện, tôi vẫn ở trong trạng thái muốn nôn, cuối cùng không nhịn được nữa, chạy thẳng vào toilet nôn luôn.

Tiếp đó tôi thấy... cái xương cá kia, nó, nó ra rồi!!!

Một khoảnh khắc rất "yo-most"!!!

Tôi vui mừng đi rửa mặt, sau đó lắc lia lịa góc áo Lâm Hạo Hải: "Hết rồi! Hết mắc xương rồi!"

Người ta nói vui quá hóa buồn.

Điều nay tôi đã được đích thân trải nghiệm không biết bao nhiêu lần, bởi vì tôi vui mừng quá nên hứng chỉ nhảy lung tung, khổ nỗi nhảy một chân là động tác khó, mà tình trạng bây giờ của tôi thật sự lực bất tòng tâm... Có điều đương nhiên, bạn Lâm Hạo Hải đã vô cùng quyết đoán kéo tôi lên... Sau đó trực tiếp xách tôi ra ngoài, vứt vào xe...

Bởi thế tôi mới nói, giữa hai chúng tôi đã quá quen thuộc với việc này rồi...

Khi tôi cùng Lâm Hạo Hải trở về công ty đi làm thì đã là ba ngày sau, lúc này chân tôi có thể bước đi được rồi.

...Nhà tư bản quả nhiên độc ác dã man, vết thương của tôi vừa mới khỏi đã bị lôi đi làm, thật đúng là quá tàn nhẫn...

Có điều, đến khi tôi vào công ty mới phát hiện ra, tôi đã hoàn toàn không có tâm trạng đâu mà tiếp tục suy nghĩ vấn đề này rồi.

Bởi vì... tất cả mọi người đều cực kỳ vốn vã tặng tôi... thuốc bổ?!

Í, nhẽ nào mọi người đã biết chuyện tôi bị thương ở chân và họng thì mắc xương cá rồi? Ui chao, cái công ty này, quả đúng là vô cùng đoàn kết, tôi vui chết mất...

Tôi ôm một đồng thuốc bổ, đang cảm động dạt dào vì tình người ấm áp thì lại gặp chị Trương, chị cũng đưa cho tôi một hộp thuốc bổ: "Dĩ Sương à, đây là tâm ý của chúng tôi... Cô vừa phá thai, phải ăn nhiều đồ bổ dưỡng mới được..."

Tôi vốn đang vui mừng vì tình cảm của mọi người, nghe đến câu sau thì sắc nước miếng...

"Phá thai?!" Miệng tôi há hốc.

"Đúng thế. Dĩ Sương, em cũng đừng giấu giếm nữa, mấy hôm trước chị thấy em và sếp vào bệnh viện, em cứ nôn mửa, sau đó không lâu hai người đã đi ra, em còn vui mừng báo 'Hết rồi, hết rồi'. Tiếp theo em mất sức, ngất xỉu, sếp ôm em đưa lên xe mà..." Chị Trương lo lắng thêm vào: "Em phải chịu khó ngồi yên nghỉ ngơi, ăn nhiều chút vào mới được!"

...Ai có thể nói cho tôi, trên đời liệu có loại bút nào, có thể vẽ nên những bộ não có IQ, giữ lấy sự thông minh đang dần mai một, có thể khiến tất cả những hiểu lầm này hóa hư không...(*)

(*) Cải biên từ bài hát "Chỉ cần có người" do Tôn Nam và Na Anh hát trong bộ phim Thời niên thiếu của Bao Thanh Thiên. Lời bài hát gốc: "Ai có thể nói cho tôi, trên đời liệu có loại bút nào, có thể vẽ nên những đôi mắt không rơi lệ, giữ lại ánh sáng và bóng đêm đang dần qua, có thể khiến cho sự tươi đẹp từ nay chẳng bao giờ tan biến vào hư không..."

Rốt cuộc mấy người họ đang nghĩ gì thế?! Tôi với Lâm Hạo Hải vào bệnh viện xong đi ra tổng cộng mới chỉ hai, ba phút thôi chứ mấy, tôi lấy đâu ra thời gian mà phá thai?! Dừng X-quang hả?!

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tôi cứ thế, mắt tròn tròn mồm há hốc nhìn bọn họ đang chuẩn bị lật bàn...

Lâm Hạo Hải đi từ văn phòng ra, liếc tôi một cái rồi nhíu mày: "Thân thể cô chưa khỏe hẳn, đừng có chạy lung tung."

...

Giờ thì chẳng cần tôi giải thích, mọi người đã tự động chuyển ánh nhìn thành "Quả nhiên là thế!"...

Lâm Hạo Hải...!

Tôi phần nộ quay đầu lại nhìn Lâm Hạo Hải: "Lâm Hạo Hải, anh, anh ăn nói cho rõ ràng! Tôi chỉ bị thương ở chân thôi, anh đừng có nói cứ như thể tôi vừa phá thai xong thân thể còn chưa khỏe thế!"

Lâm Hạo Hải nhíu mày: "Nói lung tung gì thế?"

Chị Trương kéo kéo tôi: "Em làm gì vậy, mặc dù tổng giám đốc bắt em đi phá thai là cậu ấy sai, nhưng bản thân em chẳng phải cũng rất vui vẻ kêu 'Hết rồi, hết rồi' đấy thôi, giờ em còn tức giận cái gì?"

Tôi nhìn bọn họ, cố gắng giải thích: "Không phải đâu! Em thật sự chỉ là bị thương ở chân nên mới nghỉ ngơi thôi! Mọi người phải tin em..."

Chị Trương bất đắc dĩ vỗ vỗ vai tôi: "Được rồi được rồi, bọn chị tin em, được chưa?"

Nói rồi cả đám người trưng bộ mặt "Tôi còn lâu mới tin cô" rồi đi...

Tôi suy sụp quay vào văn phòng của Lâm Hạo Hải, sau đó nằm bò lên ghế sofa: "Aizzz, thôi vậy, dù sao Lữ Dĩ Sương cũng chẳng còn danh tiếng gì để mất, cứ kệ vậy, kệ vậy ..."

Lâm Hạo Hải buồn cười huých huých người tôi: "Bọn họ nói cô... phá thai à?"

Tôi dụi đầu vào cánh tay: "Ai bảo anh nói năng không rõ ràng!"

Tôi xụ mặt: "Thôi đành vậy, số rồi! Số tôi cả đời đều sẽ bị người ta hiểu lầm rồi... Aizzz."

Tôi than thân trách phận một hồi rồi cũng bò dậy làm việc.

Ngồi trên ghế nhìn mấy dãy thuốc bổ, trong đầu tôi nảy ra một ý...

Ngày hôm sau, trên mạng có thêm một cửa hàng bán thực phẩm chức năng, mặc dù số lượng không nhiều lắm nhưng giá cả lại cực kỳ rẻ, còn là hàng xịn trăm phần trăm, bởi vậy buôn bán cũng rất khá.

Đương nhiên, chủ cửa hàng đó chính là tôi.

Ngày tháng cứ trôi qua êm đềm, tóm lại là chẳng có việc gì to tát xảy ra. Vào lúc tôi đang nghĩ cuộc sống của mình cứ bình tĩnh như thế mãi thì bất ngờ xuất hiện một người.

Không phải Tiền Chấn Hựu, không phải Tiền Chấn Tá, mà là...

Cha của Lữ Dĩ Sương = =

Tình hình lúc đó cực kỳ phức tạp.

Tôi đang ngồi tán chuyện với đám người của chị Trương, nói hoài nói mãi lại nói đến câu chuyện "phá thai" của tôi. Tôi vô cùng bất đắc dĩ muốn giải thích sự việc mình chỉ bị thương ở chân thôi, kết quả lại thấy một người đàn ông trung niên tướng mạo tuấn tú, khí thế ngời ngời ghé lại với bộ mặt sầm sì: "Phá thai rồi?"

Trong bụng tôi còn đang nghĩ: Ông là ai thế? Bộ mặt này muốn dọa chết người ta à? Thế nên tôi cũng chẳng để ý, tùy tiện đáp lại: "Đúng thế, làm sao?"

Kết quả, ông ta tức giận bùng bùng: "Dĩ Sương, con cứ để mặc Lâm Hạo Hải chà đạp như vậy à?!"

= □ =

Tôi nghi hoặc nhìn người đàn ông trước mắt, đang định hỏi "Ông là ai?" thì Lâm Hạo Hải xuất hiện, thái độ cực kỳ cung kính nói với ông ta: "Bác Lư, sao bác lại tới đây?"

...

Không, không phải chứ?!

Tôi kinh hoàng, sững ra nhìn người đàn ông trung niên trước mắt, ông ta, ông ta là cha của Lư Dĩ Sương?

A, không phải, mặc dù diện mạo quả đúng là có vài nét tương tự với Lư Dĩ Sương nhưng mà ... cũng quá...?

Tôi nuốt nước miếng, vừa định mở miệng "Chào cha" thì ông Lư đã cất tiếng: "Cháu còn có mặt mũi gọi ta là 'bác Lư'? Cháu đã làm gì với Dĩ Sương rồi?!"

...Tôi vội vàng chen vào: "Không phải đâu cha, không phải Lâm Hạo Hải..."

Kết quả ông Lư lại càng tức giận: "Vậy Dĩ Sương con lại cùng người khác làm loạn?"

Tôi: "..."

Lâm Hạo Hải thở dài, nhìn tôi nói: "Em ngậm miệng vào, càng nói càng sai."

Sau đó, quay sang ông Lư: "Bác, bác cứ bình tĩnh lại trước đã, sự tình là như thế này..."

Rồi anh ta thuật lại từ đầu đến đuôi mọi chuyện cho ông Lư, giọng điệu thản nhiên, từ ngữ chính xác, nội dung câu chuyện liền mạch rõ ràng... vèo cái đã nói xong. Đến khi kết luận còn thêm một câu: "Bác Lư, mời bác vào trong uống cốc trà đã ạ."

Ông Lư nghe xong thì cực kỳ hài lòng gật đầu: "Ra là thế", sau đó quay sang nhìn tôi đầy thắc mắc: "Dĩ Sương, không phải con ghét nhất ăn cá à, sao giờ lại ăn rồi?"

Tôi gãi gãi đầu: "Không sao, thỉnh thoảng đổi món cũng tốt mà."

Ông Lư nhú mày nhưng cũng không nói gì thêm, theo sau Lâm Hạo Hải vào phòng.

Mà người đi cuối trong hàng là tôi đây, đột nhiên thấy áp lực như núi trên vai...

Bởi vì trước đây tôi cũng lười tìm hiểu Lư Dĩ Sương là người thế nào, nên chưa bao giờ tôi hỏi han Lâm Hạo Hải về cô ấy. Lâm Hạo Hải thật ra cũng không biết bao nhiêu, bởi vậy hai người chúng tôi đều hiếm khi nói

chuyện liên quan đến Lữ Dĩ Sương, kết quả là bây giờ tôi chẳng biết gì về cô ấy cả... Ôi trời ơi, ông Trời làm ơn đừng đùa tôi mà...

Tôi lo muốn chết rồi đây...

Lâm Hạo Hải vẫn dáng vẻ chẳng chút căng thẳng, khuôn mặt bình tĩnh trò chuyện cùng ông Lữ, thi thoảng còn mỉm cười, nhìn qua đúng thật là... hoàn toàn vô hại...

Đáng tiếc, đó cũng chỉ là "nhìn qua" mà thôi...

Í, không được, bây giờ không phải là lúc nghĩ cái này!

Tôi buồn bực ngồi nghịch ngón tay, sau đó liếc mắt nhìn phía trước, kết quả phát hiện Lâm Hạo Hải cũng đang quay đầu nhìn mình, trong mắt đầy vẻ toan tính. Miệng anh ta mở ra, cũng không biết nói gì, tôi vội nheo mắt nhìn kỹ...

Hóa ra Lâm Hạo Hải đang dùng khẩu hình nói với tôi: Giả ngất.

... Tôi khinh, tôi còn tưởng anh có khả năng gì to tát, ra là chỉ trông chờ vào tài diễn kịch của tôi cả thôi!

Tôi thở dài, hoành tráng ngất cái rầm...

Lâm Hạo Hải còn thần kỳ hơn, anh ta nheo mắt, dùng tốc độ nhanh hơn chớp chạy lại bên người tôi: "Dĩ Sương, em làm sao vậy?"

Tôi đưa tay lên bóp trán: "Đầu em đau quá... A Hải, anh nói xem có phải em sắp chết rồi không..."

Cơ mặt Lâm Hạo Hải bắt đầu giật điên cuồng (...), nhỏ giọng nói: "Bảo cô ngất thì ngất đi, còn nhiều lời thế làm gì, đã thế còn nói mấy câu rõ buồn nôn..."

Tôi trừng anh ta một cái, vừa định nói gì lại thấy ông Lư đang vội vã xông đến, thế là đành trợn trắng mắt, sau đó đổ thẳng lên người Lâm Hạo Hải.

"Dĩ Sương, Dĩ Sương?" Lâm Hạo Hải lắc lắc người tôi, sau đó ông Lư cũng đến bên, lắc còn điên cuồng hơn: "Dĩ Sương, con làm sao thế?!"

...Ôi trời, chú à, sức chú cũng mạnh thật đấy, lắc đến độ cháu đây đầu váng mắt hoa, sắp nôn ra luôn rồi...

Lâm Hạo Hải chắc cũng thấy tình hình tôi sắp trợn trắng mắt lên thật, liền vội vàng ngăn cản ông Lư: "Bác à, chắc là vì vết thương ở chân Dĩ Sương vẫn chưa khỏi nên mới suy nhược như thế..."

Chân bị thương và cơ thể suy nhược thì liên quan quái gì đến nhau...?

Nhưng ông Lư lại tin, còn lo lắng bảo: "Vết thương trên chân còn chưa khỏi, nó đi làm làm gì?"

Lâm Hạo Hải ra vẻ cảm thán: "Dĩ Sương cô ấy chính là như thế, cháu khuyên mãi cũng không chịu nghe."

Mợ! Lâm Hạo Hải anh là cái đồ tư bản độc ác dã man! Rõ ràng là anh vừa thấy vết thương của tôi khỏi cái là lôi tôi đi làm ngay, giờ còn ra vẻ bất đắc dĩ lắm... Giả tạo, giả tạo, quá giả tạo!

Tôi len lén cấu cánh tay đang đỡ mình của Lâm Hạo Hải, anh ta cũng lặng lẽ giữ chặt tay tôi.

"Đúng thế, cái con bé Dĩ Sương này từ nhỏ đã bướng bỉnh. Lúc trước nó được nuông chiều chẳng phải làm gì, bây giờ đến làm thư ký cho cháu, chắc chắn là vì sợ cháu khinh thường nó, aizzzz..." Ông Lư thở dài.

"Dạ, cháu sẽ nói chuyện với Dĩ Sương, sao cháu có thể khinh thường cô ấy chứ? Lúc trước đều là vì cháu hiểu lầm, về sau cháu nhất định sẽ quý trọng cô ấy." Lâm Hạo Hải nói với vẻ vô cùng "chân thành".

Ông Lữ quả nhiên bị sự "chân thành" của anh ta làm cảm động, nói: "Aizzz, Dĩ Sương theo đuổi cháu lâu như vậy, bây giờ xem như cũng 'tu thành chính quả', bác cũng mừng thay nó..."

Lâm Hạo Hải: "Không có gì, lúc trước đều là do cháu hồ đồ."

Ông Lữ dừng một chút: "Thật ra, nếu không phải Dĩ Sương đã ở bên cháu, bác cũng không biết thằng bé Tiền Chấn Hựu nghĩ gì... Ta cứ cho rằng nó thật sự thích Dĩ Sương, bởi vậy lúc đầu còn rất áy náy, không ngờ nó lại thích người khác."

Người Tiền Chấn Hựu thích!

Đây là việc tôi vẫn thấy âm ứ suốt bao nhiêu ngày!

Thế là tôi lập tức dỏng tai lên, chuẩn bị nghe xem ông Lữ có biết người Tiền Chấn Hựu thích là ai không.

Kết quả...

Lâm Hạo Hải anh ta... anh ta nói...

"Chuyện của Tiền Chấn Hựu chúng ta cũng đừng nhắc đến nữa, trước tiên phải đưa Dĩ Sương về nhà đã."

... Đưa cái đầu anh ấy... Tôi muốn nghe xem người Tiền Chấn Hựu thích là ai cơ mà!

Tôi khe khẽ cử động, lập tức bị Lâm Hạo Hải ôm chặt eo, chạy thẳng ra ngoài.

Đằng sau còn nghe thấy tiếng ông Lư an ủi: "Lâm Hạo Hải à, vậy Dĩ Sương bác giao cho cháu đấy! Bác còn có chuyện, lần sau lại đến thăm hai đứa!"

...Đừng mà !!!

Tôi thật sự nhịn không nổi nữa rồi, định bò dậy đuổi theo ông Lư hỏi cho rõ ràng rốt cuộc Tiền Chấn Hựu thích ai, lại bị Lâm Hạo Hải gọi nước lạnh: "Nếu cô muốn bị lộ tẩy thì cứ quay lại đi."

Thế là tôi... lại lần nữa ngất đi...

Đáng ghét, chân tướng việc Tiền Chấn Hựu thích ai đã ở ngay trước mắt rồi!

Tôi đau lòng khôn xiết, lại cũng bất đắc dĩ vạ phần...

Lâm Hạo Hải, anh là cái đồ dã man tàn bạo vô nhân đạo ... T_T Tôi cứ thế bị Lâm Hạo Hải ôm ngang đi vào thang máy, trong quá trình đó còn nghe được không biết bao nhiêu tiếng thở dài bị đè nén... Thở dài cái khi gì chứ, chưa thấy người ta ôm ấp nhau bao giờ à?!

... Tôi đúng là bị chọc giận đến phát điên rồi = =

Lâm Hạo Hải cứ thế đem tôi vứt vào xe, sau đó cười bảo: "Có thể mở mắt ra được rồi."

Tôi trừng mắt nhìn anh ta.

Lâm Hạo Hải như cười như không: "Làm sao thế?"

"Anh còn dám hỏi!" Tôi bò dậy, chỉ thẳng vào mặt anh ta quát: "Anh nói đi, vừa rồi vì sao không để cha Lư Dĩ Sương nói cho hết? Ít nhất cũng để tôi biết người Tiền Chấn Hựu thích như thế nào chứ!"

Lâm Hạo Hải không cười nữa, hỏi lại: "Cô muốn biết để làm gì?"

Tôi sững ra: "Không thể nói thế được, ít nhất tôi cũng muốn có mục tiêu để hướng tới chứ..."

Lâm Hạo Hải cười khẩy: "Cô cố gắng thế nào cũng bằng thừa. Bây giờ cô là Lữ Dĩ Sương thì hãy ngoan ngoãn làm Lữ Dĩ Sương đi, đừng có mơ mộng viễn vông nữa."

Cái tên Lâm Hạo Hải này, câu nào câu nấy vẫn khó nghe như trước!

Tôi hừ vài tiếng, nhưng cũng thấy anh ta nói có lý, chỉ đành im lặng.

"Dĩ Sương!" Đột nhiên phía ngoài xe vang lên tiếng của ông Lữ, tôi và Lâm Hạo Hải nhìn nhau kinh ngạc, cả hai đều không ngờ cha Lữ Dĩ Sương còn xuống tầng hầm, thế là tôi vội vã ngã người lên ghế...

Sau đó... mơ chứ, đầu tôi đập vào thứ gì đó cứng ngắc, đau chết mất...

Nhưng ông Lữ đã đi lại cạnh xe, Lâm Hạo Hải lễ phép hỏi ông có chuyện gì. Ông Lữ nói: "À, cũng không có gì, chỉ muốn nói với cháu Dĩ Sương nó không thích ăn cá, cũng không ăn được, về sau cháu nói nó đừng cố làm nữa, nhé!"

Lại tiếp: "Thật ra đồ ăn Dĩ Sương nấu cũng rất ngon, mặc dù tay nó quanh năm chẳng đụng việc nhà, nhưng vì cháu mà nó đã học hỏi, bởi vậy cháu phải biết quý trọng ..."

Chắc do nhớ lại sự kiện kinh hoàng lần trước khi tôi vào bếp, sắc mặt Lâm Hạo Hải có phần cổ quái, anh ta gật đầu: "Dạ... cháu đã biết ạ."

Ông Lữ mãn nguyện: "Được rồi."

Sau đó Lâm Hạo Hải lên xe, đỡ tôi dậy: "Chào bác, bác Lữ."

Ông Lư đáp lại một tiếng rồi cũng rời đi.

Tôi từ từ ngồi dậy ở ghế sau, ôm đầu liếc mắt nhìn xem rốt cuộc là thứ gì đập vào mình, lại phát hiện ra đó là bình nước khoáng lần trước tôi để quên trên xe anh ta, quên lấy ra... Thật đúng là tự tạo nghiệt, không thể sống!

Tôi xoa xoa đầu, nói với Lâm Hạo Hải: "Aizzz, nhìn không ra Lư Dĩ Sương còn biết nấu ăn đấy. Vì anh, cô ấy đúng là hy sinh quá nhiều thứ, đáng tiếc vẫn không làm anh rung động."

Có lẽ cô ấy còn làm nhiều hơn những gì tôi làm cho Tiền Chấn Hựu.

Tôi thích Tiền Chấn Hựu, cũng chỉ là theo đuổi cậu ta, làm phiền cậu ta, lần duy nhất tặng được bó hoa thì lại là loại cậu ta không thích... Đương nhiên, bất kể tôi có tặng gì thì e là cậu ta cũng chẳng thích đâu.

Còn Lư Dĩ Sương lại thực sự xúc tiến hành động.

Lâm Hạo Hải liếc tôi một cái: "Chuyện tình cảm không thể nói rõ ràng được. Nếu tôi thích một người, thì người đó chẳng làm gì tôi cũng thích, nếu tôi không thích thì cô ta có làm gì cũng chỉ vô ích mà thôi."

Lúc nói câu này dường như Lâm Hạo Hải còn có ngụ ý gì nhưng tôi chẳng hiểu ra được. Tôi chỉ nghĩ lời này mặc dù vô tình nhưng suy cho cùng vẫn rất có lý.

Xem ra có những thứ quả thật chẳng thể cưỡng cầu.

Cũng giống như khi tôi còn là Hạ Tiểu Mễ, Tiền Chấn Hựu nói với tôi cậu ta thích Lư Dĩ Sương. Đến khi tôi trở thành Lư Dĩ Sương, tôi bắt buộc phải hòa thuận với Lâm Hạo Hải, mà Tiền Chấn Hựu lại bảo tôi, cậu ta không thích Lư Dĩ Sương.

Cậu ta quá dễ thay đổi, mà tôi lại chẳng thể theo kịp tốc độ đó.

Điều này chắc là câu người ta vẫn nói: "Thứ gì của bạn sẽ là của bạn, nếu không phải của bạn thì vĩnh viễn cũng chẳng là của bạn", thật đúng là có nhiều ý nghĩa.

Có đôi khi bạn làm tất cả cho một người, lại không so được với người chẳng làm gì cho đối phương cả.

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tôi nằm trên giường, nghiêm túc suy nghĩ một vấn đề.

Lâm Hạo Hải, tuổi khoảng từ hai đến ba mươi, giới tính Nam, ngoại hình tuấn tú phi phàm, khí thế mạnh mẽ, nhiều tiền, có thân phận, bụng dạ đen tối, thích giả vờ đứng đắn...

Người như thế, sao đến giờ vẫn chưa có bạn gái?

Dạo này, đây là vấn đề khiến tôi khó hiểu nhất.

Nếu nói bởi vì là tôi – cái người 'sống chung' này – làm ảnh hưởng đến vận đào hoa của Lâm Hạo Hải, vậy thì quá không hợp lý.

Trước khi tôi xuất hiện, Lữ Dĩ Sương đã cật lực theo đuổi Lâm Hạo Hải, điều này chứng tỏ Lâm Hạo Hải không có bạn gái. Mà sau khi tôi nhập vào thân xác Lữ Dĩ Sương rồi, cũng hoàn toàn không thấy Lâm Hạo Hải có quan hệ thân mật với cô gái nào. Hơn nữa tôi còn cẩn thận nhớ lại, sao lúc đầu anh ta lại chấp nhận hy sinh tiền đồ của bản thân để cứu tôi chứ...?

Đây đúng là một vấn đề.

Tôi chỉ có thể vận dụng đầu óc mình để cân nhắc vấn đề này.

Một, Lâm Hạo Hải thích tôi.

Ha ha ha ha ha, cái này có thể bỏ qua ==

Hai, Lâm Hạo Hải thích người khác, nhưng lại không thể ở bên đối phương, bởi vậy mới dùng tôi làm bia đỡ đạn.

Ừm, chắc là lý do này rồi.

Có điều đối tượng mà Lâm Hạo Hải thích mà lại chẳng thể ở bên cạnh là ai mới được? Lâm Hạo Hải mặc dù là người nhà họ Lâm nhưng cũng rất tự do tự tại, hoàn toàn không có vẻ gì là bị gia tộc ép buộc cả. Vậy trừ khi đối phương cực kỳ kinh khủng, nếu không chắc chắn không thể khiến Lâm Hạo Hải khó xử đến độ phải nhặt tôi về...

Tôi nghĩ hoài nghĩ mãi, khả năng duy nhất chính là... Đối phương là nam!

Việc này thật quá kinh người... Tại sao trước đây tôi không nghĩ ra cơ chứ? Nếu tôi sớm nghĩ đến điều này thì đâu có bị Lâm Hạo Hải dắt mũi, thật hối hận quá đi...!

Tôi lăn lộn một hồi rồi mới lăn xuống giường, bộ dáng lấm lét mở cửa phòng, chuẩn bị chuồn đến bên cạnh Lâm Hạo Hải, sau đó nhẹ nhàng hù dọa anh ta, nhân tiện nói cho anh ta biết suy luận vĩ đại của mình... Ha ha ha ha ha.

Từng bước từng bước, tôi đi đến trước cửa phòng Lâm Hạo Hải, kết quả tay vừa chạm vào nắm cửa đã nghe thấy Lâm Hạo Hải nói: "Tiền Chấn Hựu."

...Gì cơ?!

Tôi, tôi vừa bị ảo giác à? Sao lại nghe thấy tên Tiền Chấn Hựu vậy?...

Còn chưa đợi tôi hết choáng, tên Lâm Hạo Hải đã tiếp: "Tôi đã giúp đỡ rất nhiều rồi."

Tôi ngẩn ra cả nửa ngày, đột nhiên nhận ra một việc, Lâm Hạo Hải đang nói chuyện điện thoại với Tiền Chấn Hựu!

Nhưng mà, nhưng mà quan hệ của hai người bọn họ chẳng phải vẫn không tốt sao, bây giờ đã là buổi tối rồi, thời điểm trời cao gió mát, người người lim dim, Lâm Hạo Hải sao còn nấu cháo điện thoại với cậu ta? Ôm mỗi thắc mắc trong lòng, tôi vênh tai áp vào cửa...

Lâm Hạo Hải trước giờ làm việc gì cũng cẩn thận, đến nói chuyện điện thoại cũng thầm thì như bàn chuyện xấu gì đó, nhưng điều này cũng khiến tôi có thể khẳng định, việc hai người bọn họ đang bàn bây giờ tuyệt đối chẳng phải tốt đẹp gì...

Tôi vẫn cố gắng căng tai nghe, nhưng nghe cả nửa ngày chỉ nghe được mỗi "Bất luận là Lữ Dĩ Sương hay Hạ Tiểu Mễ, đối với cậu quan trọng nhất vẫn là..." với cả "Tôi và cậu... trong lòng chúng ta đều rõ... còn có anh ta... tôi khuyên cậu... cậu cũng hiểu đấy..."

Sau đó chẳng nghe thấy gì nữa.

Ừm, đúng là chẳng nghe thấy gì nữa cả.

Nhưng dựa vào bộ óc thông minh lỗi lạc của tôi, chỉ cần mấy câu với vài cụm từ rời rạc kia là tôi đã có thể ghép nối mọi chuyện lại với nhau rồi. Có những thứ rất hữu dụng đấy thôi?

"Bất luận là Lữ Dĩ Sương hay Hạ Tiểu Mễ, đối với cậu quan trọng nhất vẫn là...", câu này mặc dù tôi không hiểu tại sao lại nhắc đến tên mình, nhưng điều đó cho thấy Lữ Dĩ Sương trong lòng Tiền Chấn Hựu đúng là không phải quan trọng nhất, còn về vị trí của tôi... aizzz, thôi, đừng nhắc nữa. Sau đó "Tôi và cậu... trong lòng chúng ta đều rõ..." cái này thể hiện điều gì...

Hay có thể không trực tiếp chỉ ra điều gì, nhưng chỉ cần kết hợp với những phán đoán khi này của tôi: "Người Lâm Hạo Hải thích thực ra là đàn ông, hơn nữa còn là người không thể thành đôi với anh ta được", vậy là tất cả dường như đã rõ ràng hết rồi...

Tôi che miệng, dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy thẳng vào toilet, sau đó đứng trong đó hét lên một tiếng: "Aaaa!"

...Đúng vậy, tôi chạy nhanh như thế là vì sợ bản thân nhin không được mà đứng hét luôn trước cửa phòng Lâm Hạo Hải.

Tại sao tôi lại hét lên?

Đương nhiên là bởi vì tôi hoàn toàn không nghĩ trong lúc vô tình mình lại phát hiện ra một sự thật chấn động đến vậy: Lâm Hạo Hải và Tiền Chấn Hựu mới là một đôi!

Từ những đoạn đối thoại đứt quãng vừa rồi giữa hai người họ, tôi cảm thấy mình đã phát hiện ra một câu chuyện tình vừa mỹ lệ mà lại đầy đau thương...

Lâm Tiểu Hải và Tiền Tiểu Hựu, hai người họ đã yêu nhau từ những ngày thơ bé, nhưng bởi vì giới tính và gia tộc, bọn họ chẳng thể nói rõ lòng mình cho đối phương...

Lại có một người con gái chẳng biết ắt giáp gì tên Lư Tiểu Sương xuất hiện, cô ta thích Lâm Tiểu Hải, hơn nữa còn tấn công anh ta mãnh liệt... Lâm Tiểu Hải vốn lương thiện, cũng chẳng mở miệng chối từ, nhưng bởi vì lòng vẫn luôn có bóng dáng Tiền Tiểu Hựu nên anh ta không nhận lời Lư Tiểu Sương.

Ấy thế mà Tiền Tiểu Hựu lại ghen, cậu ta hiểu lầm, cho rằng Lâm Tiểu Hải cũng thích cô nàng Lư Tiểu Sương kia, thế là cậu ta cũng tức giận bắt đầu theo đuổi Lư Tiểu Sương. Tiền Tiểu Hựu trẻ tuổi nông nổi khi ấy đã

từng cho rằng đây mới là tình yêu chân chính, còn tình cảm với Lâm Tiểu Hải lúc trước chỉ là một phút sai lầm.

Về sau, vì tiền đồ gia tộc, cậu lại càng có động lực mạnh mẽ theo đuổi Lữ Tiểu Sương.

Mà Lâm Tiểu Hải thấy mọi chuyện thành ra như thế thì không khỏi tức giận, qua xây dựng mối quan hệ mờ ám với Lữ Tiểu Sương...

Sự việc này cứ căng thẳng như thế mãi, tận tới khi có thêm một người con gái đã chẳng biết ất giáp gì lại còn hồng nã xuất hiện – Hạ Tiểu Mễ lên sân khấu. Cô ta bắt đầu theo đuổi Tiền Tiểu Hựu...

Tiền Tiểu Hựu vì không thể thích Lâm Tiểu Hải, lại chẳng thể theo đuổi Lữ Tiểu Sương, bởi vậy dùng chính thái độ của Lâm Tiểu Hải đối xử với Lữ Tiểu Sương áp dụng lên Hạ Tiểu Mễ, Lâm Tiểu Hải lại càng tức, hy vọng Lữ Tiểu Sương và Hạ Tiểu Mễ chết quách luôn cho rảnh nợ...

Sau đó, chuyện khiến người khác kinh ngạc xuất hiện: Lữ Tiểu Sương và Hạ Tiểu Mễ... bọn họ... nhập làm một!

Lâm Tiểu Hải vui mừng tha hai người đó về nhà, chuẩn bị hành hạ đến chết rồi lại cùng Tiền Tiểu Hựu anh anh em em em...

Chuyện này, chuyện này... khiến người khác cảm động nước mắt lưng tròng luôn không phải sao =_ =

... Nhưng đợi đã, cái cô nàng tên Hạ Tiểu Mễ kia không phải người khác mà chính là tôi đây này! Là tôi đấy!

Tên người khác dù sao cũng bị thay rồi, nhưng còn tôi thì lại bị chỉ đích danh luôn kìa!

T_T Bởi vì tên thật của tôi vốn là X Tiểu X mà...

Hơn nữa, hơn nữa... nếu sắp xếp theo thứ tự nội dung truyện thì chẳng phải sẽ thành: Lư Dĩ Sương và Tiền Chấn Hựu ở bên nhau => bia đỡ đạn là Hạ Tiểu Mễ... Mà Tiền Chấn Hựu và Lâm Hạo Hải ở bên nhau => bia đỡ đạn là Lư Dĩ Sương...

Bởi vậy nên?! Tôi đây chính là bia đỡ đạn của bia đỡ đạn à?! Đã thế chết đi sống lại, lại từ bia đỡ đạn 2 thành bia đỡ đạn 1?!

... Tái sử dụng nguyên liệu cũng không phải thế này chứ...

Tại sao, tất cả chuyện này là tại sao...

Tôi đứng trước gương làm động tác tiêu biểu của Bạch Tố Trinh trong Truyền thuyết Bạch xà: Ôm ngực lùi sau ba bước, sau đó dùng bộ dạng của Mã giáo chủ gào lên với cái gương: "Tôi sắp ngạt thở chết rồi!!!"

Oa oa oa oa, một cô gái đang xuân thì phơi phới như tôi tại sao lại cứ bị kéo vào mấy cái chuyện trời ơi đất hỡi thế này cơ chứ!

Lặng lẽ phát tiết ức chế xong, tôi cảm thấy tinh thần đã nâng cao khá khá, liền từ tốn chui ra khỏi phòng tắm, sau đó tiếp tục bò lên giường nằm ườn. Dần dần tôi cũng trôi vào giấc ngủ, sau đó mơ thấy một giấc mộng.

Trong mộng, Lâm Hạo Hải cầm dao chạy đuổi theo tôi, miệng còn hét: "Hạ Tiểu Mễ, ai cho cô cướp Tiền Chấn Hựu!"

Tôi vừa khóc vừa chạy nhưng vẫn cố biện giải: "Không có! Tôi chưa cướp được đến tay mà...!"

Lâm Hạo Hải nổi giận dùng dùng: "Có nghĩ cũng không được nghĩ!"

Tôi gấp quá rẽ ngoặt sang một bên, kết quả lại thấy Tiền Chấn Hựu đang chạy đến, trên tay cũng cầm một con dao to tướng, hét lên với tôi: "Lư Dĩ Sương! Sao cô dám ở bên Lâm Hạo Hải!"

Tôi tiếp tục khóc: "Không mà! Tôi với anh ta chỉ là giả thôi...!"

Tiền Chấn Hựu vẫn không nguôi giận: "Giả cũng không được!"

Sau đó Lâm Hạo Hải phía bên kia cũng đuổi đến nơi, hai người đó cầm hai con dao sáng lóa chĩa về phía tôi, trong mắt là sát khí tàn nhẫn.

Tôi nước mắt đầy mặt định gọi 110(*), khó khăn lắm mới kết nối được thì lại nghe thấy một giọng nói hơn quen quen: "Nếu bạn muốn gặp nhân viên phục vụ, ấn phím 1; muốn được hệ thống phục vụ, ấn phím 2..."

(*) 110 là số điện thoại khẩn cấp gọi cảnh sát của Trung Quốc

Tôi điên cuồng muốn ấn phím 1 nhưng đã không kịp, Tiền Chấn Hựu và Lâm Hạo Hải mỗi người một dao... tôi chết thẳng cẳng...

Bi kịch!

Tôi giật mình tỉnh giấc nhìn xung quanh, cả đầu toàn là mồ hôi to như hạt đậu.

Giấc mơ vừa rồi cũng quá kỳ quái đi... Đặc biệt là cái đoạn gọi đến 110 lại còn được tổng đài tự động trả lời, cũng đâu phải gọi đi kiểm tra số dư tài khoản đâu chứ... Mà cái giọng trên máy tự động đó cũng quen quá, dường như là... Tiền Chấn Tá? Tôi đã sắp quên mất người này rồi, thế mà trong mơ còn nghe thấy giọng hắn ta, thật đúng là quá kỳ quặc...

Còn về tiết mục Lâm Hạo Hải và Tiền Chấn Hựu "song dao hợp bích" muốn giết tôi, quả thật tôi cũng chẳng thể nói gì nữa. Dù sao thì tôi vừa là Lữ Dĩ Sương lại cũng là Hạ Tiểu Mỹ, đều là đối tượng bọn họ ghét nhất còn gì...

Nhưng liệu giấc mơ này có ám chỉ điều gì không? Ví như, Lâm Hạo Hải đưa tôi về nuôi dưỡng, có khi chính là để vỗ béo, đợi đến khi tôi tròn

vo béo ú rồi thì sẽ giết thịt...

... Đáng chết, Lâm Hạo Hải chắc chắn là đang nghĩ cách để đối phó với tôi, tôi phải làm sao đây... Chạy trốn? Không thể nào, bây giờ tôi có muốn trốn cũng chẳng biết phải chạy đi đâu... À, nếu thu thập đám đồ Lâm Hạo Hải mua cho tôi, không chừng có thể đủ sống được một thời gian ấy chứ...

Nhắc đến đám đồ Lâm Hạo Hải mua cho tôi, đột nhiên tôi nhớ đến một câu chuyện kinh dị trước kia từng đọc...

Có người đàn ông đến một nhà phú bà nọ làm nhân viên vệ sinh. Phú bà đó lúc nào cũng bắt người đàn ông làm rất nhiều việc nhưng cũng cho ăn rất nhiều rất nhiều đồ ăn. Người đàn ông rất thích, ăn uống tốt nên ngày càng béo ra.

Đến một ngày, người đàn ông nọ vô tình nghe được phú bà kia hỏi một người thanh niên đến quét dọn khác: "Cậu muốn giống như người kia (chỉ người đàn ông), bị tôi vỗ béo rồi mới ăn hay để tôi ăn bây giờ luôn...?"

...Lâm Hạo Hải! Anh là cái đồ phú ông chết tiệt. Sao tôi không có quyền lựa chọn như người đàn ông trong câu chuyện kia chứ??? Mà người thanh niên còn lại thậm chí còn được chọn ăn cho béo rồi mới bị ăn hay bị ăn luôn nữa....

A, sai rồi, đây không phải là trọng điểm...

Tôi nằm chờ ra trên giường, cũng chẳng còn buồn ngủ nữa, cứ mãi do dự có nên chạy trốn hay không. Tôi cứ tưởng mình sẽ thức trắng đến khi trời sáng, sau đó có thể vác cặp mắt gấu trúc đau khổ đến trước mặt Lâm Hạo Hải hỏi một câu: "Anh hận tôi sao?"

Kết quả tôi vừa nằm một chút liền ngủ quay...

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Lần này, tôi ngủ vô cùng say, cũng chẳng mơ thấy gì nữa. Thế nên đến ngày hôm sau tôi không thể diễn một vở kịch đầy thương đau và nhiều ngụ ý như đã dự định. Tôi cắn miếng bánh mì trong miệng, nhìn Lâm Hạo Hải, thở dài, lại ngó ra cửa sổ, tiếp tục thở dài.

"Sao thế?" Lâm Hạo Hải khó hiểu nhìn tôi.

"Không có gì..." Sao tôi có thể nói cho anh ta biết mình đã hiểu rõ suy nghĩ dã man của anh ta được chứ? Lỡ anh ta thấy kế hoạch đổ bể, nhất thời tức giận, giết rồi luôn tại chỗ thì làm thế nào...?

Nhắc đến vấn đề này... Tôi kinh hoàng nhìn cái bánh mì trong tay. Đạo gần đây bất kể là bữa sáng, bữa trưa hay bữa tối, chỉ cần Lâm Hạo Hải có thời gian rảnh thì đều tự mình xuống bếp. Mỗi lần như thế tôi vô cùng vui vẻ ăn rõ nhiều. Nhưng bây giờ ngẫm lại, hình như có gì không ổn... Liệu anh ta có hạ độc vào đồ ăn của tôi không?! Mặc dù mỗi lần ăn đều không thấy vấn đề gì, nhưng lỡ là loại độc tác dụng chậm thì sao, hoặc là lợi dụng đạo lý tương khắc của đồ ăn...

Tôi nhớ trước đây từng xem qua một bộ phim, phim cũ lắm rồi, gọi là "Nhật ký âm thực song song".

Nội dung đại khái như thế này: Nam chính ở nhà đã có vợ nhưng vẫn cặp bồ bên ngoài. Thế là có một ngày, vợ cả đến nhà cô bồ kia, nói với cô bồ chẳng biết gì kia mình là chuyên gia âm thực sống ở nhà bên cạnh, do

bất cần quên mang chìa khóa nên không vào được nhà. Lại bảo mình thấy cô bồ hình như rất đau lòng vì một người đàn ông (ý chỉ nam chính), bởi cô không biết nấu ăn nên bị nam chính ghét bỏ. Thế là vợ cả dạy cô bồ nấu ăn, sau đó còn đưa cho cô ta một bảng thực đơn, nói rằng những món này sẽ giúp cô ta nắm được trái tim người đàn ông, bảo cô dựa theo thứ tự của thực đơn này mà nấu.

Cô bồ làm theo lời vợ cả, quả nhiên nam chính trở nên càng ngày càng thích cô bồ. Thế nhưng dần dần nam chính phát hiện lông mày, tóc tai của mình bắt đầu rụng rất nhiều, đến cuối cùng hăn chịu không nổi mà gục xuống hôn mê. Mà lúc này cô bồ đến hiệu sách vô tình phát hiện được quyển sách mà bà vợ cả bảo do bà ta viết, lật sách xem thì phát hiện ảnh tác giả và người lần trước mình gặp không giống nhau. Cô ta đi hỏi thăm thì biết căn nhà đối diện nhà cô ta vốn không có ai ở.

Sau đó vợ cả nói với cô bồ, thật ra tất cả đều là kế hoạch của bà ta cả. Nam chính vừa ăn ở nhà, lại vừa ăn ở chỗ cô bồ, bởi vậy hăn ăn đồ ăn cả hai bên, mà thực đơn chỗ cô bồ là do người vợ cả dựa vào nguyên lý tương khắc của đồ ăn mà lập ra, khắc hoàn toàn với những đồ ăn do vợ cả nấu ở nhà. Nam chính ăn cả hai bên, thân thể đương nhiên càng ngày càng kém, cuối cùng trở nên dần dần rồi liệt hăn, chỉ có thể ở bên người vợ cả mà thôi...

Lúc xem bộ phim này, tôi thấy tên nam chính muốn "trái ôm phải ấp", ăn cả hai bên vốn là đáng kiếp, đồng thời vô cùng bái phục trí tuệ của người vợ cả, dù sao cũng không có mấy người phụ nữ có thể bình tĩnh đối mặt với bồ nhí của chồng như thế, phần lớn đều xem như không thấy hoặc đến uy hiếp hay chỉ ngày ngày gào khóc...

Úi, lạc đề rồi, tôi muốn nói là, có khi nào Lâm Hạo Hải cũng lợi dụng nguyên tắc tương khắc này, đồ ăn trên bàn mỗi bữa đều có những món khắc nhau, mà anh ta chỉ chọn những món an toàn để ăn thôi...?

Tôi nuốt nước miếng, hỏi Lâm Hạo Hải: "Lâm Hạo Hải này... anh có biết nguyên lý tương khắc của các món ăn không?"

Lâm Hạo Hải liếc tôi, lại càng thấy khó hiểu: "Đương nhiên biết."

Oa... T_T Tôi bỏ bánh mỳ xuống, lặng lẽ giật giật tóc trên đầu.

Không rụng.

Lại lấy tay giật giật lông mày.

Không rơi.

Tiếp tục lấy tay giật giật lông chân.

Vẫn không đứt!

Kỳ ghê... Lẽ nào vì lông chân Lư Dĩ Sương quá thừa thớt? Í, không đúng, tóc cô ta cũng dày lắm mà... Hay là vì bây giờ độc tính vẫn chưa phát tác?

Mặt tôi đau khổ vô vàn, Lâm Hạo Hải lại cực kỳ khó hiểu, anh ta đánh vào cánh tay tôi: "Cô giật lung tung thế làm gì?"

Giọng nói còn mang theo vẻ dở khóc dở cười: "Nói xem nào, rốt cuộc cô làm sao?"

Tôi lắc đầu: "Thật sự không có gì, tôi chỉ thử cảm giác sờ vào xem thế nào thôi..."

"À há", Lâm Hạo Hải vẻ mặt như đã hiểu ra, "Thế cảm giác thế nào?"

"...Cũng được = ="

"..."

...

Để tránh Lâm Hạo Hải tiếp tục hỏi thêm, tôi miễn cưỡng vực dậy tinh thần, miễn cưỡng cười cười, miễn cưỡng... Ừm, tóm lại là bắt đầu diễn kịch một cách cực kỳ khó khăn, nhưng dường như cũng lừa được Lâm Hạo Hải rồi.

... Bởi vì Lâm Hạo Hải cũng không cật lực sai khiến tôi, bắt nạt tôi, hành hạ tôi... như mọi khi.

Mà nói đến chuyện này, liệu có phải bình thường Lâm Hạo Hải đối xử với tôi như thế cũng là một hình thức trả thù của anh ta không?

Tôi càng nghĩ lòng càng lạnh run, tay nhất thời thả lỏng, "choang" một tiếng như thứ gì đó đã vỡ, sau đó tôi thấy chân mình bông rất...

Thôi xong, tôi quên tiệt trên tay mình đang cầm cốc cà phê bốc khói nghi ngút!

Hơn nữa còn là cà phê của Lâm Hạo Hải!

Lâm Hạo Hải nghe thấy tiếng động bên này liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dạng đau đến trợn mắt nhe răng của tôi, lại liếc mắt nhìn đồng hồ điện dưới sàn nhà, hỏi: "Bị bỏng rồi?"

Tôi rưng rưng nước mắt gật đầu, kêu oa oa muốn tìm xì dầu bôi lên.

Lâm Hạo Hải thở dài, đi đến gần, trực tiếp bế ngang tôi lên chạy ra ngoài.

Í, anh ta muốn đem tôi xuống căng tin sao?

Oa oa, tôi đợi không nổi đến lúc đó đâu... T_T Lâm Hạo Hải liếc tôi một cái: "Đem cô đến nhà vệ sinh, dập nước một lúc là ổn thôi."

Mặc dù đáy lòng tôi chẳng đồng ý với cách này lắm nhưng lại chẳng thể nói ra miệng, chỉ đành ngoan ngoãn để anh ta bế đi. Tốc độ của Lâm Hạo Hải rất nhanh, chắc có lẽ vì sợ tôi sẽ thành phế vật, chơi không vui nữa...

Đương nhiên, đám đồng nghiệp bên ngoài đã rất bình tĩnh, chỉ có mấy người mới đến lộ ra bộ mặt kinh ngạc, còn lại đều là vẻ "Xem đi, còn nói không có gian tình, lừa ai thế?", "Chuyện lần trước phá thai nhất định là thật rồi", "Đương nhiên!"...

=_ = Về phần tôi và Lâm Hạo Hải, cũng vô cùng bình tĩnh đối mặt với quần chúng...

Cũng may bên ngoài phòng vệ sinh có một bồn rửa tay, nếu không e là Lâm Hạo Hải sẽ bế thẳng tôi vào phòng vệ sinh nam mất, đến lúc đó thì tôi chết luôn cho xong...

Lâm Hạo Hải đặt tôi ngồi lên thành sứ, mở nước, dùng nước lạnh xối thẳng vào chỗ bị thương. Ban đầu vết bỏng đau rát, về sau cũng chỉ còn tê tê rồi sau đỡ hẳn...

Tôi chậm rãi mở miệng: "Đỡ rồi..."

Lâm Hạo Hải gật đầu, đứng thẳng người lên, nhìn tôi hỏi: "Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì? Từ sáng hôm nay cô đã rất không bình thường rồi."

"Ồ, không có gì... Đã nói không có gì rồi mà..." Tôi chột dạ nhìn xung quanh.

Lâm Hạo Hải cười khẩy, đột nhiên vươn tay ra gạt nước sang phía nóng...

Tôi thấy nước ngày càng nóng, vết bỏng ở chân càng lúc càng rát...

Tôi trưng bộ mặt "= □ =", cuống cuống tìm cách đứng dậy, kết quả Lâm Hạo Hải đã nhanh tay hơn, đè tôi ngồi im... Anh ta nói: "Không trả lời câu hỏi của tôi thì tôi sẽ chinh cho nóng hơn!"

...Chuyện này là sao? Đây là ác quan Lâm Hạo Hải đang dụng khổ hình ép cung tội nhân Hạ Tiểu Mễ, hơn nữa còn vừa hành hạ tinh thần lại vừa tra tấn về thể xác... Thật quá dã man! Tôi đã đánh giá Lâm Hạo Hải quá thấp rồi, còn không chút đề phòng nào nữa chứ...

Tôi bất đắc dĩ trả lời: "Ừm, thật ra thì, tôi đã phát hiện ra bí mật của anh rồi."

Lâm Hạo Hải không hề lộ vẻ ngạc nhiên, chỉ nhướng mày hỏi: "Hừm?"

Úi, bình tĩnh ghê, đúng là đồ mặt dày hơn tường!

Tôi nói tiếp: "Tôi, tôi đã biết hết cả rồi..."

Lâm Hạo Hải tiếp tục bình thản: "Vì thế... cô đã biết chuyện gì rồi?"

Không đúng! Bầu không khí không đúng!

Mặc dù khuôn mặt anh ta rất bình thản, nhưng nói không chừng trong lòng lại mưa to bão lớn, sóng cuộn dâng trào, chỉ là bên ngoài vẫn ra vẻ bình tĩnh để tìm cách bắt thóp tôi mà thôi. Đợi đến khi tôi nói ra gian tình giữa anh ta và Tiền Chấn Hựu, anh ta sẽ tức tốc mở nước đến mức nóng nhất để bỏng chết tôi luôn mất...

Ông trời thương xót... Hạ Tiểu Mễ con mới sống trong thân thể Lữ Dĩ Sương được hơn một tháng, lẽ nào bây giờ lại bị bỏng chết như thế này?

Oa oa oa...

Mắt tôi đảo một vòng, nói: "Tôi biết... Tôi biết anh thích mặc đồ đen!
Ha ha ha..."

Lâm Hạo Hải: "..."

Nước lại nóng thêm một chút...

"T_T Được rồi được rồi, tôi nói thật..." Tôi thở dài một hơi, nói cũng chết mà không nói cũng chết, thôi thì cứ chết thế nào cho nó quang minh chính đại vậy!

"Ừm, cô nói xem." Lâm Hạo Hải gật đầu, bộ dáng đầy mong chờ như cũ.

Tôi nhớ có người nói, con mèo sau khi bắt được chuột sẽ không lập tức ăn ngay mà còn vờn nó đến chết. Đối với mèo mà nói, thú vị nhất chính là quá trình đùa giỡn này... Lẽ nào Lâm Hạo Hải cũng thích cảm giác đó?!

Súc sinh...

Tôi nghiêng rằng, cao giọng: "Tôi đã biết người anh thích thật ra là đàn ông! Hơn nữa người đó còn là Tiền Chấn Hựu! Tôi biết hết chuyện khó nói giữa anh và Tiền Chấn Hựu rồi! Tôi biết giữa anh và cậu ta có gian tình, gian tình to luôn ấy!"

Nói xong, tôi nhắm chặt mắt, bắt đầu dùng thái độ "thấy chết không sờn" đợi Lâm Hạo Hải đẩy nhiệt độ nước lên mức cao nhất.

Kết quả... đợi lâu ơ là lâu... vẫn chẳng thấy động tĩnh gì...

Tôi khó hiểu mở mắt ra, lại thấy Lâm Hạo Hải đang ôm bụng gục người ở một bên, dường như đang nhịn cười vô cùng đau khổ...

Gì? Anh ta làm sao vậy? Không lẽ bị tôi phát hiện ra bí mật, giận quá hóa điên, thần kinh có vấn đề luôn rồi sao?

Lâm Hạo Hải cười xong rồi, ngẩng đầu lên nói với tôi: "Hạ Tiểu Mễ, tôi vốn còn đang hy vọng cô nghĩ ra được thứ gì, kết quả đúng là vượt xa dự đoán của tôi."

Ý gì? Nhìn bộ dạng Lâm Hạo Hải như vậy, không lẽ anh ta định thề thốt phủ nhận tất cả sao?!

Lâm Hạo Hải tiếp tục nói: "Cô thử chỉ ra xem, tôi với Tiền Chấn Hựu có gian tình ở chỗ nào?"

"Tôi, tối qua tôi nghe thấy hai người nói chuyện điện thoại với nhau..." Tôi nhỏ giọng.

Sắc mặt Lâm Hạo Hải đột nhiên biến đổi, không còn vẻ thoải mái ban đầu nữa, dường như cuối cùng anh ta cũng đã nhận ra việc xấu của mình bị tôi nghe được rồi. Trong lòng tôi lập tức vui vẻ, có chết cũng cam rồi...

Sắc mặt Lâm Hạo Hải chỉ thay đổi trong thoáng chốc rồi lại bình tĩnh trở lại, anh ta nhìn tôi hỏi: "Cô nghe thấy gì?"

"Chuyện nên nghe và không nên nghe thì tôi đều đã nghe cả rồi!" Tôi ưỡn ngực, "Tôi còn nghe thấy cả tên mình nữa!"

Lâm Hạo Hải nhú mày: "Sau đó?"

"Sau đó cái gì, làm gì còn sau đó nữa..." Tôi gãi gãi đầu, "Tôi nghe anh nói cái gì mà đối với Tiền Chấn Hựu, tôi và Lữ Dĩ sương đều không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là anh... Anh với cậu ta còn gì gì đó... Hừ, xem ra Tiền Chấn Hựu giờ đã biết tôi chính là Hạ Tiểu Mễ rồi, hai người nhất định đang liên hợp lại để chinh tôi!"

Lâm Hạo Hải dường như thở phào nhẹ nhõm, cười bảo: "Hạ Tiểu Mễ, cô đúng là nhân tài?"

Tôi ngẩn ra, anh ta đang nói kháy tôi chắc? Nhưng sao tôi nghe thế nào cũng thấy anh ta đang khen mình vậy...

Thế là tôi đáp theo phản xạ: "Đâu có, đâu có..."

Lâm Hạo Hải cũng cười: "Đừng khách sáo, đừng khách sáo..."

= =

Lâm Hạo Hải thở dài, tắt nước, hỏi: "Bây giờ có thể tự đi được chưa?"

Mặc dù vẫn chưa hiểu tại sao anh ta lại không giết mình, lại còn tốt bụng hỏi han như thế, nhưng tôi vẫn gật đầu: "Được rồi."

Lâm Hạo Hải gật đầu: "Đi thôi, vào phòng tôi rồi nói."

Bất đắc dĩ tôi đi theo anh ta về phòng làm việc.

Trên đường, tôi nghe thấy có người nói: "Thật đúng là đợi không kịp rồi, chạy thẳng vào nhà vệ sinh luôn..."

"Đúng thế, hơn nữa còn ở ngay bồn rửa tay ngoài cửa nữa chứ..."

"Í, sao cô biết?"

"Hỏi thừa! Nếu không phải đứng ngay bồn rửa tay ngoài cửa thì cần gì phải đóng cửa ngoài cùng như thế?"

"Ờ ha... Ôi trời ơi!"

"Aizzz... Tổng giám đốc thay đổi rồi..."

"Aizzz... tình trùng xông não..."

...Ha ha ha ha ha, báo ứng mà...

Mặc dù Lâm Hạo Hải vẫn rất bình tĩnh nhưng tôi thì sướng chết được... Cho anh thử nghiệm tâm trạng khi tôi bị nói là "tiểu mật", tự nhiên sao tôi có cảm giác như từ nông nô đổi đời thành địa chủ thế này...

Vào văn phòng rồi, Lâm Hạo Hải liếc tôi một cái: "Ngồi đi."

Tôi gật đầu, ngồi xuống sô pha.

Lâm Hạo Hải nghĩ một lúc, nói: "Thật ra tôi cũng không định nói với cô chuyện này, bởi nó vốn không liên quan đến cô, nhưng vì cô có vẻ thích vênh tai nghe trộm, lại khoái thêm mắm dặm muối, tôi thấy mình vẫn nên nói rõ ràng thì tốt hơn."

"Cái gì mà vênh tai nghe trộm? Tôi đây là vô tình nghe được!" Tôi đính chính.

Lâm Hạo Hải cũng lười để ý, vươn tay chặn miệng tôi lại, tiếp tục nói: "Thật ra hôm qua đúng là tôi và Tiền Chấn Hựu có nói chuyện điện thoại với nhau, nhưng việc chúng tôi đang bàn là việc liên quan đến vấn đề hợp tác giữa hai nhà họ Tiền và họ Lâm."

... Quá lợi hại, đoán được tôi vừa nghe thấy ba chữ "nói chuyện điện thoại" chắc chắn sẽ nhảy dựng lên hỏi: "Anh thừa nhận rồi chứ gì?!"

Nói xong rồi, Lâm Hạo Hải cũng thả tay ra, nhướn mày nhìn tôi ra hiệu có gì muốn hỏi thì hỏi luôn đi.

"Hai nhà họ Lâm và họ Tiền hợp tác? Tại sao? Không phải nói tình hình nhà họ Tiền rất kém sao, nhà họ Lư hợp tác với họ cũng chỉ vì mối quan hệ với Lư Dĩ Sương mà thôi..."

Lâm Hạo Hải nhướn mày: "Thế cô nói là vì sao?"

Tôi ngẩn ra: "Lẽ nào là vì tôi?!"

Lâm Hạo Hải gật đầu: "Cũng có thể nói như thế. Nếu hai nhà họ Tiền và họ Lư hợp tác với nhau, mặc dù nhà họ Tiền có thể từ từ khôi phục nhưng tốc độ sẽ rất chậm, thậm chí còn kéo cả nhà họ Lư xuống bùn. Thế nhưng nếu nhà họ Lâm cũng gia nhập thì nhất định sẽ thu hút một số doanh nghiệp quy mô nhỏ và vừa, thậm chí cả doanh nghiệp quy mô lớn đầu tư vào, điều này sẽ đẩy nhanh tốc độ hồi phục của nhà họ Tiền. Bây giờ cô là Lư Dĩ Sương, tôi không làm thế thì quá không nể mặt hai nhà Tiền và Lư, lần trước bác Lư tới thật ra cũng vì chuyện này."

...Ồ, thảo nào lúc đó hai người đều đến gặp tôi, ra là ông Lư cũng thuộc dạng "bán con cầu vinh" à...

Tôi hỏi Lâm Hạo Hải: "Thế hôm qua anh với Tiền Chấn Hựu còn nói gì mà anh với cậu ta? Còn cái gì mà Hạ Tiểu Mễ và Lư Dĩ Sương đều không phải quan trọng nhất, mà quan trọng nhất là gì gì ấy?"

"Đâu có, đều là việc liên quan đến kinh doanh. Tôi chỉ nói đối với Tiền Chấn Hựu, việc quan trọng nhất với cậu ta là nhà họ Tiền. Tôi nói thế chẳng qua là lấy đối tượng để so sánh thôi, Lư Dĩ Sương là nhân vật then chốt, nhắc đến cô ta là đương nhiên, còn về Hạ Tiểu Mễ cô ấy mà, chỉ là tôi thuận miệng thêm vào cho đủ số thôi, nếu không chỉ lấy mỗi Lư Dĩ Sương ra làm đối tượng trong tôi cứ thấy kỳ kỳ." Lâm Hạo Hải mặt không đổi sắc đáp lại.

...Thêm vào cho đủ số... Anh quá độc!

Mặc dù hiểu rõ nội tình câu chuyện tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời với đó, tôi còn cảm thấy một vấn đề cứ luẩn quẩn mãi trong lòng, đuổi không đi...

Lâm Hạo Hải nhìn bộ dạng tôi, cười hỏi: "Sao thế, cô còn tưởng gì?"

"Tôi cũng chẳng tưởng gì.... Ban đầu tôi nghĩ cả anh và Tiền Chấn Hựu đều biết tôi là Hạ Tiểu Mễ mà, sau đó lại thêm việc giờ tôi đang trong

thân xác Lữ Dĩ Sương..." Tôi cứ thế ngắt quãng kể lại cho Lâm Hạo Hải tất cả những gì mình suy đoán. Lâm Hạo Hải nghe xong, hồi lâu không nói câu nào, mãi đến cuối cùng, anh ta vỗ vai tôi: "Hạ Tiểu Mễ, cô cũng giỏi thật đấy."

Tôi bị Lâm Hạo Hải khen đến nổi toàn thân nổi da gà, chỉ có thể cười khan hai tiếng rồi im bặt.

Lâm Hạo Hải thở dài, cũng chẳng hỏi thêm gì nữa: "Bây giờ hiểu lắm đã giải quyết xong, cô cứ yên tâm mà làm việc cho tốt." Sau đó vứt cho tôi một đồng giấy tờ, "Trước năm giờ xử lý hết chỗ này."

... Cho dù không phải vì Tiền Chấn Hựu mà hận tôi, nhưng anh ta vẫn kiểm soát tôi, không phải sao...

Tôi vội đầu vào đồng giấy tờ, làm việc cật lực. Trong thời gian đó tôi cứ cảm thấy Lâm Hạo Hải đang nhìn mình, nhưng khi ngẩng đầu lên thì lại chỉ thấy anh ta đang đọc tài liệu mà thôi. Chắc, lẽ nào tôi bị ảo giác rồi? Tôi dụi dụi mắt, tiếp tục làm việc...

Đến trước năm giờ, tôi xử lý hết đồng giấy tờ đó thật! Mặc dù chất lượng không đảm bảo nhưng khả năng của tôi đến đâu, Lâm Hạo Hải vẫn luôn rất rõ ràng, những việc để tôi làm cũng rất đơn giản, có heo mới làm sai...

Lâm Hạo Hải tùy tiện cầm một tờ giấy lên đọc lướt qua, sau đó sầm mặt bảo: "Cô là heo à, đến cái này cũng làm sai?"

Tôi: "..."

... Tức chết mất thôi.

Qua một lúc, tôi và Lâm Hạo Hải đồng thời tan làm đi ra, theo thông lệ tôi ngồi phịch ở ghế sau, rung rung lắc lắc một hồi, tôi mơ mơ màng

màng nhìn bóng lưng nghiêng nghiêng phía trước của Lâm Hạo Hải đang lái xe, thở dài bảo: "Lâm Hạo Hải tôi cảm thấy chúng ra thật giống một cặp vợ chồng cùng nhau đi làm..."

Thật sự quá tự nhiên luôn.

Đột nhiên Lâm Hạo Hải thắng kết xe lại, trán tôi đập thẳng vào lưng ghế phía trước. Tôi xoa xoa trán ngồi dậy, đầy bất mãn nhìn anh ta, kết quả Lâm Hạo Hải đi trước một bước: "Hạ Tiểu Mễ, có những lúc đồ có thể ăn bữa nhưng lời nói không thể nói bữa đâu."

Sau đó anh ta dừng lại một chút mới tiếp: "Nói như thế rồi thì phải chịu trách nhiệm đấy..."

Tôi nhìn anh ta thắc mắc: "Lời nào? Trách nhiệm gì cơ?"

Lâm Hạo Hải cũng không giận, cười bảo: "Cặp vợ chồng."

Tôi lại tiếp tục thắc mắc: "Ừ, đúng rồi, có gì không đúng à?"

Lâm Hạo Hải khựng lại, sau đó cười, lắc đầu: "Quên đi, chẳng có gì không đúng cả."

... Người này thật kỳ quặc.

Lâm Hạo Hải lại hỏi tôi: "Đúng rồi, chứng minh thư của cô hình như vẫn để ở nhà họ Lưu?"

Tôi: "Tôi không biết..."

Lâm Hạo Hải bóp trán: "Sao tôi lại quên thứ quan trọng như thế chứ, nhất định là bị cô lây nhiễm rồi..."

Tôi bất mãn: "Ý gì thế? Cho dù có bị tôi lây nhiễm thì cũng là lây nhiễm mặt tốt của tôi thôi... nói cứ như tôi ngu lắm không bằng!"

Lâm Hạo Hải cười bảo: "Mặt tốt? Cô đang kể chuyện cười đấy à?"

Tôi: "..."

Được rồi, mặc dù tôi đúng là chẳng có mặt tốt gì nhưng anh ta cũng không nên đả kích người khác như thế chứ!

Tôi buồn bực chả thềm nói gì, Lâm Hạo Hải cũng chẳng phải người hay chuyện, cả hai cứ như thế im lặng về nhà. Lâm Hạo Hải đột nhiên gọi tôi lại, chậm một chút mới nói: "Đúng rồi, có chuyện tôi quên mất không nói với cô."

"Hả? Việc gì?"

Tôi thấy anh ta nói thản nhiên như thế, chắc cũng chẳng phải việc gì quan trọng đâu.

"Hai ngày nữa cha mẹ tôi tới đây."

"Ừ, chẳng phải là..." Tôi khựng lại, khóe miệng giật giật: "Anh nói cái gì?!"

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Lâm Hạo Hải bình tĩnh nhìn tôi: "Cha mẹ tôi sắp đến."

"Lúc nào? Ở đâu? Tại sao?" Tôi hét lên.

"Ngày kia, thành phố này. Cha mẹ tới thăm con trai còn cần lý do cụ thể à?"

Tôi nhìn bộ dạng ung dung nhàn nhã của Lâm Hạo Hải là muốn phun máu! Mạch anh ta bị chập chỗ nào rồi à? Cha mẹ anh ta sắp tới! Việc lớn như thế mà anh ta còn bình tĩnh được?!

Tôi căng thẳng đến độ không đứng yên được, Lâm Hạo Hải chắc cũng nhìn không nổi nữa, bèn nói: "Yên tâm đi, cha mẹ tôi không thân với Lữ Dĩ Sương, cô không cần lo bị lộ."

... Ra là thế.

Tôi khẽ thở phào một hơi, Lâm Hạo Hải lại tiếp tục: "Có điều, trước giờ bọn họ đều không thích Lữ Dĩ Sương."

Tôi: "..."

"Đại ca, anh có thể đừng có lấy hơi lâu như thế không hả?!" Tôi muốn khóc mà không có nước mắt. Có điều nói thế cũng không sai, chắc chẳng có vị phụ huynh nào lại thích một cô gái biết rõ con mình không thích cô ta

mà vẫn dày mặt theo đuổi, đã thế ngoài việc thích con trai họ ra lại còn có quan hệ làm ăn cùng họ nữa...

Tôi căng thẳng nhìn Lâm Hạo Hải: "Vậy, vậy cha mẹ anh có biết chuyện của chúng ta không?"

Lâm Hạo Hải giả vờ không hiểu: "Chuyện của chúng ta là chuyện gì?"

"Thì... thì là chuyện chúng ta sống cùng nhau ấy!" Tôi nhìn anh ta nghi ngờ: "Đừng nói là anh vẫn chưa nói với họ nhé!"

"Ờ..."

"Vậy bọn họ sẽ càng ghét tôi hơn cho xem!" Tôi sắp bị Lâm Hạo Hải chọc tức chết rồi.

Lâm Hạo Hải lại bật cười: "Được rồi, cô bị dọa thành như thế này rồi cơ đấy. Nếu không phải vì tôi nói với bọn họ việc này, bọn họ sao lại đến xem tôi có bình thường không làm gì chứ?"

"..."

Tôi lườm anh ta: "Anh chơi tôi!"

"Hử?"

"... Được rồi, chúng ta mau thảo luận phải làm sao để thay đổi quan điểm của cha mẹ anh với Lữ Dĩ Sương." Tôi không dám tranh luận tiếp, tránh cho anh ta có cơ chinh mình...

Lâm Hạo Hải vuốt cằm, vô cùng hứng thú nói: "Cô nói ý kiến của cô trước đi."

"Tôi thì có thể nghĩ ra được cách gì chứ? Tôi có biết gì về cha mẹ anh đâu!" Tôi bó tay, "Anh phải nói cho tôi nghe cha mẹ anh thích con gái như

thế nào đi! Là loại... học thức cao, du học sinh, tiến sĩ? Hay loại con gái ngọt ngào, dịu dàng, trong sáng? Hoặc là kiểu người vợ 'ra được phòng khách, xuống được nhà bếp' mà nhà nhà yêu thích?"

Khoé môi Lâm Hạo Hải đầy ý cười: "Nếu đúng là một trong mấy loại đó thì sao? Cô muốn giả vờ như thế?"

"Ồ, không được à?"

"Nếu cô muốn thử nghiệm, tôi chỉ có thể nói một câu: Gan không nhỏ!" Lâm Hạo Hải hoàn toàn không chút nường tay nể mặt, "Nhưng cụ thể cô có làm được hay không thì đúng là một vấn đề."

Mặc dù tôi rất muốn phản đối nhưng nghĩ kỹ lại thì lời của Lâm Hạo Hải cũng không sai...

Nước mắt rùng rùng, học vấn cao không có, trong sáng ngọt ngào không có, "ra được phòng khách, xuống được nhà bếp"... Có thể xem tôi như con mèo Garfield không dễ thương bằng Garfield được không... T_T

"Thế, thế phải làm sao..." Tôi yếu ớt hỏi Lâm Hạo Hải.

Lâm Hạo Hải bộ dạng vô cùng ung dung: "Cô cứ làm chính bản thân mình là được rồi."

Ra là thế!

Mắt tôi sáng rực, loáng cái đã hiểu ngay ý của Lâm Hạo Hải!

Được người khác khen ngợi, kiểu gì cũng thấy cảm động, tôi chân thành nói: "Lâm Hạo Hải, tôi hiểu rồi, ý anh là, tôi vốn là người rất đáng yêu, rất được mọi người quý mến... Ui chao, trước đây tôi cũng không nhận ra chuyện này đâu, đến lúc lâm vào cục diện bế tắc, anh nói thế mới khiến

tôi nhận ra giá trị đáng quý của mình... Có điều, không ngờ nha, hoá ra anh lại nghĩ tôi tốt như thế... he he he he..."

Lâm Hạo Hải lạnh lùng nhìn tôi, rất lâu rất lâu sau mới phun ra ba chữ: "Nói xong chưa?"

"... Ừm, cũng đại khái rồi."

"Cô nói thêm một chữ nữa, tôi sẽ ném cô từ đây xuống đất luôn." Anh ta nói với vẻ hoà nhã.

Tôi: "..."

"Có điều, cô nói được cụm từ 'cục diện bế tắc' quá khó so với trình độ cô như thế, có tiến bộ." Anh ta tiện tay lấy từ tủ lạnh ra một thanh chocolate ném cho tôi, "Thưởng này."

Tôi vui mừng hơn hở nhận lấy chocolate, đột nhiên nhớ ra chỗ chocolate này là do tôi mua chứ ai... Mua xong về nhà Lâm Hạo Hải bảo ăn chocolate không tốt cho sức khoẻ, thế là kiên quyết nhét thẳng vào tủ lạnh, mỗi tối lại còn lôi ra đếm xem có thiếu cái nào không!

Có lần tôi thực sự thèm quá, liền lén lút lấy ra một thanh. Vì sợ buổi tối Lâm Hạo Hải kiểm tra sẽ nhận ra nên tôi đã mua một thanh để bù vào, tưởng là chuyện này chỉ có trời biết, đất biết, mình biết, lại chẳng ngờ vẫn bị Lâm Hạo Hải phát hiện ra.

Tôi muốn khóc mà không có nước mắt, hỏi: "Anh làm sao mà phát hiện ra?"

"Thanh đó không đúng ngày sản xuất."

"Anh thần kinh à!!! Lại còn kiểm tra ngày sản xuất nữa!!!"

Lâm Hạo Hải bình tĩnh lắc đầu: "Thật ra hôm qua tôi chỉ đột nhiên nhớ ra đám chocolate này, nghĩ để đó lâu thế rồi không biết đã hết hạn chưa... Đi đến kiểm tra mới phát hiện hai thanh này có ngày sản xuất cách xa nhau, từ đó đương nhiên có thể suy ra cô đã làm gì."

Tôi: "..."

Oa oa oa, ông Trời muốn diệt tôi đây mà, anh ta sớm không xem, muộn không xem, lại nhè đúng vào ngày tôi ăn vụng thì xem!

Lúc đó tôi đã vô cùng khó hiểu: "Sao anh không vứt luôn chỗ chocolate đó đi cho rồi?"

"Hữu dụng."

Lâm Hạo Hải khi đó chỉ trả lời có hai chữ đơn giản, mà mãi cho đến tận hôm nay tôi mới biết cái "hữu dụng" của anh ta chính là dùng nó làm phần thưởng cho tôi...

Đã thế còn là vì tôi nói được ra cụm từ “cực diện bế tắc” nữa chứ!

Thật quá thâm hiểm...

Mặc dù Lâm Hạo Hải đã nói tôi chỉ cần là chính mình, nhưng tôi nghĩ bất luận thế nào thì ngoại hình cũng phải dễ nhìn cái đã, đúng không? Các bậc bề trên hầu hết đều thích phong cách đơn giản nhẹ nhàng cả. Tôi lục lọi trong đám đồ Lâm Hạo Hải mua cho mình tìm được cái váy dự tiệc màu đen, nghĩ tới nghĩ lui lại thấy có vẻ hơi cứng nhắc, bèn đổi một cái váy dài màu hồng, nhìn một hồi lại sợ cha mẹ Lâm Hạo Hải nghĩ tôi có bệnh công chúa... Cuối cùng tôi miễn cưỡng chọn một bộ âu phục màu da trời nhạt, còn thử búi tóc lên, phối cùng một chiếc túi nhỏ màu trắng, nom tổng thể cũng rất ổn.

Tôi thấy OK rồi liền chạy đến trước mặt Lâm Hạo Hải xoay mấy vòng, vui vẻ hỏi: “Thế nào, đến lúc cha mẹ anh tới tôi mặc thế này được không?”

Lâm Hạo Hải đang đọc báo, đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên: “Ừ, ừ, không tồi.”

Tôi tức muốn chết: “...Anh có qua loa đại khái thế nào thì ít nhất cũng phải ngẩng đầu lên đã chứ!!”

Lâm Hạo Hải bất đắc dĩ ngẩng đầu, liếc tôi một cái: “Ừ, ừ, không tồi!”

...Đến lời thoại cũng chẳng thèm đổi!

Được rồi... tôi cũng chẳng hy vọng Lâm Hạo Hải nói được gì dễ nghe.

Tôi trề môi, quyết định tự mình về phòng thưởng thức, vừa về đến nơi thì thấy QQ thông báo có tin nhắn mới, người gửi là A Thiếu Là Đồ Ham Ăn.

Nếu nói bây giờ tôi đã không còn là Hạ Tiểu Mễ, cùng Hạ Tiểu Mễ hoàn toàn không có chút liên hệ nào nữa rồi, thì QQ này chắc là thứ duy nhất có thể chứng minh tôi đã từng là một cô gái tên Hạ Tiểu Mễ.

Rất lâu trước tôi có tham gia một diễn đàn, diễn đàn đó được thành lập vì một cặp đôi trong một trò game offline. Thời trẻ bông bột, tôi... chạy đến diễn đàn đó viết một fanfic, cụ thể viết cái gì, trình độ thế nào... thật xin lỗi, tôi quả thật không dám hồi tưởng lại...

Vào lúc mọi người chắc không thể chịu đựng được tôi nữa thì có một luồng sáng tựa như ánh mặt trời chiếu rọi vào cuộc sống của tôi... Đó chính là A Thiếu. Cô ấy và tôi lúc đó có cùng một loại "khiếu thẩm mỹ" độc nhất vô nhị, cô ấy cho rằng tôi viết rất hay, mà đám người nhận xét truyện tôi viết chẳng ra gì bên dưới chỉ là đang ghen tỵ với tài năng của tôi mà thôi!

Đối với tôi lúc đó mà nói, A Thiếu chính là tri âm...

Thế là chúng tôi nhanh chóng gửi tin nhắn cho nhau, kết bạn trên QQ, sau đó bởi vì cuộc sống túng quẫn, tôi không có mấy cơ hội lên mạng, giao tình giữa hai người cũng cứ duy trì khi còn khi mất, mãi cho đến sau này chúng tôi nhắc lại về fanfic của tôi và phản ứng của cô ấy, cả hai đều muốn đập đầu vào tường chết luôn cho rảnh...

Bởi vì quá mất mặt, chúng tôi cũng không quay lại diễn đàn đó nữa, nhưng liên hệ giữa hai người suốt mấy năm vẫn chưa hề đứt đoạn. Danh sách bạn bè trong QQ của tôi không nhiều, kết bạn với bạn học cùng lớp cũng dùng một cái nick khác... Cái nick đó tôi cũng không dám lên nữa, sau khi trở thành Lữ Dĩ Sương, tôi có lén lút lên một lần, bất ngờ nhận được cả n lời nhắn, đều là bình luận bên dưới trạng thái của tôi: "A a a sao cậu ta lại như thế?!", hầu hết đều là: Thắp một cây nến... cùng với vô số những lời hoài niệm.

Thời đại công nghệ thông tin, bạn vĩnh viễn cũng không biết được câu nói nào của mình sẽ được khắc trên bia mộ ngày mình ra đi...

Mặc dù có rất nhiều người không phải bạn bè thân thiết nhưng nhìn thấy chỗ bình luận đó tôi cũng thấy cảm động. Tôi tắt QQ, không đụng vào nữa, chỉ thường lên cái nick quanh năm suốt sáng chỉ thấy mỗi mình nick A Thiếu đang sáng đèn.

A Thiếu không biết gì, chưa từng gặp mặt tôi, những việc vừa xảy ra tôi không kể cho cô ấy, nhưng có những lúc chẳng phải ai cũng mong có người có thể cùng bạn nói chuyện trên trời dưới bể đó sao.

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: Đại Mẽ Đại Mẽ, tớ nói cậu nghe, thời gian trước tớ bị phái đến thực tập ở chỗ khác, mấy hôm nay mới trở về viện, nghe được tin này hay lắm.

A Thiếu là hộ sĩ, điều này khiến tôi cực kỳ kinh ngạc... Ánh mắt cô ấy lúc trước... = =...

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hổ: Hả? Tin gì cơ?

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: Thật ra... cũng không phải tin gì đặc sắc. Chính là bệnh viện có một bệnh nhân bị tai nạn giao thông, sau đó mất trí nhớ. Người đâm phải cô ấy cũng thuộc dạng cao ráo, đẹp trai, giàu có, mỗi ngày đều tới chăm sóc cô ấy, nghe cứ như tiểu thuyết ấy nhỉ? Cậu nói xem trên đời sao lại hay xảy ra tai nạn giao thông thế... Tớ cứ thấy nó xa xôi lắm...

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hổ: = = Thật ra tớ cũng từng bị tai nạn giao thông.

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: Thật không đấy?! Sau đó thì thế nào, cậu không sao chứ?

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hổ: ... Nói không rõ được...

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: ☞

Tôi nhìn câu A Thiếu gửi tới, cảm thấy dở khóc dở cười. Trước khi tôi gặp chuyện, tôi cũng thấy tai nạn giao thông là thứ gì đó rất xa vời... Aizzz, nếu nó cứ xa vời mãi như thế thì tốt biết mấy!

Có điều chuyện của A Thiếu khiến tôi rất có hứng, một cô gái bị tai nạn xong mất trí nhớ... Nghe rất trùng hợp, nếu không phải xác định thân xác Hạ Tiểu Mễ đã chết thì tôi cũng muốn đến thăm cô gái đó.

Cũng đúng, trên đời sao lại có nhiều thứ trùng hợp đến thế được.

Ba ngày sau.

Lúc này, Lâm Hạo Hải đang trưng bộ dạng con dâu thấp cổ bé họng nhìn tôi, còn tôi thì như địa chủ ác bá, vênh váo hống hách ngồi trên ghế, trên tay còn cầm một tẩu thuốc, chậm rãi nhả từng vòng khói vào mặt Lâm Hạo Hải. Anh ta cũng chỉ cúi đầu cam chịu không dám phản kháng, đôi mắt đen tuyền thỉnh thoảng lại lăm lét nhìn tôi, sau đó liền sợ hãi quay đi.

Mà sau lưng, Tiền Chấn Hựu còn đang bóp vai tôi, lực rất vừa, đấm đấm bóp bóp, thoải mái vô chừng. Tôi mãi nguyện gật đầu, thuận tay vút ít tiền vào đôi tay non mềm của Tiền Chấn Hựu: "Tiểu Tiền Tử, làm tốt lắm."

Tiền Chấn Hựu ngượng ngùng cười, Lâm Hạo Hải lại phần nộ nhìn chúng tôi.

Tâm tình tôi vô cùng tốt: "Tiểu Lâm Tử..."

Mà lời còn chưa nói hết, Lâm Hạo Hải đã đứng bật dậy, dùng khí thế "thấy chết còn không sờn" đập thẳng đầu vào tấm gỗ đặt bên cạnh, phát ra tiếng "bình" long trời lở đất.

Tôi bị dọa đến độ đần cả, cứ ngây ra nhìn Lâm Hạo Hải, lại phát hiện thi thể Lâm Hạo Hải giống như cương thi, tiếp tục bật dậy đập đầu vào gỗ, cứ thế lặp đi lặp lại.

Cuối cùng tôi cũng tỉnh...

Mà âm thanh "bình bình" long trời lở đất trong giấc mơ lại vang lên từ phía cửa, Lâm Hạo Hải đang cật lực đập cửa phòng tôi.

"Đến đây, đến đây!" Tôi vừa vuốt lại tóc vừa bực mình gất: "Hôm nay là thứ bảy đấy ông chủ! Anh không thể ngược đãi nhân viên như thế có biết không! Cần thận tôi lên cơ quan chức năng tố cáo..."

Vừa mở cửa, tiếng nói của tôi liền ngưng bật, lời chưa nói theo nước bọt trôi lại vào bụng.

Đúng là Lâm Hạo Hải đang gõ cửa.

Nhưng... sao anh ta không bảo tôi, không chỉ có mình anh ta, mà cha mẹ anh ta cũng có mặt rồi!!!

Mặc dù chưa từng gặp mặt cha mẹ Lâm Hạo Hải nhưng ông chú khuôn mặt chẳng chút biểu cảm lại trông tương tự Lâm Hạo Hải, cộng thêm một... bác gái xinh đẹp rực rỡ, dù trông có chút luống tuổi nhưng vẫn không tổn hại đến vẻ đẹp của bà. Hai người này vừa nhìn đã biết là cha mẹ của Lâm Hạo Hải rồi!

Tôi chẳng biết làm sao quay đầu nhìn Lâm Hạo Hải, Lâm Hạo Hải quay sang cười khẽ: "Đúng thế, là cha mẹ anh."

Tôi: "..."

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Rốt cuộc tôi hiểu vì sao ngày hôm trước khi tôi hỏi: Lâm Hạo Hải mình mặc thế có được không, anh ta lại trưng bộ mặc chẳng để tâm đấy ra rồi...

Bởi vì anh ta biết cha mẹ anh ta mới sáng sớm đã đến, mà tôi... lúc đó đương nhiên là đang ngủ, trên người chắc chắn là bộ áo ngủ nhìn dân thôi, cho nên cũng chẳng cần để ý tôi mặc gì...

Lâm Hạo Hải, sao anh không nói với tôi!!!

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lâm Hạo Hải, sau đó lại chuyển ánh mắt đáng thương sang phía cha mẹ anh ta: "Ừm, chào bác trai, bác gái... Cháu, cháu không biết hai bác gái đến sớm thế này, cháu, cháu... Thật xin lỗi, cháu đi thay đồ ngay đây ạ, oa oa oa oa!!!"

Tôi quay đầu chạy thẳng vào phòng, sập mạnh cửa sau lưng, trước khi đóng cửa hình như còn nghe thấy tiếng cười bị nén xuống của Lâm Hạo Hải.

Cái tên biến thái chết tiệt!!!

Uổng công tôi chuẩn bị lâu như thế, cuối cùng lại thành công cốc cả...

Tôi ủ rũ trông vào người bộ đồ đã được tuyển chọn kỹ càng từ hôm trước, trang điểm đơn giản để bản thân cũng không đến nỗi lồi thối như lúc

mới mở cửa, sau đó cúi đầu dùng thái độ con dâu ra mắt mẹ chồng bước ra ngoài.

Cảnh tượng trong phòng khách vô cùng hoà hợp, Lâm Hạo Hải nhỏ nhẹ kể lại cho cha mẹ những chuyện đã xảy ra trong thời gian này. Tôi nhẹ chân rón rén bước vào, sau đó lại rón rén ngồi bên cạnh Lâm Hạo Hải, định giả vờ không có chuyện gì mà gia nhập vào câu chuyện của bọn họ.

Nhưng mẹ Lâm rõ ràng không cho tôi cơ hội đó, bà nhướn mày: “Dĩ Sương, lâu lắm không gặp rồi nhỉ?”

Tôi: “... Chào bác trai, bác gái... Vừa rồi bất ngờ quá nên cháu thất lễ, hì hì...”

Lâm Hạo Hải như cười như không bảo: “Ừm, Dĩ Sương bình thường không như thế đâu.”

Tôi cảm động nhìn Lâm Hạo Hải một cái, gật đầu như gà mổ thóc: “Đúng thế, đúng thế, bình thường cháu luôn...”

“Luôn dọa người hơn vừa rồi nhiều.”

Lâm Hạo Hải cười tí mắt chêm vào.

Tôi: “...”

Lâm Hạo Hải, sao anh không chết quách đi cho rảnh nợ!

Tôi để tay phải lên cánh tay Lâm Hạo Hải, làm bộ thân mật cười bảo: “Ha ha, Lâm Hạo Hải anh thật đúng là thích nói đùa...” trong khi dùng móng tay cắm cật lực vào tay anh ta.

Lâm Hạo Hải: “... = =”

Cha Lâm từ đầu đến cuối vẫn lạnh te, bộ mặt âm u hết như lúc Lâm Hạo Hải mới quen tôi... Quả nhiên là cha con...

Mẹ Lâm cười cười bảo: “Dĩ Sương, cháu có vẻ khác trước nhiều nhỉ.”

Hở?

Tôi căng thẳng nhìn sang Lâm Hạo Hải, thấy anh ta vẫn thản nhiên như không, đành cười trừ: “Dạ, con người ta trước sau gì cũng thay đổi mà, hì hì hì hì, không biết... sự thay đổi có làm bác hài lòng không ạ?”

Mẹ Lâm: “Ha ha, bản thân cháu thấy thế nào?”

Hai tiếng “ha ha” kia khiến tôi rùng mình. Mẹ Lâm cũng không tiếp tục làm khó tôi, từ tốn rút từ sau người ra một... trái sầu riêng?! Một trái sầu riêng... đặt trên bàn, bà cười bảo tôi: “Dĩ Sương à, chắc A Hải cũng không để cháu thiếu thốn cái gì nên bác nghĩ lại, cuối cùng mang thứ này tới.”

... Quá đặc biệt luôn?!

Tôi khóc không được mà cười cũng không xong, nhận lấy quả sầu riêng, cũng chẳng biết phải nói gì. Mẹ Lâm lại bảo: “Bác nhớ ngày trước cháu...”

“Dạ, đúng ạ, cháu thích thứ này nhất ạ!” Tôi ôm trái sầu riêng vào lòng, làm bộ yêu thích vô cùng, còn hít sâu một hơi... hu hu hu hu.

Mẹ Lâm nhướn mày: “Í, bác nhớ lúc trước cháu cực kỳ ghét sầu riêng mà.”

Tôi: “...”

Tôi vứt ngay sầu riêng sang bên Lâm Hạo Hải, bảo: “Cháu cháu cháu nhầm ạ! Cháu tưởng là quả thanh long!”

Lâm Hạo Hải: “...”

Nụ cười của m lại càng tươi rói, ngay đến khoé miệng trên gương mặt cứng đơ của cha Lâm cũng xuất hiện nét cười nhàn nhạt. Lâm Hạo Hải đặt quả sầu riêng sang góc bàn phía bên kia: “Được rồi, em đừng có nói lung tung nữa, ngoan ngoãn ngồi xuống đi.”

Tôi lập tức ngồi xuống bên cạnh Lâm Hạo Hải. Anh ta liếc tôi một cái, sau đó quay đầu nói với mẹ mình: “Mẹ, con với Dĩ Sương bây giờ rất tốt, những việc trước đây đều đã qua cả rồi.”

Ý tại ngôn ngoại, đây đại khái là đang cầu tình cho tôi, xin mẹ anh ta đừng hành hạ tôi nữa...

Mẹ Lâm cười cười, bảo: “Mặc dù đã nghe con nói đại khái nhưng mẹ vẫn thấy rất hiếu kỳ, con bé Dĩ Sương lúc trước khiến con tránh như tránh tà, vào lúc sắp cưới Tiền Chấn Hựu sao lại... biến thành bạn gái con rồi? Đã thế còn sống chung luôn nữa.”

Thật là hoài nghi trúng hồng tâm, bác gái ạ!

Câu hỏi có độ khó cao thế này, đương nhiên là đẩy cho Lâm Hạo Hải! Tôi chớp chớp mắt nhìn Lâm Hạo Hải, anh ta cười cười: “Tình cảm là thứ chẳng thể nói rõ được, trái tim còn người khó đoán mà. Con cũng không biết vì sao mình ghét Lữ Dĩ Sương, cũng chẳng biết tại sao lại thích Lữ Dĩ Sương... Đúng không, Dĩ Sương?”

Tôi gật đầu cuồng.

“Cũng phải.” Mẹ Lâm gật đầu đồng tình xong lại tiếp: “Dĩ Sương giống như biến thành người khác vậy.”

Mồ hôi tôi đổ như mưa: “...”

Mẹ Lâm đột nhiên lại bật cười: “Ừ, thế câu hỏi cuối cùng: Sao hai đứa lại ngủ riêng?”

Mợ chứ!!! Không nghĩ lại có câu này!

Quả thật, Lâm Hạo Hải và Lữ Dĩ Sương nếu đã “tình trong như đã, mặt ngoài chẳng e” dắt nhau về sống chung rồi mà lại phân phòng ngủ riêng thì chẳng phải... chẳng phải quả là phi logic, quá kỳ quái bất thường sao!

Tôi lấp bắp một hồi vẫn chưa biết phải nói sao thì Lâm Hạo Hải đã nhanh hơn một bước: “Tối qua Dĩ Sương làm mình làm mẩy, bởi vậy bọn con mới ngủ riêng. Vốn bên đó là phòng khách, về sau sửa thành thư phòng và phòng để quần áo cho Dĩ Sương, cứ mỗi lần không vui là cô ấy lại về đó ngủ.”

Lâm Hạo Hải mỉm cười nhìn tôi: “Đúng chứ, Dĩ Sương?”

“Đúng đúng đúng!” Tôi gật đầu liên tục như già tởm: “Hôm qua Lâm Hạo Hải với chị Trương ở công ty chúng cháu bắn điện tới tấp luôn! Thế nên cháu mới ghen, mới... ngủ riêng ạ.”

Lâm Hạo Hải: “...”

(Chị Trương nằm một bên rồi còn trúng đạn: T__T)

Lâm Hạo Hải véo véo mặt tôi: “Dĩ Sương đừng ghen bừa nữa, anh với... chị Trương thật sự không có gì đâu.”

Oa oa oa, lực tay anh ta mạnh thế...

Mẹ Lâm như cười như không, cũng chẳng biết rốt cuộc bà có tin không nữa. Tôi lại ôm tâm trạng bất an thấp thỏm ngồi cùng bọn họ một lúc, chỉ lo mẹ Lâm ra chiêu gì đó nên cẩn thận hỏi han. May mà mẹ Lâm

tâm tình có vẻ rất tốt, không tiếp tục lôi tôi ra chơi trò “tìm kiếm điểm khác biệt” nữa. Mắt thấy thời gian trôi dần, tôi đang chuẩn bị thở phào một hơi nhẹ nhõm thì cha Lâm này giờ vẫn ở bên chưa nói câu nào đột nhiên mở miệng.

“Cũng sắp đến giờ ăn cơm rồi nhỉ?”

Tôi: “...”

Mẹ Lâm dường như được nhắc nhở, nhướn mày bảo: “Đúng rồi, Dĩ Sương, bác nhớ lúc trước cháu nấu ăn ngon lắm, lần này biểu diễn một bữa chứ?”

“Dạ?” Tôi lúng túng xua xua tay: “Không, không tốt lắm đâu ạ. Các bác từ xa đến mà lại ăn ở nhà... Đương nhiên là phải ra ngoài ăn mới được chứ ạ! Cứ chọn mấy món đắt cắt cổ cũng được, tùy ý hai bác! Đúng không, Lâm Hạo Hải...”

Mẹ Lâm cười nhạt, lắc đầu: “Bình thường ăn ngoài mãi còn chưa đủ sao? Đã đến đây, đương nhiên phải ăn mấy món thường ngày trong gia đình rồi.”

Cũng có lý...

Tôi lắp bắp một hồi, không biết phải lấy cớ gì. Mẹ Lâm hỏi: “Sao thế, Dĩ Sương không muốn nấu?”

Bà còn cười hiền từ bảo thêm: “Nếu đã không muốn thì cũng không cần gượng ép, ha ha.”

Lại “ha ha”!

Tôi muốn quỳ luôn xuống rồi, nhưng ngoài mặt chỉ có thể đứng lên, nghiêm túc nói: “Đương nhiên không phải ạ, bác đừng hiểu lầm. Nếu bác

đã muốn ăn cơm cháu nấu, đương nhiên ‘cung kính chẳng bằng tuân lệnh’!”

Nói xong liền quay người đi thẳng vào bếp.

Lâm Hạo Hải lập tức kéo tôi lại ấn xuống sô pha, mặt mày âm u: “Em ngồi đó cho anh là được rồi.”

Sau đó ngẩng đầu cười cười: “Mẹ, dạo gần đây Dĩ Sương không thích hộp nấu ăn lắm, để con làm cho.”

Mẹ Lâm đẩy gọng kính: “Ồ? Tại sao lại không thích hộp?”

Lâm Hạo Hải thở dài một hơi: “Đồ ăn Dĩ Sương nấu... Tóm lại, để con làm cho.”

Mẹ Lâm dường như càng khó hiểu hơn: “Đồ ăn nó nấu làm sao? Mẹ nhớ lúc trước nó gửi đồ ăn đến cho nhà chúng ta trông đều rất ngon lành mà, hương sắc đầy đủ cả.”

“Nhưng bên ngoài ngon ngọt, bên trong nhạt nhẽo”, Lâm Hạo Hải nói đầy đau thương, “Cái vị đó con cũng không muốn hồi tưởng lại.”

“... Nhưng lúc đó chẳng phải con vứt luôn hộp cơm cho Định Xuân ăn sao?” Mẹ Lâm thắc mắc.

Tôi chen vào: “Định Xuân, tên nghe quen quá, đó là ai ạ?”

“Là con chó giống Samoyed nhà bác.” Mẹ Lâm mỉm cười.

Tôi: “...”

Lữ Dĩ Sương, cô còn mặt mũi nào chứ...

Lâm Hạo Hải bình tĩnh nói: “Nhưng sau khi Dĩ Sương đến đây sống cũng có nấu cơm cho con, thật sự là thảm không để đâu cho hết.”

Tôi bó tay chẳng biết dập lửa làm sao: “Đúng thế ạ... Xin lỗi...”

Mẹ Lâm bắt đặc dĩ: “Vậy thì Dĩ Sương cháu nấu đi, A Hải con ở bên cạnh giúp đỡ để ý một chút. Dĩ Sương trước sau gì cũng phải học cách nấu sao cho vừa ngon vừa đẹp mắt, đúng không?”

“Dạ vâng.” Cháu tuyệt đối không muốn ở một mình với bác, cháu thà vào bếp ngửi khói hít dầu còn hơn!

Tôi kéo kéo Lâm Hạo Hải: “Đi nào, chúng ta đi mua đồ ăn thôi.”

Lâm Hạo Hải nhìn tôi một cái, gật đầu rồi đưa tôi đi, chỉ để lại cha mẹ Lâm ngồi trong phòng khách.

Vừa ra khỏi cửa tôi liền như tội phạm bị giam ba mươi năm trong tù rốt cuộc cũng được hít thở không khí tự do, hít từng hơi dài không khí trong lành. Lâm Hạo Hải buồn cười: “Có đáng sợ đến thế không?”

“Anh nói thì nhẹ nhàng rồi!” Tôi nước mắt lưng tròng, “Mẹ anh quá đáng sợ luôn!”

Lâm Hạo Hải: “Thế à? Để tôi nói cho mẹ ý kiến của cô...”

Anh ta quay người định về lại, tôi lẠtức giữ chặt: “Này, anh đừng có đổ dầu vào lửa chứ!”

Lâm Hạo Hải cuối cùng cũng không nhìn nổi, bật cười: “Được rồi, đừng căng thẳng nữa, mẹ tôi chỉ trêu cô thôi.”

“Hả? Là sao...” Tôi ngẩn ra nhìn Lâm Hạo Hải.

Lâm Hạo Hải: “Tôi nói với bà cô gặp tai nạn giao thông, rất nhiều việc trước đây đều không nhớ được nữa. Mặc dù bà chưa chắc đã tin nhưng cũng không hỏi thêm gì. Vừa rồi rõ ràng là cố ý muốn đùa cô... Cũng tại cô ngốc nữa, ngốc như thế, căng thẳng đến độ này, bởi thế nên bà mới càng có hứng thú trêu chọc.”

Tôi muốn khóc mà không ra nước mắt: “Sao sở thích của anh và mẹ anh giống nhau thế! Hành hạ tôi vui lắm sao! Đừng có cười trên nỗi đau của người khác thế chứ!”

Lâm Hạo Hải chẳng thêm để ý: “Ờ, vậy cô tự mình nói với bà đi.”

Tôi: “...”

Tôi hiểu kỳ: “Có điều sao vừa rồi anh cản tôi làm cơm cho các bác?”

Lâm Hạo Hải bất đắc dĩ: “Cô cũng không tự nghĩ đến trình độ nấu ăn của mình đi. Mẹ tôi chắc muốn biết cô có thật là mất trí rồi không, kỹ năng nấu ăn là không thể quên được, bởi vậy mới bảo cô đi nấu. Nhưng mà... tôi là người biết chân tướng, sao có thể để cô mưu sát bố mẹ mình được!”

Tôi giậm chân: “Sao mà mưu sát được! Chẳng qua chỉ là mùi vị hơi quái dị tí thôi mà!!!”

Tôi giơ ngón cái và ón trở lên, cố ý để lại một khe nhỏ xíu giữa hai ngón, ý bảo món ăn tôi nấu chỉ khó ăn xíu thôi mà.

Lâm Hạo Hải căn bản chẳng thêm để ý, lôi tôi lên xe lái đến siêu thị, mua hết các nguyên vật liệu cần thiết xong lại xách tôi về nhà.

Bác gái chắc hành hạ tôi cũng mệt rồi, đã sớm vào trong nghỉ ngơi. Bác trai hệt như Lâm Hạo Hải mỗi ngày ngồi xem tivi buổi sáng, đang ngồi trên sofa, mặt lạnh tanh đọc báo. Lâm Hạo Hải đưa tôi nhẹ chân nhẹ tay

vào phòng bếp, sau đó vứt cho tôi một túi đậu tương: “Ngồi một góc bóc vỏ đi.”

Tôi nhận lấy cái túi, xách cái ghế đôn chuyên dụng của mình ra, thế lương ngồi một góc bếp bóc vỏ đậu tương.

Lâm Hạo Hải thì vô cùng thuần thực rửa đồ ăn, thái rau quả, chiên xào luộc nướng, từng động tác đều vô cùng thuần thực. Tôi nhìn đến xuất thần, nhất thời ngẩn ra. Lâm Hạo Hải hờ hững quay lại bảo: “Đến tách vỏ đậu tương cũng không muốn làm hả?”

Tôi: “...”

Khóc không được mà cười cũng không xong, tôi chỉ có thể tiếp tục cúi đầu làm việc. Đột nhiên phía ngoài vang lên tiếng bước chân, tôi và Lâm Hạo Hải nhìn nhau một cái, sau đó tôi để ngay chỗ đậu tương sang một bên, bay thẳng đến cạnh Lâm Hạo Hải, giả bộ nghiêm túc nhìn anh ta làm, miệng còn không ngừng cảm thán: “Ồ, hoá ra phải làm như thế... Ủm, em nhớ rồi...”

Quả nhiên, ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ, Lâm Hạo Hải hỏi: “Mẹ ạ? Trong này toàn mùi dầu mỡ, mẹ đừng vào.”

“Là cha.”

Không ngờ lại là cha của Lâm Hạo Hải!

Bác trai tiếp tục: “Đã được chưa, đói quá.”

Tôi: “...”

Lâm Hạo Hải buồn cười: “Sắp rồi ạ.”

Đối phương lại chậm rãi rời đi.

“Cha anh... lại là người...” Ham ăn?

Hai chữ cuối tôi không dám nói ra miệng, Lâm Hạo Hải lại cười cười gật đầu: “Ừ. Năm đó cha mẹ tôi ở bên nhau là vì mẹ tôi nấu ăn rất ngon. Bởi vậy bà mới nói thân là con gái nhất định phải biết nấu ăn, như thế mới gả cho mỗi tốt được.”

Tôi trêu chọc: “Khó trách anh lại nấu ăn giỏi như thế! Sau này anh nhất định sẽ gả được mỗi tốt!”

Lâm Hạo Hải khẽ mỉm cười: “Thế sao?”

Tôi: “... Ha ha, đùa tí thôi mà.”

Lâm Hạo Hải gõ đầu tôi: “Tiếp tục ngoan ngoãn tách vỏ đậu tương đi.”

Tôi ôm đầu chạy lại bên cái ghế đôn. Đợi đến khi đậu tương đã tách xong, Lâm Hạo Hải liền làm món đậu tương xào thịt, món ăn thường nhật nhưng hương sắc đầy đủ, lại thêm những món anh ta làm lúc trước, tôi bưng từng món bày lên bàn ăn, sau lại xới cơm cho bác trai, bác gái. Bác trai một câu không nói vui đầu vào ăn, xem ra đúng là đói lắm rồi...

Còn bác gái thì thưởng thức một chút, nói: “Ừm, mùi vị rất ngon. A Hải, con nấu ăn ngày càng lên tay đấy.”

Lâm Hạo Hải: “Dĩ Sương cũng có giúp đỡ.”

Tôi lập tức gật đầu: Cháu cũng giúp tách vỏ đậu tương đấy!

Mẹ Lâm cười cười, từ chối cho ý kiến. Trong bữa ăn, nhà họ Lâm dường như chẳng có ai lên tiếng, chắc vì câu nói “ăn không nói chuyện, ngủ không nói mớ” chẳng... Bình thường nếu chỉ có tôi và Lâm Hạo Hải thì tôi vừa bần cơm tung toé vừa huyên thuyên đủ chuyện. Mặc dù Lâm

Hạo Hải thông thường đều lạnh nhạt nhìn tôi nhưng cũng không ngăn cản, có điều bây giờ hai bác đều có mặt, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm.

Ăn xong tôi chủ động đi rửa bát, mọi khi tôi đều quyết không làm, vứt cho Lâm Hạo Hải giải quyết. Lâm Hạo Hải mặc dù chẳng phải loại người gì tốt đẹp nhưng về mặt chăm sóc nhà cửa này thì chưa bao giờ ép buộc tôi cả, chắc là vì lần trước tôi làm vỡ đĩa, lại hại bản thân đến thê thảm nên anh ta sợ luôn rồi.

Tôi bê bát đĩa cẩn thận đưa vào phòng bếp, Lâm Hạo Hải lập tức đi theo: “Cô đứng bên nhìn là được rồi, đừng đụng vào.”

Tôi ngoan ngoãn đứng sang bên nhìn anh ta rửa bát: “Aizzz, đôi tay ngày kiếm một núi tiền này lại dùng để rửa bát đĩa thật phí của giờ. Mà thời gian anh rửa bát có thể kiếm thêm bao nhiêu tiền nữa chứ!”

Lâm Hạo Hải liếc tôi một cái: “Đúng thế, bởi vì có ai đó chỉ biết đợi ăn, không biết rửa đấy.”

“Ai, ai nói thế?” Tôi chợt dạ, “Tôi có thể rửa mà! Là anh không cho tôi rửa đấy chứ!”

Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, cười gian: “Nhắc mới nhớ, sao anh lại không để tôi rửa bát? Là sợ xảy ra chuyện giống như lần trước à? Hóa ra anh cũng... Rất! Xót! Tôi!”

Lâm Hạo Hải cười âm trầm: “Thế sao?”

“Đúng thế!” Tôi nói chắc như đinh đóng cột, “Anh xem, tôi nói đúng nên anh xấu hổ rồi chứ gì?”

Lâm Hạo Hải bình tĩnh tính toán: “Ừm, tiền cái đĩa vỡ đó, tiền xăng đưa cô tới bệnh viện, tiền khám bệnh, à, cô cũng vừa nói, chỉ riêng thời

gian rửa bát tôi cũng kiếm được cả mớ tiền nữa rồi... Công nhận, tôi rất xót, cô thấy thế nào?”

Tôi đổ mồ hôi như mưa: “Chúng ta không nên bàn luận về vấn đề này nữa... Tôi biết anh là người tốt mà, oà oà oà.”

Lâm Hạo Hải cười, cũng chẳng nói gì nữa. Tôi nhỏ giọng bàn bạc với anh ta ngày mai có cần đưa cha mẹ anh ra ngoài chơi không. Lâm Hạo Hải nhìn tôi đầy khinh bỉ, bảo cha mẹ anh ta chỉ muốn biết về Lư Dĩ Sương nên mới chạy đến xem thôi... Đưa họ đi chơi... cô nghĩ quá nhiều rồi.

Tôi choáng.

Quả nhiên đến chiều cha mẹ Lâm Hạo Hải đã ra ngoài, tôi thở phào một hơi, Lâm Hạo Hải lại bảo: “Đừng có mừng vội, tối nay bọn họ nhất định sẽ quay lại.”

“Hả?!”

“Hai người họ đến kiểm tra chúng ta, nhân tiện đi công tác luôn. Buổi chiều ra ngoài là để làm việc.” Lâm Hạo Hải giải thích.

Tôi nhăn nhó: “Vậy cũng không sao, cùng lắm thì tôi ngủ sớm chút, cũng không đến nỗi nhiều cơ hội nói chuyện với họ lắm đâu...”

Lâm Hạo Hải nghiêm túc nhìn tôi: “Ngủ mới là vấn đề.”

“... Hả?”

“Cô quên rồi à, theo lý mà nói, chúng ta phải ngủ cùng nhau.”

Vẻ mặt Lâm Hạo Hải cực kỳ âm trầm.

Tôi: “...”

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Tâm trạng thấp thỏm không yên, tôi ôm gối, tha theo cái chăn của mình, tiến vào phòng Lâm Hạo Hải.

Phòng của anh ta tôi cũng đã vào vài lần, nhưng đều chỉ vội vàng lướt mắt một cái chứ không nhìn kỹ. Phòng Lâm Hạo Hải rất to, phong cách cũng giống như toàn bộ căn hộ, đơn giản vô cùng, chủ yếu là hai màu đen trắng, nhìn cả nửa ngày cũng chẳng nhìn ra có gì đặc biệt, có điều cái giường cũng giống như căn phòng, to ơ là to...

Lâm Hạo Hải: “Cô muốn ngủ ở đâu?”

“Tôi muốn ngủ ở phòng mình...”

“Ừ, tôi cũng muốn cô ngủ ở phòng cô lắm, nếu cô không sợ bị mẹ tôi phát hiện.”

Tôi nhăn nhó, lặng lẽ nhòm trộm qua khe cửa. Hai bác đang nói chuyện gì đó, trên gương mặt quanh năm cứng đờ của bác trai xuất hiện nét cười nhàn nhạt, bác gái cũng cười rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn nhìn sang phía chúng tôi.

Tôi thở dài: “Được rồi, cứ ở chỗ anh trước đã, đợi đến khi hai người về phòng ngủ rồi tôi sẽ chuẩn về phòng mình.”

Lâm Hạo Hải gật đầu đồng tình: “Sau đó sáng mai nhớ tầm năm giờ hơn dậy mà chuồn sang phòng tôi.”

“Í? Tại sao?” Tôi chẳng hiểu ra sao, “Năm giờ hơn sao mà tôi dậy nổi?”

Lâm Hạo Hải: “Bởi vì cha mẹ tôi thường dậy sớm, khoảng sáu giờ gì đó. Nếu sau khi bọn họ thức dậy lại phát hiện chúng ta đi ra từ hai phòng khác nhau, cô nghĩ xem sẽ thế nào?”

Tôi: “...”

Sao tôi không nghĩ đến việc này! Sáng ngày hôm sau!

Vừa nghĩ đến việc phải dậy từ năm giờ, tôi lập tức đầu hàng: “Thôi vậy, tôi vẫn nên ngủ ở đây thì hơn...”

Lâm Hạo Hải nhướn mày: “Thế hả, thế cô ngủ đâu?”

Tôi xù mặt: “Được rồi, tôi ngủ dưới sàn...”

Lâm Hạo Hải dường như không nhin được nữa, bật cười: “Tôi có nói sẽ để cô ngủ dưới sàn nhà sao? Có điều nếu cô thích thì cứ ngủ dưới đó đi.”

Lời anh ta còn chưa dứt, tôi đã quyết đoán nhảy thẳng lên cái giường to đùng, đặt gối đầu đúng chỗ, cảm thán: “Giường to ngủ đúng là sướng nhất. Cảm ơn anh nhé, anh chịu khó ngủ dưới sàn một đêm đi.”

Lâm Hạo Hải lạnh lùng: “Tôi có nói mình sẽ ngủ sàn nhà sao?”

Tôi: “...!!!”

“Anh định ngủ cùng giường với tôi á?!” Tôi che ngực, “Anh muốn làm gì! Tôi không khuất phục đâu!”

Lâm Hạo Hải cười khẩy ba tiếng: “Thế thì cô xuống sàn ngủ đi.”

Tôi: “...”

“Được rồi.” Tôi dẫu môi, “Giường lớn như thế! Mà tôi cũng thừa biết anh chẳng có hứng thú với tôi...”

Lâm Hạo Hải gật đầu: “Thật ra tôi còn cảm thấy, ngủ cùng giường với cô, người nguy hiểm phải là tôi mới đúng?”

Tôi: “...”

“Mặc dù anh đẹp trai thật đấy nhưng tôi cũng không đói khát đến thế đâu!” Tôi phản nộ, “Đừng có nói mấy chuyện này nữa, đi ngủ đi ngủ.”

Lâm Hạo Hải đi tắm gội xong mới quay lại. Tôi nằm trên giường của anh ta, xung quanh đều là mùi vị của Lâm Hạo Hải... Ừ, nói nghe mới mờ ám làm sao! Có điều tôi thuộc dạng đặt đầu lên gối không bao lâu là ngủ say như chết, bởi vậy chưa đợi được đến khi Lâm Hạo Hải ra khỏi phòng tắm đầu óc tôi đã đỡ dần rồi. Trong lúc lơ mơ tôi cảm thấy bên giường có vật gì nặng đi lên, chắc là Lâm Hạo Hải, mà sau đó là mùi sữa tắm và dầu gội rất dễ chịu tiến vào mũi.

Có lẽ vì tóc chưa khô, anh ta cũng không nằm ngay xuống mà lấy thứ gì đó ra đọc. Tôi càng ngày càng buồn ngủ, cũng chẳng để ý đến anh ta nữa, cứ thế mà ngủ luôn, mà ngủ chưa được bao lâu tôi lại mơ thấy một giấc mơ. Trong mơ tôi bị người ta nhét vào túi ném xuống biển, rất nhanh đã hít thở không thông. Tôi chỉ có thể há to miệng hớp lấy từng hơi một, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một con cá mập, trông thấy bộ dạng ngu ngốc của tôi nó còn cười rất vui vẻ.

Oa oa oa, sợ chết mất...

Cũng may chẳng bao lâu sau tôi cũng rời khỏi mặt biển, cá mập cũng không thấy đâu nữa, cứ thế an ổn ngủ một đêm không mộng mị. Đợi đến khi tôi mở mắt lần nữa thì đã là khi ánh sáng chan hoà, chỗ bên cạnh trống không, Lâm Hạo Hải đã đi rồi.

Tôi nhìn đồng hồ, đã chín giờ rồi!

Sao tôi lại ngủ muộn như thế cơ chứ!

Nhanh tay lẹ chân thay quần áo, tôi chạy thẳng ra khỏi phòng liền nhìn thấy ba người nhà Lâm Hạo Hải đã bắt đầu ai làm việc người nấy. Lâm Hạo Hải như cười như không nhìn tôi: “Đi đánh răng rửa mặt đi rồi ra ăn sáng.”

Tôi xấu hổ muốn đòi mạng: “Thật xin lỗi, hôm nay không biết làm sao mà cháu lại dậy muộn thế, thật ra, thật ra bình thường cháu dậy sớm lắm ạ!”

Vớ vẩn, đi làm đương nhiên phải dậy sớm rồi. = =

Ai ngờ mẹ Lâm lại cười với vẻ rất thấu hiểu: “Không sao.”

Tôi bất ngờ ngó bà, lòng thắc mắc không biết có phải bà bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi cải tạo lại đầu óc không nữa...

Mẹ Lâm lại nói tiếp: “Các cháu còn trẻ mà, tối qua A Hải chắc không biết tiết chế là gì đúng không? Cháu chịu khổ rồi.”

Tôi: “...”

Lâm Hạo Hải: “...”

Tôi gượng cười rồi đi đánh răng rửa mặt, sau đó chọc chọc Lâm Hạo Hải bên cạnh, nhỏ giọng: “Trí tưởng tượng của mẹ anh phong phú thật đấy...”

Lâm Hạo Hải chắc cũng thấy buồn cười: “Ừ.”

“A Hải, Dĩ Sương, chúng ta chuẩn bị đi rồi.” Mẹ Lâm nhìn đồng hồ.

Tôi: “Bác ra ngoài làm việc ạ?”

“Đi nước B.” Bà cười cười, “Có điều chúng ta đi làm việc, nếu không hai đứa đi theo cùng cũng vui.”

Mặc dù tôi rất muốn đến nước B chơi, nhưng còn lâu mới muốn đi cùng mấy người T__T. Tôi đáp: “Dạ, nhanh thế ạ... Vậy, vậy A Hải, chúng ta đi tiễn hai bác đi.”

“Không cần đâu, có lái xe rồi.” Bác gái vẫn cười: “Hơn nữa lúc rảnh rồi chúng ta sẽ còn quay lại.”

Tôi: “...”

Cha Lâm kéo hành lý ra ngoài, cùng bác gái rời đi. Tôi và Lâm Hạo Hải tiễn bọn họ xuống đường, còn cung kính chào: “Bác trai, bác gái, lần sau gặp lại.”

Mẹ Lâm hạ kính xe xuống, nhìn tôi bảo: “Bây giờ còn gọi bác trai, bác gái à?”

“Dạ...” Tôi ngẩn ra, sau đó lập tức phản ứng lại: “Cha, mẹ!”

Bác gái bật cười, nâng kính xe lên, sau đó xe rời đi cái vèo, chỉ để lại một làn khói bụi...

Tôi chớp mắt: “Này Lâm Hạo Hải, có phải tôi bị ảo giác không mà lại cảm thấy mẹ anh hình như rất thích tôi thế...”

Lâm Hạo Hải lắc đầu: “Thực tế thì, cô không thấy bất cứ ai cũng đều rất thích cô à?”

“Không sai, tôi đáng yêu thế này, xe gặp xe chở, gặp người người yêu, bia gặp bia mở!” Tôi hất tóc một cái.

Lâm Hạo Hải sớm đã quay người lên thẳng lầu không chút lưu luyến...

Tôi vội vàng theo sau, vừa vỗ ngực vừa nói: “Cũng may cũng may, lần này xem như qua cửa an toàn rồi.”

Lâm Hạo Hải “ừ” một tiếng, chẳng nói thêm gì nữa. Cha mẹ Lâm Hạo Hải giống như một trận gió, đến nhanh mà đi cũng nhanh không kém, có điều trừ việc khiến tim tôi kích động một chút và phải sang ngủ cùng giường với Lâm Hạo Hải một đêm ra thì cũng chẳng có hậu quả gì khác.

Tôi lại tha lơi đồ đoàn về lại phòng, tiện tay đăng nhập QQ, kết quả thấy ngay tin nhắn của A Thiếu xuất hiện.

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: Đúng rồi, Đại Mễ, kể cho cậu chuyện này hay lắm. Cậu còn nhớ cô gái bị tai nạn giao thông mất trí nhớ mà tớ nói lần trước không?

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hố: ... Đúng là trùng hợp.

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: Ừ, hơn nữa họ của cô ấy cũng rất hay, họ Hạ.

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hố: Hạ Tiểu Mễ?!?!?

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: ... Đúng thế, có chuyện gì à?

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hố: Không có gì... Rất trùng hợp, tớ cũng họ Hạ.

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: = = Sặc, quá trùng hợp. Có điều tên đặc biệt thế nào thì cũng vẫn có khả năng bị trùng thôi... Nói không chừng ngày nào đó cậu sẽ gặp một người tên là Thu Tiểu Mạch ấy chứ.

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hố: 冢

Tôi thật sự thấy chuyện này quá trùng hợp, nhìn không được tắt máy chạy đến phòng Lâm Hạo Hải tìm anh ta. Lâm Hạo Hải đang ngồi đọc tài liệu, thấy tôi chạy vào thì nhướn mày hỏi: “Lại sao thế?”

“Này, chuyện này, tôi hỏi anh chuyện này...” Tôi nhíu mày, “Anh chắc chắn tôi đã chết rồi à?”

Lâm Hạo Hải: “... Cô nói là thân xác của Hạ Tiểu Mễ? Chắc chắn. Một thời gian, một con đường, một người lái xe gây chuyện bỏ trốn... chỉ có thể là một thân xác đó thôi.”

“VẬY... lẽ nào không có giấy tờ gì chứng minh thân phận sao?” Tôi nghi hoặc, “Tôi nhớ lúc đó trên người tôi ít nhất cũng có giấy chứng minh thư gì đó mà.”

“Không có. Chỉ có một thi thể không nhìn rõ mặt. Có điều sau khi giám định thì là một cô gái tầm tuổi cô.”

Lâm Hạo Hải nhìn tôi: “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

“... Tôi có quen bạn trên mạng, là một nữ y tá. Bệnh viện cô ấy có một bệnh nhân tên là Hạ Tiểu Mễ, mà nguyên nhân nhập viện là vì bị tai nạn giao thông sau đó mất trí nhớ... Tôi đang nghĩ, liệu có phải...” Mặt nhăn mày nhí, tim lại đập bình bình không thôi, tôi nói nốt: “Nếu thân thể của tôi vẫn còn sống... vậy có khi nào...”

Lâm Hạo Hải ngắt lời tôi: “Mau đi hỏi bạn cô địa chỉ bệnh viện của cô ấy.”

Tôi ngần ra: “Ờ ha... Tôi chỉ biết cô ấy ở thành phố D...”

Lâm Hạo Hải “... Thành phố D? Vậy thì cách khá xa thành phố A của chúng ta đấy, khả năng có vẻ không lớn lắm? Cô có hỏi cận kề không?”

“Tôi, ban đầu nghe thế cũng không nghĩ gì, mãi đến hôm nay cô ấy bảo tôi người kia tên Hạ Tiểu Mễ tôi mới giật mình, vội vã chạy qua tìm anh luôn...” Tôi biện giải.

Lâm Hạo Hải: “Bây giờ đi hỏi cho rõ ràng đi.”

Tôi gật đầu, chạy về phòng, mở máy tính lên QQ lại chỉ thấy tin nhắn A Thiếu để lại.

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: Í, sao cậu tự nhiên chạy đâu mất thế? Đúng rồi hôm nay tới phải xuống thôn. Bệnh viện tớ làm hoạt động cái gì mà thăm khám trị liệu lưu động miễn phí cho các khu kém phát triển, phải đi phổ cập kiến thức y học, giúp mọi người khám bệnh, chắc phải lâu nữa mới có thời gian lên mạng. Đừng nhớ tớ quá nhá~~~

Kết thúc còn gửi một biểu tượng hình trái tim.

Tôi: “...”

Tôi muốn khóc mà không có nước mắt, A Thiếu cậu như này là sao! Sao cậu lại chọn đúng lúc này mà ra ngoài công tác chứ!!!

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hố: Aaaaaa sao cậu lại đi mất rồi!!! Về nhớ gọi tớ ngay!!! Gọi ngay lập tức!!! Tớ có chuyện rất quan trọng hỏi cậu!!!

Để lại tin nhắn rồi, tôi còn ôm chút hy vọng ngồi đợi một lúc, cuối cùng vẫn chẳng thấy nick QQ của A Thiếu sáng lại, đành bất đắc dĩ quay lại phòng Lâm Hạo Hải, nói với anh ta A Thiếu đi công tác ở vùng sâu vùng xa rồi, chắc phải lâu lắm mới lên mạng lại được, việc này chỉ đành để đó.

Lâm Hạo Hải dường như cũng rất đau đầu: “Đến lúc cô ấy quay lại có khi đối phương đã ra viện rồi không biết chừng.”

Nước mắt tôi đầm đìa: “Đều tại tôi quá ngu ngốc.”

Lâm Hạo Hải nghiêm túc gật đầu: “Đều tại cô quá ngu ngốc.”

Tôi: “...”

* * *

Tối hôm đó tôi nằm trên giường lăn qua lộn lại mãi, chẳng thể ngủ được.

Nếu “Hạ Tiểu Mễ” đó là tôi, vậy lúc này người dùng thân thể đó là ai? Là Lữ Dĩ Sương sao? Khả năng lớn nhất chính là cô ấy rồi... Hơn nữa cô ấy còn mất trí nhớ!

Cũng đúng, nếu cô ấy không mất trí nhớ, chắc sớm đã chủ động đến tìm chúng tôi rồi...

Trước giờ tôi chưa từng có ý nghĩ sẽ chiếm lấy thân xác của Lữ Dĩ Sương, nếu có thể trở về làm Hạ Tiểu Mễ, tôi thật sự ước còn không được ấy chứ.

Mặc dù... Dường như, nếu đổi lại thành Hạ Tiểu Mễ thì chắc sẽ phải rời khỏi nhà của Lâm Hạo Hải, cũng trở về một Hạ Tiểu Mễ chẳng ai quan tâm, điều này có hơi đau lòng...

Những ưu tư như thế cứ quanh đi quẩn lại mãi cho tới tận sáng ngày hôm sau, đến lúc nhìn thấy bộ dạng chẳng có gì nghiêm trọng của Lâm Hạo Hải, tôi không khỏi dẫu môi, bảo: “Aizzz, Lâm Hạo Hải này, tôi hỏi anh một chuyện nhé.”

“Hử?”

“Nếu người đó thật sự là Hạ Tiểu Mễ thật, cũng tức là tôi, hơn nữa nói không chừng linh hồn mất trí nhớ đó còn là Lữ Dĩ Sương, nếu chúng tôi đổi lại thân thể... Vậy tôi với anh sẽ chẳng còn quan hệ gì nữa rồi, liệu anh có chút xíu cảm giác luyến tiếc nào không?” Tôi mong chờ nhìn anh ta.

Lâm Hạo Hải chẳng thêm để ý: “Tự cô có đếm được cô nói bao nhiêu chữ ‘nếu’ không?”

“Con người anh đúng là...” Tôi tức giận, “Rốt cuộc anh có luyến tiếc không?”

Lâm Hạo Hải lạnh nhạt đáp: “Không đâu.”

... Tôi biết ngay mà!

Tôi trừng anh ta một cái, tức giận quay đầu không thêm để ý nữa. Mặc dù tôi cũng đã đoán trước rồi, nhưng anh ta cũng quá vô tình đi! Chỉ ít cũng nói vài câu khách sáo được mà...

Lâm Hạo Hải buồn cười: “Sao cô hỏi việc này? Tôi có luyến tiếc không quan trọng lắm à?”

“Không quan trọng chắc?” Tôi hỏi ngược lại anh ta: “Tôi với anh dù sao cũng...”

Nói đến đây, tôi đột nhiên khựng lại.

Tôi và Lâm Hạo Hải dù sao cũng thế nào? Vốn muốn nói “một đêm chung gối chia chăn, trăm năm tình vẫn mặn nồng bên nhau” nhưng cho dù trình độ văn thơ của tôi có hạn đến mức nào thì tôi vẫn là sinh viên khoa Trung văn mà...! Bởi vậy ngay khi mơ hồ thấy cách dùng này không đúng, tôi vội dừng ngay, khổ nỗi lại chẳng tìm ra từ nào có thể áp dụng vào tình huống hiện tại giữa tôi và Lâm Hạo Hải nữa cả.

Chính xác ra thì dường như Lâm Hạo Hải cũng chỉ là tốt bụng giúp đỡ tôi mà thôi... Nếu tôi thoát khỏi việc sống trong thân thể Lữ Dĩ Sương thì anh ta thờ ơ cũng là điều đương nhiên thôi, không phải sao? Thế nhưng... tôi vẫn không cam tâm!

Tôi thì rối như tơ vò, Lâm Hạo Hải thuận tay gõ gõ đầu tôi: “Lông mày cô nhú đến độ sắp kẹp chết cả ruồi rồi kìa... Nói xem, sao lại không vui?”

“Không biết nữa.” Tôi buồn bực đáp.

Quả thật tôi không biết tại sao mình lại không vui, rõ ràng mọi thứ đều rất hợp lý cơ mà.

Cái cảm giác nói không rõ này... rốt cuộc là sao?

Lâm Hạo Hải dùng đuôi mắt liếc tôi: “Cô nghĩ nhiều quá rồi.”

“Hả?”

“Cho dù cô có đổi lại thân thể cũ thì vẫn là đang sống, lúc nào cũng có thể tới tìm tôi cơ mà.” Lâm Hạo Hải như cười như không bảo tiếp: “Cứ theo cái tính cách phiền chết người ấy của cô thì kiểu gì cũng dính đến tôi, có cái gì mà luyến tiếc với không luyến tiếc chứ?”

Tôi ngần ra: “Í? Tôi có thể tới tìm anh à... Tôi là nói, sau khi tôi trở lại thành Hạ Tiểu Mễ ấy.”

Nét cười nơi khoé miệng Lâm Hạo Hải lại càng sâu: “Có thể.”

Tôi: “...”

Kỳ lạ, cái phản ứng mặt đỏ bừng tim đập nhanh này rốt cuộc là sao!!!

Vừa lúc xe đỗ trước cổng công ty, tôi vội vã xông thẳng ra ngoài, cũng chẳng để ý đến Lâm Hạo Hải và tài xế đang không hiểu đầu cua tai nheo ra sao sau lưng. Trên đường có mấy người chào hỏi, tôi cũng chỉ tùy tiện gật đầu chào lại, nỗ lực kiềm chế trái tim đang không ngừng đập thành thịch của mình, tay che khuôn mặt đỏ bừng.

Kỳ lạ ghê... Tại sao lại bị thế này... Tôi, lúc trước đối với Tiền Chân Hựu tôi cũng chỉ đỏ mặt thôi, cái kiểu tim đập như trống trận kỳ quái này là sao?!

A! Tôi biết rồi... Nhất định là bởi vì Lư Dĩ Sương quá thích Lâm Hạo Hải nên thân thể vẫn còn lưu lại những phản ứng có điều kiện khi trước, nhìn thấy một vài biểu cảm nhất định của Lâm Hạo Hải là sẽ tự động có phản ứng! Nhất định là như thế! Dù sao tuyệt đối không phải là phản ứng của bản thân tôi là được!

Tôi vừa an ủi bản thân vừa đi đến phòng của Lâm Hạo Hải bắt đầu thu dọn sắp xếp đám giấy tờ trên bàn. Không bao lâu sau thì Lâm Hạo Hải cũng lên đến nơi, nhíu mày nhìn tôi: “Vừa rồi cô sao thế?”

“À, không có gì. Tôi, tôi chỉ sức nhớ ra phải lên trước sắp xếp đồ cho anh thôi.” Tôi giơ mấy tập tài liệu đang cầm trên tay lên, ý bảo tôi không nói dối đâu.

“Thế hử?”

Lâm Hạo Hải đột nhiên tiến lên trước, đứng cách tôi chỉ khoảng bằng độ dài một ngón tay: “Thế cô đỏ mặt cái gì?”

Tôi: “...”

“Aaaaaa!!!” Tôi nhảy ra sau mấy bước, căng thẳng đẩy Lâm Hạo Hải ra: “Anh làm cái gì thế!!! Đồ lưu manh xấu xa!!!”

Lâm Hạo Hải hình như cũng bị tôi làm cho giật mình, bóp trán bảo: “Phản ứng mạnh thế làm gì... Cô chột dạ hả?”

Tôi lấp bắp nói: “Còn, còn lâu ấy! Nhất định là do thân thể Lư Dĩ Sương quấy phá! Hứ, dù sao cũng không phải thân thể tôi, muốn không chế cũng chẳng dễ dàng gì!”

“Ồ?” Lâm Hạo Hải buồn cười, “Sao tôi thấy cô dùng thuần thực lắm mà?”

“Cái gì gọi là dùng rất thuần thực? Khó nghe quá đi...” Tôi dẫu môi, “Nếu đổi lại là thân thể của Hạ Tiểu Mễ thì còn lâu tôi mới đỏ mặt trước mặt anh, hứ!”

Lâm Hạo Hải cười, dường như muốn nói gì đó thì cửa văn phòng đột nhiên bị người khác mở ra. Tôi và Lâm Hạo Hải đều ngẩn người, đồng loạt chuyển ánh mắt sang hướng đó, lại phát hiện một người đang mắt tròn tròn mồm há hốc đứng đó nhìn chúng tôi với vẻ không thể tin được.

Ngay giây phút nhìn rõ mặt người tới, tôi cũng mắt tròn tròn mồm há hốc nhìn sang với vẻ không thể tin được - Tiền Chấn Hựu?!

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Tôi và Lâm Hạo Hải đồng thời cứng ngắc nhìn Tiền Chấn Hựu, mà Tiền Chấn Hựu thì bước từng bước lại gần, giọng cũng có phần run rẩy: “Hai người vừa nói cái gì?”

Tôi nuốt nước miếng: “Anh nghe được bao nhiêu rồi?”

Tiền Chấn Hựu sầm mặt, nhìn chăm chăm vào tôi: “Nên nghe đều nghe cả rồi.”

Tôi: “...”

Lâm Hạo Hải: “Tiền Chấn Hựu, cậu hiểu lầm rồi.”

“Tôi không hiểu lầm!” Tiền Chấn Hựu hít sâu một hơi, “Tôi đã bảo mà, tại sao sau khi trốn khỏi đám cưới Dĩ Sương lại trở nên khác thường như thế! Hoá ra đã đổi thành người khác... hơn nữa còn là...”

Cậu ta nhìn tôi chăm chú: “Là Tiểu Mễ.”

Ánh mắt của Tiền Chấn Hựu quả thật kỳ quái, khiến tôi dựng tóc gáy, khoé môi giật giật cất tiếng: “Không phải đâu, anh hiểu lầm thật rồi! Tiểu Mễ? Tiểu Mễ là ai? Điện thoại Tiểu Mễ? Ha ha ha ha ha anh thật buồn cười quá Tiền Chấn Hựu!”

Lâm Hạo Hải bóp trán: “Cô im miệng cho tôi!”

Tôi: “...”

Tiền Chấn Hựu tiến lên một bước, tôi lùi sau một bước, Tiền Chấn Hựu tiếp tục tiến lên, tôi tiếp tục lùi sau, cuối cùng móng vuốt của Tiền Chấn Hựu thò về phía tôi... “Bốp” một tiếng, Lâm Hạo Hải đã đứng chặn giữa tôi và Tiền Chấn Hựu, vẻ mặt lạnh tanh hất tay Tiền Chấn Hựu đi.

Lâm Hạo Hải: “Cậu định làm gì? Dĩ Sương bây giờ là bạn gái tôi.”

Tiền Chấn Hựu muốn phát điên: “Cô ấy không phải là Dĩ Sương.”

Lâm Hạo Hải vẫn bình tĩnh như cũ, đáp: “Cô ấy không phải Lữ Dĩ Sương thì cũng vẫn là bạn gái tôi.”

Tiền Chấn Hựu tức giận nhìn anh ta: “Anh đã biết từ trước rồi?!”

Lâm Hạo Hải dùng giọng mũi “hừ” một tiếng.

“Tại sao không nói cho tôi?!” Từng chữ của Tiền Chấn Hựu dường như đều thấm đẫm máu...

Lâm Hạo Hải bình tĩnh vô cùng: “Tại sao phải nó với cậu?”

“Dĩ Sương là vợ sắp cưới của tôi! Hạ Tiểu Mễ là người thích tôi!” Câu trả lời của Tiền Chấn Hựu hợp tình hợp lý, hoàn toàn không để người khác có lý do phản đối.

Lâm Hạo Hải lại mỉm cười: “Vợ sắp cưới? Từ ngày cô ấy trốn khỏi lễ đường cưới đã chẳng còn chức danh này nữa rồi. Thích cậu? Từ ngày cậu muốn kết hôn với Lữ Dĩ Sương thì đã chẳng thích nữa rồi.”

Tiền Chấn Hựu: “...”

Tôi: “...”

Lâm Hạo Hải, anh dựa vào đầu mà nói hết sạch lời thoại của tôi thế!! Cái đồ biến thái chết tiệt nhà anh!! Hơn nữa... ha ha ha ha ha, trả lời còn khiến người ta không thể phản đối hơn cả câu của Tiền Chấn Hựu.

Nhưng mà... không thích nữa thì sao? Tôi cũng chẳng biết bản thân bây giờ có còn thích Tiền Chấn Hựu nữa không, nhưng chí ít vừa rồi tôi thấy bộ dạng tức giận khi cậu ta tiến vào, trong lòng ngoại trừ kinh ngạc, chẳng ngờ lại không còn ý nghĩ nào khác.

Có điều, trong tình huống vừa rồi, tôi còn có thể có ý nghĩ nào khác được chứ!

Dường như Tiền Chấn Hựu bị lời vừa rồi chọc tức, không thèm để ý đến Lâm Hạo Hải nữa mà đi ngang qua anh ta, nhìn tôi nói: “Tiểu Mễ, cậu thật sự là Hạ Tiểu Mễ?”

“Không, không phải!” Tôi trốn sau lưng Lâm Hạo Hải, “Em nói em vẫn là Lữ Dĩ Sương anh có tin không?”

Tiền Chấn Hựu trầm mặc nhìn tôi.

Da đầu tôi tê rần rần, căng thẳng tuôn một tràng: “Cậu đừng nhìn tớ như thế nữa! Được rồi, tớ biết tình cảm cậu dành cho Lữ Dĩ Sương sâu như biển, nặng như núi, cũng biết tới chiếm thân thể của Lữ Dĩ Sương là rất xấu xa, nhưng tớ thật sự không cố ý mà... Lúc đó tớ đi dự hôn lễ cậu và Lữ Dĩ Sương, khi qua đường thất thần bị ô tô đâm phải, tới lúc tỉnh lại thì... đã biến thành Lữ Dĩ Sương rồi. Tớ biết cậu chỉ thích Lữ Dĩ Sương, cũng không muốn giả làm cô ấy nên hoảng quá mới chọn cách gọi điện thoại cho Lâm Hạo Hải. Anh ta rất nhanh chóng phát hiện ra chân tướng, sau đó... sau đó thì cậu biết rồi đấy.”

Tiền Chấn Hựu vẫn tiếp tục trầm mặc nhìn tôi.

Tôi: “... Này, cậu còn nhìn cái gì nữa! Cho đáp án đi chứ, rốt cuộc cậu nghĩ thế nào?!”

Tiền Chấn Hựu âm trầm đáp: “Lượng tin tức lớn quá... để tớ tiêu hoá đã.”

Tôi: “... Được rồi.”

Quả nhiên Tiền Chấn Hựu cúi đầu suy nghĩ rất lâu, đột nhiên cậu ta ngẩng đầu lên, đi thẳng qua Lâm Hạo Hải, ôm cả người tôi vào lòng.

Tôi bị dọa ngây người, cứng đờ trong lòng Tiền Chấn Hựu. Lúc trước Tiền Chấn Hựu thấy tôi là trốn, đừng nói là ôm... phải nói là như cổ tích ngàn lẻ một đêm. Hay là vì Tiền Chấn Hựu quá yêu Lữ Dĩ Sương, cho dù biết linh hồn bên trong là Hạ Tiểu Mễ thì cậu ta vẫn yêu, vẫn muốn ôm vào lòng?

Thật là mối tình cảm động trần gian...

Đúng lúc này Tiền Chấn Hựu lại cất tiếng: “Tiểu Mễ.”

“Hả?” Tôi vẫn còn đang ngây người vì tình cảm vĩ đại của Tiền Chấn Hựu dành cho Lữ Dĩ Sương thì cậu ta đã bị Lâm Hạo Hải kéo ra, có điều Tiền Chấn Hựu vẫn không chịu từ bỏ, tiếp tục đứng đó nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy tình cảm, miệng vẫn không ngừng gọi tên tôi.

Tôi bị cậu ta gọi tên đến độ cả người run lấy bầy, muốn khóc mà không có nước mắt: “Làm sao?”

“Tớ có một chuyện rất quan trọng cần nói với cậu.” Cậu ta nói một cách chân thành.

Tôi cầu xin: “Cậu đừng nói với cha mẹ Lữ Dĩ Sương! Tớ sẽ nghĩ cách! Người ta nói mắng người thì được, đánh người thì tránh mà! Mà có đánh

thì cũng đừng đánh vào mặt!”

Mặt Tiền Chấn Hựu đen sì: “Không phải... Chuyện tớ muốn nói không phải vấn đề đó. Tớ sẽ không nói cho cha mẹ Lư Dĩ Sương biết, lại càng không mắng cậu, đánh cậu.”

“Hả?”

“Mặc dù nói thế này thì có phần ích kỷ, nhưng... Tiểu Mễ, phát hiện cậu chưa chết, cho dù cậu đã biến thành Lư Dĩ Sương đi nữa thì tớ cũng rất vui mừng.” Cậu ta nhìn tôi, nắm chặt lấy tay tôi, “Thật ra...”

Đúng lúc này Lâm Hạo Hải này giờ vẫn im lặng đứng một bên bỗng nhiên xông tới trước, một tay bịt chặt miệng Tiền Chấn Hựu, sau đó kéo cậu ta ra ngoài.

Tôi: “...”

Tiền Chấn Hựu chỉ thấp hơn Lâm Hạo Hải có chút xíu, dưới tình huống không chút đề phòng lập tức bị Lâm Hạo Hải khống chế. Tiền Chấn Hựu đáng thương bị bịt miệng, cả đường ra cửa cứ “ừm ừm” cố nói mãi mà không được, bộ dạng đáng thương vô cùng nhưng ánh mắt thì vẫn gằn chặt trên người tôi. Tôi sắp cảm động đến rớt nước mắt rồi, cho dù Tiền Chấn Hựu có mắng tôi là yêu quái tôi cũng chấp nhận. Tôi bảo Lâm Hạo Hải: “Này này, anh làm gì thế! Bỏ cậu ấy ra!”

Lâm Hạo Hải liếc tôi một cái, không thèm để ý đến mà thẳng tay vứt Tiền Chấn Hựu ra ngoài, sau đó sập cửa khoá chốt.

Tiền Chấn Hựu ở ngoài đập cửa rầm rầm.

Tôi: “...”

“Anh rốt cuộc đang làm gì thế!!!” Tôi phát rồ.

Lâm Hạo Hải lạnh lùng đáp: “Cậu ta ồn áo quá.”

Tôi bó tay: “Được rồi, tôi ra ngoài nói chuyện với cậu ấy. Trông bộ dạng cậu ấy có vẻ đúng là có chuyện quan trọng muốn nói thật.”

Lâm Hạo Hải ngăn lại: “Không được.”

“Tại sao?”

“Công việc quan trọng hơn.” Anh ta chỉ vào đồng giấy tờ trên tay.

Tôi nhú mày: “Thế thì xem như tôi ra ngoài đi vệ sinh là được!”

“Không được!” Lâm Hạo Hải vẫn cương quyết ngăn không cho tôi ra ngoài gặp Tiền Chấn Hựu.

Tôi càng nghĩ càng thấy khó hiểu, càng nghĩ càng thấy có vấn đề, thế là sầm mặt xuống, dựa vào gần Lâm Hạo Hải: “Có phải anh có chuyện gì giấu tôi không?”

Lâm Hạo Hải quay mặt đi: “Không có.”

“Chắc chắn có!” Tôi đột nhiên nhớ ra lúc trước hai người này còn lén lút gọi điện cho nhau, hại tôi hiểu lầm bọn họ có gian tình gì chứ. Lúc đó rõ ràng Lâm Hạo Hải có chuyện giấu tôi, mà tôi là ngu ngốc quên xừ mất việc hỏi cho rõ ngọn nguồn!

Tôi nheo mắt nhìn chăm chăm Lâm Hạo Hải: “Được, anh không nói, tôi đi hỏi Tiền Chấn Hựu. Dù sao cậu ta cũng rất muốn nói cho tôi chuyện gì đó!”

Lâm Hạo Hải tức giận quát: “Không được đi!”

Tôi “hứ” một tiếng, chẳng thèm để ý đến anh ta, cũng không để anh ta có cơ hội ngăn cản đã chạy như bay ra cửa, sau đó kéo Tiền Chấn Hựu chạy

xuống, tránh cho Lâm Hạo Hải ra ngoài chơi lại chiêu cũ. Hơn nữa nếu ở ngoài thì Lâm Hạo Hải không thể vớt Tiền Chấn Hựu ra như lúc này, không lẽ anh ta định ném Tiền Chấn Hựu ra cửa sổ toà cao ốc này chắc...

Mặc dù... tôi biết... ánh mắt vừa khó hiểu lại không thể tin được đang nhìn vào mình không phải ảo giác của tôi... Tôi thậm chí có thể nghe thấy có người nói “Đó chẳng phải Tiền Chấn Hựu sao? Lẽ nào cô ta muốn chạy trốn với chồng trước?!”

... Có thể nào cũng không được tính là chồng trước biết không hả!!! Là “chồng chưa cưới không cưới được”!!!

Về sau nhận ra cứ chạy thế này thì không ổn, toà cao ốc của Lâm thị cao quá... Tôi hỏi Tiền Chấn Hựu: “Cậu lái xe đến đây à?”

Tiền Chấn Hựu vẫn còn đang ngẩn ra nhìn tôi, gật đầu: “Ừ.”

“Được rồi...” Tôi và Tiền Chấn Hựu lén lút vào thang máy. Trong thang máy dù có người nhưng chúng tôi cũng cố hết sức đứng cách xa họ. Tôi cố gắng khiến cho bản thân có vẻ chẳng liên quan gì đến cậu ta. Còn may dù Tiền Chấn Hựu vẫn giữ nguyên bộ dạng muốn nói lại thôi nhưng những người khác cũng chẳng để ý, có mấy người quen còn chào hỏi tôi nữa.

Rời khỏi tập đoàn Lâm thị, tôi quay đầu nhìn một cái, Lâm Hạo Hải nhất thời còn chưa đuổi kịp.

Tôi nói: “Xe cậu đỗ ở đâu? Lái qua đi, chúng ta đến quán cà phê gần đây.”

Tiền Chấn Hựu gật đầu, chẳng bao lâu sau đã lái xe quay lại, đưa tôi đến một quán cà phê ở gần đó. Vừa ngồi xuống tôi tùy tiện gọi một món đồ uống rồi vội giục: “Rốt cuộc là chuyện gì? Là bí mật giữa cậu với Lâm Hạo Hải à? Lẽ nào... Lâm Hạo Hải vốn đã biết Lư Dĩ Sương đang ở đâu nhưng

lại không nói cho chúng ta? Hoặc là, thật ra việc tố là Lữ Dĩ Sương đối xác cho nhau là do Lâm Hạo Hải chủ mưu?”

Lâm Hạo Hải chẳng qua chỉ giấu tôi chút chuyện thôi mà mới chớp mắt tôi đã biến anh ta thành ác quỷ luôn rồi...

Tiền Chấn Hựu bó tay: “Không phải... Mấy chuyện cậu nói tố hoàn toàn chẳng biết gì cả.”

“Ừa, thế chuyện cậu muốn nói là chuyện gì?” Tôi chớp chớp mắt.

Tiền Chấn Hựu xem ra cũng đã bình tĩnh lại, từ tốn nói: “Cậu còn nhớ không dạo trước có lần tố đã đến tìm hai người. Hơn nữa... còn cùng Lâm Hạo Hải nói chuyện rất lâu.”

“Hả? Nhớ chứ... Ngoài lần nói chuyện điện thoại ra, hình như cậu còn nói cái gì mà sợ mối quan hệ giữa bản thân và Lữ Dĩ Sương ảnh hưởng đến tình cảm giữa tố và Lâm Hạo Hải, nên mới đến tận nơi giải thích rõ ràng... À, đúng rồi, cậu còn nói thực ra người cậu thích không phải Lữ Dĩ Sương... Ấy, trí nhớ tố không tốt cho lắm, chỉ nhớ có từng đó thôi.” Tôi gãi gãi đầu, rất biết điều che giấu mấy phán đoán của mình về mối quan hệ giữa Tiền Chấn Hựu và Lâm Hạo Hải.

Tiền Chấn Hựu gật đầu: “Đúng thế, chính là lần đó. Tố nói tố không thích Lữ Dĩ Sương mà thích người khác, cậu còn nhớ chứ?”

“Đương nhiên là nhớ rồi!” Tôi nghĩ, lúc đó tôi muốn biết cậu ta thích ai chết đi được, nhưng cái tên Lâm Hạo Hải chết tiệt kia lại cứ làm kỳ đà hết lần này đến lần khác, hại tôi đến giờ còn không biết người Tiền Chấn Hựu thích là ai.

Từ chối Hạ Tiểu Mễ tôi, lại cũng không thật lòng yêu Lữ Dĩ Sương giàu có xinh đẹp... Vậy thì là ai! Chẳng lẽ lại là chị Trương chắc!

(Chị Trương: Chuyện này liên quan gì đến tôi!!!)

Tiền Chấn Hựu thở dài: “Thật ra... Từ nhỏ đến lớn, trừ Lư Dĩ Sương khá thân thiết ra thì tớ chưa từng kết giao cùng cô gái nào. Hơn nữa trong số các cô gái tớ từng quen biết thì Lư Dĩ Sương có gia cảnh và ngoại hình phù hợp nhất với tớ. Dưới sự tác hợp của người lớn hai nhà và tình cảm mơ hồ của chính mình, tớ đã cho rằng người mình thích là Lư Dĩ Sương. Thậm chí còn vì thế mà khiến anh trai tớ lặng lẽ rời đi, nhường lại cơ hội cho tớ.”

“Nhưng Dĩ Sương lúc trước dường như cũng từng thích tớ... Có điều sau khi gặp Lâm Hạo Hải thì lại đổi ý, mãi cho đến khi vào đại học, tớ vẫn đang khổ cực theo đuổi cô ấy. Có lúc tớ cũng không thể không nghĩ, tớ thật sự thích cô ấy sao? Thật sự, có thích đến độ vì cô ấy mà làm rất nhiều việc, chẳng cần hỏi đáp, chỉ đổi lại một nụ cười hạnh phúc của cô ấy để tiêu bớt cảm giác thất bại trước Lâm Hạo Hải chẳng? Kết quả là phủ định. Tình cảm thuở thiếu thời rất mơ hồ, về sau lại bị thời gian mài mòn, dần dần biến đổi, nhưng lúc đó tớ đã chẳng còn đường lui nữa rồi. Việc của nhà tớ cậu cũng đã biết, đúng không?” Tiền Chấn Hựu xem ra rất đau lòng.

Tôi gật đầu: “Ừm, cũng biết chút chút. Có điều hiện tại chẳng phải đã giải quyết xong cả rồi sao? Cậu còn nhăn nhó đau khổ cái gì nữa?”

“Bây giờ thì đã giải quyết xong rồi thật, nhưng lúc đó... Tóm lại vì chuyện ấy, tớ bắt buộc phải tiếp tục theo đuổi Lư Dĩ Sương, thậm chí là kết hôn với cô ấy.” Tiền Chấn Hựu lắc đầu, “Nhưng sự thật thì trong lúc không để ý, đã có một người... lặng lẽ chiếm vị trí của Lư Dĩ Sương trong lòng tớ.”

Tôi chăm chú nghe cậu ta nói. Tiền Chấn Hựu nói đến đó thì dừng lại, ánh mắt nhìn tôi đầy hàm ý.

Tôi không kiên nhẫn được, nhìn lại cậu ta: “Này, cậu nói năng kiểu gì thế, kể chuyện kể một nửa đã dừng là sao? Yên tâm, tớ sẽ không ghen tỵ gì

đâu, cậu nói tiếp đi.”

Tiền Chấn Hựu: “.. ”

Tiền Chấn Hựu: “Cô gái đó rất ngốc nghếch, nhưng cũng rất cố chấp. Tớ theo đuổi Lư Dĩ Sương bốn năm, cô ấy cũng theo đuổi tớ bốn năm. Cô ấy tặng tớ chocolate, tớ bảo tớ không thích ăn đồ ngọt, ngày hôm sau cô ấy liền mang đến một dây lạp xường.”

Tôi: “...”

Tiền Chấn Hựu: “Cô ấy tặng tớ hoa hồng, tớ bảo tớ dị ứng hoa hồng, cô ấy liền đổi sang tặng loại hoa khác. Theo như cô ấy nói thì cô ấy còn mua cả ngân liễu nữa, nhưng bị người khác cướp mất rồi.”

Tôi: “...”

Lẽ nào trong hoàn cảnh này tôi lại mở miệng bảo cái người cướp ngân liễu kia chính là Lâm Hạo Hải?! Thôi, cứ nghe cậu ta nói hết đã...

Tiền Chấn Hựu: “Lúc đầu tớ thấy cô ấy thật phiền phức, cũng rất thắc mắc tớ có chỗ nào để cô ấy thích chứ. Kết quả, tớ đi hỏi cô ấy lại bảo chính mình cũng không rõ, chỉ biết chú ý đến tớ, sau đó là thích luôn, còn hỏi ngược lại tớ có chỗ nào đáng để người khác thích nữa chứ... Tớ đúng là muốn khóc không được, muốn cười cũng chẳng xong.”

Tôi: “...”

Tiền Chấn Hựu: “Nhưng chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, tớ đã quen với sự tồn tại của cô ấy. Tớ quen với việc mỗi ngày đều nghe cô ấy gọi Tiền Chấn Hựu, Tiền Chấn Hựu, quen với việc mỗi lần nhìn thấy tớ cô ấy lại nở nụ cười ngớ ngẩn, quen với việc trông thấy cô ấy lúc nào cũng vô tư vui vẻ như chẳng biết đau khổ là gì... Nhưng về sau vô tình biết được thân thế của cô ấy tớ mới biết cô ấy thật ra chẳng hề vui vẻ giống như bề ngoài, cũng có

quá khứ đau khổ ở sau lưng. Nhưng trông cô ấy vẫn luôn hứng khởi như cũ, tớ thật ngưỡng mộ cô ấy, thời gian quan sát cô ấy cũng ngày càng nhiều lên.”

“Đến lúc gần tốt nghiệp, số lần tớ liên lạc với Lư Dĩ Sương càng ngày càng ít, ngược lại càng lúc càng hay nghĩ đến cô gái kia, thậm chí có mấy lần... tớ còn định hẹn cô ấy ra ngoài, nhưng đều nhịn xuống. Tớ có hỏi cha mình, nếu tớ không cưới Lư Dĩ Sương thì có được không. Cha mẹ tớ cũng không muốn phải trả giá bằng việc trọng đại cả đời của tớ, nhưng... Trước hôm tốt nghiệp, vấn đề kinh doanh của gia đình tớ càng lúc càng nghiêm trọng, đã đến mức gần như không thể cứu vãn được nữa. Mà Lư Dĩ Sương lúc đó cũng mấy lần liên lạc với tớ... Cô ấy nói, mình không muốn tiếp tục chạy theo sau Lâm Hạo Hải nữa rồi, cô ấy rất mệt mỏi.”

“Sự việc về sau thì cậu cũng biết cả rồi. Tớ quyết định kết hôn cùng Lư Dĩ Sương, cũng quyết định buông tay cô gái kia, bởi vậy nên mới gửi thiệp cưới cho cô ấy. Nhưng tớ ngàn vạn lần cũng không ngờ tới, khi hôn lễ thất bại vì cô dâu bỏ trốn, tớ lại thở phào một hơi nhẹ nhõm, có điều nhớ đến tình cảnh gia đình mình, còn có các bậc phụ huynh... Tớ điên cuồng gọi điện cho Lư Dĩ Sương, nhưng lại nhận được đáp án là cô ấy muốn ở bên Lâm Hạo Hải. Mà cha Lư Dĩ Sương vì áy náy nên vẫn đồng ý tiếp tục hợp tác. Tớ... tớ vui mừng đến phát điên. Thế rồi tớ nhận ra cô gái tớ thích mãi vẫn không xuất hiện, cũng chẳng thể tìm được cô ấy, tận cho đến khi... tớ nghe tin cô ấy qua đời.”

Vốn tôi còn ôm tâm trạng háo hức nghe Tiền Chấn Hựu kể chuyện, kết quả cậu ấy vừa bắt đầu tôi đã ngẩn cả ra. Tặng lap xưởng, hành động thần kinh này, ngoài tôi ra còn có người khác sao? Được rồi, tôi đành ôm tâm trạng hồi tưởng quá khứ của mình mà nghe tiếp. Chẳng qua đoạn đầu tôi còn có thể nhìn Tiền Chấn Hựu, càng nghe về sau lại càng không nhìn được mà đau lòng, chỉ có thể cuối đầu nghịch nghịch giấy ăn.

Nghe đến mấy chữ “tin cô ấy qua đời”, tôi suýt thì bật khóc. Hạ Tiểu Mễ ơ là Hạ Tiểu Mễ, cô thật đáng thương quá đi, cô nghe thấy chưa, người cô thích, sau khi cô chết thì cũng thích cô rồi kìa.

Nếu không có mấy chữ “sau khi cô chết” thì đây đã là câu chuyện “hạnh phúc mãi mãi về sau” kinh điển rồi!

Tôi chẳng biết phải nói gì, chỉ có thể tiếp tục nghe Tiền Chấn Hựu dùng chất giọng trầm thấp đầy đau khổ tiếp tục kể: “Tớ thật không thể tin được, đây rõ ràng là trò đùa mà ông Trời dành cho tớ. Tại sao vào lúc mọi trở ngại đều đã dọn dẹp xong hết rồi thì cô ấy lại chết? Lại còn chết một cách... lẳng xệt như thế nữa. Cô ấy gặp tai nạn giao thông, chết trên đường đến tham dự hôn lễ của tớ. Tớ thật sự rất đau lòng, đến lúc đi viếng mộ còn gặp hai người. Lúc đó tớ chẳng biết gì, không biết cậu chính là Hạ Tiểu Mễ, chỉ cảm thấy thật buồn cười. Bây giờ Lư Dĩ Sương đã được ở bên Lâm Hạo Hải như ước nguyện, mà tớ lại cô đơn một mình, người đáng lẽ nên ở bên tớ thì đã nhắm mắt xuôi tay. Nói thật, nếu không phải cô ấy chết rồi, tớ còn không biết hoá ra mình thích cô ấy đến thế. Mất đi cô ấy là điều vô cùng đau khổ.”

Tiền Chấn Hựu đột nhiên nắm lấy tay tôi, thái độ vừa thành khẩn lại vừa mang vài phần khẩn trương: “Tiểu Mễ, cậu có biết lúc tớ vừa nghe thấy hai người bảo cậu là Hạ Tiểu Mễ, tâm trạng tớ như thế nào không? Lúc bỏ trốn khỏi hôn lễ cậu đã là Hạ Tiểu Mễ rồi đúng không? Tại sao cậu không nói cho tớ biết? Tại sao lại bỏ trốn? Cậu có biết quãng thời gian vừa rồi tớ đau khổ đến thế nào không?”

Cậu ta không nói dối, dạo này Tiền Chấn Hựu quả thật gầy đi không ít, người trông tiêu tụy hơn trước nhiều. Lúc đầu tôi còn tưởng là vì bị Lư Dĩ Sương cảm sừng nên mới ngày ngày khóc sưng mắt, gầy đến thế. Thật không ngờ nguyên nhân lại là vì tôi...

Tôi rất muốn cầu tay mình một cái, nhưng tay đã bị Tiền Chấn Hựu nắm chặt, tôi mở miệng định nói gì đó thì thấy cơ mặt Tiền Chấn Hựu căng lên, ánh mắt tập trung về phía sau lưng tôi. Còi báo động trong đầu tôi réo vang, quay ngoắt đầu lại, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt lạnh tanh của Lâm Hạo Hải.

Lần này thì toàn bộ sức mạnh của tôi được triệu hồi về hết, lập tức giật tay ra, nói: “Lâm Hạo Hải! Anh làm gì thế? Doạ chết người đấy có biết không?”

Lâm Hạo Hải lạnh lùng hỏi: “Hai người đang làm gì?”

“Tiền Chấn Hựu đang kể chuyện cho tôi nghe, bây giờ kể hết rồi, anh đến muộn. Thế thôi.” Tôi lườm Lâm Hạo Hải một cái.

Lâm Hạo Hải cười khẩy mấy tiếng, ngồi xuống bên cạnh tôi, nói với Tiền Chấn Hựu: “Nói tiếp đi.”

Tiền Chấn Hựu cũng chẳng thèm để ý đến anh ta, lại nhìn tôi: “Tiểu Mễ, tớ nói thật lòng đấy.”

Tôi chẳng biết phải trả lời thế nào.

Lâm Hạo Hải: “Hạ Tiểu Mễ, cô dám cho tôi mọc sừng thì cô chết chắc rồi.”

Tôi: “...”

Đại ca Lâm, tổng giám đốc Lâm, ngài Lâm, anh đừng có nhập vai quá thế có được không!

Tiền Chấn Hựu bất mãn nhìn Lâm Hạo Hải: “Trước đây anh với Hạ Tiểu Mễ có quen biết gì đâu! Sao lại giúp cô ấy che giấu sự việc này? Hơn

nữa chẳng phải từ sớm anh đã biết người tôi thích là Hạ Tiểu Mễ, tại sao không nói với cô ấy?”

Tôi tròn tròn mắt nhìn sang Lâm Hạo Hải.

Lâm Hạo Hải lạnh tanh: “Tôi không biết.”

Tiền Chấn Hựu cũng lạnh lùng trả treo: “Dựa vào trí tuệ của anh sao có thể không biết. Anh có phải Hạ Tiểu Mễ đâu.”

Tôi: “...”

Tiền Chấn Hựu, có phải cậu thật sự thích tôi không đấy? Cậu nói đùa đúng không? Tôi, tôi rõ ràng là nằm rồi còn trúng đạn mà! IQ tôi thấp ảnh hưởng đến ai, chọc phá đến ai, nếu IQ tôi mà cao thì lúc đó đã không thêm thích cậu rồi!

Í, khoan đã, lúc đó?

Tiền Chấn Hựu lơ luôn Lâm Hạo Hải tới phá rồi, ánh mắt đầy tình cảm sâu nặng nhìn tôi: “Tiểu Mễ, trở về với tớ đi.”

Lần này Lâm Hạo Hải cũng không chen vào, chỉ lẳng lẳng nhìn tôi, ánh mắt lạnh băng.

Tôi đấu tranh một hồi, đáp: “Vẫn nên quên đi thì hơn.”

Tiền Chấn Hựu: “Tại sao?”

Tôi thở dài: “Cũng chẳng cần hỏi tại sao... Tiền Chấn Hựu, vừa rồi cậu nói nhiều như thế, thật ra tớ cũng rất vui vẻ, cũng rất cảm động. Đường như... nỗ lực suốt bốn năm hoá ra cũng không phải vô ích, hoá ra chỉ cần thêm chút nữa thôi là có thể được đáp lại rồi.”

“Vậy, vậy tại sao...” Tiền Chấn Hựu nhìn tôi đầy khó hiểu.

“Nhưng mà, chính là thiếu cái “chút nữa” đó.” Tôi nhìn Tiền Chấn Hựu, “Cậu biết là thiếu gì không? Chỉ thiếu chút nữa là tớ sẽ nhận được hồi đáp, cũng tức là, thực ra từ đầu đến cuối tớ đều không nhận được tình cảm đáp lại từ cậu, mãi cho đến khi tớ chết rồi. Cậu nói cậu thích tớ, nhưng không phải vậy.”

“Cái gì, cái gì không phải vậy?” Tiền Chấn Hựu có phần hốt hoảng.

“Thích một người, không phải vậy.” Tôi nói chân thành, “Lúc trước khi tớ thích cậu, cho dù không có tiền cũng muốn làm gì đó cho cậu vui lòng. Tớ không nghĩ nhiều, cũng không nghĩ được mất thiệt hơn... Aizzz, được rồi, tớ vốn chẳng có thiệt hơn, được mất gì để mà nghĩ. Cậu có thể nói tớ ngu ngốc, cũng có thể nói tớ chẳng gánh trên vai trách nhiệm lớn như cậu, nhưng ít nhất tớ biết thích không phải như thế. Nếu cậu thật sự thích tớ thì tại sao lại kết hôn với Lư Dĩ Sương?”

Tiền Chấn Hựu giải thích: “Tiểu Mỹ, tớ nói rồi, là bởi vì nhà tớ...”

“Tớ biết.” Tôi kiên trì nói tiếp, “Nhưng mà, thích, không phải như thế. Tiền Chấn Hựu, cậu không thích tớ, hay nói cho đúng là, cậu căn bản không đủ thích tớ. Lúc đó cậu vì chuyện gia đình mà vứt bỏ tình cảm với tớ, nếu quả thật tớ ở bên cậu rồi, vậy sau này cậu vẫn có thể làm thế. Tớ... sau khi tớ chết, cậu mới biết cậu thích tớ bao nhiêu, như vậy nghĩa là, nếu tớ không chết, cậu vĩnh viễn cũng không biết bản thân lại thích tớ như thế, không phải sao? Tiền Chấn Hựu, cậu như vậy không gọi là thích. Nếu khăng khăng muốn lấy một từ để diễn tả, có lẽ... đối với cậu, tớ chỉ là thói quen mà thôi. Cậu quen với việc tớ luôn theo sau cậu, quen với việc tớ vĩnh viễn ở bên cười đùa cho cậu vui, đến ngày tớ thật sự rời đi rồi thì cậu mới cảm thấy có chút bất thường...”

Tiền Chấn Hựu mở miệng, lại chẳng nói được câu nào, dường như không biết phải phản biện lý lẽ của tôi ra sao.

Tôi nhìn cậu ấy, thật ra trong lòng vẫn còn chút hy vọng. Tôi nghĩ, có lẽ cậu ấy sẽ nói được điều gì khiến tôi chẳng thể nói tiếp câu “Cậu thật sự không thích tớ” nữa.

Nhưng cậu ấy lại không như thế.

Bản thân cậu ấy cũng không nói được, trong lòng cậu ấy vẫn có nghi ngờ. Chỉ vài ba câu nói của tôi đã khiến cậu ấy nghi ngờ từ “thích” của chính mình.

Aizzz, thật đúng là cái vòng luẩn quẩn.

Tôi thở dài một hơi, nói với Lâm Hạo Hải: “Lâm Hạo Hải, chúng ta đi thôi.”

Toàn bộ quá trình vừa rồi Lâm Hạo Hải rất im lặng, đến khi nghe tôi nói thì khẽ nhếch khoé miệng, gật đầu.

Tiền Chấn Hựu đột nhiên cất tiếng: “Vậy tớ muốn hỏi, Tiểu Mễ, còn Lâm Hạo Hải thì sao?”

“Hả?” Tôi quay đầu, nhìn cậu ta đầy khó hiểu. Việc này thì liên quan gì đến Lâm Hạo Hải? Lẽ nào cậu ta đột nhiên phát hiện tình yêu chân chính của mình là Lâm Hạo Hải?

Tiền Chấn Hựu: “Bây giờ cậu ở cùng Lâm Hạo Hải, cậu thích anh ta sao? Nếu cậu vẫn thích tớ như trước thì sẽ không từ chối tớ như vậy.”

Tôi: “...”

Mặt tôi đen sì: “Đương nhiên không phải! Tớ và Lâm Hạo Hải là đồng minh, cậu đừng có bôi nhọ bọn tớ!”

Len lén quay đầu nhìn Lâm Hạo Hải, quả nhiên mặt anh ta cũng chẳng tốt đẹp gì. Cái tên Tiền Chấn Hựu chết tiệt này! Không có việc gì tự nhiên

kéo Lâm Hạo Hải vào cuộc làm chi!

Tiền Chấn Hựu: “Vậy còn anh thì sao, Lâm Hạo Hải? Tại sao anh lại giúp Hạ Tiểu Mễ?”

Ồ, hỏi hay lắm... Đến bây giờ tôi vẫn chưa biết vì sao anh ta lại giúp mình! Mặc dù tôi vẫn cho là do sức hấp dẫn mê người của bản thân...

Lâm Hạo Hải nhìn cậu ta một lúc, cuối cùng thốt ra năm chữ: “Mắc mớ gì tới cậu.”

Tiền Chấn Hựu: “...”

Tôi: “...”

Lâm Hạo Hải đứng dậy, sai bước ra ngoài, chân dài có lợi thế đấy!

Tôi đành đứng dậy đi theo, nói với Tiền Chấn Hựu: “Thôi, cậu cũng đừng nghĩ nhiều, dù sao... tớ, bây giờ tớ cũng không có cảm giác gì với cậu, cũng không muốn giẫm lên vết xe đổ ngày trước. Ông Trời đã cho tớ cơ hội làm lại từ đầu thì tớ nhất định sẽ không lãng phí. Về phần cậu... ừm, gần đây tớ với Lâm Hạo Hải đang tìm Lư Dĩ Sương, nếu có tiến triển tớ sẽ báo cho cậu.”

Tiền Chấn Hựu ngẩn ra nhìn tôi: “Tiểu Mễ...”

“Được rồi, đừng nói nữa, cứ như thế đi. Tạm biệt, không kịp chào nữa rồi!” Tôi cắt ngang bài luận dài dằng dặc chuẩn bị bắt đầu của cậu ta, vẫy tay rồi quay người chạy vào ra cửa, sau đó xông thẳng vào ghế phụ trên xe Lâm Hạo Hải, thắt đai an toàn xong liền nhìn chăm chăm về phía trước, không dám liếc ngang liếc ngửa gì.

Lâm Hạo Hải như cười như không hỏi: “Ra nhanh thế? Không tiếp tục ôn chuyện cũ nữa à?”

“Anh còn nói, vừa rồi tôi từ chối cậu ấy thẳng thắn rõ ràng như thế rồi...” Tôi lầu bầu.

Lâm Hạo Hải: “Cô thật sự không còn thích Tiền Chấn Hựu nữa rồi?”

“Tôi cũng không biết.” Tôi ưu thương thở dài một hơi, “Dù sao tôi cũng đã thích cậu ấy suốt bốn năm, nói đột nhiên không thích nữa là nói đùa. Sự thật thì, trước cuộc nói chuyện khi này tôi vẫn hơi hơi thích cậu ta. Nhưng nghe cậu ấy nói một đoạn dài như thế rồi, tôi lại cảm thấy dường như mình đã chẳng còn cảm giác gì với cậu ta nữa cả. Nếu những lời đó cậu ấy chịu nói với tôi từ sớm, tôi nhất định sẽ vui đến độ nhảy cao ba tấc gào thét điên cuồng hệt như trúng số cho xem. Có điều... vừa rồi khi cậu ấy nói ra, tôi lại chẳng nghĩ được gì nữa cả.”

Lâm Hạo Hải vỗ vỗ đầu tôi: “Cô trưởng thành rồi.”

Tôi: “...”

Lâm Hạo Hải bật cười, khởi động xe. Tôi ngồi ngẩn ra một lúc mới tiếp tục mở miệng: “Nói ra thì... Lâm Hạo Hải này...”

“Hử?”

“Tại sao lúc đầu anh lại ngăn cản tôi với Tiền Chấn Hựu nói chuyện riêng? Anh... Có phải giống như Tiền Chấn Hựu nói, từ đầu anh đã biết người Tiền Chấn Hựu thích thực ra là tôi? Nếu như thế, sao anh không để cậu ấy nói cho tôi nghe?” Tôi thắc mắc nhìn Lâm Hạo Hải, “Lẽ nào... lẽ nào anh thích tôi thật?”

Lâm Hạo Hải hờ hững liếc tôi một cái: “Cô quên thân phận bây giờ của mình rồi à?”

“Đâu có, bây giờ tôi là Lữ Dĩ Sương mà.” Tôi ưỡn ngực.

Lâm Hạo Hải: “Ừ, còn gì nữa?”

“Còn nữa? Thư ký của anh... bạn gái của anh...” Tôi ngượng ngùng đưa đáp án.

Lâm Hạo Hải gật đầu: “Nếu thư ký kiêm bạn gái của tôi lại bị Tiền Chấn Hựu cướp đi như thế thì mặt mũi tôi biết giấu vào đâu?”

“Xì, ra là vì lý do vợ vẫn ngớ ngẩn đấy.” Tôi không vui dấu môi, không biết bất mãn trong lòng là từ đâu mà có.

Lâm Hạo Hải không nhìn tôi nữa mà tiếp tục lái xe, miệng hỏi: “Tại sao cô không đoán tôi với Tiền Chấn Hựu là một đôi thì lại cho rằng tôi thích cô? Cô rất hứng thú với đối tượng tôi thích à?”

“Đương nhiên rồi!” Tôi trả lời trước khi kịp nghĩ, trực tiếp nói ra nỗi lòng mình. Đối diện với cái lườm nghiêng của Lâm Hạo Hải, tôi vội giải thích: “Lý do cũng giống anh thôi! Bây giờ anh là bạn trai kiêm Boss của tôi mà! Nếu anh thích đàn ông thì tôi chẳng phải mất mặt muốn chết sao?”

“Thế nếu tôi thích cô thật thì sao?”

“Hả?!” Tôi bị giả thiết này dọa giật nảy mình, một hồi lâu sau mới nghi ngờ tiếp: “Thế thì cũng rất bình thường thôi, dù sao nhân cách tôi cũng rất hấp dẫn...”

“Nói nữa tôi ném cô xuống đường đấy.”

“...”

Xuống xe rồi, tôi vẫn ôm tâm tình chẳng mấy vui vẻ đi phía trước, Lâm Hạo Hải lại thành thói nhàn nhã đi đằng sau, hai người chúng tôi bước vào thang máy, bên trong chẳng có lấy một người.

Chắc do trong lòng không thoải mái nên tôi đứng vào một bên. Lâm Hạo Hải lại chậm rãi ghé sát lại: “Gì thế, vẫn đang buồn bực à?”

“Ừm, có chút.” Tôi úi đầu. “Dù sao cũng xảy ra nhiều việc quá mà. Hơn nữa điều tôi để ý nhất là rốt cuộc vì sao anh lại giúp tôi... còn cho tôi ở nhờ lâu như thế nữa.”

Lâm Hạo Hải ngẩn ra, sau đó bật cười: “Ý cô là, thứ cô để ý nhất... là tôi?”

“Hả? Anh thật biết xuyên tạc ý người khác!” Tôi phản bác ngay lập tức.

Ý cười trên mặt Lâm Hạo Hải lại càng sâu, hơi cúi người xuống, dựa vào gần tôi: “Ồ, thế ý cô là gì?”

Tôi: “...”

Đừng có dựa lại gần như thế mà! Chết tiệt, cái thân thể của Lữ Dĩ Sương này lại không nghe lời, bắt đầu làm loạn rồi, tim đập thành thịch, mặt cũng dần dần đỏ bừng như phát sốt.

Tôi đang định đẩy tên lưu manh Lâm Hạo Hải này ra xa chút thì thang máy “đình” một tiếng rồi chậm rãi mở ra, một người đàn ông lạ mặt đứng ở ngoài, ngẩn ra nhìn một chút rồi lùi về sau, cũng không tiến vào nữa.

Lúc này tôi mới thấy tư thế của tôi và Lâm Hạo Hải quá mờ ám rồi! Tôi đứng dựa vào một bên thang máy, mà hai tay anh ta lại chặn ở hai bên người tôi, giống như muốn ôm cả người tôi vậy. Chắc có lẽ người đàn ông vừa rồi tưởng chúng tôi đang làm hành vi gì đen tối lắm...

Đẩy Lâm Hạo Hải ra, tôi ấp úng: “Anh, anh đừng có giở trò lưu manh nữa được không! Dựa gần như thế rất khó chịu!”

Lâm Hạo Hải buồn cười: “Đừng có đánh trống lảng, vừa rồi tôi đang muốn bức cung cô, ai biết lại có người đến quấy rầy chứ.”

Tôi lắp bắp một hồi vẫn chẳng nói được gì. Cũng may chúng tôi đã lên đến nơi, ngay khi cửa thang máy mở ra tôi lập tức xông ra ngoài, mở cửa rồi trốn vào phòng mình nhanh như chớp giật.

May mà Lâm Hạo Hải cũng không bám riết ép cung, tôi có thể nghe được âm thanh anh ta đóng cửa, sau đó là tiếng bước chân khoan thai đi dần về phía thư phòng. Tại sao lần nào cũng thế, tôi bị trêu chọc đến độ tim đập loạn, đầu rối tinh, còn anh ta lại như người chẳng liên quan gì. Quan trọng nhất là... a a a, cái thân thể này của Lữ Dĩ Sương thật đáng ghét! Mỗi lần Lâm Hạo Hải đến gần là thân thể cô ta lập tức thành thật phản ứng ngay, xấu hổ lại còn vui mừng, hại tôi cũng chẳng biết phải làm sao. Tóm lại, tóm lại tôi còn lâu mới có cảm giác với Lâm Hạo Hải, đều do thân thể của Lữ Dĩ Sương cả thôi!

Đứng trước gương trong phòng tắm ngắm khuôn mặt Lữ Dĩ Sương, đôi mắt to trong vắt, hàng lông mi dài mượt, mũi cao, cánh mũi hơi vênh lên, đôi môi nhỏ nhắn mà hồng hào, bất luận có nhìn bao nhiêu lần rồi cũng thấy cô ấy là một mỹ nhân. Lúc này trên làn da trắng nõn của Lữ Dĩ Sương vẫn còn màu hồng chưa nhạt, đôi mắt cũng có chút mờ mịt... Được rồi, mờ mịt là tâm tình lúc này của tôi, nhưng mà hồng cái khi gì chứ, rõ là lỗi của Lữ Dĩ Sương...

Thật ra vấn đề vừa rồi của Lâm Hạo Hải cũng rất buồn cười, đến ngay cả Lữ Dĩ Sương xinh đẹp thế này anh ta còn không thích thì sao có thể thích Hạ Tiểu Mễ được chứ, cho dù Hạ Tiểu Mễ bây giờ đang ở trong thân thể Lữ Dĩ Sương. Mắt Hạ Tiểu Mễ không lớn bằng Lữ Dĩ Sương, lông mi không dài như Lữ Dĩ Sương, mặt không nhỏ nhắn như Lữ Dĩ Sương. Lâm Hạo Hải ngay cả Lữ Dĩ Sương còn chẳng thèm để mắt thì sao có thể chú ý đến Hạ Tiểu Mễ. Có thể thấy mấy câu “nếu” kia của Lâm Hạo Hải toàn là cố ý trêu chọc tôi mà thôi.

Tôi vỗ vỗ mặt, Hạ Tiểu Mễ ơì là Hạ Tiểu Mễ, lúc đầu mày đã vấp ngã một lần trên người Tiền Chấn Hựu rồi, lần này đừng có lặp lại vết xe đổ đó trên người Lâm Hạo Hải nữa chứ.

Lâm Hạo Hải đúng là rất tốt, nhưng anh ta sẽ không bao giờ thuộc về mày đâu, bởi vậy bất kể những rung động kia là gì, cũng đừng nên để ý là hơn.

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 24

“Tiểu Mễ!” Sáng sớm ngày hôm sau tôi vừa xuống lầu đã bị gọi giật. Mặc dù hiện tại tôi là Lữ Dĩ Sương nhưng dù sao cũng đã là Hạ Tiểu Mễ suốt hơn hai mươi năm, bây giờ nghe đến cái tên này sao có thể không có phản ứng được. Tôi nhìn xung quanh theo phản xạ, cuối cùng phát hiện Tiền Chấn Hựu đang ngồi trong xe, giơ tay ra vẫy vẫy tôi.

Tôi: “...”

Tôi bước vội tới đó, không thể tin được nhìn chăm chăm cậu ta: “Tiền Chấn Hựu?! Sao cậu lại tới đây?! Đây là nhà Lâm Hạo Hải mà!!!”

Tiền Chấn Hựu cười thoải mái: “Tớ đến đưa cậu đi làm.”

“Tớ có Lâm Hạo Hải đưa đi rồi!” Tôi chẳng hiểu ra sao. “Hơn nữa, cậu không phải đi làm sao?”

“Đưa cậu đến chỗ làm rồi tớ đi cũng được, đến muộn chút không sao.” Cậu ta vừa cười vừa giải thích, “Lên xe chứ?”

Tôi lắc đầu: “Không cần đâu, thật sự không cần.”

Tiền Chấn Hựu cũng không bắt ép, chỉ hiểu kỳ hỏi: “Sao chỉ có mình cậu xuống, Lâm Hạo Hải đâu?”

Tôi lắc lắc chùm chìa khóa trong tay: “Anh ta bảo trời nóng quá, kêu tớ xuống khởi động xe với mở điều hòa trước.”

Tiền Chấn Hựu: “...”

Tiền Chấn Hựu: “Sao anh ta lại đối xử với cậu như thế?! Sao anh ta lại có thể tùy tiện sai khiến cậu như thế?!”

Tôi bình tĩnh đáp: “Nếu không thì sao? Bây giờ tớ đang ở dưới hiên nhà người ta, chẳng lẽ tớ còn mong người ta hầu hạ tớ như hầu hạ mẹ già chắc? Tớ là thư ký kiêm giúp việc của Lâm Hạo Hải mà.”

Tiền Chấn Hựu không bình tĩnh được nữa: “Như thế sao được! Tiểu Mễ, cậu nghe lời tớ, cậu chỉ muốn tránh mặt nhà họ Lữ và bạn bè trước đây của Lữ Dĩ Sương để khỏi bị phát hiện thôi đúng không? Cậu ở bên Lâm Hạo Hải, chẳng bằng về lại bên tớ. Lâm Hạo Hải căn bản chẳng nhớ lúc trước Lữ Dĩ Sương thích cái gì. Thế này đi, cậu cứ nói tính cách của cậu và Lâm Hạo Hải không hợp nhau, hoặc tìm lý do gì cũng được, tóm lại là chia tay với Lâm Hạo Hải, sau đó quay lại với tớ. Tớ có thể giúp cậu trốn tránh bên ngoài. Cho dù bây giờ cậu chưa chấp nhận tớ, nhưng tớ đồng ý làm đồng minh của cậu, những việc khác có thể để từ từ.”

Tôi: “...”

Cậu ta cũng thật bỏ công suy nghĩ, mới sáng sớm đã ra đòn mạnh thế...

“Không được.” Lâm Hạo Hải chẳng biết lúc nào đã xuống, mặt mày khó chịu đứng sau lưng tôi nhìn chăm chăm Tiền Chấn Hựu.

Tiền Chấn Hựu: “Tôi hỏi Hạ Tiểu Mễ, không hỏi anh.”

Nói rồi lại nhìn tôi đầy mong đợi: “Tiểu Mễ, cậu cân nhắc kỹ lời tớ nói nhé. Nếu chúng ta ở bên nhau, tớ có thể giúp cậu giả dạng cho giống Lữ Dĩ Sương hơn. Mà ở bên tớ cậu lại càng tự do tự tại hơn.”

Tôi do dự một chút mới nói: “Tớ thấy vẫn nên thôi đi. Tớ, tớ cảm thấy như bây giờ rất tốt. Cậu xem, vòng giao tiếp của Lâm Hạo Hải và Lữ Dĩ Sương gần như hoàn toàn không trùng nhau, cậu thì không như thế. Đến lúc đó tớ còn phải ứng phó với bạn bè, người quen biết của Lữ Dĩ Sương... Nghĩ đến đã thấy đau đầu rồi.”

Tiền Chấn Hựu còn định nói gì đó thì Lâm Hạo Hải đã kéo tôi lên xe của anh ta, lúc lái ngang qua Tiền Chấn Hựu còn lạnh lùng buông một câu: “Hăng hái ghê.”

Sắc mặt Tiền Chấn Hựu cũng chẳng khó coi, vẫn im lặng nhìn tôi. Sau khi Lâm Hạo Hải tăng tốc, khuôn mặt cậu ta chớp mắt đã lùi về sau. Tôi nhìn kính chiếu hậu, thấy xe cậu ta mãi vẫn ở chỗ cũ, không chuyển động khiến tôi vô cùng khó hiểu. Lúc đầu có lẽ tôi cũng giống như Tiền Chấn Hựu bây giờ, không biết bao nhiêu lần ngăn người dôi theo bóng lưng Tiền Chấn Hựu, nhìn cậu ta rời đi mà bản thân chẳng có cách nào níu kéo, bởi vì tôi biết, có níu kéo cũng chẳng ích gì, người muốn đi rồi cuộc vẫn sẽ rời đi mà thôi. Aizzz, lịch sử tái diễn, tôi lại chẳng vui chút nào, tại sao mọi người đều không biết nắm giữ lúc cần nắm giữ, buông tay khi nên buông tay chứ...

Chắc thấy tôi thất thần, Lâm Hạo Hải hỏi: “Sao thế, không nhớ à?”

“Đương nhiên không phải... Không nhớ thì vừa rồi tôi đã lên xe cậu ta rồi. Tôi chỉ đang nghĩ, nếu cậu ta phát hiện mình thích tôi sớm hơn một chút, hoặc cậu ta nguyện vì tôi mà từ bỏ tất cả, vậy thì lúc này đã chẳng còn gì để do dự nữa rồi.” Tôi nhìn Lâm Hạo Hải một cái, “Có điều nếu như vậy thì cậu ta sẽ không kết hôn với Lữ Dĩ Sương, tôi sẽ chẳng bị tai nạn để rồi nhập hồn vào thân xác Lữ Dĩ Sương... cũng chẳng thể gặp được anh.”

Khóe miệng Lâm Hạo Hải cong lên: “Vậy tôi còn phải cảm ơn Tiền Chấn Hựu rồi.”

“Hả?” Tôi ngẩn ra, không hiểu ý Lâm Hạo Hải là gì.

Lâm Hạo Hải cũng chẳng giải thích, cứ im lặng lái xe, một lúc sau khi dừng lại thì chỗ đỗ lại không phải trước cửa tập đoàn Lâm thị. Tôi thắc mắc: “Anh muốn làm gì?”

“Mua đồ.” Lâm Hạo Hải kéo tôi xuống xe, thuận miệng giải thích: “Thật ra vừa rồi cô nhầm một chuyện, vòng giao tiếp của tôi và Lư Dĩ Sương cũng không phải hoàn toàn không trùng nhau. Thành phố A cũng chỉ đến thế, quanh đi quẩn lại chỉ có từng đó người.”

“Bởi vậy...?” Tôi ngờ ngợ nhìn anh ta.

Lâm Hạo Hải: “Tuần sau là sinh nhật tôi.”

Tôi: “!!!”

“Chuyện quan trọng như thế sao anh có thể dùng thái độ thờnhiên như ruồi lại còn báo trễ thế hả!!!” Tôi muốn khóc mà không có nước mắt, “Dựa theo thói quen của đám người giàu có thừa tiền chết tiệt mấy người thì nhất định sẽ tổ chức một bữa tiệc thật xa hoa hoành tráng đúng không?”

Lâm Hạo Hải nhíu mày: “Không, tôi không có thói quen đấy.”

Tôi thở phào một hơi.

Lâm Hạo Hải tiếp: “Có điều tôi không tổ chức không có nghĩa là người khác sẽ không làm gì. Ngày đó nhất định sẽ có rất nhiều người tới chúc mừng, trong số đó cũng có một số người quen biết với Lư Dĩ Sương.”

“Vậy... vậy phải làm sao?” Tôi sững ra, sau đó đưa ý kiến, “Hay ngày đó tôi giả vờ bệnh trốn ở nhà không xuất hiện?”

“Cũng là một cách. Có điều ngày sinh nhật tôi mà cô không xuất hiện, hình như hơi kỳ quặc.” Lâm Hạo Hải suy nghĩ một lúc, bảo, “Bởi thế cô

vẫn nên có mặt, sau đó nói thân thể không khỏe lắm rồi lách đi. Chào hỏi là bắt buộc, nhưng ít nhất có thể tránh được việc nói chuyện thân mật.”

Tôi gật đầu: “Cũng được...”

“Bởi thế đưa cô đến đây mua y phục phù hợp với phong cách của Lữ Dĩ Sương...” Lâm Hạo Hải nhìn có vẻ đau đầu, “Nói thật thì tôi chẳng nhớ bình thường Lữ Dĩ Sương thích mặc trang phục gì. Cũng may tôi tìm thấy mấy nhãn hiệu bình thường cứ đến khi có việc cô ấy sẽ tới xem một vòng rồi đóng gói đồ mang về.”

Tôi gật đầu: “Được... Lát nữa tôi vào, sờ hết một lượt, còn anh có nhiệm vụ nói ‘Đóng gói’, sau đó tính tiền!”

Lâm Hạo Hải: “Không phải thế.”

Tôi: “...”

Lâm Hạo Hải đưa tôi vào khu mua sắm lớn nhất thành phố A, quả nhiên nhân viên nào vừa nhìn thấy tôi cũng cười tí mắt lên tiếng chào hỏi, cứ như tôi là thần tài vậy, còn hỏi tôi sao lâu thế mới quay lại. Tôi tận lực làm ra vẻ lịch sự, cười cười đáp lại mấy câu. Lâm Hạo Hải đi bên cạnh giả bộ trầm mặc, trầm mặc đủ rồi thì lên tiếng: “Đem hết mấy món đồ các cô thấy hợp với cô Lữ ra đây.”

Ngừng một chút, lại bổ sung: “Cỡ của cô ấy các người đều biết rồi đấy.”

Mấy nhân viên đó chuyển ánh mắt từ người tôi sang người Lâm Hạo Hải. Đồ Lâm Hạo Hải mặc từ đầu đến chân đều đắt kinh người, lại cao to đẹp trai, lúc này mặt mũi lạnh lùng càng ngẫu chết đi được, chưa kể còn nói một câu ý nghĩa tương đương với “Tôi trả tiền”, thật đúng là đồn tim thiếu nữ! Mấy cô nhân viên đó hoặc là dùng cặp mắt phát sáng nhìn Lâm Hạo Hải, hoặc dùng ánh mắt hóng hớt nhìn qua nhìn lại tôi và Lâm Hạo Hải,

nhưng đồng thời cũng rất chuyên nghiệp dùng tốc độ nhanh nhất đem một đồng quần áo đến cho tôi.

... Nói thật thì, tôi chẳng phân biệt được cái gọi là phong cách khác biệt của mấy nhãn hiệu này!

Có điều thử vài cái đều thấy Lâm Hạo Hải có vẻ rất vừa ý, mua không ít khiến nụ cười trên mặt mấy cô nhân viên kia lại càng rực rỡ, vốn liếng có bao nhiêu từ khen ngợi tán dương là đem ra dùng hết lên người tôi.

Nếu tôi vẫn còn đang ở trong thân thể Hạ Tiểu Mễ, nhất định sẽ thấy vô cùng buồn cười, nhưng bây giờ là thân thể Lữ Dĩ Sương, chỉ cần đứng trước gương một chút thôi đã thấy quả không phụ mấy lời ca tụng kia.

Lúc trước khi tôi còn là Hạ Tiểu Mễ, đối với Lữ Dĩ Sương tôi cũng chẳng thấy có gì đặc sắc. Đến khi trở thành cô ta rồi, tôi mới nhận ra hóa ra khác biệt giữa chúng tôi xa đến thế... Nhận biết này quả là khiến người ta thấy thất bại quá đỗi, mà Tiền Chấn Hựu chẳng biết mắt có vấn đề thế nào mà lại thích Hạ Tiểu Mễ cơ chứ... Quả đúng là vẫn chưa quen được.

Mua xong đồ cho tôi, Lâm Hạo Hải gọi điện thoại để lái xe đến chỗ đỗ về nhà, còn bản thân thì đưa tôi về tập đoàn Lâm thị. Chắc anh ta còn nhiều việc phải làm, tôi đương nhiên cũng phải đi to. Đến tận giờ tan tầm Lâm Hạo Hải vẫn chưa xong việc liền bảo tôi về nhà trước, cũng tự giải quyết luôn bữa tối. Tôi đành xuống lầu một mình thì thấy lái xe đã đợi trước cửa tập đoàn Lâm thị. Ngay khi tôi chuẩn bị lên xe thì lại có người gọi giật.

... Đương nhiên, không cần nghĩ cũng biết là Tiền Chấn Hựu.

Tôi vô lực nhìn Tiền Chấn Hựu đang ngồi trong xe cười với mình, nói: “Cậu... sao cậu vẫn còn chưa bỏ cuộc?”

Tiền Chấn Hựu: “Ngày trước cậu theo đuổi tớ bốn năm, đến giờ đã thành công rồi đấy thôi. Tớ tin là mình cũng có thể theo đuổi cậu bốn năm,

sau đó thành công có được cậu.”

Cậu ta căn bản là không chịu nghe!

Tôi đành lý luận về mặt đạo đức: “Là như thế à? Lúc đó cậu có bạn gái sao? Hả? Cậu mà có bạn gái tớ đã chẳng thèm theo đuổi cậu rồi! Làm người thứ ba là rất vô liêm sỉ! Cậu có hiểu không?! Bây giờ cậu nói mấy câu này nghe có vẻ tình cảm sâu nặng lắm, nhưng thực ra cũng chỉ là làm người thứ ba mà thôi!”

Bị tôi công kích ác ý như thế, Tiền Chấn Hựu cũng chẳng lay chuyển, chỉ nói: “Danh hoa mặc dù đã có chậu, nhưng vẫn có thể bùng cây khỏi chậu mà.”

Tôi: “...”

“Tôi không những là hoa nhà Lâm Hạo Hải mà còn là nhân viên dưới trướng anh ta nữa, hiểu chưa?!” Tôi phát điên.

Tiền Chấn Hựu mỉm cười: “Chỉ cần bùng được thì chậu nào cũng thế cả thôi.”

Tôi gục hoàn toàn.

Được rồi, cậu thắng, tôi uể oải: “Vậy bây giờ cậu muốn làm gì? Anh giai làm vườn chuyên bùng cây?”

Tiền Chấn Hựu: “Bây giờ đã đến giờ cơm, mời cậu đi ăn một bữa cũng không vấn đề chứ? Lâm Hạo Hải cũng đâu đi cùng cậu.”

Tôi kiên quyết từ chối: “Không được! Cậu thấy đấy, đây là lái xe Lâm Hạo Hải đã sắp xếp trước, tớ phải đi cùng chú ấy.”

Chú lái xe cũng rất thức thời gật đầu lia lịa. Tôi mở cửa chuẩn bị lên xe thì Tiền Chấn Hựu lại bước ra khỏi xe mình, nắm lấy tay tôi: “Tiểu

Mẽ...”

Tôi hoảng, lập tức “suyt” một tiếng: “Gọi tớ Dĩ Sương!!!”

Chú lái xe: “...”

... Mợ, sao tôi nghe câu này cứ mờ ám thế nào ấy.

Tiền Chấn Hựu rất biết nghe lời: “Dĩ Sương, cậu đi ăn với tớ bữa cơm đi mà. Tớ đảm bảo sẽ rất nhanh, chỉ ăn cơm đơn thuần thôi, ăn xong là sẽ để hai người về ngay. Hơn nữa mấy ngày sau cũng sẽ không đến làm phiền cậu.”

Tôi nhìn cậu ta đầy khinh bỉ: “Cậu cũng biết hành vi mấy ngày này của mình gọi là ‘làm phiền’ à?”

Tiền Chấn Hựu dùng ánh mắt sáng lấp lánh lấp lánh nhìn tôi, cực kỳ kiên quyết: “Đi, Dĩ Sương.”

Aizzz, ăn một bữa cơm mà tránh được cậu ta mấy ngày, không cần đau đầu vì sợ Lâm Hạo Hải tức giận... cũng xem như có lợi rồi. Hơn nữa một bữa ăn thì mất bao nhiêu thời gian chứ, đến lúc đó thần không biết, quỷ không hay...

Tôi cúi đầu thương lượng với chú lái xe: “Chú ơi, mấy lời vừa rồi chú cũng nghe thấy rồi đấy, cháu là vì sắp chúng ta cả! Chú đừng nói với sếp nhé, cháu ăn rất nhanh thôi, chú không nói, cháu không nói, sếp nhất định sẽ không biết đâu.”

Chú lái xe do dự nhìn tôi: “Để tôi đi cùng hai người đến nhà hàng đi. Tôi ở bên ngoài đợi cô, sau đó sẽ đưa cô về nhà.”

Tôi giơ ngón cái: “Ý kiến hay!”

Thế là tôi lên xe của Tiền Chấn Hựu, chú lái xe theo sau. Tiền Chấn Hựu đưa tôi đến một nhà hàng trông đã thấy thuộc đẳng cấp cao, vô cùng thuần thực gọi đồ ăn, còn thuận miệng gọi luôn cho tôi.

Tôi: “Sao cậu biết tớ thích ăn gì?”

“Thật ra trí nhớ của tớ rất tốt... Chỉ là lúc trước mãi vẫn chưa có cơ hội mời cậu đi ăn thôi. Hơn nữa tớ cũng không muốn cậu biết tớ nhớ cậu thích ăn gì.” Cậu ta cười cười, “Lúc học đại học, có lúc lịch học quá dày, tớ cũng thi thoảng ăn ở căng tin, lần nào cậu cũng cố ý đứng xếp hàng sau tớ, đến khi tớ gọi món xong hết rồi, đương nhiên có thể nghe được cậu chọn món nào.”

Tôi trề môi: “Làm cao cũng có trình độ ghê ấy chứ!”

Tiền Chấn Hựu cười cười: “Tớ sẽ xem đây là khen ngợi.”

“Tùy cậu thôi.” Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, buồn chán vô cùng, trong lòng lại nghĩ nếu người đối diện là Lâm Hạo Hải thì tốt biết mấy... Thật sự hiện tại tôi không muốn ngồi đối diện với Tiền Chấn Hựu như thế này, đặc biệt là khi Tiền Chấn Hựu cứ mở miệng ra là “năm đó”, “lúc trước”, “khi cậu theo đuổi tớ”...

Tôi cũng không cho đó là quãng thời gian đen tối cần giấu giếm gì, nói thật, thích Tiền Chấn Hựu hay thích bất cứ ai đều chẳng là chuyện khiến bản thân mất mặt bao giờ. Thích, là cảm giác rất đẹp, cho dù đối phương xảy ra vấn đề, nhiều lúc cũng không nhất thiết phải chọn lãng quên. Nhưng tôi biết trong lòng Tiền Chấn Hựu nghĩ gì, cậu ta cố ý nhắc đi nhắc lại việc năm đó, một mặt là muốn chứng minh lúc đó cậu ta cũng rất thích tôi, ví như chuyện biết tôi thích ăn gì, biết những tật xấu be bé của tôi. Mặt khác, là hy vọng tôi nhớ lại bản thân đã từng thích cậu ta, nhớ đến tháng ngày theo đuổi cậu ta khổ sở ra sao, thế mới dễ dàng “nối lại tình xưa”.

Nhưng tôi lại chẳng thể nói thật với Tiền Chấn Hựu rằng, cậu ta không cần phải làm thế, tôi chưa bao giờ quên những tháng ngày mình thích cậu ta, thậm chí bất cứ lúc nào cũng có thể hồi tưởng lại, mà vừa hồi tưởng, lại thấy thật buồn cười.

Thích một người, dùng hết tâm hết sức theo đuổi cậu ta, vừa buồn cười lại vừa ngây thơ, sao tôi có thể dễ dàng quên đi bốn năm đó được. Không cần cậu ta nhắc tôi cũng có thể nhớ rất rõ ràng, nhưng nhớ thì làm được gì...

Cậu ta nhắc mãi, nhắc mãi, ngược lại càng khiến tôi thấy bất đắc dĩ.

Khó khăn lắm mới chịu được đến lúc đồ ăn được đưa lên, tôi chỉ vùi đầu cắm mặt vào ăn. Tiền Chấn Hựu buồn cười, cất tiếng khuyên bảo: “Cậu đói lắm à? Ăn chậm thôi, nghẹn bây giờ.”

Tôi: “Tớ sợ Lâm Hạo Hải phát hiện ra.”

Tiền Chấn Hựu sững ra: “Cậu rất để ý đến Lâm Hạo Hải sao?”

“Đúng thế, bây giờ anh ta đang nuôi tớ, đang giúp tớ mà. Vừa là chủ nợ lại vừa là cấp trên của tớ, còn có thể miễn cưỡng tính là một nửa bạn bè của tớ nữa.”

Tôi gật đầu tỏ vẻ đương nhiên.

Tiền Chấn Hựu đặt dao đĩa xuống, chăm chú nhìn tôi: “Dĩ Sương, không, Tiểu Mễ, cậu... không phải cậu đã thích Lâm Hạo Hải rồi chứ?”

Tí nữa thì tôi nghẹn miếng thịt.

Tôi vừa ho lộ khụ vừa vỗ ngực: “Cậu, cậu... khụ... nói linh tinh gì thế!”

Tiền Chấn Hựu: “Cậu và Lâm Hạo Hải vốn không quen biết, cậu cần bản không cần phải ở cùng với anh ta. Cho dù lúc trước cậu hoảng quá không còn đường nào khác mới để anh ta giúp, thì bây giờ cũng đâu cần phải ở cùng anh ta nữa. Lâm Hạo Hải đúng là người rất có bản lĩnh, nhưng tâm tư anh ta quá thâm trầm, ở bên anh ta chẳng có gì tốt cả đâu... Đặc biệt là khi đến bản thân cậu cũng không biết vì sao anh ta lại giúp cậu.”

Tôi chẳng để ý: “Anh ta cũng không hại tớ, tớ muốn biết nhiều thế làm gì chứ? Có lẽ là do cha mẹ anh ta ép cưới, lấy tớ là bia đỡ đạn chẳng?”

Mắt Tiền Chấn Hựu vụt sáng: “Không sai, cha mẹ của Lâm Hạo Hải... thật ra rất khủng bố.”

Tôi: “...”

“Tớ biết, tớ gặp bọn họ rồi.” Tôi lười nhác nói.

Tiền Chấn Hựu kinh ngạc: “Sau đó thì sao? Theo tớ biết thì hai người đó đều không thích Lữ Dĩ Sương.”

“Không sai, dù thế nào cũng không thích...” Tôi nghĩ một lúc, lại tiếp, “Có điều đến cuối cùng họ cũng đồng ý tiếp nhận tớ rồi.”

“Là sao?”

“Mẹ Lâm Hạo Hải bảo tớ gọi bác ấy là ‘mẹ’, cậu nghĩ là sao?” Tôi chớp chớp mắt nhìn Tiền Chấn Hựu.

Tiền Chấn Hựu giống như bị sét đánh, cả người cứng đờ tại chỗ như hóa đá.

Tôi cười cười: “Thật ra... nói thật lòng, cảm ơn cậu đã quan tâm, cũng cảm ơn cậu đã ‘thích’ tớ, nhưng tớ cảm thấy tớ với Lâm Hạo Hải bây giờ rất tốt. Ở bên cậu nhất định sẽ thấy kỳ quặc hơn ở bên anh ấy. Có thể cậu

nói đúng, tâm tư anh ấy quá thâm trầm, tớ cũng tự thấy mình chẳng hiểu anh ấy rốt cuộc đang nghĩ gì cả, nhưng có những lúc, không hiểu mới là hạnh phúc. Ít nhất Lâm Hạo Hải khiến tớ thấy thoải mái, mặc dù con người anh ta ấy mà, có lúc thích trêu chọc đùa dai...”

Tiền Chấn Hựu: “...”

Tiền Chấn Hựu đau khổ thốt một câu: “Xem ra cậu đúng là rất thích Lâm Hạo Hải.”

Tôi: “... Cậu nhìn ở đâu ra thế?! Đừng có tùy tiện đưa ra kết luận như vậy có được không?! Tớ giết cậu bây giờ!”

“Ha ha, Dĩ Sương, em trở nên hoạt bát hơn trước nhiều rồi.” Đằng sau tôi đột nhiên vang lên một giọng nam mang ý cười hơi quen thuộc, mà sắc mặt Tiền Chấn Hựu trước mắt tôi cũng biến đổi. Nhất thời tôi có dự cảm không tốt, vội quay đầu, chẳng ngờ lại thấy người đã lâu không gặp – Tiền Chấn Tá.

Sắc mặt Tiền Chấn Hựu rất không tốt: “Anh, sao anh lại ở đây?”

“Anh với bạn vào đây ăn cơm, vừa vào đã thấy Dĩ Sương đang hô to gọi nhỏ rồi.” Hắn ta cười một cái, ngồi luôn xuống chiếc ghế bên cạnh tôi, “Nếu không phiền... anh cũng ngồi đây luôn nhé?”

Tôi đáp ngay: “Ồ, tôi sắp ăn xong rồi, tôi về trước đã. Lâm Hạo Hải không thích tôi về muộn đâu.”

Tiền Chấn Tá nghi hoặc: “Nhưng hôm nay chẳng phải Lâm Hạo Hải có hẹn ăn tối ở ngoài sao? Yên tâm đi, anh ta chắc phải muộn lắm mới về, không phát hiện ra em về muộn đâu.”

Tôi: “...”

Anh điều tra rõ thế! Quá đáng sợ!!!

Tiền Chấn Tá gọi phục vụ lại, chọn món xong lại bảo: “A Hựu, anh nghe nói, chú bắt đầu theo đuổi Lữ Dĩ Sương lại rồi? Vốn anh còn không tin... chẳng ngờ là thật.”

Tiền Chấn Hựu cũng xem như “ảnh đế” có cấp bậc, lập tức đổi mặt, nói đầy kiên định: “Vâng. Chỉ cần Lữ Dĩ Sương chưa cưới Lâm Hạo Hải thì em vẫn còn cơ hội... Em hy vọng có thể khiến Lữ Dĩ Sương hồi tâm chuyển ý.”

Tiền Chấn Tá nhìn Tiền Chấn Hựu, thở dài một hơi: “A Hạo, có lúc anh rất ngưỡng mộ nghị lực và tinh thần bất chấp tất cả của chú... Về mặt này, anh thua chú quá xa rồi.”

Tiền Chấn Hựu cười cười: “Trước giờ em vẫn luôn thích Dĩ Sương, em cũng hy vọng sẽ có ngày Dĩ Sương quay đầu lại nhìn mình.”

“Nhưng mà...” Tiền Chấn Tá đột nhiên nhíu mày, “Sao anh cứ cảm thấy khi Dĩ Sương trốn khỏi hôn lễ em chẳng đau khổ mấy... Ngược lại khi nghe tên cô gái tên Xuân Tiểu Mễ khi chết rồi, em còn bỏ ăn mất mấy ngày.”

“Là Hạ Tiểu Mễ.” Mặt tôi đen sì, vô thức đánh chính.

Anh mới là Xuân Tiểu Mễ... Cái đồ Đông Chấn Tá nhà anh...

Tiền Chấn Tá hơi ngẩn ra, hỏi tôi: “Dĩ Sương cũng biết cô gái đó?”

“Ừm, có nghe nói, là cô gái thích Tiền Chấn Hựu ấy mà... Aizzz, thế sự vô thường.” Tôi giả vờ lim dim mắt cảm thán.

Tiền Chấn Hựu: “Dĩ Sương trốn khỏi hôn lễ còn có thể tìm về được, nhưng Tiểu Mễ chết rồi, sinh mệnh đã hoàn toàn biến mất, đương nhiên em

phải đau khổ.”

Lời giải thích này cũng xem như hợp tình hợp lý, Tiền Chấn Tá gật gù dường như đồng ý.

Kết quả hẳn ta lại nói: “Có điều... tại sao ban đầu chú chấp nhận chuyện Dĩ Sương và Lâm Hạo Hải yêu nhau, bây giờ lại quyết định muốn theo đuổi Dĩ Sương lần nữa?”

“Bởi vì...” Tiền Chấn Hựu nhìn Tiền Chấn Tá, “Em phát hiện mình không quên được Dĩ Sương.”

Tiền Chấn Tá gật đầu: “Thế à. Vậy thì A Hựu, anh nói cho chú biết, lần này anh sẽ không nhường chú đâu.”

Tôi: “?!”

Tiền Chấn Hựu cũng sững ra: “Anh, ý anh là sao... “

Tiền Chấn Tá: “Lần trước anh đã vì hai người mà ra nước ngoài, không ngờ chú lại không biết giữ Dĩ Sương. Về sau anh trở về, hy vọng thấy Dĩ Sương hạnh phúc, cho dù là ở bên Lâm Hạo Hải cũng được, anh không muốn làm ảnh hưởng đến cuộc sống của cô ấy. Nhưng... chẳng ngờ chú lại bắt đầu theo đuổi Dĩ Sương. Nếu đã có chú làm phiền trước rồi, vậy thêm anh cũng chẳng khác mấy.”

Tiền Chấn Tá quay đầu, mỉm cười với tôi: “Dĩ Sương, anh cũng sẽ bắt đầu theo đuổi em.”

Tôi: “...”

Tiền Chấn Hựu: “...”

Tôi trợn mắt há mồm, Tiền Chấn Hựu cũng kinh ngạc đứng hình. Rất lâu sau tôi mới hoàn hồn, trừng mắt nhìn Tiền Chấn Hựu một cái: Xem cậu

làm ra chuyện tốt gì kia!

Tiền Chấn Hựu nhìn lại tôi với ánh mắt vô tội.

Trời ạ, một tên Tiền Chấn Hựu đã đủ phiền rồi, giờ lại còn thêm Tiền Chấn Tá... Đặc biệt là cái tên Tiền Chấn Tá này còn không biết nội tình. Nếu anh ta học theo Tiền Chấn Hựu, mặt dày đeo bám không thôi, chỉ hận sao một ngày hai mươi tư tiếng không bám dính bên người tôi, thì sẽ có ngày việc tôi không phải Lư Dĩ Sương sẽ lộ ra mất!

Tôi sắp phát điên đến nơi rồi, quay sang nói với Tiền Chấn Tá bằng bộ mặt đầm nước mắt: “Đừng mà. Hai anh em các người thật phiền phức, có thôi đi không! Tôi nói cho hai người biết, có theo đuổi tôi cũng vô ích, có dùng thủ đoạn gì cũng chẳng có tác dụng đâu, tôi chỉ thích Lâm Hạo Hải thôi!”

Tiền Chấn Hựu câm nín nhìn tôi, dường như chẳng biết nói gì. Tiền Chấn Tá thì ngược lại, cười khẩy chẳng để tâm: “Vậy thì cứ đợi xem.”

Tôi muốn khóc mà không có nước mắt, chỉ có thể không ngừng đá vào chân Tiền Chấn Hựu để phát tiết phần nộ. Tiền Chấn Hựu chắc cũng thấy áy náy nên chẳng nói tiếng nào, đến cả nét mặt cũng chẳng thay đổi, quả là biết nhẫn nhịn.

Tiền Chấn Tá động tác nho nhã, gọn gàng ăn sạch đồ ăn trên bàn, lau miệng xong quay sang cười với tôi: “Dĩ Sương, mặc dù anh biết những lời anh nói vừa rồi khiến em không vui, nhưng... em có thể đừng đá anh nữa được không? Chân anh hình như sắp sưng lên rồi.”

Tôi: “...”

Hóa ra này giờ tôi đá nhầm người?!

Anh nói sớm tí thì chết à!!!

Trước mặt là Tiền Chấn Hựu, bên cạnh là Tiền Chấn Tá, tôi thấy mình sắp phát điên đến nơi, trong lòng ngoài dòng sông nước mắt ra thì chỉ còn năm chữ: “Lâm Hạo Hải cứu tôi!”

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Ăn xong bữa tôi lập tức phi như bay tới chỗ chú lái xe, bảo chú ấy nhanh nhanh chóng chóng rời đi. Cả đường tôi bất an, cứ cảm thấy không thể nào bình tĩnh lại được.

Về đến nhà, quả nhiên giống như Tiền Chấn Tá nói, Lâm Hạo Hải vẫn chưa về, tôi thở phào một hơi.

Việc của Tiền Chấn Tá tôi không có ý định nói cho Lâm Hạo Hải, bởi vì nói cho anh ta rồi sẽ phải thừa nhận chuyện cùng Tiền Chấn Hựu đi ăn cơm... Aaaaa, cái loại cảm giác “ra ngoài ăn vụng” về nhà lo sợ bất an này thật cuộc là sao!!!

Tôi còn đang lăn lộn trên giường thì đột nhiên điện thoại vang lên, tôi nhắc lên xem thì thấy có tin nhắn từ một số lạ. Nội dung tin nhắn rất đơn giản: Chúc em ngủ ngon, hôm nay anh có hơi đường đột, mong em đừng để bụng.

Bên dưới còn rất chu đáo để lại tên, Tiền Chấn Tá.

Tôi: “...”

Làm thế nào Tiền Chấn Tá có số điện thoại của mình, tôi cũng lười chẳng thèm nghĩ đến nữa rồi, bây giờ việc duy nhất có thể làm là mặc kệ không đáp lại tin nhắn...

Kết quả Tiền Chấn Tá lại gửi thêm một tin nữa: Dĩ Sương, sao em không trả lời tin nhắn của anh... Anh nhớ lúc trước em luôn trả lời tin nhắn của người quen mà, em nói đây là lẽ phép căn bản.

Tôi: “...”

Lư Dĩ Sương bộ dạng kiêu ngạo như thế mà cũng có thói quen này?!

Được rồi...

Tôi đành đáp lại anh ta mấy chữ: Ừm, không có gì, anh cũng ngủ ngon.

Ngủ khì cũng đủ xa lạ.

Thế mà Tiền Chấn Tá lại tiếp tục gửi lại.

Í, Dĩ Sương, sao cuối câu của em không có dấu chấm nữa rồi?

Mợ nó chứ, phiền chết được!!! Đến cả Lư Dĩ Sương có đánh dấu cuối câu không cũng nhớ rõ thế!

Tôi bất đắc dĩ, đành phải đáp lại: Hơi buồn ngủ, ắn gửi luôn rồi.

Được rồi, lần này đã thêm dấu chấm rồi đấy, anh mãi nguyên rồi chứ hả? Kết quả, Tiền Chấn Tá cũng không tiếp tục nhắn tin nữa, tôi thở phào một hơi rồi đi tắm, sau đó mở máy tính đăng nhập QQ kiểm tra một chút. A Thiếu vẫn không xuất hiện. Tôi dấu môi, trong lòng thấy mất mát, đổi sang lướt các trang web, chẳng bao lâu sau bỗng nghe thấy tiếng mở khóa vang lên từ cửa, sau đó là giọng nói nam tính trầm thấp đầy hấp dẫn của Lâm Hạo Hải: “Tiểu Mễ?”

Tôi nhảy ra: “Đây đây, vừa rồi tôi ở trong phòng.”

Lâm Hạo Hải gật đầu. Rõ ràng anh ta vừa tham gia một buổi tiệc xã giao, chắc cũng uống ít rượu, trên mặt hơi đỏ. Nói thật, tôi cứ cho rằng người như Lâm Hạo Hải chắc chắn là loại có chuyện gì cũng giấu kín, dù say rượu thì trên mặt chẳng thay đổi chút nào cơ... Nhưng bây giờ trông anh ta không phải quá say, thế mà mặt lại đỏ như thế, thật đúng là khiến người khác bất ngờ.

Hơn nữa có lẽ vì say quá rồi, ánh mắt anh ta cũng không sắc sảo thâm trầm như bình thường mà hơi mơ màng. Tôi tiến lên hai bước, khua khua tay trước mặt anh ta: “Này, anh ổn chứ?”

Lâm Hạo Hải đẩy tay tôi ra, ngồi xuống sofa, bóp huyết thái dương: “Ừ.”

Lâm Hạo Hải ngồi xoải người trên sofa, nom bộ dạng mờ mịt.

“Oa, anh uống nhiều rượu lắm à?” Tôi hơi ngạc nhiên, “Ai dám chuốc rượu anh thế?”

“... Uống có một ly.”

Tôi: “...”

Mắt tôi tròn tròn, mồm há hốc: “Mới uống có một ly mà đã thành thế này? Anh uống loại rượu có độ cồn cao lắm à?!”

Lâm Hạo Hải trừng tôi một cái: “Tửu lượng của tôi không tốt.”

“Nào chỉ ‘không tốt’ thôi!” Tôi ôm bụng cười như điên, “Anh rõ ràng là không biết uống rượu! Ha ha ha ha ha, thật không thể tưởng tượng được tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị lại là dạng một cốc gục luôn!”

Lâm Hạo Hải xanh mặt kéo tôi một cái, cả người tôi đổ thẳng vào lòng anh ta, nghe tiếng anh ta buồn bực bảo: “Ngậm miệng lại. Ổn chết được,

lắc qua lắc lại hoa hết cả mắt.”

Trên người Lâm Hạo Hải có mùi rượu nhàn nhạt, hoàn toàn không nồng, cũng không khó chịu, hòa cùng mùi hương vốn có trên người anh ta thật khiến người khác mặt đỏ tim đập. Tôi sững ra, cũng không dám giãy giụa. Khi Lâm Hạo Hải nói chuyện, những chuyển động ở lồng ngực của anh ta thật vô cùng rõ ràng...

Có lẽ vì thấy tôi ngoan ngoãn ngồi im, Lâm Hạo Hải hài lòng “ừm” một tiếng, sau đó nhắm mắt lại.

Tôi: “...”

Mợ chứ, anh ta định cứ thế ôm tôi ngồi trên sofa rồi ngủ luôn đấy hả?!

Câm nín tròng mắt một cái, tôi cẩn thận từng tí một đẩy tay anh ta ra, sau đó đem từ thư phòng của anh ta đến một tấm chăn mỏng. Mặc dù bây giờ thời tiết vẫn hơi nóng nhưng dù sao ban đêm nhiệt độ cũng se se lạnh, nếu Lâm Hạo Hải bị cảm thì tôi sẽ thảm...

Đắp chăn cho Lâm Hạo Hải xong, tôi chống cằm ngắm anh ta. Aizzz, người đâu mà đẹp thế... Còn đẹp hơn của Lữ Dĩ Sương... Thật đúng là phá hết cả quy tắc... Tôi thò tay chọc chọc vào mặt Lâm Hạo Hải, anh ta chẳng có phản ứng gì cả, gò má mềm mại bị tôi chọc đến xuất hiện cả một cái lúm đồng tiền. Thật lòng thì nói Lâm Hạo Hải còn đẹp hơn Lữ Dĩ Sương, thật ra cũng không hẳn như thế.

Khuôn mặt anh ta nhìn rất mạnh mẽ, đường nét rõ ràng, điểm duy nhất có liên hệ với từ “đẹp”... chắc có lẽ là hàng lông mi. Tôi dán sát hơn nữa nhìn anh ta. Lúc này đôi hàng mi đen dài cong cong của anh ta đang nhẹ nhàng lay động, ánh đèn vàng hắt xuống tựa như một cái bóng mờ nhạt dưới mắt. Tôi nhìn đến thất thần, lại đưa tay ra nghịch nghịch lông mi, chưa

ngịch được mấy đã bị anh ta bắt mãi giữ tay lại, có lẽ là thấy ngựa ngựa khó chịu.

“...” Tôi chợt dạ định rút tay về nhưng sức Lâm Hạo Hải mạnh hơn, đầu cổ vẫn không ăn thua, cuối cùng đành tách từng ngón tay anh ta ra một. Vừa tách được ngón trở thì Lâm Hạo Hải nhú mày, kéo cả người tôi qua, ôm chặt vào lòng, miệng vẫn còn làu bàu: “Đừng có nghịch lung tung.”

Quá gần rồi... Khoảng cách giữa tôi và Lâm Hạo Hải quá gần rồi!

Đầu tôi dựa sát vào bên cổ Lâm Hạo Hải, mặt dán vào da anh ta, cảm anh ta để ngay trên đỉnh đầu tôi. Cái khung cảnh có thể ghép luôn phong nền trái tim hồng bay phấp phới này rồi cuộc tại sao lại xảy ra với tôi và Lâm Hạo Hải!!!

Mà đáng ghét nhất là, tôi lại chẳng muốn thoát ra tí nào...

Khẽ dịch chuyển đầu, tôi ngẩng lên nhìn khuôn mặt của Lâm Hạo Hải. Aizzz, thật đúng là khuôn mặt có quay góc nào cũng đẹp ngất... Thế rồi không biết tại sao, tôi đột nhiên rướn lên hôn cằm Lâm Hạo Hải.

Hôn xong tôi giống như bị người nào đó dùng một cái búa to đánh thẳng vào đầu... Rồi cuộc tôi đang làm gì thế?!

Bị hành động của chính mình dọa suýt thì hồn lìa khỏi xác, tôi đỏ bừng mặt định thoát khỏi vòng ôm của Lâm Hạo Hải, lại chẳng biết sao đúng lúc này anh ta bỗng mở mắt, nhìn tôi chăm chú.

Chết tiệt!!! Không phải cái tên Lâm Hạo Hải đáng ghét này này giờ vẫn giả vờ ngủ đấy chứ!!!

Tay anh ta hơi thả lỏng, nhưng mặt thì lại gí sát lại, nhìn tôi chăm chăm: “Tiểu Mễ...”

Tôi: “...”

Làm sao đây làm sao đây, không phải anh ta định hôn tôi đấy chứ! Kiểu này nhìn sao cũng chắc chắn là muốn hôn rồi!!! Sao lại phát triển theo chiều hướng này được!!! Quá vô lý!!!

Trong lòng tôi loạn cào cào cả lên, bất giác nuốt nước miếng, bây giờ muốn thoát khỏi Lâm Hạo Hải cũng chịu rồi...

Lâm Hạo Hải lại tiếp tục dùng chất giọng sau khi uống rượu càng thêm phần lười nhác của mình nói từ tốn: “Tiểu Mễ, cô biết không...”

“Biết, biết cái gì...” Tôi lắp bắp nhìn khuôn mặt Lâm Hạo Hải càng ngày càng gần, hơi thở của anh ta phả lên mặt tôi.

Lâm Hạo Hải thâm trầm nói tiếp: “Vừa rồi... có con muỗi đốt cắn tôi!”

Nói rồi anh ta thả tay ra, xoa xoa cằm mình, sau đó quay đầu ngủ tiếp.

Tôi: “...”

Tôi đã hóa đá tại chỗ rồi...

Đứng bật dậy, tôi cảm tức đá mông Lâm Hạo Hải mấy cái, anh ta ngủ say như chết, chẳng có tí phản ứng nào. Tôi đứng đó nhìn anh ta một lúc, rốt cuộc vẫn thấy không thể hiểu được, thế là lại cật lực đập thêm hai phát, xuống “chân” không hề nể nang, thấy anh ta nhú mày tôi mới hài lòng.

Sau đó tôi về lại phòng mình, khóc không ra nước mắt. Cái tên đầu đất Lâm Hạo Hải kia! Biết sớm tôi đã không thèm lo cho anh! Anh mới là muỗi, cả nhà anh đều là muỗi hết!

Lãng phí hết mấy giây rung động thiếu nữ của tôi!!!

Có điều...

Tôi sờ sờ môi mình, đột nhiên cảm thấy xấu hổ. Tôi, tôi sao lại muốn hôn Lâm Hạo Hải chứ! Hơn nữa còn lén lén lút lút hôn cằm người ta... Tôi, tôi nhất định là bị choáng váng vì hơi rượu trên người Lâm Hạo Hải rồi!

* * *

Đêm đó gần như thức trắng, sáng hôm sau tôi vác cặp mắt thâm quầng ra khỏi phòng, thấy Lâm Hạo Hải cũng mắt thâm quầng đang ngồi trên sofa.

Tôi: "..."

"Anh tỉnh rồi à?" Khóe miệng tôi giật giật.

Lâm Hạo Hải dường như vẫn còn đau đầu vì trận say tối qua... Nói thật, tôi chẳng thể hiểu nổi làm sao uống một cốc mà cũng say được nữa...

Sắc mặt Lâm Hạo Hải xanh đen, xoa bóp đầu: "Ừ."

Tôi: "Anh mau đi đánh răng rửa mặt đi."

Lâm Hạo Hải mặt đen sì gật gật đầu, đi vào phòng mình. Tôi ở ngoài mở tủ lạnh lấy nguyên liệu làm một bữa sáng đơn giản, lại pha một ấm trà phổ nhĩ. Tôi nhớ có người từng nói với mình, trà phổ nhĩ có thể giải rượu... Sau đó thuận tay vứt mất cái thìa vào trong tủ lạnh, lát nữa tôi với Lâm Hạo Hải mỗi người hai cái, hy vọng có thể làm mấy quầng thâm dưới mắt biến đi...

Nếu không tôi và anh ta cùng vác cặp mắt thâm quầng này đến công ty thì không biết đám người ở đó còn thêm mắm dặm muối tưởng tượng ra câu chuyện phi lý đến mức nào nữa...

Chẳng mấy chốc Lâm Hạo Hải đã quay lại, nhìn có tinh thần hơn nhiều, chỉ là vẻ mặt vẫn không tốt. Tôi hỏi: “Sao thế? Đầu vẫn đau à? Ngồi xuống uống ít trà đi.”

Lâm Hạo Hải nhận lấy cốc trà uống một hớp, sau đó hỏi: “Tối qua tôi có làm gì không?”

“Hả?” Tôi chẳng hiểu sao anh ta lại hỏi thế, nghi hoặc lắc đầu: “Không có gì... À đúng rồi, tôi giúp anh đắp chăn, anh còn kéo tôi lại không cho đi, đồ lưu manh xấu xa.”

Lâm Hạo Hải: “...”

Lâm Hạo Hải lại tiếp tục hỏi: “Thế cô có làm gì tôi không?”

Má tôi lập tức đỏ bừng: “Anh đang nghĩ gì thế!!! Tôi không làm gì hết á!”

Lâm Hạo Hải nhú mày: “Cô căng thẳng cái gì, tôi hỏi thật đấy.”

“Ai, ai căng thẳng!” Tôi chợt dạ cầm cốc sữa lên uống, “Anh hỏi thế làm gì?”

Sắc mặt Lâm Hạo Hải xanh đen: “Tôi... mong tôi đau.”

Tôi phun bằng sạch sữa.

Lâm Hạo Hải: “...”

Tí nữa thì tôi cười ra tiếng, một mặt nghĩ việc anh ta đau mong chắc là do tối qua bị tôi đá cho vài phát, mặt khác lại sợ anh ta biết việc đó, cuối cùng đành giả bộ chẳng biết gì: “Anh, sao anh lại đau mong...”

Sắc mặt Lâm Hạo Hải chuyển sang đen thui: “Nếu biết thì tôi còn hỏi cô làm gì nữa?”

“Tôi cũng đâu có biết!” Quả thật tôi rất muốn ngửa mặt cười mấy tiếng, “Có khi lúc anh say xỉn về nhà không cẩn thận va vào đâu đó... Ha ha ha ha ha ha. Lâm Hạo Hải, không ngờ anh cũng có ngày này!”

Lâm Hạo Hải lạnh lùng lườm một cái, tôi lập tức im bật. Mãi một lúc lâu sau, tôi mới không nhịn được tò mò mà hỏi: “Lâm Hạo Hải, anh không biết uống rượu à?”

“Ừ, trời sinh đã thế.” Anh ta gật đầu.

“Thật thần kỳ, không thể tin được lại có đàn ông không biết uống rượu.” Tôi cắn một miếng bánh mì, “Có điều cũng coi như là chuyện tốt, uống rượu vừa hại người lại vừa hỏng việc.”

Dừng một lúc, tôi lại bổ sung: “Đã thế còn tự nhiên bị đau mng!”

Lâm Hạo Hải: “...”

Chắc không muốn nói nhiều về vấn đề này nữa, Lâm Hạo Hải chỉ đen mặt ăn hết bữa sáng, đưa tôi xuống lầu. Tôi chạy trước, nhìn trái nhìn phải, xác định không có xe của Tiền Chấn Hựu thì mới yên lòng bước ra ngoài.

Kết quả...

“Dĩ Sương!” Tiền Chấn Tá nhìn tôi cười, tay còn vẫy vẫy.

Tôi: “!!!”

Chết tiệt, sao Tiền Chấn Tá lại tìm được đến đây! Lâm Hạo Hải, sự riêng tư của anh vứt xó nào rồi?! Vứt xó nào rồi?!

Tôi cứng ngắc quay lại nhìn Lâm Hạo Hải, sắc mặt anh ta quả nhiên chẳng tốt đẹp gì...

Tôi muốn khóc mà không dám, chỉ đành tiến lên trước hỏi Tiền Chấn Tá: “Sao anh lại tới đây?”

Tiền Chấn Tá cười cười: “Đến đưa em đi làm.”

Ừm, rốt cuộc tôi cũng có thể tin Tiền Chấn Hựu và Tiền Chấn Tá là hai anh em ruột rồi!

Tôi sắp phát rồ: “Không cần, cảm ơn anh! Thật đấy! Phiên anh mau rời đi!”

Tiền Chấn Tá dường như có chút mất mát, sau đó lại nhấc ghế phụ lên một hộp quà đưa cho tôi: “Dĩ Sương, đây là quà anh tặng em, em nhất định phải nhận đấy.”

Không làm sao được hưởng, đương nhiên tôi không nhận, vẻ mặt Tiền Chấn Tá lại càng mất mát: “Dĩ Sương, nếu em không nhận, anh chỉ có thể ngày ngày đến tìm em, hy vọng em nhận lấy món quà này...”

Tôi: “...”

Anh với Tiền Chấn Hựu quả đúng là anh em ruột!!!

Tôi nhận lấy hộp quà, tùy tiện ném vào túi: “Thế này đã được chưa?!”

Tiền Chấn Tá gật đầu: “Đến công ty nhớ mở ra xem nhé!”

Nói xong thì hài lòng lái xe rời đi. Tôi cầm nín quay đầu, lên xe của Lâm Hạo Hải, trong lòng thấp thỏm không yên. Quả nhiên Lâm Hạo Hải nói: “Sao cô với Tiền Chấn Tá lại tự nhiên thân thiết thế?”

“Oan uổng quá đại nhân ơi!” Tôi chấm nước mắt, “Tối qua tôi đi ăn tối thì vô tình gặp anh ta, ai mà ngờ được anh ta lại bảo nếu Tiền Chấn Hựu đã theo đuổi tôi rồi thì anh ta cũng có thể làm thế...”

Lâm Hạo Hải liếc tôi một cái, khởi động xe: “Tôi đã nói người này có vấn đề, không thể không đề phòng.”

“Biết mà, tôi cũng chẳng muốn có quan hệ gì với anh ta cả.” Nhớ đến tính cách phiền chết của Tiền Chấn Tá, tôi không thể không buồn bực cau chặt mày.

Sau khi đến công ty, lúc lôi đồ trong túi ra thì đụng vào hộp quà kia, tôi len lén liếc nhìn về phía Lâm Hạo Hải thấy anh ta đang cúi đầu xử lý công việc không để ý đến mình, liền lặng lẽ mở món quà đó ra. Cũng may, bên trong rất bình thường, chỉ là một hộp nhạc nhỏ nhắn.

Tôi vứt hộp nhạc vào một góc bàn rồi ném gói bọc vào sọt rác, bắt đầu bận rộn làm việc. Mặc dù lúc đầu Lâm Hạo Hải vô cùng nghi ngờ trí thông minh của tôi nhưng dù thế nào tôi cũng có thể miễn cưỡng xếp vào hàng ngũ người bình thường mà... Làm việc đã lâu như thế rồi, trừ cái bài diễn văn quảng cáo nước hoa mà Lâm Hạo Hải bắt tôi viết lần trước ra thì về sau cũng đưa tôi viết mấy bài quảng cáo với đề tài không khó lắm khác.

Cả buổi sáng tôi đều trong tâm trạng cực kỳ sợ hãi, lo lắng không yên, chỉ sợ Lâm Hạo Hải hỏi tình huống tôi gặp Tiền Chấn Tá thế nào. Cũng may anh ta có vẻ chẳng để ý đến việc đó... Đương nhiên, rất nhanh sau đó tôi đã phát hiện mình quả thật sai đến không thể sai hơn. Tới giờ ăn trưa, Lâm Hạo Hải sai người đem cơm vào, bản thân thì ở một mình với tôi trong phòng làm việc.

Bình thường tình huống như thế nào chứng tỏ anh ta sẽ tranh thủ giờ nghỉ trưa để dùng hình tra khảo tôi...

Lâm Hạo Hải hơi nới lỏng nút cà vạt: “Hạ Tiểu Mễ.”

“Có!” Tôi căng thẳng đứng bật dậy.

Lâm Hạo Hải: “... Ngồi xuống đi.”

“Tôi qua cô ăn cơm ở đâu?” Lâm Hạo Hải hờ hững mở miệng.

Tôi lấm lét ngó trái liếc phải: “Chẳng, chẳng phải là tìm bữa một quán ăn nào đó thôi sao... Tôi có nhớ nhiều thế đâu.”

Lâm Hạo Hải không nói gì, chỉ chăm chú nhìn tôi.

Tôi hạ vũ khí đầu hàng: “Được rồi. Thật ra tôi đã cùng Tiền Chấn Hựu đi ăn cơm... Anh đừng nói gì với vợ! Nghe tôi nói hết đã! Cậu ta nói, nếu tôi đi ăn với cậu ta thì mấy ngày sau cậu ta sẽ không đến làm phiền tôi nữa. Đây, anh xem, sáng nay cậu ta cũng đâu có tới.”

“Đúng thế, người tới là anh trai cậu ta.”

“Oa oa oa oa, việc Tiền Chấn Tá thì hoàn toàn nằm ngoài dự liệu mà. Chắc có lẽ do khẩu vị hai anh em nhà anh ta giống nhau quá, đến cả nhà ăn cũng chọn cùng một cái, bởi thế nên anh ta mới nhìn thấy tôi và Tiền Chấn Hựu... Sau đó anh ta bảo muốn theo đuổi Lữ Dĩ Sương lại từ đầu.” Mặt tôi nhăn nhó đau khổ, “Thật ra tôi cũng rất đau khổ mà, Chúa biết hôm qua tôi với Tiền Chấn Hựu kinh ngạc đến mức nào. Tiền Chấn Tá nói tròng giàng đại hải mãi chả chịu thôi, lại còn thích hoài niệm quá khứ, mỗi một thói quen bé tí bé teo của Lữ Dĩ Sương cũng nhớ rõ mồn một... Trời ạ, đều đã qua năm năm rồi! Tôi thật sự rất sợ mình lộ ra sơ hở gì.”

Lâm Hạo Hải: “Không sao, anh ta có nghi ngờ đến đâu thì cô cũng vẫn là Lữ Dĩ Sương thôi.”

Tôi ngẩn ra, mãi sau mới hiểu được ý Lâm Hạo Hải. Đúng thế, dù thế nào thì tôi cũng vẫn là Lữ Dĩ Sương. Dù Tiền Chấn Tá có đưa ra nghi ngờ, tôi cũng chẳng sợ gì mà không dám đi cùng cha mẹ Lữ Dĩ Sương đến bệnh viện xét nghiệm ADN, chứng minh tôi chính là Lữ Dĩ Sương cả.

“Cũng đúng, ai mà đoán nổi cái chuyện linh hồn nhập xác này cơ chứ... Cho dù tôi có chủ động nói ra thì e cũng chẳng mấy người chịu tin.”

Tôi khẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lâm Hạo Hải gật đầu: “Nhưng vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Biết rồi... Mà chẳng phải tại hôm qua anh đi tham dự bữa tiệc xã giao không về cùng nên tôi mới bị Tiền Chấn Hựu bắt được sơ hở đó sao?” Tôi vô cùng hùng dũng đổ hết trách nhiệm lên đầu Lâm Hạo Hải.

Lâm Hạo Hải: “Được, nếu cô thích đến mấy nơi đó, cùng một đám người nhẽ ra cô phải biết nhưng lại chẳng biết đây là ai nói mấy chuyện xã giao nhạt nhẽo thì tôi cũng không ngại đưa cô đi cùng đâu.”

“ ... Thôi vậy.” Tôi thất bại cúi đầu.

Lâm Hạo Hải liếc tôi một cái, chỉ cười cười chứ cũng không nói gì thêm. Tôi chống cằm ngẩn người ra một lúc, lại bị Lâm Hạo Hải gọi đến sai bảo. Mấy ngày sau đó, vì chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật Lâm Hạo Hải, tôi cứ phải gọi là đầu tắt mặt tối, hao tâm tổn khí vô chừng... Một mặt, với tư cách bạn gái Lâm Hạo Hải, đương nhiên tôi phải tặng quà cho anh ta! Được rồi, cho dù trên thực tế tôi không phải bạn gái anh ta, nhưng dù sao anh ta cũng xem như ân nhân có công cứu mạng tôi, bình thường tôi chẳng nghĩ nhiều, nhưng sinh nhật anh ta thì phải tặng thứ gì đó coi như bày tỏ lòng cảm ơn, chứng minh mình không phải loại ăn cháo đá bát. Bởi vậy để nghĩ ra món quà cho Lâm Hạo Hải, tôi nghĩ đến nát cả óc...

Mặt khác, Lâm Hạo Hải còn bắt tôi phải ghi nhớ một vài gương mặt, như thế ít nhất đến khi nói chuyện cũng đủ sức gọi được tên người ta, chứ không thì kỳ quặc quá.

Lại thêm công việc thường nhật hằng ngày ở công ty, tất cả đám việc đó dồn vào cùng lúc, quả là thử thách cam go với tế bào não của tôi, tôi thật sự có thể nghe thấy tiếng nơ ron thần kinh chết dần chết dần từng cái một....

May mà cuối cùng tôi cũng ghép được tên họ với khuôn mặt của mấy người kia. Còn về phần quà sinh nhật Lâm Hạo Hải, tôi cũng đã quyết định xong rồi: Lâm Hạo Hải chẳng thiếu thứ gì, đã thế lại còn là cấp trên của tôi, nếu tôi mua thứ gì quý giá quá thì cũng chỉ là dùng tiền của anh ta đi mua mấy thứ chẳng có ý nghĩa gì mà thôi, thà không mua còn hơn. Bởi vậy tôi cân nhắc rất lâu, cuối cùng quyết định đi mua nguyên liệu, tự mình làm bánh gato sinh nhật!

Việc này đúng là muốn nửa cái mạng tôi luôn rồi...

Từ lúc quyết định xong tôi đã lén lút bắt đầu luyện tập. Dụng cụ trong nhà Lâm Hạo Hải đầy đủ chẳng thiếu thứ gì, tôi chỉ cần mua thêm nguyên liệu về là được. Trong tất cả các giáo trình đều viết từng bước từng bước một nghe có vẻ dễ dàng lắm, mà đến lúc tôi bắt tay vào làm thì lại xảy ra đủ các thể loại vấn đề, nào thì bánh không xộp, nào là mùi vị cực kỳ khó nuốt...

Đợi đến khi làm được một thành quả tạm coi như có thể chấp nhận được rồi thì phần phủ kem lại gặp vấn đề.

Để tránh bị Lâm Hạo Hải phát hiện, nửa đêm tôi mới dám bò dậy luyện tập, sau đó còn phải dọn dẹp nhà bếp, tha đám nguyên liệu thừa về lại phòng... Quả thật phải nói là mệt đến độ không còn chút sức lực nào. Lâm Hạo Hải đã mấy lần hỏi tôi đầy nghi ngờ: “Buổi tối cô ra ngoài ăn trộm đấy hả?”

Tôi chẳng còn sức mà nổi giận nữa luôn: “... Đúng thế, tôi là ăn trộm chỉ chuyên trộm tim thôi.”

Lâm Hạo Hải: “...”

Đêm trước ngày sinh nhật Lâm Hạo Hải, tôi vẫn dậy làm bánh gato theo thông lệ. Lần này có hơi khác biệt bởi vì không phải là luyện tập mà bánh lần này chính thức là quà sinh nhật cho Lâm Hạo Hải! Tôi dùng hết

một trăm hai mươi phần trăm tinh thần, nướng bánh, phủ kem... Cuối cùng là suy nghĩ xem nên viết gì lên đó.

Nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng vẫn chọn mấy chữ “Chúc mừng sinh nhật” cũ rích, sau đó vẽ thêm hình trái tim màu đỏ xem như lời chúc phúc.

Đại công cáo thành!

Tôi thở phào một hơi, đóng gói chiếc bánh thật tốt để tránh bị Lâm Hạo Hải nhìn thấy, sau đó thu dọn phòng bếp, về phòng đặt đầu lên gối chưa bao lâu thì trời đã hửng sáng, đồng hồ báo thức reo inh ỏi. Tôi nhìn bản thân trong gương... tiêu tụy không thể tiêu tụy hơn... Thế là đành phải lấy đồ trang điểm ra, vụng về đánh phấn nền, bôi che khuyết điểm, cố gắng giấu đôi mắt vừa sưng vừa thâm quầng.

Lúc ra khỏi phòng, quả nhiên Lâm Hạo Hải không tiếp tục hỏi tối qua có phải tôi lại ra ngoài ăn trộm không nữa.

Anh ta nói: “Hôm nay là sinh nhật tôi chứ đâu phải Halloween, cô có cần hóa trang thành cương thi thế không?”

Tôi: “... Chúc mừng sinh nhật!!!”

Đồ chết tiệt, biết thế tôi cóc thèm mất công làm quà sinh nhật cho anh... TUT

Hôm nay dù sao cũng là ngày nghỉ, tôi và Lâm Hạo Hải vốn định ngồi chơi xơi nước đợi xem có ai đến nhà, chẳng ngờ người khách đầu tiên lại là người tôi sợ nhất: Cha mẹ Lâm Hạo Hải.

Mẹ Lâm hai người chúng tôi mặc đồ ở nhà thì nhíu mày: “Hôm nay là sinh nhật A Hải mà.”

Tôi vội vã đáp: “Cháu biết ạ! Sáng sớm tỉnh dậy cháu đã chúc mừng sinh nhật anh ấy rồi ạ.”

Mẹ Lâm liếc tôi một cái, lạnh nhạt nói: “Chỉ có thế?”

... Đương nhiên không chỉ có thế rồi! Còn có bánh gato nữa! Có điều bánh gato là tiết mục đặc biệt, tôi muốn đến tối mới đem tặng khiến Lâm Hạo Hải bất ngờ cơ!

Tôi còn đang do dự có nên nói ra không thì Lâm Hạo Hải đã lên tiếng: “Mẹ, hai người đến có việc gì không?”

Mẹ Lâm: “Sinh nhật con đương nhiên phải đến thăm rồi. Hơn nữa năm nào con cũng chẳng chịu tổ chức sinh nhật cho tử tế, thật đúng là làm mẹ tức chết. Không được, lần này Dĩ Sương cũng ở đây, mẹ đã giúp hai đứa đặt tiệc, mời người đến chúc mừng sinh nhật con rồi. Bây giờ hai đứa mau chuẩn bị lên đường đi.”

Lâm Hạo Hải nhú mày: “Mẹ, mẹ đừng tự mình quyết định như thế chứ.”

Sau đó còn thêm một câu: “Ngu ngốc chết được, con không đi.”

Mẹ Lâm: “...”

Tôi: “...”

Mẹ Lâm tức giận: “Con! Sao con lại không hiểu chuyện như thế hả?! Con cũng không nghĩ cho Dĩ Sương, bây giờ con và nó đã sống chung rồi nhưng bên ngoài rất nhiều người còn chưa biết đâu, dịp này con phải tranh thủ thông báo cho người ta biết chứ!”

Tôi: “...”

Cháu cảm ơn bác nhiều lắm bác gái ạ!!! Bác tưởng bác đang giúp cháu chắc!!! Bác đang hại chết cháu thì có!!!

Lâm Hạo Hải đầu đầu: “Mẹ, chuyện này con và Dĩ Sương sẽ tự lo liệu, mẹ đừng như thế.”

Mẹ Lâm: “Không cần biết, hai đứa phải đi ngay bây giờ.”

Lâm Hạo Hải thở dài một hơi, đành phải đứng lên bảo: “Dĩ Sương, đi thôi.”

“Í?” Tôi giật nảy người, “Thật sự phải đi hả?”

“Đi thôi.” Lúc đi ngang qua người tôi anh ta nhẹ giọng nói thêm, “Dù sao cô cũng nhớ mặt nhớ tên người ta cả rồi, chắc không sao đâu.”

Tôi chỉ có thể gật đầu, theo sau Lâm Hạo Hải. Kế hoạch thành công, tâm trạng mẹ Lâm tốt hơn nhiều, áp giải bọn tôi tới tận nơi tổ chức tiệc xong liền cùng cha Lâm rời đi. Tôi và Lâm Hạo Hải tiến vào hội trường, quả nhiên đã có người tới rồi, vừa thấy Lâm Hạo Hải liền cười chào đón: “Nhân vật chính còn đến muộn, đúng là VIP thật.”

Lâm Hạo Hải cười cười: “Thật ngại quá.”

Tôi vội vàng cười ngu phụ họa, đám người đó tán chuyện với Lâm Hạo Hải xong liền quay sang nhìn tôi, tất cả đều mang vẻ mặt sẫm soi nghiên cứu, sau đó thì cười cười nói nửa đùa nửa thật: “Ái chà chà, hai người rốt cuộc cũng thành đôi rồi, chúc mừng nha.”

Lâm Hạo Hải cười lấy lệ: “Cảm ơn.”

Tôi tận lực bám bên người Lâm Hạo Hải, thi thoảng có người đến tìm tôi nói chuyện thì cũng cố hết sức nhận ra đây là ai, chào hỏi mấy câu xã giao là kết thúc. Chuyện khiến tôi thấy đầu đầu nhất là mấy cô gái. Bọn họ

với người trong ảnh rõ ràng là hai người khác nhau đấy!!! Lâm Hạo Hải cho tôi xem ảnh chứng minh thư của họ là có ý gì?! Ảnh chứng minh thư của con gái với chính cô ta sau khi hóa trang xong căn bản chính là hai khuôn mặt khác nhau hoàn toàn đấy, anh có biết không hả?!

“Dĩ Sương, lúc đó cậu nói muốn gả cho Tiền Chấn Hựu, tớ cũng bị cậu dọa giật mình đấy. Cậu trốn khỏi hôn lễ, tớ suýt đứng tim. Kết quả bây giờ lại thấy cậu thành đôi với Lâm Hạo Hải... Khụ khụ, Dĩ Sương à, cậu biết đấy, cậu đúng thật là khiến người ta không thể đoán trước được điều gì cả.” Một cô gái trông có vẻ thân thiết với Lữ Dĩ Sương tiến lại gần, vỗ vỗ vai tôi. Tôi nghi hoặc nhìn một lúc, dường như đã gặp cô nàng này rồi... một lúc sau mới nhận ra cô ta chính là phù dâu của Lữ Dĩ Sương mà!

Lúc đầu khi tôi biến thành Lữ Dĩ Sương còn cùng cô ta nói vài câu... Trong xấp tài liệu Lâm Hạo Hải đưa cho cũng có tên cô ta, cô ta tên là Tương Tiểu Nhược, quan hệ rất thân thiết với Lữ Dĩ Sương.

Tôi làm ra vẻ thoải mái, đắc ý cười: “Ừ. Tình yêu đúng là một thứ rất kỳ diệu.”

Tương Tiểu Nhược: “Í, tớ còn tưởng cậu sẽ nói bởi vì cậu đã muốn gì là phải có bằng được chứ?”

Tôi: “...”

Lẽ nào trong mắt Tương Tiểu Nhược, Lữ Dĩ Sương là một cô nàng rất tự kiêu...

Tôi: “Ừ thì, loại đoàn ông như Lâm Hạo Hải, khó mà muốn có là có được.”

Tương Tiểu Nhược cười: “Cũng đúng, với anh ta cậu cũng chịu thua bao lần rồi còn gì.”

Tôi sợ nói tiếp sẽ lộ tẩy sớm, cũng may đúng lúc này lại nghe thấy có ai gọi tên mình. Tôi quay lại, là Tiền Chấn Tá.

Anh ta vẫy tay, cười với tôi, nét mặt vẫn hòa nhã như trước nhưng không hiểu sao tôi lại thấy kỳ lạ. Có điều bất luận thế nào tôi cũng biết Tiền Chấn Tá rõ hơn Tương Tiểu Nhược. Tương Tiểu Nhược thấy Tiền Chấn Tá lại gần thì nhún vai, nhỏ giọng nói: “Lát nữa tới tìm cậu. Cách xa Tiền Chấn Tá ra một chút, Lâm Hạo Hải chắc không thích cậu quan hệ thân mật với người đàn ông khác quá đâu.”

Tôi gật đầu, cười xã giao với Tiền Chấn Tá. Tiền Chấn Tá hình như chẳng thấy gì khác biệt, ghé vào gần bảo: “Dĩ Sương, gặp lại em thật tốt quá.”

... Tiền Chấn Tá thật đúng là nhân tố nghệ thuật mới!

Tôi: “Ừm, cảm ơn anh. Lâm Hạo Hải ở đằng kia.”

Tôi chỉ Lâm Hạo Hải đang bị một đám người vây quanh.

Tiền Chấn Tá: “Anh ta để em đứng một mình ở đây?”

“Hả?” Tôi ngây ra.

Ở bên cạnh Lâm Hạo Hải mới là khu vực nguy hiểm nhất ấy. Lâm Hạo Hải là tiêu điểm của mọi người, ai cũng muốn đến nói chuyện với anh ta. Nếu tôi ở bên cạnh Lâm Hạo Hải, chắc chắn sẽ bị mấy người đó trêu đùa chòng ghẹo, tới lúc đó thì phiền phức to.

Nhưng những chuyện này sao có thể nói cho Tiền Chấn Tá được. Tôi thấy Tiền Chấn Tá có vẻ đang bức xúc thay mình, bảo: “Ừm, cũng không có gì. Lâm Hạo Hải không mấy khi ra ngoài xã giao, hiếm lắm mới có cơ hội nói chuyện với anh ấy, bọn họ đương nhiên không thể bỏ qua rồi. Anh không qua nói một tiếng chúc mừng sinh nhật với Lâm Hạo Hải à?”

Tiền Chấn Tá lắc đầu: “Đợi đến lúc xung quanh anh ta vẫn hơn đã.”

Tôi cười: “Cũng phải... Ừa, Tiền Chấn Hựu đâu rồi?!”

Tôi đúng là bí đề tài rồi...

Tiền Chấn Tá: “Chú ấy có việc không đến được... Mặc dù chú ấy cũng muốn đến lắm.”

“Ồ...” Tôi gật đầu, bụng nghĩ may mà Tiền Chấn Hựu không đến, nếu không tình huống khéo còn hỗn loạn hơn.

Tiền Chấn Tá cười cười: “Hơn nữa... bản thân em hình như cũng chẳng có cảm giác gì?”

“Hả? Chẳng có cảm giác cái gì cơ?”

“Hình như em không hề nhận thấy em với Tiền Chấn Hựu vốn là vợ chồng sắp cưới. Hơn nữa em là người đá nó.” Tiền Chấn Tá cười châm biếm.

Tôi: “...”

“Trong hoàn cảnh này, cho dù Tiền Chấn Hựu có thể đến chắc nó cũng sẽ chọn không đến. Dù sao Tiền Chấn Hựu cũng không có thói quen tạo tin đồn. Mặc dù Tiền Chấn Hựu vẫn đang theo đuổi em, nó yêu em, nhưng... anh nghĩ, không có nghĩa là nó giống như em, không để ý tiểu tiết như thế.”

Tôi: “... Ha ha, cũng đúng.”

Làm ơn đi, cậu ta cũng để ý tiểu tiết gì đâu, bây giờ cậu ta coi tôi hoàn toàn là Hạ Tiểu Mễ rồi.

“Nhưng hai đứa đúng là thú vị thật... Anh thấy, em và Tiền Chấn Hựu, dường như chẳng vì chuyện trốn khỏi hôn lễ mà ngại ngùng, căng

thằng gì cả.” Lời Tiền Chấn Tá hình như còn có ý khác.

Nói chuyện với Tiền Chấn Tá, tôi luôn cảm thấy mỗi từ mỗi chữ anh ta nói ra đều mang một ẩn ý gì đó. Hôm nay cái cảm giác này lại càng mãnh liệt. Tôi không biết phải trả lời câu hỏi của Tiền Chấn Tá ra sao, đành nhìn về phía Lâm Hạo Hải. Vừa hay Lâm Hạo Hải cũng đang nhìn về phía này, thấy Tiền Chấn Tá đứng bên cạnh tôi liền nhú mày, dẹp đường rời khỏi đám người kia, sai chân bước đến bên cạnh tôi, nhìn rất ra dáng cứng chèo: “Dĩ Sương, sao em lại đứng một mình ở đây?”

Tôi vội đáp: “Không có gì, em không thích mấy bữa tiệc kiểu này.”

Lâm Hạo Hải cười: “Anh biết, nhưng không có vấn đề gì, cứ đứng bên anh là được rồi, người khác không làm phiền em đâu.”

Anh ta đã nói thế, những người khác đương nhiên cũng không tiếp tục dùng ánh mắt sấm soi đánh giá tôi nữa. Lâm Hạo Hải nắm tay tôi, cười bảo: “Mọi người đều biết chuyện của tôi với Dĩ Sương rồi đúng không? Tính cách Dĩ Sương thế nào mọi người đã biết, bởi vậy tuyệt tối đừng trêu chọc cô ấy nhé.”

Mọi người lần lượt gạt đầu tỏ ý đã biết và thông cảm.

Tôi yên ổn thoát khỏi Tiền Chấn Tá, đổi sang đứng bên cạnh Lâm Hạo Hải, việc này khiến tôi thở phào một hơi, người cũng thoải mái hơn nhiều. Có điều ánh mắt của Tiền Chấn Tá dường như từ đầu đến cuối vẫn không dời sang chỗ khác khiến lưng tôi nổi da gà...

Vốn tôi cho rằng với tính cách của Lâm Hạo Hải thì chúng tôi sẽ rời đi nhanh thôi. Nhưng dường như Lâm Hạo Hải cũng bị lôi kéo, cứ lần lữa mãi đến gần tối rồi, liền quyết định ở lại ăn cơm luôn. Đầu tôi đau như muốn nứt... cứ thế này có khi lát còn phải đi hát karaoke hay gì gì đó mất thôi, nói không chừng kéo dài đến tận sáng sớm, thế thì bánh gato của tôi phải làm sao!!!

Bên này tôi còn đang đau đầu suy nghĩ, bên kia đã có người xem chuẩn giờ chuẩn bị đưa quà. Người đầu tiên vừa mở màn, đằng sau liền ào ào một đồng người lên theo.

Một cô nàng trang điểm đậm lòe đậm loẹt nhưng vốn bản thân cũng rất xinh đẹp cười cười tặng một món quà cho Lâm Hạo Hải, còn vô cùng tự tin nói: “Lâm Hạo Hải, món quà này nhất định sẽ khiến anh hài lòng.”

Đối với cô gái này tôi cũng có chút ấn tượng. Hình như cô ta tên là Tiền Oánh, cũng chẳng phải tiểu thư lá ngọc cành vàng gì, gia thế vô cùng bình thường, có điều chồng sắp cưới của cô ta thì lại rất có máu mặt, lần này không thấy xuất hiện. Cô ta cũng xem như cô bé Lọ Lem, đương nhiên, là cô bé Lọ Lem vô cùng xinh đẹp. Nếu không phải Lâm Hạo Hải đã đưa tư liệu của cô ta cho tôi xem, cứ dựa vào phán đoán của chính mình thì chắc tôi còn tưởng cô ta là thiên kim tiểu thư của nhà nào.

Cô ta nói: “Anh mở ra xem thử xem? Nếu hài lòng như em nói thì ăn bữa cơm với em nhé?”

Tôi: “...”

Cô không phải là vợ sắp cưới của người khác à?! Tự trọng chút đi! Không thấy tôi đứng bên cạnh à? Tưởng tôi chết rồi chắc?

Lâm Hạo Hải chẳng phản ứng gì, nhận lễ vật xong chỉ nói một câu cảm ơn máy móc, nghe cô ta dài dòng thì cười bảo: “Người khác còn đang đợi, bóc của cô rồi lại phải bóc của người khác, thật sự không có thời gian. Cứ để nó ở đây đã, tôi sẽ xem.”

Nói xong còn bổ sung một câu: “Cảm ơn.”

Tiền Oánh chắc cũng có phần bức bối, vừa vặn nhìn thấy tôi đứng bên cạnh thì nhú mày: “Í? Sao không thấy cô Lư tặng gì vậy?”

Tôi: “...”

Lúc này thì cô thấy tôi rồi hả... Oa oa oa, tôi thà cô xem tôi như chết rồi còn hơn...

Tôi lắp bắp một hồi vẫn không biết giải thích thế nào thì Lâm Hạo Hải đã kéo tôi lại: “Quà Dĩ Sương tặng tôi, đương nhiên là tặng riêng rồi.”

Tôi nghiêm túc gật đầu: “Đúng thế.”

Xung quanh có tiếng lầm rầm bàn tán. Tiền Oánh chắc thấy không có gì thú vị, bấu môi một cái rồi rời đi. Lâm Hạo Hải hỏi nhỏ bên tai tôi: “Quà của cô đâu rồi?”

Làm ơn đi! Chẳng phải tại cha mẹ anh ra tay bất ngờ quá à! Nếu không tôi đã ng bánh gato ra từ sớm, dọa anh nhảy dựng lên, sau đó hai người vui vẻ giải quyết hết cái bánh đó rồi.

Tôi nhăn nhó: “Tôi có chuẩn bị thật mà, có điều bây giờ không lấy ra được ngay.”

Lâm Hạo Hải thờ ơ nhìn tôi một cái, vỗ vỗ đầu tôi nhưng chẳng nói gì tiếp, rõ ràng hoàn toàn chẳng tin lời tôi nói. Trong lòng tôi cảm thấy thất bại vô cùng.

Không được, không thể để Lâm Hạo Hải thấy thế được! Nếu không mấy ngày nay tôi thức đêm thức hôm khổ sở như thế để làm gì?

Tôi nhỏ giọng nói với Lâm Hạo Hải: “Này, Lâm Hạo Hải, tôi có chút việc, ra ngoài tí rồi về ngay.”

Lâm Hạo Hải: “Cô có việc gì?”

“Ôi giờ, anh đừng có lo, nhanh thôi mà.” Tôi khoát tay.

Lâm Hạo Hải gật đầu: “Ừ, nhanh nhé.”

Tôi cầm túi xách của mình chạy ra cổng chính. Bây giờ đang là giờ cơm, lại đúng vào lúc tắc đường. Mặc dù ở khu này không tắc lắm nhưng tôi đợi mãi mà vẫn không thấy cái xe trống nào đi qua. Thật tôi cũng chẳng hiểu nổi, đành nhìn bốn phía xem có bến xe bus nào không...

Thật đúng là...

Tôi bước thật nhanh, đột nhiên có người hỏi: “Em ra ngoài làm gì thế?”

Tôi quay đầu, là Tiền Chấn Tá.

“À, tôi phải về nhà một chút, lấy đồ.” Tôi nhìn trái nhìn phải, vẫn không thấy xe nào trống.

Tiền Chấn Tá lại hỏi: “Lâm Hạo Hải không đưa em đi?”

Tôi: “Ừm, không thể để anh ấy biết được.”

“VẬY... Dĩ Sương, chẳng phải em biết lái xe sao?” Tiền Chấn Tá hỏi: “Em có thể tự mình lái xe về nhà mà.”

Í?! Dĩ Sương còn biết lái xe nữa à?! Cũng đúng, con nhà giàu sao có thể không biết lái xe...

Tôi lúng túng: “Ừm, tôi, tôi quên mang bằng lái xe rồi.”

Tiền Chấn Tá hiểu ra, gật gù: “Thế à, thế để anh đưa em đi.”

“Hả?” Tôi ngẩn ra, “Anh đưa tôi đi?”

“Đúng thế, dù sao anh cũng không có hứng ngồi ăn với một đám người thế kia. Hơn nữa đây cũng là cơ hội được ở riêng với em.” Hắn ta

nhìn tôi cười dịu dàng. Tôi nghĩ một lúc, thấy để Tiền Chấn Tá đưa đi một đoạn cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ... Hơn nữa bây giờ bắt xe cũng quá khó khăn... Hu hu hu, tôi cũng muốn học lái xe!

Sau khi tôi gật đầu đồng ý, Tiền Chấn Tá liền đi đến bãi đỗ lấy xe ra, đưa tôi về nhà Lâm Hạo Hải. Có điều chẳng đi được bao lâu thì tắc đường, tôi gấp muốn chết, Tiền Chấn Tá nhìn tôi một cái, bảo: “Anh biết một con đường khác có thể đến được nhà Lâm Hạo Hải. Đường nhỏ thôi nên chắc không tắc thế này, chẳng qua không có đèn đỏ gì, đường cũng khá xóc, đi đường đó được không?”

“Được, được!” Tôi gật đầu liên tục.

Đến giờ này rồi thì quan tâm đường xá thế nào làm gì!

Tiền Chấn Tá “ừ” một tiếng, quay đầu xe tiến vào một con đường nhỏ, quả nhiên không hề tắc, hơn nữa đi được một đoạn thì càng ngày xe cộ càng thưa thớt. Xe của Tiền Chấn Tá phóng như bay chẳng có gì cản trở, chỉ là đúng như hần ta nói, không có đèn đỏ gì, mà trời thì đã dần dần tối đi, trên đường lại có không ít ổ gà.

Lại qua một lúc nữa, cảnh vật hai bên đường càng ngày càng xa lạ, tôi nhìn không được hỏi: “Sao tôi thấy đường này hình như không phải đường về nhà Lâm Hạo Hải... Anh xác định mình không đi nhầm đấy chứ?”

Tiền Chấn Tá: “Không đâu, chỉ là đi đường vòng nên xa hơn chút thôi.”

“Ồ...” Tôi gật gù.

Xe đột nhiên dừng khựng lại, tôi đập người về phía trước theo quán tính, nghi hoặc hỏi: “Sao thế?”

Tiền Chấn Tá nhú mày: “Hình như nổ lốp rồi.”

“Hả?!” Tôi muốn khóc mà không có nước mắt, “Không phải chứ?!”

Tôi chỉ định đi lấy cái bánh gato thôi mà, có cần khó khăn trùng trùng thế này không?

Tiền Chấn Tá: “Để anh xuống xe xem thử.”

Nói xong lập tức xuống xe, đá đá mấy cái vào bánh sau bên trái, sau đó ngẩng đầu lên bảo: “Dĩ Sương, em xuống giúp anh chút được không?”

“A, được.” Tôi cũng xuống xe, đứng bên cạnh hân ta, “Em phải làm gì?”

“Anh mở cốp sau lấy lốp dự phòng.” Thấy tôi ra rồi, anh ta lau mồ hôi trên mặt, sau đó đi về phía cốp sau. Tôi đứng đó, nhìn không được đá đá cái lốp xe mấy cái. Í, lạ ghê, mặc dù tôi không hiểu biết về xe cộ lắm nhưng rõ ràng lốp xe rất bình thường mà...

Đột nhiên, một cái khăn tay bịt chặt lấy miệng và mũi tôi, tôi bất ngờ trợn trừng mắt, sau đó rất nhanh đầu óc đã mơ hồ, hoàn toàn không có cảm giác gì nữa...

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tôi tỉnh lại vì đói quá.

Mờ mịt mở mắt, xung quanh là một hơi hoàn toàn xa lạ, trần nhà có phần ố vàng, tủ đầu giường, giá sách và thậm chí cả ván giường cũng cũ kỹ đến rợn người...

Đây là đâu?

Tôi định chống tay ngồi dậy thì phát hiện tay mình đã bị còng chặt!!!

Tôi: "..."

Hít một hơi lạnh, tôi lặng lẽ nhớ lại sự việc trước khi mình mất ý thức. Tiền Chấn Tá lừa tôi nói xe nổ lốp, bảo tôi xuống xe, sau đó đánh thuốc mê tôi...

Vừa nghĩ tới Tiền Chấn Tá hắn ta liền xuất hiện ngay ở cửa phòng, mặt mũi lạnh lùng nhìn tôi.

"A!!!" Tôi sợ đến độ hét âm ỉ, run rẩy cố ngồi thẳng người dậy, "Tiền Chấn Tá?! Anh định làm gì?!"

Khỉ thật, với cái tình huống trước mắt này, chẳng lẽ Tiền Chấn Tá yêu Lữ Dĩ Sương đến cái độ biến thái muốn người mình yêu chết trên tay mình luôn?! Cứu tôi với, tôi tạo nghiệt gì rồi?! Cái tên Tiền Chấn Tá này bình thường nhìn chỉ có chút quái dị, không ngờ căn bản chính là biến thái!!!

Tiền Chấn Tá cũng chẳng để ý đến tôi, bước từng bước lại gần. Cả người tôi co rúm lại như con sâu: “Tiền, Tiền Chấn Tá, anh phải bình tĩnh! Giết người là phạm pháp đấy!”

Rốt cuộc Tiền Chấn Tá cũng mở miệng, giọng anh ta lạnh hơn bình thường rất nhiều: “Tôi không muốn giết cô.”

“Hả?” Xác định tính mạng an toàn, tôi run rẩy ngẩng đầu nhìn hắn ta.

“Mặc dù quả thật tôi rất muốn giết cô.” Giọng hắn ta càng lạnh hơn, giống như có thể kết thành băng vậy.

Tôi : “...”

Học cái gì không học, lại học cái kiểu ngừng lấy hơi rõ lâu của Lâm Hạo Hải...

“Cô có biết không, nếu là Dĩ Sương thật sẽ không gào thét như cô, chẳng ra dáng con gái gì cả.” Hắn ta lạnh lùng nhìn tôi.

“Chém gió, cho cô ta bị thằng cha biến thái như anh trói thế này thử xem có kêu to gọi nhỏ không...” Tôi phản kích một nửa, đột nhiên chột dạ. “Cái, cái gì mà Dĩ Sương thật, anh bị thần kinh à, tôi chính là Lữ Dĩ Sương đây... còn thật thật giả giả cái gì.”

Tiền Chấn Tá cười lạnh: “Cô không phải Lữ Dĩ Sương.”

“Tôi chính là Lữ Dĩ Sương! Tôi không phải là Lữ Dĩ Sương thì còn có thể là ai, anh có thể đưa tôi đi kiểm tra ADN, tôi...”

“Cô vẫn còn cố ngụy biện sao, Hạ Tiểu Mễ.” Tiền Chấn Tá lạnh lùng cắt ngang tràng giải thích của tôi.

Tôi: “... Anh, làm sao anh biết?!”

Biết chuyện này chỉ có hai người Lâm Hạo Hải và Tiền Chấn Hựu! Cả hai người đó đều không có khả năng nói cho tên Tiền Chấn Tá này biết mà?!

Tiền Chấn Tá: “Ngay từ ban đầu tôi đã thấy cô rất đáng ngờ.”

“Hả?”

“Lần đầu và lần thứ hai gặp mặt, cô đều phản ứng không giống với Lữ Dĩ Sương.” Hắn ta lạnh lùng phân tích sai sót của tôi. “Lúc đầu tôi còn cho rằng vì chúng ta chưa gặp nhau năm năm, cô có thay đổi cũng không có gì kỳ quặc. Khiến tôi thấy bắt đầu hoài nghi là từ khi... nghe tin A Hựu theo đuổi cô.”

“...” Tôi âm thầm rơi lệ, Tiền Chấn Hựu cái đồ chết bầm chết giập chuyên đi hại người nhà cậu! Mợ cậu... à không, anh cậu!!!

Tiền Chấn Tá: “Sau khi cô đào hôn, A Hựu hoàn toàn chẳng có vẻ buồn rầu đau khổ gì, ngược lại khi nghe tin Hạ Tiểu Mễ chết rồi thì nó mới khổ sở, bởi vậy đương nhiên tôi xác định người nó thích là Hạ Tiểu Mễ. Mặc dù tôi không biết Hạ Tiểu Mễ là ai, thậm chí còn vì thế mà thầm trách A Hựu, cho rằng nó... Nếu từ đầu đã không thích Dĩ Sương thì việc gì phải theo đuổi em ấy, hại tôi còn vì nó mà từ bỏ. Nếu biết sự việc sẽ thành ra thế này thì từ đầu tôi đã không bỏ cuộc.”

Tôi: “Anh hai, anh đừng có hồi tưởng lại quá khứ nữa.”

Tiền Chấn Tá: “...”

Đột nhiên nhớ ra tình huống hiện tại, nếu để Tiền Chấn Tá nói càng nhiều thì tôi càng có thể sống lâu hơn một chút, thế là tôi lập tức đổi sang nịnh nọt: “Òa òa òa, anh cứ nói tiếp đi, tôi thích nghe lắm!”

Tiền Chấn Tá khinh thường: “Thật không hiểu nổi tại sao A Hựu lại thích cái dạng như cô!”

Tôi cũng không biết!

Tiền Chấn Tá: “Tôi rất hiểu tính cách A Hựu, nếu nó đã không thích Dĩ Sương, mà hai nhà Lữ, Tiền đã bắt đầu hợp tác rồi thì sẽ không tiếp tục theo đuổi Lữ Dĩ Sương nữa. Tôi đoán không sai, nó hoàn toàn không để ý đến Lâm Hạo Hải và Lữ Dĩ Sương, nhưng một ngày, nó đột nhiên quay lại theo đuổi Lữ Dĩ Sương. Việc này quá kỳ lạ, tuyệt đối không phải tác phong trước nay của em trai tôi.”

“Vậy, vậy cái lần gặp ở nhà hàng kia không phải tình cờ mà là do anh cố ý sắp xếp đúng không? Là để xem quan hệ giữa tôi và Lâm Hạo Hải rốt cuộc như thế nào?”

“Tôi sai người theo dõi A Hựu, biết nó và cô đang cùng đi ăn nên cũng đến đó.” Hắn ta lạnh lùng đáp, dường như hoàn toàn không thấy hành vi của mình có gì đó bất thường.

Tôi suýt nữa thì lờm hắn ta một cái. Tên Tiền Chấn Hựu kia, đến bị theo dõi cũng không biết, lại còn dám mời tôi đi ăn cơm!

Tiền Chấn Tá: “Kết quả, cái cảm giác không ổn kia lại càng mãnh liệt. Thói quen ăn uống của cô và Dĩ Sương không giống nhau. Bất kể ăn gì cô ấy đều ăn từ tốn từng miếng một, mà lúc ăn cơm thì không bao giờ nói chuyện. Cho dù có lúc rất không vừa ý thì cũng không công khai lờm nguýt A Hựu như cô.”

Tôi: “...”

Tôi lờm nguýt cũng có tội à! Tôi không tin cô nàng Lữ Dĩ Sương đó không biết cái kỹ năng người người đều biết là lờm người khác đấy! Mà anh nói xem, trừ lờm nguýt ra thì tôi còn có cách gì để đối mặt với tình

cảm nồng nàn của Tiền Chấn Hựu chứ?! Còn về dáng vẻ ăn uống... Oa oa oa, Lâm Hạo Hải cũng đâu có dạy tôi vấn đề này! Lúc ấy Tiền Chấn Tá, Tiền Chấn Hựu đều ngồi ngay bên cạnh, tôi căng thẳng muốn chết, mà đã căng thẳng thì chỉ có thể vùi đầu vào ăn, đương nhiên tốc độ ăn lại càng nhanh, càng khó coi!

Tiền Chấn Tá: “Nhưng... tôi có nghĩ thế nào cũng không nghĩ được cô lại là Hạ Tiểu Mễ. Tôi chỉ nghĩ, có phải Dĩ Sương đã xảy ra chuyện gì rồi nên mới thay đổi nhiều như thế.”

“Đúng đúng, thật ra... tôi gặp tai nạn giao thông nên bị mất một phần trí nhớ, tính cách cũng thay đổi không ít! Nhưng bản chất tôi vẫn là Lữ Dĩ Sương mà!!!” Tôi vội vàng hắt nước theo mưa lấp liếm.

Tiền Chấn Tá lạnh lùng: “Câm miệng.”

Tôi: “...”

Tiền Chấn Tá: “Sau khi cô đi rồi, nhân lúc A Hựu không có mặt tôi đã lấy số cô từ điện thoại của nó. Cô đoán xem nó lưu tên cô là gì?”

“Chắc là Lữ Dĩ Sương...”

“Không, là Dĩ Sương, nhưng còn có mở ngoặc, phiên âm tên Tiểu Mễ.” Tiền Chấn Tá khẽ nhắc khéo miệng.

Tôi: “...”

Cái gì gọi là “đồng đội ngu như heo”?! Tiền Chấn Hựu chính là tên đồng đội ngu như heo đó đấy!!! Không tìm mọi cách bán đứng đồng đội là không cam lòng hả???

Tôi đau khổ: “Đúng thế, thực ra tôi đang dùng di động của Tiểu Mễ.”

Tiền Chấn Tá: “...”

Rốt cuộc Tiền Chấn Tá cũng không thể bình tĩnh được nữa, hắn ta gào lên: “Cô đừng có thần nhiên như không thế! Điện thoại của Tiểu Mễ?! Cô định lừa ai thế hả?!”

Tôi: “...”

Anh phản ứng cũng mạnh ghê ấy nhé!

Không dám nói chuyện, tôi lại rúc vào một góc.

Tiền Chấn Tá hít sâu một hơi, xem ra đã bình tĩnh hơn nhiều, tiếp tục nói: “Tôi rất nhanh đã nhớ ngay đến Hạ Tiểu Mễ. Tiền Chấn Hựu chắc sợ người khác nghi ngờ nên vẫn lưu số cô với tên Dĩ Sương, có điều lại không nhìn được mà chú thích bên cạnh là Tiểu Mễ. Nhưng tôi... Lúc đó tôi cũng không nghi ngờ cô là Hạ Tiểu Mễ, bởi vì việc đó quá hoang đường. Tôi lấy được số cô rồi, việc đầu tiên làm là nhắn tin. Thật ra tin nhắn của cô chẳng có vấn đề gì, chẳng qua là tôi cố ý nói lần nào Dĩ Sương cũng thêm dấu câu... Cô chẳng những không phản bác mà còn ngoan ngoãn làm theo nữa.”

Tôi: “...”

Tiền Chấn Tá... Sao anh không chết quách đi cho đỡ chật đất...

Tiền Chấn Tá cười khẩy: “Cô có tật giết mình, bởi vậy mỗi lần tôi nói Dĩ Sương trước đây thế này thế kia, cô đều không hoài nghi gì đã lập tức làm theo. Thật ra Dĩ Sương hoàn toàn không có những thói quen đó.”

Tôi: “Nhưng anh dựa vào đâu mà nghi ngờ tôi?”

Tiền Chấn Tá: “Không, sau khi nhận được tin nhắn của cô, tôi mất ngủ cả đêm, ngày thứ hai dậy sớm đến trước nhà cô và Lâm Hạo Hải, sau đó tặng cô một món quà.”

“Cái, cái hộp nhạc đó hả?” Tôi nghi hoặc.

“Đúng thế, bên trong đặt máy nghe lén.” Tiền Chấn Tá cười lạnh tanh, “Sau đó tôi nghe được một đoạn đối thoại mà cả đời này chắc tôi cũng không bao giờ quên được.”

Hắn ta lấy một cây bút ghi âm ra, tiếng nói chuyện của tôi và Lâm Hạo Hải nghe rất rõ ràng.

“Oa oa oa oa, việc Tiền Chấn Tá thì hoàn toàn nằm ngoài dự liệu mà. Chắc có lẽ do khẩu vị hai anh em nhà anh ta giống nhau quá, đến cả nhà ăn cũng chọn cùng một cái, bởi thế nên anh ta mới nhìn thấy tôi và Tiền Chấn Hựu... Sau đó anh ta bảo muốn theo đuổi Lữ Dĩ Sương lại từ đầu. Thật ra tôi cũng rất đau khổ mà, Chúa biết hôm qua tôi với Tiền Chấn Hựu kinh ngạc đến mức nào. Tiền Chấn Tá nói tròng giang đại hải mãi chả chịu thôi, lại còn thích hoài niệm quá khứ, mỗi một thói quen bé tí bé teo của Lữ Dĩ Sương cũng nhớ rõ mòn một... Trời ạ, đều đã qua năm năm rồi! Tôi thật sự rất sợ mình lộ ra sơ hở gì.”

“Không sao, anh ta có nghi ngờ đến đâu thì cô cũng vẫn là Lữ Dĩ Sương thôi.”

“Cũng đúng, ai mà đoán nổi cái chuyện linh hồn nhập xác này cơ chứ... Cho dù tôi có chủ động nói ra thì e cũng chẳng mấy người chịu tin.”

Tôi nghe thấy giọng mình, mặt đã biến dạng.

Tiền Chấn Tá mặt mày không chút biểu cảm nhìn tôi, sau đó tắt băng ghi âm, chậm rãi nói: “Linh hồn nhập xác. Đúng thế, nếu không phải tôi đã nghi ngờ sẵn, lại vô tình nghe được đoạn đối thoại này... thì cho dù có người nói thẳng với tôi, cô là Hạ Tiểu Mễ chứ không phải Lữ Dĩ Sương, e là tôi cũng không tin đâu.”

Oa oa oa oa... Bởi vậy từ đầu đến cuối, vấn đề lớn nhất là ở tôi sao? Đều tại miệng tôi cả, nói rõ ràng hết ra thế để làm gì chứ...

Không đúng, nhẽ ra không được để cái hộp nhạc đó trên bàn. Đồ Tiền Chấn Tá tặng nhẽ ra phải vứt ngay vào thùng rác ven đường mới đúng!

Sự việc đã đến nước này, tôi chẳng còn cách nào chống đỡ, chỉ đành cúi đầu im lặng.

Tiền Chấn Tá: “Tôi cũng rất kinh ngạc, nhưng phải nhịn xuống. Tôi đánh tiếng thăm dò xem A Hựu có biết chuyện này không, lần nào tôi nhắc đến nó cũng có vẻ hốt hoảng, rõ ràng nó đã biết rồi, hơn nữa còn cố ý giấu tôi. Tôi thật không hiểu nổi cô có gì tốt đủ để khiến nó làm thế! Khiến nó che giấu chuyện Dĩ Sương đã mất tích!”

Tôi khóc lóc: “Tôi cũng đâu có biết...”

Tiền Chấn Tá chắc là tức xì khói: “Không biết, không biết, cô thì biết cái quái gì?! Tôi nhằn nhịn mấy ngày, quả tình không biết phải làm sao mới được. Công bố cho mọi người? Căn bản là không thực tế, chẳng ai lại tin câu chuyện đó của tôi cả, cho dù là có bằng ghi âm cũng thế! Tìm mấy người nói chuyện? Tính cách của tên Lâm Hạo Hải kia... Hơn nữa hẳn ta còn giúp cô, đương nhiên là cũng thích cô rồi!”

“Này anh hai, lời này không thể nói bừa đâu nhé, Lâm Hạo Hải không thích tôi!” Tôi vội vàng giải thích.

“Câm miệng!” Tiền Chấn Tá phát điên, “Sau đó vừa hay đến sinh nhật Lâm Hạo Hải, tôi vẫn không nhịn được mà tới tham gia. Ở đó cô làm cái quái gì thế hả? Nếu là Dĩ Sương trước đây, cho dù tuổi còn nhỏ thì vẫn luôn rực rỡ lóa mắt, còn cô thì sao? Chỉ biết trốn trong góc cắn đầu ăn!”

Tôi: “...”

Mợ nó chứ, Lữ Dĩ Sương không cần ăn uống! Lữ Dĩ Sương có thể thành tiên luôn rồi!!!

“Nếu không ăn thì lại rúc vào bên cạnh Lâm Hạo Hải, mặt mày đầy vẻ bất lực, tôi thật không thể chịu đựng được Dĩ Sương như thế!” Hần ta gào rú, “Từ lúc biết cô là Lữ Dĩ Sương tôi đã chuẩn bị sẵn thuốc mê và khăn tay, nghĩ nhất định sẽ có ngày phải dùng đến, chẳng qua là không nghĩ ngày đó lại đến sớm thế. Tôi vẫn luôn âm thầm để ý đến cô, ngay khi phát hiện cô rời đi tôi đã đuổi theo ngay, thấy cô có vẻ muốn bắt xe liền biết cơ hội đã tới, bèn nói muốn đưa cô đi. Cô có biết không, thật ra tôi vẫn còn cho cô một cơ hội, tôi hỏi cô có biết lái xe không, kết quả cô lại nói không mang bằng... Cô không biết Lữ Dĩ Sương từ nhỏ vì tai nạn xe nên rất ghét ngồi ở hàng ghế trước, hơn nữa cô ấy đi đâu cũng có người đưa kẻ đón, cần gì phải tự mình học lái xe!”

Tôi: “...”

“Cô trở thành Lữ Dĩ Sương, lại vẫn sống theo cách của mình, không để ý đến việc những hành vi và cử chỉ của cô hoàn toàn không xứng với thân phận lá ngọc cành vàng của Dĩ Sương. Thậm chí cô còn không thèm đi tìm hiểu Lữ Dĩ Sương trước đây là người như thế nào.” Giọng Tiền Chấn Tá nghe có vẻ vô cùng đau khổ, “Mà chính vì điểm này mới khiến tôi đưa ra quyết định cuối cùng.”

Hần ta dựa vào gần tôi, lạnh lùng nói: “Tôi nói xong rồi, đến lượt cô.”

Tôi ngẩn ra: “Hả? Tôi, tôi không có gì để nói... Chuyện đó, anh nói không sai, mặc dù tôi có ý định giả vờ làm Lữ Dĩ Sương nhưng cũng không tỉ mỉ từng chi tiết một như thế. Anh nói cái gì mà làm tổn hại danh tiếng của Lữ Dĩ Sương... Tôi, tôi đã rất cố gắng không quá nổi bật trước đám đông. Tôi chẳng phải cành vàng lá ngọc, thiên kim tiểu thư gì, cũng chẳng phải nữ hoàng tiệc tùng, càng không phải gái đẹp nhà giàu, bởi vậy cái cô nàng Lữ Dĩ Sương mà anh nói, tôi quả thật làm không nổi.”

Ngừng một chút, tôi lại dè dặt lên tiếng: “Nhưng mà, người anh thích là Lữ Dĩ Sương như thế sao? Rực rỡ xinh đẹp, giống như công chúa hay nữ hoàng, nhưng đó chắc là biểu hiện bên ngoài của cô ấy thôi chứ? Tình cảm của anh đối với Lữ Dĩ Sương chính là vì những điểm đó thôi sao? Những thứ khác chẳng để ý đến chút nào?”

Đó là loại thích quái quỷ gì vậy...

Tiền Chấn Tá quả nhiên bị chọc tức: “Tôi nói những phần giấu kín bên trong của cô ấy, cô hiểu được chắc?! Câm miệng lại!”

Tôi: “...”

Đừng có coi thường trí thông minh của tôi chứ...

“Vậy tôi ngậm miệng luôn đây...” Tôi yếu ớt nói.

“Không, cô nói cho tôi biết, tại sao cô lại trở thành Lữ Dĩ Sương?!”

“Ồ, thật ra anh cũng biết đấy, Hạ Tiểu Mễ, là cái thân thể của tôi, trên đường đi đến dự hôn lễ của Tiền Chấn Hựu và Lữ Dĩ Sương thì bị xe đâm nên qua đời... Sau đó tôi cũng không biết tại sao, tỉnh lại thì đã trở thành Lữ Dĩ Sương rồi. Sau đó là bỏ trốn khỏi hôn lễ với gì gì đó không cần phải kể nữa...” Tôi dè dặt nói, chỉ sợ nói từ nào không đúng lại chọc hấn ta phát điên thì khổ.

Tiền Chấn Tá: “Tại sao lại như thế?!”

“Anh hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai!” Tôi đáp cực kỳ vô tội, “Tôi thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì! Nói thật lòng, mặc dù điểm nào của Lữ Dĩ Sương đều tốt hơn tôi nhưng tôi vẫn muốn làm chính mình hơn!”

Tiền Chấn Tá cũng chẳng thêm để ý đến tôi, một người vui đầu lăm lăm: “Tại sao thân thể Lữ Dĩ Sương lại bị một linh hồn như thế này làm ô

uế chứ?”

Tôi: “...”

Tiền Chấn Tá thất thần đứng lên, bước về bên trái mấy bước, lại đi qua bên phải vài bước, nhìn rất có dáng thần kinh, sau đó hắn ta dừng chân: “Vậy linh hồn Lữ Dĩ Sương hiện giờ ở đâu?”

“Tôi cũng không biết mà!” Tôi đau khổ đáp: “Nếu biết tôi và Lâm Hạo Hải đã nghĩ biện pháp đổi trở về rồi. Chúng tôi vẫn đang tìm kiếm đây.”

Tiền Chấn Tá gào lên: “Đều tại cô, nếu không phải vì cô xảy ra tai nạn thì linh hồn cô sao lại đẩy linh hồn Lữ Dĩ Sương đi được! Cô muốn chết sao không chết xa chút?!”

Tôi: “...”

Được rồi, tôi nhịn T_T

Tiền Chấn Tá càng nói càng kích động, hai tay thò ra muốn bóp cổ tôi. Tôi giật nảy mình, theo phản xạ nhắm mắt lại, sau đó đợi nửa ngày vẫn chẳng cảm thấy gì.

Tôi cẩn thận mở mắt ra, lại thấy Tiền Chấn Tá đứng trước mặt mình, sắc mặt cực kỳ đau khổ, lại giống như đang đấu tranh quyết liệt lắm, hai bàn tay chỉ vòng lấy cổ tôi nhưng lại không dùng chút lực nào, cứ giữ nguyên như thế.

Tôi: “...”

Hắn ta định làm gì thế? Có ý gì vậy?

Tiền Chấn Tá từ từ thu tay lại, đau khổ nói: “Tôi không thể làm thế... Mặc dù cô là Hạ Tiểu Mễ nhưng đây là thân thể của Dĩ Sương. Tôi

không thể làm hại Dĩ Sương!”

Cảm tạ trời đất!

“Dĩ Sương, anh với em đã năm năm chưa gặp... Anh nghĩ lần này trở về sẽ được gặp em, chẳng ngờ người anh gặp lại không phải em.” Tiền Chấn Tá đột nhiên lâm bầm một tràng, vô cùng đáng sợ. Tôi đang định nhích người trốn sang góc khác thì hắn ta lại ôm lấy tôi, chân thành nói: “Dĩ Sương, em yên tâm, anh nhất định sẽ tìm thấy ‘em’ thật sự!”

Oa oa oa oa, đáng sợ quá... Lâm Hạo Hải!!! Anh mau tới cứu tôi đi!!!

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 27

“Ngoan ngoan đi, đừng có lên tiếng!” Tiền Chấn Tá trừng mắt cảnh cáo, sau đó khóa tôi vào trong xe còn bản thân thì đi xuống, cảnh giác quan sát xung quanh một vòng, xác định không có ai mới lôi tôi xuống.

Bây giờ là một giờ đêm, mà nơi này, là một nghĩa trang.

Trong lòng tôi thấy bi đát không để đâu cho hết: “Tiền Chấn Tá, tôi thấy giờ này không tốt lắm đâu...”

Tiền Chấn Tá trừng mắt: “Câm miệng!”

“Oa oa oa, nhưng đêm hôm khuya khoắt đến đây sợ chết đi được!”

Bốn phía không một bóng người, chỉ có từng hàng bia đá đứng sừng sững.

Không gian tĩnh lặng như tờ, chỉ có gió âm u thổi lá cây xào xạc.

Tiền Chấn Tá lạnh lùng: “Cô đã mất tích rồi, cô cho rằng Lâm Hạo Hải và A Hựu sẽ chịu để yên chắc?! Đương nhiên tôi phải chọn giờ vắng nhất rồi.”

“Anh tới đây làm gì?” Tôi phát rồ.

Tiền Chấn Tá: “Đây là nơi chôn cất cô, đưa tôi đến bia mộ của cô đi.”

“Này, có chuyện gì thì giải quyết với tôi đây này! Đừng có làm mấy việc kỳ quái với mộ của tôi chứ!” Tôi sợ gần chết, lẽ nào Tiền Chấn Tá muốn đào xác tôi lên mà hành hạ nữa?

Tiền Chấn Tá: “... Câm miệng, đưa tôi đi đã!”

Tôi vẫn kiên quyết: “Không đưa!”

Biết chắc chắn Tiền Chấn Tá sẽ không ra tay gây hại tới thân thể Lư Dĩ Sương, lá gan của tôi liền to thêm vài phần, lúc trước còn cúi đầu chịu trận, giờ đã dũng cảm mở miệng cãi tay đôi với Tiền Chấn Tá rồi.

Tiền Chấn Tá chắc cũng giận lắm nhưng vẫn cố hòa hoãn: “Yên tâm đi, mặc dù tôi hận cô thật nhưng cũng chưa đến nỗi muốn làm gì thân xác cô. Tôi chỉ... nghĩ đến có khả năng, linh hồn cô ở trong thân xác Dĩ Sương, vậy linh hồn Dĩ Sương có khi nào cũng đã nhập vào thân xác cô không mà thôi.”

“Hả?” Tôi ngây ra nửa ngày, không biết có nên nói cho Tiền Chấn Tá biết, theo như miêu tả của Lâm Hạo Hải và phán đoán của tôi, thân thể Hạ Tiểu Mễ tôi lúc được tìm thấy đã biến thành một đám máu thịt lẫn lộn rồi... Thật đau lòng...

Không dám tiếp tục chọc Tiền Chấn Tá lên cơn, tôi bảo: “Nhưng mà, nhưng mà nếu thật sự đúng như anh nói thì Lư Dĩ Sương chẳng phải đã ngạt thở chết rồi sao?”

“Các người dám chôn em ấy xuống! Lại còn hỏa táng nữa chứ!” Tiền Chấn Tá tức giận quát lên.

“Nếu không thì phải làm sao? Đó là quy định của nhà nước đấy, anh có biết không?” Tôi cũng quát lại. “Được rồi, anh muốn tìm thì cứ đi mà tìm lấy, cho anh hết hy vọng luôn đi.”

Hơn nữa, hai chúng tôi đứng cãi nhau giữa một đám bia mộ, thật quá đáng sợ...

Tôi dùng chân đá đá Tiền Chấn Tá: “Mở đèn pin đi!”

Nếu chuyện không liên quan đến Lữ Dĩ Sương thì Tiền Chấn Tá cũng xem như tốt tính, bị tôi đá hấn cũng chẳng nói gì, ngoan ngoãn mở đèn pin. Ánh sáng yếu ớt chiếu rọi xung quanh trông còn ghê hơn lúc tất cả chìm trong bóng đêm. Không biết từ lúc nào, nghĩa trang vốn đen như mực lại có thêm ánh trắng bạc lơ mờ, ánh sáng đó giao hòa cùng luồng sáng từ đèn pin chiếu ra khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo hơn nhiều.

Tôi hắt hơi một cái, quan sát xung quanh một hồi, dựa vào ký ức chỉ về một bên: “Tôi nhớ là nó nằm ở phía này.”

“Đi.” Tiền Chấn Tá sai chân bước đi, tôi đành gấp rút chạy theo. Tay tôi vẫn còn bị còng vì hấn ta sợ tôi trốn mất. Tiền Chấn Tá đi nhanh như chạy, đèn pin lại nằm trong tay hấn ta, căn bản không thềm để tâm xem tôi có thấy đường không...

Vừa oán thầm tôi vừa đi chậm lại, cảnh giác nhìn Tiền Chấn Tá, thấy hấn ta dừng bước, tôi biết chắc hấn đã nhìn thấy bia mộ của tôi. Quả nhiên Tiền Chấn Tá quỳ xuống, nhẹ giọng nói: “Dĩ Sương, em có ở trong đó không?”

Sau đó bắt đầu lằm bằm lầu bầu rên rĩ hô hoán Lữ Dĩ Sương, cứ phải gọi là tình sâu như biển.

... Nói thật thì, cảnh tượng này làm tôi rợn hết cả tóc gáy.

Mà chỉ có lúc này Tiền Chấn Tá mới mất bình tĩnh như thế... hơn nữa còn lơ là mất cảnh giác.

Tôi im lặng không một tiếng động lùi ra sau, chân nhả vào một hòn đá to, đá một cái thật mạnh. Hòn đá rơi xuống theo bậc thang, còn tôi thì nhẹ chân bước lên mấy bước, sau đó quỳ xuống giữa hai hàng bia mộ, lom khom di chuyển xa chỗ Tiền Chấn Tá.

Nghe tiếng vật gì rơi xuống, Tiền Chấn Tá đứng bật dậy, gọi to: “Hạ Tiểu Mễ?!”

Bốn phía im lặng như tờ. Cái tên đầu đất này, đương nhiên tôi sẽ không trả lời anh rồi!

“Chết tiệt!” Tiền Chấn Tá nôn nóng mắng một tiếng, sau đó quả nhiên trúng kế, chạy về phía có tiếng rơi tìm kiếm. Tôi khẽ thở phào một hơi, nhưng cũng không dám thả lỏng hoàn toàn, tiếp tục dùng khuỷu tay và chân di chuyển.

Tiền Chấn Tá tìm một lúc không thấy người nói không chừng sẽ quay lại đây kiểm tra, đến lúc đó thì phiền rồi... Đáng giận, cái còng Tiền Chấn Tá dùng để còng tôi vừa khít, cử động vô cùng khó khăn.

Tôi nghiêng tai nghe ngóng nửa ngày, tiếng bước chân Tiền Chấn Tá càng ngày càng xa, thế là tôi miễn cưỡng đứng dậy, chạy thẳng lên phía trên đỉnh khu nghĩa trang.

Đỉnh khu nghĩa trang này là một vườn cây nhỏ, chắc được trồng trong quá trình “phủ xanh thành phố”. Mặc dù cây cối thưa thớt nhưng trong bóng đêm cũng là một chỗ trốn quá tốt. Nếu Tiền Chấn Tá quay lại thì tôi cũng có thể lách trong rừng cây này, không đến nỗi bị bắt, nếu vận tốt còn có thể trốn thoát ấy chứ.

Sau khi chạy vào rừng tôi lập tức quỳ áp tai xuống đất nghe động tĩnh, đột nhiên nhận thấy có tiếng bước chân từ đằng xa tiến lại... Tôi sắp hồn lìa khỏi xác đến nơi, Tiền Chấn Tá thật sự quay lại rồi!

Hơn nữa tiếng bước chân càng lúc càng nhẹ, dường như Tiền Chấn Tá không chạy nữa mà bắt đầu tìm kiếm tung tích của tôi. Tôi gần như có thể nghe được tiếng tim mình đang đập thành thành, nhin không được lại lùi vào sâu hơn trong rừng. Tiền Chấn Tá dường như tìm vài vòng nhưng vẫn không tiến vào khu rừng này, sau đó hẳn ta chắc cũng tức xì khói, hét âm lên một tiếng: “Hạ Tiểu Mễ!” rồi ôm cơn giận phùng phùng rời đi.

... Cảm ơn trời đất!

Tôi thở phào một hơi nhẹ nhõm, cả người dựa vào thân cây, toàn thân nhũn ra như bị hút hết sức lực vậy.

Trước mắt xem như tạm thời thoát hiểm, nhưng cũng không thể bất cẩn được. Dù thế nào Tiền Chấn Tá cũng không phải loại người dễ bỏ cuộc... Rất có khả năng hẳn ta đang ngồi ôm cây đợi thỏ ở cửa nghĩa trang ấy chứ.

Nghĩa trang này thuộc loại cực kỳ cao cấp, ra vào chỉ có một cửa duy nhất, tôi cũng không biết làm sao Tiền Chấn Tá kiếm được thẻ để vào nữa. Nếu muốn ra ngoài tôi cần phải có thẻ, có điều nếu đường ra duy nhất lại bị Tiền Chấn Tá giăng bẫy đợi sẵn thì sao tôi có thể ngu ngốc thò chân ra để bị bắt được.

Tôi miễn cưỡng đứng dậy, tìm kiếm bốn phía nhưng vẫn không thấy được đường ra nào có thể dùng được. Thật ra thì cũng có thể trèo lên cây chỗ sát tường bao, sau đó học tập nam chính trong phim anh hùng nào rỗng bay người ra ngoài đấy, khổ nỗi tay tôi đang bị còng, đừng nói thân thủ có tốt không, mà đến cả trèo cây cũng khó khăn vô cùng...

Đúng rồi, vấn đề trước mắt là phải giải quyết cái còng tay này thế nào!

Tôi mò xung quanh xem có vật nào có thể mở còng được không. Tiền Chấn Tá dùng còng tay nhưng chắc cũng sợ làm tổn thương đến tay Lữ Dĩ

Sương nên bên trong cái còng có bọc một lớp nhung mềm, cho dù có bị ma sát nhiều thì cũng không vấn đề gì lớn.

Lúc này tôi thật hy vọng Tiền Chấn Tá dùng phương pháp cổ điển nhất là dây thừng để trói mình, như thế ít ra tôi kiếm một hòn đá nhọn nhọn cổ nguyên buổi tối chắc cũng đứt được! Dùng còng tay làm cái khi gì chứ, đồ biến thái chết bầm...

Hết cách, tôi lại nghĩ ra một biện pháp mới: Đợi.

Bất kể Tiền Chấn Tá có ngồi ôm cây đợi thỏ ở cửa nghĩa trang hay không thì sáng mai nhất định vẫn sẽ có người đến quét tước mồ mả. Đến lúc đó tôi sẽ nhờ người ta giúp đỡ, cũng không cần gì nhiều, chỉ cần mượn điện thoại của họ gọi cho Lâm Hạo Hải là được, Lâm Hạo Hải sẽ cứu tôi... Ông trời phù hộ, tôi nhớ được số điện thoại của Lâm Hạo Hải!

Thật ra trong thời gian mấy tiếng bị Tiền Chấn Tá giam giữ, ngoại trừ việc kể lể tâm tình của hãn khi làm hành động này ra, chỉ cần Tiền Chấn Tá mở di động thì máy hãn ta sẽ rung điên cuồng. Tôi có thể đoán được là Tiền Chấn Hựu và Lâm Hạo Hải gọi, thật ra cũng có thể là cả nhà họ Lư và nhà họ Tiền.

Bây giờ đêm khuya thanh vắng, không gian tĩnh lặng, tôi mặc một bộ váy dự tiệc đứng giữa rừng cây đen thẫm thẫm lại âm u quỷ dị, đột nhiên nhớ Lâm Hạo Hải vô cùng.

Cũng không biết anh ta có nhìn thấy bánh gato chưa nữa... Bây giờ chắc hẳn đã quá mười hai giờ rồi, sinh nhật Lâm Hạo Hải cũng qua, cuối cùng tôi vẫn không kịp tận tay đưa bánh gato sinh nhật cho Lâm Hạo Hải.

Tình huống xấu nhất thì tôi sẽ không còn cơ hội tặng Lâm Hạo Hải cái bánh đó nữa rồi! Vậy chẳng phải cái bánh đó sẽ u sầu buồn bã nằm dưới gầm giường tôi, đợi đến ngày nào đó bị dì giúp việc phát hiện ra, mà đến lúc đó chắc nó đã lên mốc hết, hoàn toàn không nhìn ra bộ dạng ban đầu,

lại càng không thể ăn được nữa. Mà Lâm Hạo Hải cũng không biết đó là do tôi khổ sở làm tặng anh ta...

Oa oa oa oa, sao giờ này mà tôi lại nghĩ đến mấy việc như thế cơ chứ, quá bằng xát muối lên miệng vết thương, tôi sắp khóc đến nơi rồi đây!

Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen như mực, trong lòng trống vắng lạ thường.

Tiền Chấn Tá thật ra sẽ không làm hại tôi, nhưng nếu hắn ta tìm được linh hồn của Lữ Dĩ Sương thật rồi đuổi đũa giả mạo là tôi đây thì lúc đó linh hồn tôi biết đi về đâu?

Thân thể Hạ Tiểu Mễ vốn đã chỉ còn lại năm tro tàn vùi dưới nơi không xa chỗ tôi đứng bây giờ là bao, linh hồn tôi sẽ lang thang ở chỗ nào được... Vẫn may mắn tiếp tục lưu lại nơi trần thế, hay cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn về dưới địa ngục? À không, nghĩ tích cực lên một chút, có lẽ sẽ được lên thiên đường...

Nói rõ ràng ra, tôi chẳng lưu luyến gì cái thân thể của Lữ Dĩ Sương này, cũng chẳng lưu luyến bất cứ thứ gì liên quan đến cô ấy, vậy tại sao khi nghĩ đến khả năng này tôi lại đau lòng đến thế?

Hoặc tôi đau lòng, căn bản không phải vì chuyện “mình chẳng còn là Lữ Dĩ Sương” nữa, bởi việc này tôi quả thật cũng không để ý. Tôi đau lòng là vì, Hạ Tiểu Mễ sẽ rời khỏi thế giới này, hoàn toàn, triệt để. Tôi sẽ chẳng còn mắt để ngắm nhìn thế giới này, chẳng còn thân thể để chạm vào những thứ mình muốn, chẳng còn miệng, chẳng còn lưỡi để nói những điều mình nghĩ, để nói cho Lâm Hạo Hải... Thật ra... tôi rất thích anh đấy...

Mặc dù anh đáng ghét chết đi được, mặc dù tôi biết, bất kể tôi có là Lữ Dĩ Sương hay Hạ Tiểu Mễ thì anh cũng đều không thích hết.

Nhưng mà... nếu cho tôi thêm một cơ hội nữa, kể cả có bị đuổi ra ngoài thì tôi cũng sẽ mạo hiểm nói ra một lần! Sẽ không giống bây giờ, một mình ngồi đây tự mình tưởng tượng linh tinh, tự làm mình khóc.

Tôi ngồi bó gối, hồi tưởng lại lần đầu mình gặp Lâm Hạo Hải. Một chàng trai cao to đột nhiên từ đâu nhảy ra như ăn cướp tha luôn bó hoa ngân liễu của tôi. Lúc đó dù có trí tưởng tượng phong phú thế nào thì tôi cũng không nghĩ được có ngày mình lại dùng thân phận người theo đuổi mà gặp lại anh ta lần nữa. Có rất nhiều việc, thật đúng là quá kỳ diệu!

Tôi không ngờ anh ta lại là loại người trong ngoài bất nhất như thế, nhìn thì lạnh lùng xa cách, thật ra căn bản rất thích đùa cợt, miệng mồm sắc sảo, nghe nói chuyện tưởng là người xấu, nhưng bản chất thì lại tốt vô cùng. Hơn nữa anh ta còn kiên nhẫn đến bất ngờ, chu đáo đến bất ngờ. Tối ánh mắt anh ta cũng biết nói nữa! Ừm, dĩ nhiên tôi nghĩ xem chắc nó biết nói “Câm miệng”, còn cả “Nói thêm câu nữa tôi giết cô!”...

Biết rồi, chẳng có chút lãng mạn nào cả...

Nhưng lúc Lâm Hạo Hải đưa tôi đến bệnh viện, lúc quỳ xuống tháo giày cho tôi, lúc băng bó vết thương cho tôi, lúc nói yêu tôi để che giấu thân phận hộ tôi... Ôi trời ạ, thật sự là không thể tiếp tục hồi tưởng nữa, tôi cũng không biết lúc trước làm sao mà mình nhẫn nại được, sao còn có thể mạnh miệng lừa dối bản thân là mình không yêu Lâm Hạo Hải chứ!

Nghe nói trước khi chết, toàn bộ những cảnh quan trọng nhất của đời người sẽ như được chiếu lại trước mắt. Lúc này tương lai tôi khó mà biết trước, xin cứ để tôi sắn súa một chút, xem lại cuộc đời nhợt nhạt của chính mình.

Tôi ngồi dựa lưng vào thân cây, đầu gục lên hai đầu gối, co thành một cụm, vừa nghĩ những chuyện này vừa lơ mơ ngủ.

Vì tư thế ngủ không thoải mái, lại ở trong tâm trạng căng thẳng, tôi không thể ngủ sâu, cứ hơi thiu thiu một chút lại bị âm thanh nhỏ xíu nào đó làm giật mình tỉnh dậy. Cứ lặp đi lặp lại như thế mãi đến tận hừng đông, tôi giơ hai tay lên đuổi người cho đỡ mỏi, lắc lắc đầu cố gắng bắt bản thân tỉnh táo lại.

Đột nhiên có những tiếng bước chân rất nặng nề truyền đến, tôi giật nảy mình, cảnh giác trốn sau một thân cây lớn len lén quan sát.

Chỉ thấy một bóng người màu đen... Kỳ ghê, tối qua Tiền Chấn Tá đâu có mặc màu đen! Lẽ nào tối qua hẳn không ngồi ở cửa nghĩa trang ôm cây đợi thỏ mà lại đi về nh thay đồ! Nếu đúng là thế thì tôi phải đập chết hẳn ta!!!

Người kia càng lúc càng gần, tôi nhìn kỹ thì lại phát hiện đó là một người đàn ông xa lạ.

Kỳ quái, bây giờ mới vừa hừng sáng, chắc phải rất sớm, sao lại có người đến quét dọn sớm như thế?

Nói không chừng là có vấn đề, tôi cẩn thận nép vào sau thân cây, chưa vội bước ra.

Người đàn ông đó xem ra rất đau khổ, trên tay còn cầm một bó hoa huệ tây màu trắng rất to, đứng trước một tấm bia mộ mà tôi không biết của ai, sau đó nhẹ nhàng quỳ xuống, thương tâm vuốt vuốt lên mặt bức hình trên bia.

“Linh Linh, anh rất nhớ em... Lúc đầu nếu không phải anh vừa ngu ngốc vừa cố chấp thì em đã chẳng...” Giọng người đàn ông đó càng lúc càng yếu ớt, dường như còn mang chút nghẹn ngào. Tôi nhìn mà dần cả ra, này, tôi chỉ muốn quan sát thôi, không muốn nghe chuyện riêng tư của người khác đâu!

Nhưng mà với tình huống trước mắt thế này, tôi mà đột ngột chạy ra thì cũng có vẻ không ổn lắm...

Trong lúc tôi còn đang do dự thì lại nghe thấy tiếng bước chân vang lên. Lần này không phải tiếng bước chân của nam giới mà rõ ràng là tiếng giày cao gót, chắc người đến là nữ... Quả nhiên, một người con gái tết tóc đuôi sam mặt mày lạnh lùng xuất hiện, người đàn ông trước mộ nghe thấy tiếng bước chân thì quay lại, giọng có vẻ cực kỳ bất ngờ: “A Tâm?”

Cô gái tên A Tâm không nói một lời, đẩy anh ta sang một bên, đứng ngay trước bia mộ kia quan sát kỹ một lượt, sau đó nói: “Là cô ấy?”

“A Tâm...”

“Anh trả lời em! Cái cô bạn gái cũ mà anh mãi không quên được chính là cô ta? Anh không nói với em cô ta đã chết rồi! Chị anh, bạn bè anh cũng chẳng có một người chịu nói cho em!” Cô gái kia nhìn như sắp khóc rồi vậy. “Em vẫn luôn cho rằng có ngày mình sẽ thay được vị trí của cô ta trong trái tim anh, thế nhưng chẳng ai nói cho em biết cô ta đã chết rồi! Làm sao em thắng được người đã chết chứ?!”

“A Tâm... Không phải anh cố ý giấu em... Anh, anh không muốn em suy nghĩ lung tung, giống như bây giờ vậy. Anh cũng đang cố gắng quên Linh Linh.”

“Anh thế này mà bảo là cố gắng? Kỉ niệm một năm ngày chúng ta yêu nhau, anh không nói một lời mà chạy đến đây? Nói chuyện với em có mấy câu thì tự nhiên ngắt ra, thế mà gọi là cố gắng à?! Trong tim anh căn bản chẳng có em!”

“A Tâm, em nói chuyện có lý một chút được không?! Anh có trách nhiệm rất lớn trong cái chết của Linh Linh, anh không thể không tự trách chính mình! Nhưng bất luận thế nào thì cô ấy cũng đã là quá khứ! Tương lai của anh là với em!”

Hai người họ càng cãi càng hăng, gà bay chó sủa. Tôi liếc mắt nhìn sắc trời, cứ thế này mãi cũng không ổn, thế là đành phải di động đôi chân, xuất hiện trước mặt hai người kia.

Cô gái nọ giật nảy người, kêu một tiếng kinh hãi rồi nấp sau lưng người đàn ông, mà anh ta cũng nhìn tôi đầy cảnh giác.

“...” Tôi lúng túng cười với hai người họ. Cũng đúng, sáng sớm tinh mơ giữa khu nghĩa trang tự nhiên xuất hiện một người con gái đầu tóc bù xù, tay còn bị còng nữa thì ai nhìn mà không sợ chứ...

Tôi dè dặt tiến lên hai bước: “Ừm, này, tôi là người... Hai người đừng hiểu lầm nhé, tôi là người, hơn nữa còn là người tốt.”

Hai người kia nhìn tôi đầy nghi ngờ.

Tôi: “...”

Người đàn ông kia vỗ vỗ vai người yêu vẻ an ủi, sau đó mặt mày nghiêm túc cẩn thận bước mấy bước về phía tôi, dè dặt dùng cành hoa huệ tây chọc chọc vào tay tôi.

Tôi: “...”

Cũng không cần cẩn thận thế chứ?!

Người đàn ông: “Cũng mềm mềm, chắc là người đấy.”

Tôi dở khóc dở cười: “Tôi đã nói tôi là người rồi mà! Được rồi, nghi ngờ đã giải quyết xong, hai người đã có thể nghe tôi nói chưa? Là thế này, tôi bị người ta bắt... Tóm lại, có thể cho tôi mượn điện thoại không?”

Người đàn ông nhíu mày: “Tôi ra ngoài không đem theo điện thoại.”

Cô gái kia xem ra không sợ tôi nữa, đi lên trước, rút di động ra, mĩa mai người đàn ông: “Đúng rồi, sợ điện thoại làm phiền anh chứ gì, hứ!”

Tôi nhận lấy điện thoại, đang định nói cảm ơn thì cô gái kia đột nhiên bổ nhào tới, ôm chặt lấy tôi. Cô ta đáng cũng không to lắm mà lực tay thì khỏe kinh người, hai tay tôi lại bị trói, vốn không thể đấu lại được. Cô ta giữ chặt hai tay tôi, nói với người kia: “Gọi anh Tiền đi!”

Tôi không thể tin được: “Hai người là người của Tiền Chấn Tá?!”

“Đúng thế.” Người đàn ông đó cười hì hì, gật đầu xác nhận, sau đó lấy di động ra gọi điện, giọng kính trọng: “Anh Tiền, cô Lư đã bị A Tâm giữ chặt, không thể thoát nữa rồi, anh có thể đến đây.”

Tôi tuyệt vọng nhìn người đàn ông đó dập điện thoại, ngay sau đó bỗng Tiền Chấn Tá xuất hiện trong tầm mắt tôi.

Con mẹ nhà anh...

Tiền Chấn Tá lạnh lùng đứng trước mặt tôi. Trông hắn ta cũng chẳng tốt đẹp gì hơn, chắc cũng đúng như tôi nghĩ, cả đêm thức trắng. Tôi vẫy vùng một lát: “Này, cô buông tôi ra, tôi không chạy đâu.”

Cô nàng tên A Tâm kia nhìn Tiền Chấn Tá hỏi ý kiến, thấy hắn ta gật đầu mới dám buông tôi ra. Tôi đau khổ lên tiếng: “Tiền Chấn Tá, anh ngon đấy, lại còn đem hai diễn viên chuyên nghiệp đến lừa tôi vào rọ?!”

Tiền Chấn Tá lạnh lùng: “Tôi muốn bắt được cô càng sớm càng tốt, lại sợ cô nghi ngờ nên để bọn họ tự mình tìm cách.”

Nói xong, hắn nhìn hai người kia cười cười bảo: “Xem ra hai người diễn không tồi đâu.”

A Tâm cười hì hì: “Mức giá anh Tiền đưa ra cũng rất hào phóng mà, đương nhiên chúng tôi phải làm hết sức rồi.”

“Ừm, thư ký của tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản của hai người.” Tiền Chấn Tá gật đầu, “Hai người có thể đi rồi.”

Một nam một nữ rời đi, từ đầu đến cuối hoàn toàn để tâm đến cô gái bất hạnh bị bọn họ lừa gạt.

Tiền Chấn Tá tiến lại gần, sau đó nắm lấy phần nối giữa hai cái còng tay: “Hạ Tiểu Mễ, cô cũng có bản lĩnh đấy, tra tấn tôi cả một đêm!”

Tôi quyết định lành làm gáo, vỡ làm muôi luôn: “Đêm anh cũng có tìm tôi tiếp đâu, liên quan quái gì đến tôi chứ?!”

“Chẳng phải tôi sợ cô bị đuổi gắt gao quá, lại làm bị thương thân thể của Dĩ Sương sao?!” Hắn ta gào lên, “Trời tối như hũ nút nên cô tưởng tôi không biết cô trốn trong rừng cây chắc? Trong đó cành cây lia chia, dưới đất toàn cành cây khô với gãy, nếu cô không cẩn thận ngã bị thương thì làm sao?!”

Tôi nhìn Tiền Chấn Tá đầy thán phục. Không thể ngờ được Tiền Chấn Tá lại vì lý do này mà không đuổi theo tôi tới cùng, tình cảm của hắn ta đối với Lữ Dĩ Sương thật là đáng được “đất trời chứng giám”... Xem ra hắn ta cố ý dụ tôi ra ngoài, hơn nữa còn bảo A Tâm ôm lấy tôi cũng là bởi sợ làm tổn thương thân thể Lữ Dĩ Sương...

Tôi: “Được rồi, nếu đã bị anh bắt thì tôi cũng chẳng phản kháng làm gì. Anh nói đi, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?!”

Tiền Chấn Tá: “Nhấn nại của tôi với cô có giới hạn, việc như thế này đừng có để xảy ra lần nữa!”

“Ờ.” Tôi hơi hốt đáp lại, bụng nghĩ, hử, ai thèm để ý đến anh, dù sao anh cũng chẳng dám làm gì thực sự hại đến tôi.

Tiền Chấn Tá dường như đọc được ý nghĩ của tôi, cười lạnh một cái rồi kéo tôi ra ngoài nghĩa trang. Xung quanh khu này không có người, lòng tôi nóng như lửa đốt, cái tên Lâm Hạo Hải đó ngu như heo ấy, đã qua một đêm rồi mà vẫn không biết sai người đến nghĩa trang kiểm tra à!

Tiền Chấn Tá kéo tôi đến xe của hắn, trong không gian khép kín, tôi tự dưng thấy có dự cảm không lành...

Tiền Chấn Tá đột nhiên rút ra một cái nút tai nhét vào tai mình, sau đó nhắc lên một tấm bảng đen nho nhỏ.

Tôi: “...”

Hắn định làm cái quái gì thế?!

Tiền Chấn Tá cười khẩy một cái, chậm rãi dùng móng tay cào vào bảng đen.

Tôi: “...”

“A a a a a a a tôi sai rồi, Tiền Chấn Tá cái đồ khốn nạn nhà anh!!! Mau dừng lại!!!” Tôi phát điên, Tiền Chấn Tá đúng là quá thần thánh!!! Sao hắn ta có thể nghĩ ra trò này được nhỉ?!

Âm thanh móng tay cào trên bảng đen, tin là trên thế giới này chẳng có mấy người chịu đựng được...

Tiền Chấn Tá dừng lại: “Cả đêm qua tôi ngồi canh chừng, không nhịn được mà lên mạng tìm ‘Những phương pháp tra tấn không gây ảnh hưởng đến thân thể nhưng sẽ tạo ra tổn thương tâm lý cực lớn’, cuối cùng nhìn thấy cái này nên đã sai người đi mua bảng đen.”

Tôi khóc không ra nước mắt: “Anh thắng rồi. Tôi thề sẽ không trốn nữa.”

Tiền Chấn Tá: “Tôi còn rất nhiều cách, đừng cho là tôi không nỡ làm tổn thương thân thể của Dĩ Sương thì cô sẽ được thoải mái, biết chưa?”

“Biết rồi...” Tôi yếu ớt đáp lời.

Tiền Chấn Tá cười khẩy một tiếng, vút bảng đen sang một bên, khởi động xe. “Bây giờ chúng ta đi đâu?” Tôi dè dặt hỏi.

“Thành phố D.”

“Hả?” Tôi ngần ra, “Đến thành phố D làm gì?”

Tiền Chấn Tá: “Tôi sai người đi hỏi thăm những nhân chứng của vụ tai nạn thì phát hiện hóa ra lúc đó, trên quãng đường đó xảy ra hai tai nạn liên.”

“Cái gì?!”

“Một vụ tai nạn thì người bị hại chết ngay tại chỗ, tên lái xe gây tai nạn bỏ trốn. Hơn nữa trên người nạn nhân cũng không thấy bất kỳ giấy tờ chứng minh thân phận nào, chỉ biết là nữ giới, hơn nữa chết rất thê thảm. Về sau có người tới nhận thi thể cô gái này, đưa đi mai táng dưới cái tên Hạ Tiểu Mễ.” Tiền Chấn Tá hờ hững thuật lại. “Người đó là Lâm Hạo Hải đúng không? Nhưng anh ta đã phạm sai lầm, cho rằng lúc đó chỉ có một vụ tai nạn nên mới đương nhiên nghĩ cô gái kia chính là Hạ Tiểu Mễ. Có điều anh ta không biết, thực ra có một vụ tai nạn xảy ra gần đó, hơn nữa thời gian cũng không chênh lệch mấy, chẳng qua người bị đâm chỉ hôn mê bất tỉnh chứ không có tổn thương nặng nề nào. Hơn nữa người gây ra tai nạn đó cũng đưa nạn nhân vào bệnh viện, bởi vậy nên Lâm Hạo Hải đã bỏ qua, mà cũng không có nhiều người để ý.”

Tôi ngây ra: “Về sau thì sao? Người đó hiện giờ đang ở thành phố D?”

“Không sai. Thú vị hơn là, sau khi tôi phát hiện ra việc này thì lập tức theo dấu vết, tìm thấy nơi người bị hại hiện đang điều trị. Tên trên hồ sơ của người đó là Hạ Tiểu Mễ.” Tiền Chấn Tá bĩu môi, liếc tôi một cái.

Tôi: “... Trời ạ! Sao có thể như thế? Lâm Hạo Hải là cái đồ đần! Sao anh ta lại không không phát hiện ra việc này?!”

Lần đầu tiên Tiền Chấn Tá tán đồng lời tôi nói: “Đúng thế, Lâm Hạo Hải là đồ đần độn.”

“Không cho phép anh mắng Lâm Hạo Hải!!!” Tôi quát hấn ta.

Tiền Chấn Tá: “...”

Tiền Chấn Tá: “Sau đó tôi tiếp tục sai người đi hỏi thăm, y tá chăm sóc đối phương nói nạn nhân không có vấn đề gì nhưng não bộ bị tổn thương, mất ký ức. Lý lịch nạn nhân là điền theo sổ giấy tờ đem theo bên người. Người gây ra tai nạn cũng rất tốt, quyết định phụ trách đến cùng, bởi vậy sau khi người bệnh có thể ra viện liền đưa cô ấy đến thành phố D, nơi có đội ngũ trị liệu tốt nhất cả nước về vấn đề này.”

Tôi hỏi: “Bệnh viện nào?”

Tiền Chấn Tá nói tên viện.

Tôi đột nhiên nhớ đến một chuyện... Đường như A Thiểu ở thành phố D, mà đến cả tên bệnh viện nghe cũng quen quen nữa...

Lẽ nào lại trùng hợp như vậy? Người A Thiểu nói là “Hạ Tiểu Mễ”?! Sao tôi lại ngu ngốc như thế, lúc đó chỉ thấy trùng hợp quá mà không tiếp tục hỏi thêm?!

Tôi dờ ra: “Sao anh lại biết việc này?”

Tiền Chấn Tá: “Lúc đầu tôi thấy việc linh hồn cô nhập vào thân thể Lữ Dĩ Sương mà linh hồn em ấy lại dễ dàng bị đẩy ra như thế rất khó hiểu. Theo lý mà nói thì phải là đổi hồn cho nhau... Bởi vậy tôi mới sai người đi tìm hiểu, nhưng số người tận mắt chứng kiến vụ tai nạn quá ít, mà người nhớ rõ lại càng ít, mãi vẫn không tìm được. May mà sau khi phát hiện thì tìm ra mọi thứ rất thuận lợi, đêm qua đã điều tra xong hết những chuyện vừa nói với cô. Dĩ Sương không ngờ lại mất trí nhớ nên mới để cái đồ giả mạo như cô nhờn nhơ lâu thế.”

Tôi: “Là thế à...”

Tiền Chấn Tá dùng khước mắt liếc tôi, bật cười: “Có phải cảm thấy mất mát lắm không? Cô sắp phải trở về thân thể của mình rồi.”

“Không, tôi chẳng thấy mất mát chút nào.” Tôi lắc đầu, lại thấy vẻ mặt coi thường của Tiền Chấn Tá, cảm thấy có nói với hắn ta cũng chỉ phí hơi nên bĩu môi chẳng thèm lên tiếng.

Tôi sắp trở về làm Hạ Tiểu Mễ rồi sao... Vậy về sau, tôi còn có cơ hội gặp Lâm Hạo Hải không?

Thôi, không nghĩ đến chuyện này nữa...

* * *

Thành phố A và thành phố D cách nhau cũng khá xa, nhưng bộ dạng Tiền Chấn Tá có vẻ là định lái xe đi. Tôi hỏi hắn ta: “Anh định cứ lái xe thế này? Phải mất bao lâu?”

“Chắc cũng mất mười hai tiếng.” Tiền Chấn Tá xem đồng hồ, “Trước sáu giờ tối nay là có thể tới nơi rồi.”

Tôi thắc mắc: “Anh không mua nổi vé máy bay à?”

Tiền Chấn Tá: “Cô có mang chứng mình thư không?”

Tôi: “... Đúng là không có.”

“Hừ.” Tiền Chấn Tá chẳng thềm để ý đến tôi, cứ thế trầm lặng lái xe. Tôi bị tra tấn suốt một đêm không ngủ ngon, đến giờ chịu không nổi nữa bèn mở miệng: “Này, tôi có thể xuống ngồi ở ghế sau không?”

“Cô lại định giờ trò gì nữa?!” Tiền Chấn Tá xem ra cực kỳ bức mình rồi.

“Không phải, tôi rất buồn ngủ, mà ngồi ngủ ở ghế phụ thì khổ chết được... Bởi vậy mới định xuống ghế sau ngủ một giấc cho ngon.” Tôi nhỏ giọng tiếp, “Ngủ không đủ cũng làm giảm tuổi thọ đấy! Anh cũng đâu hy vọng thân thể Lữ Dĩ Sương ngủ không đủ đúng không?”

Tiền Chấn Tá “xì” một tiếng, dừng xe, giám sát tôi chuyển sang ghế sau, tiếp đó lại cảnh giác khóa cửa hông rồi mới tiếp tục liên đường. Thật ra hẳn ta không cần cẩn thận như thế, chí ít tôi cũng không dùng cảm đến độ chạy trốn lúc xe đang phóng veo veo trên đường...

Ghế sau xe Tiền Chấn Tá có đệm tựa đầu mềm mềm, tôi kéo nó xuống làm gối, hơi co chân lại, nằm cũng xem như thoải mái. Chẳng bao lâu sau xe vào đường quốc lộ, tốc độ ổn định phóng êm như ru, không phải phanh gấp cũng không gặp ổ gà, rất nhanh tôi đã ngủ được, hơn nữa còn ngủ rất say, chẳng mơ mộng gì.

Lúc tỉnh lại là bởi vì đói quá mới tỉnh, tôi lơ mơ mở mắt ra nhìn xung quanh một vòng: “Mấy giờ rồi?”

“Một giờ.”

“A... Đã một giờ rồi.” Tôi ngây ra, bụng đột nhiên kêu ục ục, “Oa oa oa oa, tôi đói quá.”

Tiền Chấn Tá: “...”

“Anh không đói à?” Tôi xoa bụng, mặt mày nhăn nhó: “Gần đây không có chỗ nào để đổ xăng thay dầu nghỉ ngơi gì cả à... Tôi không những đói mà còn muốn đi vệ sinh nữa.”

Tiền Chấn Tá không nói một lời, lẳng lặng tăng tốc. Qua tầm mười phút thì tôi thấy trạm xăng. Tiền Chấn Tá dùng áo khoác phủ lên đôi tay bị còng của tôi rồi kéo tôi xuống xe, để nhân viên trạm xăng đổ xăng, còn bản thân thì đưa tôi về hướng nhà vệ sinh.

Tôi: “Này, anh không phải là định cùng tôi vào nhà vệ sinh nữ đấy chứ?”

“... Cô tự vào đi, nhưng tôi cảnh cáo cô đừng có mà giở trò gì đấy.”

“Giở trò gì được?! Chỗ này chỉ có một cửa ra vào mà thôi, ngoài ra cũng chỉ có cái cửa sổ thoáng gió gần trần nhà, bây giờ tay tôi bị còng như thế này, anh tưởng tôi là Tôn Ngộ Không chắc!” Tôi tức giận bưng bưng tiến vào nhà vệ sinh. Vì hai tay bị còng nên tôi vào rất lâu, động tác nào cũng thành động tác khó cả. Đến lúc ra ngoài thì thấy Tiền Chấn Tá vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bộ dạng mệt lử.

Tôi: “Anh không đi vệ sinh à?”

Tiền Chấn Tá: “Lát nữa. Cô muốn ăn gì?”

“Ừm, ăn gì no bụng là được, tôi muốn uống nước nữa.”

Ở gần trạm xăng này chỉ có một cửa hàng tạp hóa. Tiền Chấn Tá vào đó mua hai bát mì ăn liền, sau đó ngồi với tôi tại một góc. Vì hai tay tôi bị còng nên chỉ có thể để hân ta hút cho. Nói thật tôi thì chẳng có vấn đề gì, nhưng chắc bởi hiện tại tôi đang dùng thân phận của Lữ Dĩ Sương nên tâm

tình Tiền Chấn Tá có vẻ không ổn cho lắm, cứ dứt cho tôi một thìa lại dạy dỗ một câu: “Đừng há miệng to thế!”

“Ăn mỳ đừng có phát ra tiếng xì xà xì xụp!”

“Nước mì bắn tung tóe rồi!”

Mặt tôi đen sì: “Anh còn làm ồn nữa tôi phun hết vào mặt đấy!”

Mặt Tiền Chấn Tá cũng đen sì, sau đó tăng tốc dứt cho tôi, bản thân dùng tốc độ đáng kinh ngạc ăn hết bát mì rồi lôi tôi lên xe, khóa cửa từ ngoài, chạy đi vệ sinh.

Xì, thật đúng là bị tôi dọa sợ rồi, cẩn thận thế...

Chẳng bao lâu sau Tiền Chấn Tá đã trở lại xe. Chắc hẳn ta cũng đã rửa qua mặt, trông có tinh thần hơn nhiều, nhưng tôi vẫn thấy được quầng tối xanh đen dưới mắt hắc, không khỏi lo lắng hỏi: “Này, anh chắc chắn mình đủ sức đấy chứ? Sao tôi thấy anh có vẻ giống hiện tượng ‘lái xe mệt mỏi gây tai nạn’ nổi tiếng thế?”

Tiền Chấn Tá không để ý đến tôi, tiếp tục lái về hướng thành phố D.

Được thôi, tôi đã cảm nhận được tâm tình “chịu không thấu, muốn thoát nhanh” của hắn ta rồi.

Ăn uống no say rồi, lại đúng giờ ngủ trưa, rất tự nhiên, tôi lại lăn ra ngủ tiếp. Chắc có lẽ vì đã ngủ liên tục mấy tiếng nên lần này tôi thấy đầu đau và khó chịu, hơn nữa cũng không làm sao để tỉnh lại được. Mãi cho đến khi Tiền Chấn Tá gọi tên tôi rất lớn, tôi mới giật mình tỉnh giấc từ trong mộng.

Mặt Tiền Chấn Tá xuất hiện trong tầm mắt tôi, nói: “Dậy đi. Đến nơi rồi.”

Tôi mờ mịt ngồi dậy, trời đã hơi tối, khung cảnh xung quanh cũng phồn hoa như thành phố A nhưng lại là một con đường vô cùng xa lạ.

“Đến nơi rồi?” Tôi xuống xe, dậm chân hoạt động gân cốt, phát hiện Tiền Chấn Tá quả nhiên có mục tiêu rõ ràng, trực tiếp đi thẳng tới trước cửa bệnh viện “Hạ Tiểu Mễ” đang điều trị luôn.

Tiền Chấn Tá khóa xe, kéo tôi vào bệnh viện, hỏi thẳng y tá đang trực ban: “Xin hỏi ở đây có phải có người bệnh tên là Hạ Tiểu Mễ? Là một cô gái bị mất trí nhớ sau tai nạn giao thông ấy.”

Đối phương chắc cũng bị khí thế bùng bùng của Tiền Chấn Tá dọa giật mình, đáp theo phản xạ: “A, để tôi kiểm tra giúp anh.”

Một lúc lâu sau, đối phương nói: “Đúng thế, có người bệnh như thế thật.”

“Bây giờ cô ấy đang ở đâu?!” Tiền Chấn Tá kích động.

“Ồ, rất xin lỗi, sáng hôm nay cô ấy đã xuất viện rồi.”

“Cái gì?! Xuất viện?!” Tiền Chấn Tá xem ra sắp phát điên đến nơi, “Tại sao?! Cô ấy đã nhớ lại được rồi?!”

“Ừm, anh này, anh bình tĩnh lại đã... Tôi gọi điện thoại cho bác sĩ phụ trách ca của cô ấy hỏi giúp anh nhé.” Y tá kia gọi một cuộc điện thoại nội bộ, “Chủ nhiệm Vương, bệnh nhân Hạ Tiểu Mễ sao lại ra viện rồi? Có người đến thăm cô ấy, muốn biết cô ấy đi đâu rồi.”

“Ồ... thế ạ. Được rồi. Tôi sẽ chuyển lời lại.” Y tá gác máy, thái độ phấp phồng nói lại, “Là thế này, bởi vì trong thời gian ở viện chúng tôi bệnh tình của cô Hạ vẫn không có chuyển biến tốt bởi vậy người nhà cô ấy hay bạn bè gì đó mới quyết định đưa cô ấy ra nước ngoài điều trị.”

Tôi: “...”

Tiền Chấn Tá: “Nước ngoài?! Nước nào?!”

“Việc này tôi thật sự không rõ. Người bệnh không nói với chúng tôi những việc đó... Đến cả chủ nhiệm Vương cũng chỉ biết là ra nước ngoài thôi...” Cô y tá này chắc là sợ đến chết khiếp, tận lực an ủi hấn ta: “Anh bình tĩnh một chút...”

Tôi chỉ dám dùng đuôi mắt nhìn Tiền Chấn Tá, nhưng bộ dạng hấn ta quả đúng là đủ dọa người, hai mắt đỏ vằn, trông như quái vật giãy tiếp theo sẽ ăn thịt người luôn vậy.

Nhất thời tôi thấy một dự cảm cực kỳ không tốt.

Quả nhiên, Tiền Chấn Tá đột ngột quay người, nắm lấy vai tôi lôi ra ngoài. Tôi phản kháng theo bản năng nhưng lực tay Tiền Chấn Tá khỏe kinh người, dường như hấn ta không để ý đến việc đây có phải là thân thể của Lữ Dĩ Sương không, liệu có gây ra thương tổn gì cho nó không vậy.

“Này, Tiền Chấn Tá, anh làm gì thế!” Tôi kêu to, “Buông tôi ra!”

Giọng tôi lớn, lại còn mang đủ cảm giác hoảng sợ. Mà đây là bệnh viện, người đến người đi đông vô cùng, đã có rất nhiều người nhìn về phía bên này, đến cả mấy vị bác sĩ và y tá cũng chuẩn bị tiến lại gần hỏi thăm.

“Cứu tôi với!” Tôi hét lên, “Tên này bị điên!”

Tôi vừa hét hết câu đầu tiên đã thu hút rất nhiều ánh mắt và sự quan tâm, có mấy người đàn ông định chạy lại bên này. Tiền Chấn Tá cầm huyệt trừng mắt tôi một cái, chắc cũng không ngờ tôi lại làm như thế, không nói một lời bèn trực tiếp nhắc tôi lên, vác chạy ra ngoài.

Con mẹ nó!!!

Tôi vẫn kêu gào liên tục, đằng sau đã có người vừa hét “Này! Người phía trước! Đứng lại!” vừa chạy vừa đuổi theo. Nhưng Tiền Chấn Tá trực tiếp vác tôi ra thẳng cổng viện. Mắt thấy chẳng mấy bước nữa là tới xe của hắn ta, tôi tuyệt vọng. Nếu Tiền Chấn Tá lôi được tôi vào xe rồi thì tôi quả thật không biết mình sẽ bị đưa đi đâu!

Người phía sau sao lại chậm chạp thế chứ! Tiền Chấn Tá còn phải vác tôi nữa rồi cơ mà!

“Tiền Chấn Tá!” Cùng với giọng nói mạnh mẽ, một bóng người xuất hiện trước mắt chúng tôi. Vào lúc cả tôi và Tiền Chấn Tá đều không kịp phản ứng lại, bóng người đó đã quyết đoán cho Tiền Chấn Tá một đấm tặng kèm một đá. Tiền Chấn Tá bị đau lùi ra sau mấy bước, tôi cũng bị ngã về phía sau, đúng lúc này có người kéo tay tôi, cả người tôi rơi vào lòng ai đó.

“Tiểu Mễ. Xin lỗi, đến muộn rồi.”

Giọng nói quen thuộc, mùi hương quen thuộc, âm điệu tự trách không quen thuộc lắm...

Tôi rúc vào lòng người đó, khóc lớn: “Lâm Hạo Hải! Sao anh đến muộn thế!”

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Lâm Hạo Hải rõ ràng không phải đơn thương độc mã chạy đến. Sau khi Tiền Chấn Tá bị đánh ngã, xung quanh lập tức xuất hiện mấy chiếc xe ô tô màu đen, từ đó bước xuống gần mười người đàn ông mặc đồ đen, vây chặt xung quanh Tiền Chấn Tá. Tiền Chấn Tá ngã dưới đất, ngồi đó nhìn tôi và Lâm Hạo Hải, trong mắt xuất hiện vẻ căm hận.

Bây giờ nhìn thấy Tiền Chấn Tá là tôi mềm nhũn cả chân, bất giác càng rúc sâu hơn vào lòng Lâm Hạo Hải. Lâm Hạo Hải vỗ lưng tôi an ủi, sau đó chắc cũng phát hiện tay tôi bị còng, liền nói với Tiền Chấn Tá: “Khóa còng tay đâu?”

Tiền Chấn Tá không trả lời, ánh mắt vẫn nhìn tôi chăm chăm.

Giọng Lâm Hạo Hải lúc nói chuyện với hắn ta lạnh như băng, chắc cũng không nhẫn nại được, đi tới trước cho Tiền Chấn Tá thêm một đấm, sau đó thò tay vào túi quần hắn mò ra cái chìa khóa, mở còng tay cho tôi.

Đôi tay bị còng suốt gần hai mươi tư tiếng cuối cùng cũng được giải thoát, tôi thấy tay mình cứng đờ, vầy vầy mấy cái cho đỡ mỏi, hỏi: “Bây giờ các anh định làm gì?”

“Dám bắt cóc người của tôi, không phải chuyện nhỏ đâu.” Lâm Hạo Hải nheo mắt nhìn Tiền Chấn Tá, “Hơn nữa tinh thần hắn ta có vẻ còn không tỉnh táo, đến lúc đó không biết sẽ nói những lời không nên nói nào.”

Tôi hít một hơi khí lạnh: “Anh đừng làm bừa nhé, giết người là phạm pháp đấy!”

Lâm Hạo Hải: “...”

Lâm Hạo Hải dở khóc dở cười xoa đầu tôi: “Tôi có nói sẽ giết hẳn ta à?”

Nói rồi lại nhìn về phía đường: “Hơn nữa chắc tên Tiền Chấn Hựu cũng sắp đến nơi rồi.”

Tôi: “Thế rốt cuộc phải xử lý Tiền Chấn Tá thế nào? Thật ra... anh ta cũng không gây ra tổn thương thể chất gì với tôi, mặc dù vừa rồi anh ta phát điên lên chẳng biết muốn làm gì với tôi nữa.”

Lâm Hạo Hải cười cười, giọng vô cùng dịu dàng: “Nếu hẳn ta thật sự làm gì rồi, vậy thì chắc tôi cũng phải phạm pháp một chút.”

Tôi: “...”

“Hai người đừng có tán tỉnh nhau nữa được không, buồn nôn lắm.” Tiền Chấn Tá đột nhiên mở miệng, “Lâm Hạo Hải, anh căn bản không phải người. Dĩ Sương thích anh như thế, bây giờ anh lại...”

Lời còn chưa nói hết, Lâm Hạo Hải đã đá một cái vào bụng hẳn ta. Tiền Chấn Tá bị đau, không mở miệng nữa. Lâm Hạo Hải lạnh lùng nói: “Tôi nói cho anh biết, đại thiếu gia nhà họ Tiền ạ, những lời không nên nói thì đừng có nói bừa.”

Lâm Hạo Hải nói với mấy người đứng xung quanh: “Dán miệng hẳn ta, trói lại rồi nhốt trong xe. Chúng ta rời khỏi đây cái đã.”

Mấy người áo đen đáp lại một tiếng rồi y lệnh làm theo. Tôi đứng ngẩn ra, cảm thấy mình như đang xem phim xã hội đen. Lâm Hạo Hải đưa

tôi lên xe anh ta, sau đó nói địa điểm cho lái xe. Lái xe gật đầu rồi khởi động xe lên đường.

Mãi cho đến tận lúc này tôi mới hơi có cảm giác chân thực, xác định bản thân đã thoát khỏi nanh vuốt của Tiền Chấn Tá: “Oa oa oa oa, Lâm đại hiệp, đa tạ hành động anh hùng cứu mỹ nhân vừa rồi của đại hiệp!”

Lâm Hạo Hải gõ đầu tôi: “Hoàn hồn rồi hả? Hoàn hồn rồi thì chúng ta bắt đầu tính sổ. Sao cô lại lên xe đi cùng Tiền Chấn Tá? Đừng nói không phải, xung quanh hội trường đều có camera giám sát hết đấy.”

Trông bộ dạng anh ta dường như vẫn chưa biết đến cái bánh gato của tôi rồi! Tôi do dự mãi không biết có nên nói ra không, chỉ có thể ấp úng: “Này... là bởi vì bắt không được taxi... Tôi lại muốn nhanh nhanh chóng chóng về lấy ít đồ... Vừa hay gặp Tiền Chấn Tá nói có thể tiện đường đưa tôi về, nên tôi mới...”

“Nhanh chóng về lấy cái gì?” Lâm Hạo Hải ngắt lời tôi.

“Ờ thì...” Tôi gãi gãi đầu.

“Cô vẫn không định nói với tôi sao? Nếu không phải người đến dọn dẹp phát hiện ra thì cái bánh gato đó giờ chắc hỏng luôn rồi.” Anh ta có vẻ đau đầu, “Có ai lại nhét bánh gato vào gầm giường chứ!”

Tôi: “...”

Hóa ra anh ta biết cả rồi!!!

Lâm Hạo Hải: “Bánh gato là do cô tự làm?”

“Ừ...” Tôi ngại ngần gật đầu.

“Hình dáng rất đẹp, mùi vị cũng không tồi.” Lâm Hạo Hải dụi dụi nhận xét.

Tôi lập tức đặc ý nhìn Lâm Hạo Hải, nhưng anh ta không tiếp tục khen nữa mà hỏi một câu trúng trọng tâm: “Nhưng cô học làm bánh gato từ lúc nào thế?”

“Chuyện này...” Tôi lúng túng: “Thật ra làm bánh là khả năng bí mật của tôi đấy! Sao nào! Ngạc nhiên chưa?”

Lâm Hạo Hải: “Đừng có nói dối. Tôi còn tìm thấy rất nhiều vật hy sinh khi luyện tập của cô đấy.”

Tôi: “...”

“Được rồi, là tôi nửa đêm dậy tập làm... Mà anh đã biết hết rồi còn hỏi làm gì nữa...” Mấy lời oán hận của tôi còn chưa hết đã bị Lâm Hạo Hải kéo lại, ôm vào lòng. Tôi ngẩn ra, trái tim không nghe lời bắt đầu nhảy thình thịch.

Tiếng Lâm Hạo Hải nhẹ nhàng vang lên bên tai tôi: “Nói cô ngốc cô còn không chịu nhận. Sinh nhật gì gì gì đấy cũng vậy, tặng quà hay không không quan trọng. Vì chuyện này mà đi theo Tiền Chấn Tá, rốt cuộc cô có nào không thế?”

Rõ ràng là lời trách cứ, nghe anh ta nói nhẹ nhàng như thế, tôi lại cảm thấy anh ta không phải đang quở trách mà là đang lo lắng cho tôi... Không đúng, anh ta chắc chắn lo lắng cho tôi.

Thế, thế tôi có phải là có thể hơi hơi vui vẻ được không...

Tôi không dám phản bác Lâm Hạo Hải, chỉ nhỏ giọng bảo: “Nhưng người khác đều tặng anh quà tốt như thế, tôi...”

“Cô cũng nói rồi, ‘người khác’. Cô cũng đâu phải ‘người khác’?”

Í?!

Cái gì mà tôi không phải “người khác”...

Câu, câu này cũng quá là “ý tại ngôn ngoại” đi!!!

Tôi ngẩn ra: “Thế tôi là người nào...”

Lâm Hạo Hải hơi nới lỏng vòng tay, nghiêng ra xa tôi một chút, rất nghiêm túc nhìn vào mắt tôi, mở miệng định nói gì đó. Vào đúng lúc trái tim hồng bay ngập trời khiến mặt tôi bất giác đỏ bừng này, xe đột nhiên dừng lại, người lái xe lên tiếng: “Tổng giám đốc Lâm, đến nơi rồi.”

Tôi và Lâm Hạo Hải: “...”

Lái xe này thế nào đây!!!

Có biết chọn thời điểm không thế!!!

Tôi thấy mình như vừa uống xong chục lọ “thuốc ho Đề ma ma, thuốc cho mọi nhà” vậy. Nếu ánh mắt có thể giết người, đảm bảo người lái xe kia đã chết không toàn thân rồi...

Lâm Hạo Hải bất đắc dĩ xoa xoa đầu, cười bảo: “Thôi, xuống xe trước đã.”

Tôi bĩu môi, cũng đành ngoan ngoãn theo Lâm Hạo Hải xuống xe. Nơi chúng tôi đến là một khách sạn. Dường như Lâm Hạo Hải đã đặt trước rồi nên cứ thế dẫn tôi lên thẳng tầng cao nhất. Trong lòng tôi khiếp hãi, không hiểu tình huống bây giờ ra sao, giây trước Lâm Hạo Hải còn muốn nói gì đó, bây giờ đã trực tiếp kéo tôi vào khách sạn rồi?! Chuyện, chuyện này cũng quá xấu hổ đi!

Trong lúc tôi cúi đầu phát huy trí tưởng tượng thì cửa thang máy mở ra. Lâm Hạo Hải đã bước ra ngoài, quay lại nhìn tôi: “Ngẩn ra làm gì, ra ngoài đi.”

“Oa oa oa, này này, nói trước nhé, tôi là người rất bảo thủ, hơn nữa đây lại là thân thể của Lư Dĩ Sương, bởi vậy...” Tôi ập ứng.

Lâm Hạo Hải: “...”

Lâm Hạo Hải tức giận gõ trán tôi: “Hạ Tiểu Mễ, cô đang nghĩ cái gì thế?”

Sau đó anh ta dùng thẻ mở cửa phòng, í, bên trong có người, hơn nữa là hai người áo đen mặt mày vô cùng nghiêm nghị...

Hai người đó nhìn thấy Lâm Hạo Hải thì cúi người chào, cũng lịch sự gật đầu chào tôi. Lúc này tôi mới phát hiện gian phòng này cực kỳ cực kỳ rộng, bên trong còn có một bàn hội nghị dài ời là dài...

Không bao lâu sau thì có người gõ cửa. Người mặc áo đen ra mở cửa, người tới không ngờ lại là... Tiền Chấn Hựu.

Tiền Chấn Hựu vừa vào đã quan sát căn phòng một vòng, thấy tôi đang ngồi trên ghế liền bước vội lại: “Tiểu... À, Dĩ Sương, may quá cậu không sao.”

Tôi mặt cười nhưng bụng thì tức giận: “Còn phải cảm ơn anh cậu nhân từ không xuống tay làm tổn thương tôi nữa.”

Mặt mày Tiền Chấn Hựu trầm trọng: “Tớ thật sự không ngờ Tiền Chấn Tá lại làm chuyện quá đáng như thế này.”

“Được rồi, ngồi xuống đi, anh cậu sắp bị kéo tới đây rồi.” Lâm Hạo Hải vỗ vỗ ghế bên cạnh mình, mặt mày lạnh lùng bảo, “Đến lúc đó cậu tự mình nói chuyện với anh cậu đi.”

Vẻ mặt Tiền Chấn Hựu lại càng trầm trọng, gật gật đầu. Quả nhiên rất nhanh sau đó Tiền Chấn Tá đã bị áp giải đến. Vật đổi sao dời, giờ thì đến

lượt hăn ta bị còng tay rồi, ha ha ha ha ha.

Tiền Chấn Tá vừa vào, Tiền Chấn Hựu vội đi lên trước, sau đó nhìn thấy đám người áo đen đi sau Tiền Chấn Tá thì mặt mày lập tức càng khó coi. Lâm Hạo Hải phất tay ra hiệu cho đám người áo đen lui ra, trong phòng chỉ còn lại bốn người chúng tôi. Tiền Chấn Tá nhìn chúng tôi một cái, cực kỳ khinh bỉ: “Sao, chú cũng muốn giáo huấn anh như mấy người kia hả?”

Câu này chắc chắn là nói với Tiền Chấn Hựu.

“Anh!” Tiền Chấn Hựu chắc cũng gần phát điên, “Sao anh lại làm thế? Bắt cóc Tiểu Mễ có gì tốt cho anh đâu?”

“Anh chỉ muốn tìm lại linh hồn của Dĩ Sương.” Mặt Tiền Chấn Tá vẫn không đổi sắc.

Tiền Chấn Hựu thở dài: “Được, em có thể hiểu. Nhưng Tiểu Mễ chưa từng nói sẽ chiếm luôn thân xác Lữ Dĩ Sương, bọn họ cũng đang rất tích cực tìm kiếm mà. Sao anh phải dùng đến thủ đoạn cực đoan này? Nếu anh đã biết cô ấy là Tiểu Mễ chứ không phải Dĩ Sương, anh hoàn toàn có thể tới tìm em, em có thể giúp anh Tìm Dĩ Sương mà!”

Tiền Chấn Tá lạnh lùng cười: “Tôi tìm chú? Được, thế anh hỏi chú, chú biết việc cô ta là Hạ Tiểu Mễ trước hay anh biết trước? Tại sao chú không nói với anh?”

Tiền Chấn Hựu: “...”

Được rồi, về vấn đề này thì Tiền Chấn Hựu hoàn toàn không có tư cách nói Tiền Chấn Tá...

Tiền Chấn Hựu: “Việc đó không giống nhau! Em biết anh rất thích Dĩ Sương, em sợ anh sẽ làm ra những chuyện mất trí như thế này nên mới giấu

anh!”

Tiền Chấn Tá cười khẩy: “Vấn đề là, những thứ anh có thể điều tra trong hai mươi tư tiếng, hai người lại không điều tra ra? Rất kỳ lạ, không phải sao? Khả năng duy nhất là hai người căn bản không thật sự muốn tìm Dĩ Sương!”

Tiền Chấn Tá nói xong thì nhìn thẳng vào Lâm Hạo Hải này giờ vẫn im lặng. Lâm Hạo Hải cười cười, đứng lên: “Không sai, việc này là tôi sơ suất. Tôi không nghĩ đến khả năng thân thể Hạ Tiểu Mễ vẫn chưa chết, bởi vậy manh mối tìm kiếm từ đầu đều sai, đương nhiên sẽ không tìm thấy Lữ Dĩ Sương.”

“Nhưng anh yên tâm.” Lâm Hạo Hải lạnh lùng Tiền Chấn Tá, “Nếu anh Tiền đây đã có bản lĩnh tìm ra rồi thì phần việc phía sau cứ để tôi lo liệu là được. Tôi đã cho người đi kiểm tra thông tin xuất nhập cảnh mấy ngày gần đây, chỉ cần có người tên Hạ Tiểu Mễ xuất hiện, tôi sẽ cho điều tra ngay, nhất định sẽ tìm thấy người.”

Nói rồi, Lâm Hạo Hải như cười như không nhìn tôi: “Việc này, anh còn phải cảm ơn cái tên của Hạ Tiểu Mễ đặc biệt như thế.”

Tôi: “...”

Tiền Chấn Tá nghi ngờ hỏi: “Vậy lúc nào thì anh tìm ra được.”

“Chắc chỉ mấy ngày thôi.” Lâm Hạo Hải lười nhác nói: “Tóm lại đối với thân thể Lữ Dĩ Sương tôi cũng chẳng hứng thú gì, Hạ Tiểu Mễ cũng thế. Nếu hai người bọn họ có thể đổi linh hồn lại cho nhau thì tôi và Tiểu Mễ sẽ làm sớm nhất có thể. Bởi vậy, anh Tiền Chấn Tá, tôi hy vọng anh hiểu rõ điểm này, đừng làm chuyện tương tự lần nữa, cũng đừng đến làm phiền Tiểu Mễ. Nếu không tôi có thể đảm bảo, cho dù hai người họ có đổi lại linh hồn thì anh cũng không thể nhìn thấy Lữ Dĩ Sương đâu!”

Lâm Hạo Hải... anh hoành tráng ghê... Mặt Tiền Chấn Tá đen sì, vẫn cứng miệng đáp: “Nói thì phải giữ lời đấy. Tôi đảm bảo về sau sẽ không làm phiền các người, nhưng anh cũng phải đảm bảo một khi nhận được tin phải liên lạc với tôi ngay.”

“Được, hai người có thể đi rồi.” Lâm Hạo Hải không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách với hai anh em họ Tiền. Tiền Chấn Hựu ngậy ra: “Tôi? Tôi còn có lời muốn nói với Tiểu Mễ.”

Lâm Hạo Hải: “Không cho nói.”

Tiền Chấn Hựu: “...”

Tôi thấy tâm trạng Lâm Hạo Hải cũng không tốt lắm, nhỏ giọng nói với Tiền Chấn Hựu: “Được rồi, hai người cứ đi đi đã, cậu muốn nói gì với tớ chứ? Dù sao chắc cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng, lần sau có cơ hội thì nói. Cậu xem tính khí Lâm Hạo Hải tốt như thế, cũng không bắt Tiền Chấn Tá bồi thường gì, nếu cứ để cái bộ mặt của Tiền Chấn Tá lượn lờ trước mặt anh ấy, nói không chừng giây sau Lâm Hạo Hải lên cơn luôn ấy chứ.”

Tiền Chấn Tá: “...”

Tiền Chấn Hựu bất đắc dĩ: “Được rồi, vậy bọn tớ đi trước. Chìa khóa mở còng tay anh tớ đâu?”

“Hai người ra ngoài đi, ngoài đó sẽ có người mở cho.” Lâm Hạo Hải nói.

Tiền Chấn Hựu gật đầu, đỡ Tiền Chấn Tá ra cửa, đẩy hẳn ta ra trước rồi cũng vội vàng theo sau. Trước khi đóng cửa, Tiền Chấn Tá còn đột nhiên quay đầu, cảnh giác nhìn Lâm Hạo Hải: “Anh sẽ không làm gì thân thể của Dĩ Sương đấy chứ?”

Tôi: “...”

Tiền Chấn Tá ơi là Tiền Chấn Tá, anh muốn chết hay muốn sống thế hả...

Lâm Hạo Hải mặt mày âm u: “Không đâu. Nhưng nếu anh còn không đi thì tôi e là mình không khống chế được đâu.”

Tiền Chấn Tá và Tiền Chấn Hựu nhanh chóng đóng cửa lại. Rốt cuộc cũng yên tĩnh, tôi vươn vai duỗi người: “Ui chao, mệt chết mất. Cả ngày không được tắm rửa, bẩn lắm rồi... Lúc nào chúng ta về lại thành phố A?”

“Sáng mai.” Lâm Hạo Hải đứng dậy mở tủ, cầm ra một bộ đồ ngủ sạch sẽ đưa cho tôi, “Cô tắm rửa trước rồi mặc cái này ngủ. Tôi gọi phục vụ cho cô, sáng mai chắc sẽ kịp có đồ sạch để cô mặc về.”

Tôi gật đầu, cầm đồ ngủ vào tắm rửa gội đầu, cả người cũng tỉnh táo không ít.

Lúc ra khỏi phòng, Lâm Hạo Hải vẫn chưa đi mà ngược lại còn vào tắm. Chắc anh ta cũng chạy một mạch tới đây, mệt lắm rồi...

Tôi thấp thỏm ngồi xuống giường mới phát hiện cái giường này rất rộng rãi... Nhìn bộ dạng Lâm Hạo Hải, hôm nay anh ta không định rời khỏi căn phòng này thì phải?!

Vậy, vậy...

Tôi vẫn còn đang đỏ mặt ngồi đó thì Lâm Hạo Hải đã tắm rửa xong đi ra. Cả người anh ta trống trơn ngoại trừ cái khăn quấn ở vị trí quan trọng, cơ bắp trên người gọn gàng đẹp đến khiến người ta nhỏ dãi thêm thường, lại còn phụ trợ mấy giọt nước chưa lau khô hẳn...

Tôi ngẩn ra nhìn Lâm Hạo Hải, anh ta càng ngày càng tiến lại gần sau đó đứng trước mặt tôi. Tôi chờ ra, ngẩng đầu lên nhìn, thấy anh ta đang vênh váo nhìn xuống: “Cô chảy máu mũi rồi.”

Tôi: “...”

Tôi luống cuống tìm giấy định lau mũi, lau cả nửa ngày mới phát hiện tôi đâu có chảy máu mũi!!!

Mà Lâm Hạo Hải đã cười đến độ không đứng thẳng được, tôi choáng ngất, tức giận bưng bưng định đấm đá anh ta một trận. Kết quả lại vô tình kéo rơi khăn tắm trên người anh ta... Tôi thật sự là vô tình, đừng nghi ngờ có được không?!?!”

Tôi kêu một tiếng thảm thiết rồi vùi đầu vào gối. Lâm Hạo Hải lại vô cùng bình tĩnh: “Cô chảy máu mũi rồi.”

“Ai tin anh chứ.” Tôi che mắt ngời thẳng, lại cảm thấy từ mũi mình chảy ra một dòng chất lỏng, lấy giấy lau lau... Đúng thật rồi!!!

Tôi: “...”

Trời ạ, để tôi chết luôn đi cho xong!!!

Lâm Hạo Hải cuối cùng cũng mặc xong đồ, mặt tươi hơn hẳn ngời vào bên cạnh tôi. Tôi vội vàng giải thích: “Thời, thời tiết nóng quá, thành phố D, thành phố D khí hậu khô quá... tôi, tôi...”

Lâm Hạo Hải trưng bộ mặt “thấu hiểu lòng người”: “Ừ ừ, cô không cần giải thích, tôi hiểu mà.”

Oa oa oa, cứ để tôi chết đi là hơn...

Tôi ngồi gục đầu ỉu xiu đầy xấu hổ ngượng ngùng một lúc, Lâm Hạo Hải thì thản nhiên lấy máy tính bảng ra ngồi nghịch trên giường: “Này, anh

ngủ ở đây à?”

“Đúng thế.” Lâm Hạo Hải hoàn toàn không để ý. “Dù sao giường cũng rộng. Không phải cô định bắt rôi ra ngoài thuê phòng khác đấy chứ?”

Tôi nghĩ một hồi, thuê căn phòng thế này, lại ở khách sạn to như vậy, giá cả chắc chắn không rẻ, thế là bảo: “Thôi đi, thôi đi.”

Lâm Hạo Hải cười, “Yên tâm, tôi vừa nói rồi, tôi không có hứng thú với thân thể Lư Dĩ Sương.”

Tôi nhớ đến câu Lâm Hạo Hải vừa nói, đột nhiên thấy buồn bực.

“Nếu hai người bọn họ có thể đổi linh hồn lại cho nhau thì tôi và Tiểu Mễ sẽ làm sớm nhất có thể.”

Lâm Hạo Hải nói như thế, hơn nữa còn nói chắc chắn như định đóng cột.

Nhưng...

Tôi nhin không được mở miệng: “Lâm Hạo Hải.”

“Hử?”

“Chuyện đó... có phải anh rất hy vọng tôi với Lư Dĩ Sương có thể đổi lại thân thể cho nhau không?” Tôi thăm dò.

Lâm Hạo Hải nhìn tôi thắc mắc: “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Ôi dào, anh cứ trả lời trước đi mà.”

Lâm Hạo Hải suy nghĩ một lúc, gật đầu: “Ừ. Nếu lúc trước còn không biết Hạ Tiểu Mễ vẫn sống, hơn nữa cũng chưa phát sinh sự việc Tiền Chấn Tá lần này, thì thật ra tôi cũng không có suy nghĩ gì đặc biệt về vấn đề cô

vừa hỏi. Có điều bây giờ... đúng thế, vô cùng muốn hai người đổi lại cho nhau.”

“Ồ” một tiếng, tôi cũng chẳng còn can đảm hỏi tiếp câu “Tại sao?” nữa rồi.

Thật ra nguyên nhân cũng rất đơn giản thôi mà...

Tôi là Lư Dĩ Sương đã hại anh ta gặp bao nhiêu rắc rối, nhưng anh ta lại không biết vì lý do gì mà tha tôi về nuôi, còn giúp tôi xử lý hết đồng phiền phức đó nữa. Với anh ta mà nói, bản thân tôi e chỉ là một bọc đồ phiền phức mà thôi.

Chuyện của Tiền Chấn Tá lần này khiến anh ta bận rộn lâu như vậy, chắc công việc cũng bị ảnh hưởng, thế nên anh ta mới càng cảm thấy tôi phiền phức.

Nếu tôi trở lại làm Lư Dĩ Sương, mà Lư Dĩ Sương trở về thân thể tôi đang dùng bây giờ.

Vậy anh ta sẽ không còn bất cứ quan hệ gì đến tôi hay Lư Dĩ Sương nữa.

Mặc dù... ban đầu khi tôi biết về người bệnh tên Lư Dĩ Sương đó từ A Thiều cũng có hỏi qua Lâm Hạo Hải, thì anh ta bảo, cho dù có một ngày tôi trở lại thành Hạ Tiểu Mễ cũng có thể đến tìm anh ta.

Lúc đó tôi quả thật vô cùng vui vẻ.

Nhưng nghĩ kỹ lại, thật ra tự việc đó cũng quá vô lý.

Hạ Tiểu Mễ... một cô nàng vừa tốt nghiệp vô công rồi nghề, không tiền bạc, không quyền lực, không gia thế, đi tìm Lâm Hạo Hải làm gì? Được rồi, cứ xem như Lâm Hạo Hải cũng không đến nỗi chán ghét tôi lắm,

đồng ý đối xử với tôi như bạn bè đi chẳng nữa, thì vấn đề là tôi và Lâm Hạo Hải chẳng có điểm gì chung, nếu miễn cưỡng xem là “bạn bè” thì cũng không thể thật sự có quan hệ gì...

Lại càng đừng nói giống như hiện giờ, rảnh rồi không có việc gì có thể trêu chọc lẫn nhau, cười đùa, nói chuyện tán dóc tự do tự tại.

Điểm này quả là khiến người khác muốn khóc vô cùng.

Nhưng đối với Lâm Hạo Hải mà nói, chắc là việc tốt, ít nhất anh ta cũng không bị tôi gây phiền phức hết lần này đến lần khác nữa.

Tôi nhẹ giọng: “Tôi không muốn.”

Lâm Hạo Hải nghi hoặc nhìn tôi: “Cái gì?”

“Tôi... tôi không muốn biến trở lại thành Hạ Tiểu Mễ.” Tôi trả lời bằng âm lượng nhỏ nhẹ vô cùng nhưng cũng đủ để Lâm Hạo Hải nghe rõ ràng.

Mặt Lâm Hạo Hải đen sì: “Cái gì?”

“Không có gì mà, đúng như anh nghe thấy thôi.” Tôi làm ra vẻ không để ý, “Dù thế nào thì tôi cũng chẳng muốn đổi lại thân thể của mình lắm.”

Lâm Hạo Hải không thể tin được nhìn tôi, ánh mắt đầy dấu hỏi chấm: “Tại sao?”

Tôi: “Anh thấy tại sao? Hạ Tiểu Mễ có điểm nào hơn được Lư Dĩ Sương? Lúc trước tôi còn không biết, đến khi trở thành Lư Dĩ Sương rồi mới hiểu hóa ra cô ấy hơn mình bao nhiêu lần! Nếu có thể tôi hy vọng mình vĩnh viễn đều là Lư Dĩ Sương.”

Thật ra... tôi chẳng mong thế chút nào.

Những lý do tôi nói đương nhiên câu nào cũng là thật. So với Hạ Tiểu Mễ bình thường nhạt nhòa, Lữ Dĩ Sương mặt nào cũng xuất sắc hơn nhiều, nhưng người ta sao có thể ghét chính bản thân mình được. Tôi vĩnh viễn vẫn là Hạ Tiểu Mễ, không thể làm Lữ Dĩ Sương được, tôi biết rất rõ điều đó. Cho dù Hạ Tiểu Mễ đó có rất nhiều tật xấu, rất nhiều thiết sót thì tôi vẫn mong mình là Hạ Tiểu Mễ.

Nhưng mà, cô nàng Hạ Tiểu Mễ đó, lại chẳng thể ở bên Lâm Hạo Hải giống như bây giờ, ngồi cạnh nhau thân mật không chút khoảng cách, người ngoài nhìn vào là một đôi trai tài gái sắc, cho dù có sánh bước với Lâm Hạo Hải trước mặt đám đông soi mói thì tôi cũng rất tự tin. Nhưng nếu là Hạ Tiểu Mễ... tôi không biết liệu có được không.

Tôi một mặt thì vô cùng hoài niệm thân thể vốn có của mình, một mặt lại rất sợ hãi cái thân thể không thể ở bên Lâm Hạo Hải đó, tôi bây giờ, quả thật là hồng bét rồi.

Lại còn đến mức muốn chiếm lấy thân thể của Lữ Dĩ Sương, chỉ để được ở bên Lâm Hạo Hải... Nói thật thì, tôi cũng rất xấu hổ vì bản thân mình.

Tin là Lâm Hạo Hải cũng nhất định sẽ thấy thế...

Quả nhiên, mặt Lâm Hạo Hải đã trở nên khó coi vô cùng, lúc trước anh ta có tức giận cũng không thấy đến mức này.

Lâm Hạo Hải: “Chỉ vì cô thấy Lữ Dĩ Sương hơn mình về mọi mặt? Thế nên cô muốn từ bỏ thân phận Hạ Tiểu Mễ của mình?”

Xem đi... anh ta quả nhiên khinh thường tôi.

Trong mắt Lâm Hạo Hải, tôi nhất định giống như một tên quê mùa đói rách đến được cung điện nguy nga tráng lệ rồi, vì may mắn mà được người người tốt bụng tiếp đãi, kết quả lại muốn ở lì đó không đi.

Tôi không dám nhìn Lâm Hạo Hải, cúi đầu nói: “Đúng thế. Chẳng lẽ anh không thấy thế sao! Bây giờ tôi ngồi cạnh anh, chẳng lẽ anh không thấy vui mừng sao?! Anh xem, tôi xinh đẹp thế này, tôi là người yêu anh! Lẽ nào anh muốn tôi biến trở về một dạng chẳng có gì đặc biệt à? Bất luận là hình thể, dung mạo, gia thế đều kém hơn rất nhiều, anh thích thế à?!”

Càng nói tôi càng kích động, giọng cũng to hơn rất nhiều.

Lâm Hạo Hải nhìn tôi, tôi đoán anh ta cũng đã tức giận đến một mức độ nào đó rồi nên lại càng thấy im lặng. Cuối cùng anh ta nói: “Hạ Tiểu Mễ, rốt cuộc cô nghĩ gì về bản thân mình? Nghĩ gì về tôi?”

Tôi sững ra, hoàn toàn không hiểu lời này của anh ta có ý gì, chỉ đành cứng miệng: “Sao tôi biết được anh nghĩ gì! Nếu mặt anh không nghiêm túc thì là đen sì, có bao giờ nói cho tôi biết anh nghĩ gì đâu! Sao tôi biết được có phải anh thấy tôi phiền phức không, làm sao tôi biết được tại sao anh lại muốn tôi và Lữ Dĩ Sương đổi thân thể cho nhau?!”

Lâm Hạo Hải hít sâu một hơi, tay phải siết chặt cằm tôi. Mắt thấy người đang áp lại gần, đến lúc khoảng cách giữa hai mũi cũng chỉ còn khoảng một centimet... thì đột nhiên anh ta dừng lại.

Lâm Hạo Hải nhìn chăm chăm vào tôi, âm trầm nói với tôi: “Trước hết cô phải làm rõ tại sao tôi lại hy vọng cô trở lại làm Hạ Tiểu Mễ, đến lúc đó cô sẽ biết tôi mong hai người đổi lại sớm đến mức nào.”

Nói xong, thả tôi ra, tắt máy tính bảng, trực tiếp quay người ôm gối ngủ

Tôi ngây ra nhìn bóng lưng Lâm Hạo Hải, suýt nữa thì bật khóc. Đồ chết tiệt nhà anh, anh xem tôi là ngu ngốc thật đấy à? Đương nhiên tôi biết vì sao anh muốn tôi biến trở lại thành Hạ Tiểu Mễ rồi, chính bởi vì biết nên tôi mới hiểu anh muốn chúng tôi đổi lại thân thể cho nhanh đến mức nào chứ!

Mà cũng vì thế nên tôi mới đau lòng đấy, có biết không hả!

Nếu tôi chẳng biết gì giống như lúc ban đầu, sao tôi có thể đau khổ, sao có thể muốn chiếm dụng thân thể của Lữ Dĩ Sương chứ...

Tôi cắn môi, cố gắng làm cho bản thân có vẻ thờ ơ, sau đó quay người, cũng ôm lấy gối của mình nằm trên giường nghỉ ngơi... Nói thì nói thế, nhưng thực ra là không thể dễ giấc được...

Đêm càng lúc càng sâu, xung quanh cũng im lặng không tiếng động, tôi dường như có thể nghe được tiếng hít thở của Lâm Hạo Hải. Tôi cách Lâm Hạo Hải thật sự không xa, nhưng... tôi thấy đây là lần hai chúng tôi xa cách nhau nhất từ trước tới giờ.

Người tham lam sẽ gặp báo ứng đấy, Hạ Tiểu Mễ.

Anh ta đã giúp mày vô điều kiện bao nhiêu việc như thế rồi, mày còn không biết đủ à?

Mày sẽ gặp báo ứng thôi, Hạ Tiểu Mễ.

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Mất ngủ gần suốt cả đêm, tôi cứ mơ hết ác mộng này đến ác mộng khác, lúc thì mơ thấy Lâm Hạo Hải lái xe phía trước, tôi đuổi theo sau, còn mặc bộ váy cưới của Lữ Dĩ Sương hôm trước. Lâm Hạo Hải thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, hét to: “Đừng có đuổi nữa được không! Cô phiền chết được!”, sau đó tăng tốc phóng vọt đi, hất một đồng bụi vào mặt tôi.

Lúc thì mơ thấy tôi trở lại thành Hạ Tiểu Mễ, Tiền Chấn Hựu đi sau lưng tôi làm nhàm suốt về chuyện cậu ấy yêu tôi. Tôi thờ ơ nghe cậu ấy nói, bỗng nhiên Tiền Chấn Tá đột nhiên xuất hiện, bắt lấy tôi rồi chạy. Tiền Chấn Hựu lập tức giữ lấy tôi. Thân thể tôi bị hai người đó giằng co như muốn đứt lìa, hét lên một tiếng “Bỏ ra!” Kết quả hai người đó giống như giật mình, đồng thời thốt ra “Hóa ra là Hạ Tiểu Mễ!”, sau đó chuồn nhanh như chớp, bỏ lại tôi cảm nín đứng đờ chỗ cũ.

Giấc mơ cuối cùng, là tôi đứng trước gương, ánh mắt mơ hồ nhìn thân thể mình phản chiếu trên đó. Rất lâu rất lâu sau lại đột nhiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc, ít ra cũng đã trở lại thành bản thân mình, đang định cười an ủi bản thân thì hình ảnh trong gương đột nhiên biến đổi, cuối cùng lại thành Lữ Dĩ Sương. Cô ấy căm hận nhìn tôi, mắng tôi chiếm thân thể của cô ấy. Tôi sợ suýt đứng tim, quay người định chạy trốn thì phát hiện bốn phía căn phòng đó đều là gương, toàn bộ đều phản chiếu gương mặt Lữ Dĩ Sương với cùng ánh mắt căm hận đó, với câu mắng mỏ đó. Tôi hét lên.

“Hạ Tiểu Mễ, Hạ Tiểu Mễ?” Có người đang gọi tên tôi. Tôi chậm rãi mở mắt, phát hiện ra là Lâm Hạo Hải.

Anh ta nhíu mày, trên tay là khăn mặt màu trắng, vừa lau mặt cho tôi vừa nói: “Thật không hiểu nổi cô nữa, có ngủ thôi mà cũng khóc được... Cô thấy cái gì thế?”

Giọng anh ta mặc dù rất khinh thường nhưng cũng dịu dàng hơn tối qua nhiều rồi. Có điều nhớ tới việc hôm qua tôi liền tức giận, thế là cố ý đáp: “Mơ thấy đổi lại thân thể với Lữ Dĩ Sương! Thế nên mới khóc!”

Quả nhiên mặt Lâm Hạo Hải lập tức sầm xuống: “Lựa lời tốt nhỉ!”

Sau đó vứt khăn sang một bên, quay người đi.

Tôi ngồi dậy, sờ sờ mặt mình, thật đúng là, trên mặt vẫn còn vết nước mắt...

Tôi rút mấy tờ khăn giấy tùy tiện lau vài cái sau đó dậy đánh răng rửa mặt. Đến khi bước ra ngoài thì quần áo được giặt sạch sẽ đã để trên giường.

Tôi cầm bộ đồ lên, ngẩn ra, sau đó lại thở dài vào lại phòng tắm, vừa thay đồ vừa nghĩ, thôi vậy, tôi vẫn không nên cãi nhau cùng Lâm Hạo Hải thì hơn, nói không chừng sắp đổi lại thân thể với Lữ Dĩ Sương rồi... Nói thật lòng, nếu có biện pháp đổi lại thì tôi cũng sẽ không từ chối đâu. Tôi cũng rất nhớ thân thể mình, mặt khác, Hạ Tiểu Mễ có lý do không muốn rời khỏi thân thể Lữ Dĩ Sương, nhưng Lữ Dĩ Sương đâu có lý do nào như thế... Mặc dù thỉnh thoảng tôi cũng ích kỷ nhưng không phải người quá đáng đến thế... aizzz.

Nếu rốt cuộc vẫn phải đổi lại, tôi nên đối xử tử tế với Lâm Hạo Hải thì hơn, chứ để sau này anh ta hồi tưởng lại toàn những hình ảnh xấu xí của tôi, mặc dù chắc anh ta cũng chẳng bao giờ hồi tưởng lại đâu... nhưng ít ra trước khi rời đi cũng nên để lại cho anh ta ấn tượng tốt vậy.

Tôi cúi đầu ừ rữ bước ra khỏi phòng, Lâm Hạo Hải không ở ngoài đợi tôi mà có người mặc đồ đen dẫn tôi xuống lầu ăn sáng sau đó đưa tôi ra ngoài. Xe Lâm Hạo Hải đỗ trước cửa, tôi điều chỉnh lại tâm tình và vẻ mặt mình, cố trông cho vui vẻ bước lên xe.

“A, phải rời khỏi thành phố D rồi, ha ha, nghe nói gần đây có khu di tích gì đó nổi tiếng lắm, đáng tiếc không có cơ hội đến thăm.” Tôi làm ra vẻ thoải mái lên tiếng.

Kết quả Lâm Hạo Hải chẳng hiểu chuyện, mãi một lúc lâu sau mới hờ hững “ừ” một tiếng.

Tôi: “...”

Đồ chết tiệt nhà anh, sao giờ đến lượt anh làm mình làm mẩy rồi?!

“Này, anh làm sao thế? Tôi biết bây giờ anh rất ghét tôi, nhưng phiền anh có thể nhẫn nhịn thêm tí nữa không! Dù sao mấy ngày nữa là tìm thấy Lữ Dĩ Sương rồi, đến lúc đó chúng tôi sẽ đổi lại như anh mong ước thôi!”

Lâm Hạo Hải lườm tôi một cái, bộ dạng rõ ràng là “Tôi lười nói chuyện với cô”, sau đó cúi đầu tiếp tục đọc tài liệu.

Tôi: “...”

Vốn tâm tình tôi đã không tốt, miễn cưỡng lắm mới gọi chuyện được như thế, kết quả anh ta lại còn trưng cái bộ mặt thối đó ra!!!

Thế là tôi cóc thềm chủ động nói chuyện nữa, khoanh tay ngồi bên cạnh, lạnh lùng quan sát phong cảnh ngoài cửa sổ.

Tiếp đó tôi phát hiện ra một vấn đề, tôi phải ngắm phong cảnh như thế suốt mười hai tiếng tiếp theo?!

Tôi sẽ phát điên mất!

Có điều vẫn phải cố nhẫn nhịn...

Cũng may Lâm Hạo Hải không thần kinh rung rinh như Tiền Chấn Tá, xe ô tô đưa chúng tôi tới thẳng sân bay, Lâm Hạo Hải cũng không nói gì, vút cho tôi chứng minh thư rồi xuống xe.

Tôi đọc, hóa ra là chứng minh thư của Lữ Dĩ Sương...

Lâm Hạo Hải quả nhiên rất chu đáo!

Thuận lợi làm xong thủ tục check in, máy bay cũng chỉ trễ chút xíu. Mà bay từ thành phố D đến thành phố A rất nhanh, tôi mới ngủ một tí đã có thông báo chuẩn bị hạ cánh. Trong suốt khoảng thời gian đó tôi và Lâm Hạo Hải hoàn toàn không giao lưu câu nào, đến cả chạm vào nhau cũng không nốt.

Ra khỏi sân bay đã có người đến đón nhưng Lâm Hạo Hải lại bảo tôi lên xe khác, không đi cùng anh ta. Tổng giám đốc Lâm cuối cùng cũng mở miệng vàng giải thích: “Cô về nhà nghỉ ngơi trước đi. Tôi phải đến công ty xử lý công việc.”

Nói rồi liền chuẩn bị lên một chiếc xe khác. Lúc này tôi mới nhớ ra anh ta đi cứu tôi đã bỏ rất nhiều công sức, thế mà tôi còn chưa cảm ơn anh ta cho tử tế đã cãi nhau rồi, thật là...

Thế nên tôi nói: “Lâm Hạo Hải... cảm ơn anh.”

Lâm Hạo Hải chẳng thèm quay đầu lại: “Nghĩ cho kỹ những gì tôi nói đi.”

Tôi: “...”

Lại còn ra vẻ cool ngầu...

Tôi đóng cửa xe, bất đắc dĩ hồi tưởng lại những sự việc diễn ra trong hai ngày vừa rồi. Chẳng bao lâu đã tới dưới nhà Lâm Hạo Hải, lái xe đưa cho tôi một cái di động mới, nói là di động của tôi bị Tiền Chấn Tá phá hỏng rồi, Lâm Hạo Hải mua lại cái mới, giữ nguyên số cũ, danh bạ bên trong cũng vẫn còn.

Thật ra tôi có cầm di động cũng chẳng có tác dụng gì, có ai để liên lạc đâu chứ. Nhưng không thể không nói Lâm Hạo Hải đúng là rất cẩn thận.

Tôi nhận di động, trong lòng đủ mọi cảm xúc đan xen. Lái xe đột nhiên nói: “Chuyện này... Cô Lữ, tôi là người mới đến nhưng cho phép tôi nhiều lời một chút. Ngay cả người mới tới như tôi cũng nhìn thấy sếp rất quan tâm đến cô, cô đừng cãi nhau với sếp nữa. Tôi còn nhìn ra, chẳng lẽ cô lại không nhìn ra được sao?”

Tôi ngẩn ra nhìn anh ta một hồi, cuối cùng cúi đầu, nói nhỏ: “Lắm lời...”

Đối phương: “...”

Tôi cầm di động, xuống xe quay lại nhà Lâm Hạo Hải. Thật ra, gọi là nhà Lâm Hạo Hải nhưng tôi ở quen rồi, phòng tôi thì càng không phải nói, toàn bộ đều là đồ của tôi. Bình hoa trong phòng khách và hoa ngân liễu cắm trong đó cũng là tôi mua, mấy cái đĩa và bát dễ thương trong phòng bếp cũng là tôi mua, ghế thái sư ở ban công cũng là tôi mua, còn có rất nhiều đồ...

Đương nhiên, toàn là tiền của Lâm Hạo Hải cả...

Nhưng như vậy có xem là tôi sẽ để lại cho Lâm Hạo Hải rất nhiều rất nhiều hồi ức không? Liệu có phải cho dù sau này tôi rời đi rồi thì chỉ cần Lâm Hạo Hải đến đây là không thể không nhớ lại, ừm, thứ này là do cô nhóc Hạ Tiểu Mễ kia mua... ừm, cái này cũng thế... ừm, cái kia cũng vậy...

Nghĩ đến đây, tâm tình tôi thoải mái không ít.

Tắm một cái rồi thay quần áo, tôi chạy ra mở máy tính, theo thói quen đăng nhập vào QQ, lại nhìn thấy tin nhắn của A Thiếu!

Tôi trợn tròn mắt, lại đột nhiên nhớ đến... Không đúng, Lư Dĩ Sương đã ra nước ngoài rồi!

A Thiếu ơi là A Thiếu... Cậu về chẳng đúng lúc gì cả! Chẳng đúng lúc gì cả!!! Chết tiệt!

Tôi bất đắc dĩ mở ra xem tin nhắn, quả nhiên thấy A Thiếu nói: Ha ha ha ha ha ha, bệnh viện cử tớ và một người nữa ra nước ngoài bồi dưỡng!!! Vì thế tớ về sớm đây!!! Mà cậu có chuyện gì thế? Nghe có vẻ nghiêm trọng vậy?

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hồ: Không có gì... Đã xong rồi...

A Thiếu là Đồ Ham Ăn: Hả? Giọng điệu này rõ ràng là có chuyện!

Tiểu Mễ là Chuyên Gia Đào Hồ: Thật sự không có gì... Mà này, cậu ở thành phố D, bệnh viện XX đúng không? Cái cô nàng Hạ Tiểu Mễ mà cậu nói có phải gần đây đã xuất viện rồi? Đi nước ngoài?

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: Để tớ hỏi coi.

Một lúc sau, A Thiếu quay lại.

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: Đúng rồi, sao cậu biết thế?

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hồ: ... Không có gì. Mà cậu vừa bảo cậu được ra nước ngoài bồi dưỡng?

Quả nhiên A Thiếu bị đề tài này thu hút, vui vẻ nói: Đúng thế! Khoa Thần kinh của bệnh viện tớ rất tốt, mỗi năm đều có suất đi bồi dưỡng,

không ngờ năm nay lại chọn trúng tớ! Chắc tại thấy tớ cẩn thận, tỉ mỉ nên thưởng cho đấy, ha ha ha ha ha.

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hồ: Thế phải đi bao lâu?

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: Ba năm.

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hồ: Lâu thế cơ á?!

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: Đúng thế, nhưng đến lúc về địa vị đã khác rồi... Dù sao tớ vẫn còn trẻ, lại không có bạn trai, cha mẹ cũng ủng hộ, cứ đi học lấy kiến thức với kinh nghiệm thôi. Phải rồi, lần này đi vội lắm, tầm ngày kia là bay rồi. Hôm đó phải đến thành phố A check in, sau đó quá cảnh ở thành phố H và nước J rồi mới đến đích. Chúng ta có thể gặp nhau ở đâu đó gần sân bay!

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hồ: A...

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: Sao thế, không muốn gặp tớ à?

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hồ: Không phải đâu, nhưng không tiện lắm.

Tôi nhìn khung đối thoại giữa mình và A Thiếu, đột nhiên thấy buồn.

Đúng thế, tôi đang dùng thân thể của Lữ Dĩ Sương, rất nhiều việc tôi không dám làm. Tôi không dám dùng thân phận Hạ Tiểu Mễ để kết giao bạn bè, dùng thân phận Lữ Dĩ Sương, lại càng chẳng thể có bạn bè gì.

Thật ra rất nhiều lúc, không hợp với mình, chính là không hợp.

Tôi cũng phải tỉnh lại thôi.

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: Aizzz, thôi, không tiện thì thôi vậy, dù sao cũng sẽ có cơ hội thôi.

Tiểu Mễ Là Chuyên Gia Đào Hồ: Ủ! Ba năm sau lúc cậu quay lại chắc hẳn cũng sẽ qua thành phố A, đến lúc đó tớ sẽ đến đón cậu!

A Thiếu Là Đồ Ham Ăn: Được! Hứa rồi đấy nhé!

Tôi cười đóng lại khung nói chuyện QQ, nằm trên giường nghĩ ngợi lung tung. Ba năm à... ba năm sau chắc tôi đã đổi lại thân thể từ lâu rồi đúng không? Lúc đó tôi sẽ thế nào? Có khi số may tìm được một công việc tốt... Nói không chừng còn có người thích tôi nữa đấy... Người đó không thể bằng Lâm Hạo Hải nhưng tính tình chắc sẽ hơn chứ?

Aizzz.

Tôi gõ gõ đầu mình, đừng nghĩ mấy chuyện linh tinh lang tang này nữa, dù thế nào thì vẫn phải sống tiếp, có nhản mặt nhú mày đau khổ cũng qua một ngày, mà vui vẻ hạnh phúc thì cũng qua một ngày.

Được ngày nào hay ngày đấy vậy, Hạ Tiểu Mễ!

* * *

Tôi nghỉ ngơi một hồi lại giống như chưa có gì xảy ra ngồi dậy lên mạng chơi game. Thật ra thì, cuộc sống của tôi cũng thật tùy tiện, giống sâu gạo hơn nửa phần rồi...

Buổi trưa tôi định úp bát mì ăn thì lại nghe có người gõ cửa. Trải qua chuyện của Tiền Chấn Tá lần trước, tôi đã cảnh giác lên nhiều, trước tiên phải xem rõ người đến là ai đã. Đối phương là lái xe vẫn thường đưa tôi và Lâm Hạo Hải đến công ty.

Tôi nghi hoặc: “Í, có chuyện gì sao?”

Chẳng lẽ Lâm Hạo Hải đột nhiên thấy không thể để tôi rảnh rồi thoải mái như thế nữa nên mới gửi người tới đưa tôi đến công ty?! Không đến

nổi thế chứ?!

Lòng tôi rồi rắm... Chẳng lẽ đây là một trong những cách báo thù của Lâm Hạo Hải?!

Kết quả lái xe chỉ đưa cho tôi một hộp thức ăn. Tôi chờ dẫn nhận lấy, còn chưa kịp mở miệng hỏi thì lái xe đã nói: “Đây là sếp bảo tôi đưa cho cô, nói là sợ cô Lư ở nhà một mình ngại ra ngoài sẽ ăn mấy thứ đồ không dinh dưỡng như mì ăn liền hay gì đấy.”

Tôi lí nhí “ừ” một tiếng, sau đó cảm ơn. Lái xe cười đầy bí ẩn: “Không cần cảm ơn tôi, cô Lư, cô đợi sếp về thì cảm ơn sếp là được.”

Nói xong trưng bộ mặt “tôi chỉ có thể giúp cô tới đó thôi” sai bước rồi đi. Tôi đóng cửa, mở hộp đồ ăn ra xem, phát hiện bên trong thức ăn vô cùng phong phú, xem ra cũng là mua ở nhà hàng cao cấp... Đúng giờ ăn đem đến đây, nhất định là đã đặt trước rồi? Vậy chẳng phải ngay khi Lâm Hạo Hải về đến thành phố A đã bắt đầu nghĩ đến việc trưa nay tôi ăn gì rồi sao?

Tôi cầm bát đĩa, đưa thìa ra bày đám đồ ăn kia, một mình vùi đầu vào ăn. Lâm Hạo Hải ời là Lâm Hạo Hải, sao anh có lúc lại tốt thế chứ... Thế này làm sao người ta từ chối cho được?

Nếu anh làm tôi càng ngày càng không thể rời anh được... Đối với tôi hay với anh mà nói, đều không phải việc gì tốt cả.

Hôm đó tôi vật vã trải qua khoảng thời gian chờ đợi Lâm Hạo Hải về, sau đó làm một chuyện tôi thấy cực kỳ tự hào: Hâm nóng toàn bộ chỗ đồ ăn còn lại kia! Thế nào, cảm động chưa???

Lâm Hạo Hải nhất định sẽ thấy tôi có hình tượng “dâu hiền vợ thảo” hơn trước nhiều!

Kết quả khi cửa mở ra, tôi nhìn đám túi to túi nhỏ trên tay Lâm Hạo Hải: “Anh mua đồ ăn?”

Lâm Hạo Hải: “Ừ.”

“Nhưng mà... tôi đã hâm nóng đồ ăn lúc trưa rồi.” Tôi chờ hết cả người.

Lâm Hạo Hải: “... Cơm thừa canh cạn, không cần hâm đâu.”

“... Nhưng đồ ăn nhiều như thế, đồ đi thì tiếc lắm. Hơn nữa buổi trưa tôi cũng có ăn được bao nhiêu đâu... Thôi vậy, anh không muốn ăn thì thôi.”

Tôi ủ rũ cúi đầu đi vào, lại bị Lâm Hạo Hải giữ lại: “Không sao, ăn đồ đó cũng được.”

Sau đó anh ta em đám đồ ăn vào bếp, cái cần để ra ngoài thì để, cần cho vào tủ lạnh thì cho. Tôi nhìn anh ta, nghĩ hình như Lâm Hạo Hải cũng không giận dữ lắm?

Tôi giúp Lâm Hạo Hải bày đồ ăn, hai người lại ngồi xuống ăn tối. Ăn một lúc rồi, Lâm Hạo Hải đột nhiên mở miệng: “Liên hệ được với bên chỗ Lữ Dĩ Sương rồi.”

“... Hả?” Đôi đũa trên tay khựng lại, tôi ngẩng đầu nhìn Lâm Hạo Hải: “Nhanh thế à?”

“Ừ.” Lâm Hạo Hải khẽ gật đầu, “Đã nói tên cô rất đặc biệt mà. Chiều nay đã tìm thấy đối phương đang ở đâu, vừa rồi cũng liên lạc được. Người chăm sóc Lữ Dĩ Sương bây giờ chính là tài xế đã gây tai nạn lần trước, anh ta là một thương nhân rất nổi tiếng ở thành phố B, lúc đến thành phố A công tác thì gây tai nạn cho cô. Cũng không biết vì sao lại tốt bụng thế, chăm sóc cô mãi đến tận bây giờ. Vì chuyện linh hồn hoán đổi quá khó tin

nên tôi vẫn chưa nói với anh ta, chỉ nói tôi là bạn của Lư Dĩ Sương, đối phương còn kiểm tra thông tin cẩn thận rồi mới đồng ý hai ngày nữa sẽ bay tới thành phố A.”

Lâm Hạo Hải rút di động ra đưa cho tôi: “Tôi hỏi muốn biết cô ấy trông thế nào nên bảo anh ta đã gửi ảnh đến. Anh ta vừa chụp một bức đây.”

Tôi nhận di động, bị người trong bức ảnh làm cho giật mình. Đây đúng là tôi.

Là mắt của tôi, mũi của tôi, miệng của tôi, mái tóc dài đen không buộc lại như tôi lúc thường mà tùy tiện xõa ra, trên người mặc áo len màu trắng, khuôn mặt không chút biểu cảm nhìn vào gương. Nói là “mặt không chút biểu cảm” thật ra có vẻ giống đang coi thường... Tôi gần như có thể tưởng tượng ra cảnh người chụp bức ảnh này nói “Tiểu Mễ, nhìn qua đây!”, sau đó cô gái trong ảnh liền quay lại với bộ mặt như thế.

Là Lư Dĩ Sương sao? Người trong thân thể đó, là Lư Dĩ Sương sao?

Mặc dù trông giống tôi đến từng chi tiết nhưng riêng bức ảnh này đã khiến người ta cảm thấy đã là hai người hoàn toàn khác nhau, hơn nữa không biết có phải vì qua ảnh chụp không mà thấy người trong ảnh còn đẹp hơn tôi lúc trước rất nhiều...

“Thế nào, nhìn thấy thân thể mình có phải thấy nhớ lắm không?” Lâm Hạo Hải nhướn mày.

Nãy giờ tôi cũng chẳng còn cách nào nói dối, đành ngoan ngoãn gật đầu: “Ừ, rất nhớ...”

Dừng một lúc, lại tiếp: “Anh yên tâm, tôi sẽ ngoan ngoãn đổi lại thân thể, không cần dùng thái độ châm chọc đó hỏi tôi.”

Lâm Hạo Hải cười lạnh: “Tôi không phải châm chọc cô. Cho dù cô có không chịu ngoan ngoãn đổi lại thân thể thì tôi cũng không cho cô thỏa nguyện đâu.”

Tôi: “...”

Có cần phải trở mặt như thế không?!

Cái tên Lâm Hạo Hải chết băm chết đập này...

Tôi vừa ăn vừa nói: “Thế Tiền Chấn Tá và Tiền Chấn Hựu đã biết tin chưa?”

“Rồi, tôi đã báo cho họ. Tiền Chấn Tá vui sắp phát điên rồi.”

Tôi nhớ đến bộ dạng Tiền Chấn Tá, rùng mình một cái, hỏi tiếp: “Thế... thế các anh đã nghĩ đến vấn đề quan trọng nhất chưa?”

“Vấn đề gì?” Lâm Hạo hải nhìn tôi.

“Là cho dù tôi và Lữ Dĩ Sương đứng đối diện nhau cũng không có nghĩa là linh hồn của chúng tôi sẽ được đổi trở lại.” Tôi phân tích, “Lúc đầu khi trao đổi linh hồn với cô ấy là chuyện ngoài ý muốn, tôi đi đường bị xe tông, mà cô ấy lại ngồi trong phòng, khoảng cách cũng không gần, hơn nữa dường như không có hiện tượng đặc biệt gì kiểu như sấm chớp, cầu vồng nhưng vẫn cứ đổi hồn cho nhau... Cái loại chuyện có một không hai này, các anh có cách làm cho nó lặp lại lần nữa sao? Lẽ nào muốn tôi bị xe tông tiếp?”

Lâm Hạo Hải thờ ơ: “Chuyện đó thì không thể. Điều kiện cơ bản nhất của việc hoán đổi linh hồn là thân thể hai người phải an toàn.”

“Ồ, thế anh có cách gì?” Tôi tò mò.

“Bây giờ vẫn chưa.”

“...”

Lâm Hạo Hải liếc tôi: “Cô đừng có vội mừng. Tôi đã mời đại sứ từ thành phố X đến, hiểu biết của ông ấy về những sự việc thế này rất rộng, chắc chỉ vài ngày nữa là ông ấy sẽ tới thành phố A thôi.”

Tôi “ồ” một tiếng, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Thật đúng là, đại sứ cái gì chứ, nghe ảo quá...

Sao tôi thấy cuộc đời mình cứ vô duyên vô cớ chuyển dần theo chiều hướng càng lúc càng khó hiểu, hơn nữa mức độ càng lúc càng tăng chứ chẳng thấy giảm gì...

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Lâm Hạo Hải quả nhiên không lừa tôi, ngày hôm sau anh ta cho tôi và bản thân nghỉ một ngày, lái xe đến vùng ngoại thành của thành phố A.

Tôi nhìn phong cảnh hai bên đường, thấy vô cùng khó hiểu: “Anh đưa tôi đến chỗ này làm gì?”

“Gặp người.”

“Hả?”

“Vị đại sư kia.” Lâm Hạo Hải hồ hững giải thích, “Lắm tài thì nhiều tật. Thân thể đại sư không tốt, môi trường trong nội thành thành phố A thì kém, bởi thế tôi mới để ông ấy ở lại chỗ biệt thự này, xung quanh có sông có núi, rất thích hợp để điều dưỡng thân thể.”

Tôi: “!!!”

“Biệt thự?! Của anh?!” Tôi kinh ngạc.

Dường như Lâm Hạo Hải không thèm để ý đến thắc mắc của tôi, hỏi ngược lại: “Chứ không thì sao?”

“Ha, đúng là nhà àu nhiều tiền, lại có cả biệt thự, đã thế trước giờ còn bỏ không! Để đó sừu tầm bụi à?!” Tôi tức điên, “Thế thì cũng nên để tôi ở chứ!”

“Cô có thể tính toán một chút thời gian đi từ đây đến công ty.” Lâm Hạo Hải bình tĩnh trả lời tôi.

Tôi: “...”

Cũng đúng...

“Này, chắc ở thành phố A này anh có nhiều bất động sản lắm đúng không?” Tôi mở to mắt nhìn Lâm Hạo Hải.

Lâm Hạo Hải gật đầu, không nói rõ rốt cuộc có bao nhiêu. Tôi cũng không có tâm trạng để hỏi tiếp, chỉ cảm thấy địa vị đàn ông giàu có, đẹp trai của anh ta lại càng được củng cố thêm rồi...

Mà anh ta cũng thật kỳ lạ, bản thân cứ thích ở cái khu nhà chẳng ai thèm để mắt đến kia... Được rồi, tôi cũng biết giá nhà khu đó cao đến khó tin, tới một cái nhà vệ sinh trong đó tôi phải cố gắng phấn đấu cả đời, cũng biết có nhà khu đó cũng xem như nhà giàu rồi... Nhưng tôi cứ thấy Lâm Hạo Hải tựa như “cao nhân lánh mình nơi phố thị(*)” vậy!

(*) Nguyên văn: “Đại ẩn ẩn vu thị” (大隐隐于市), xuất phát từ câu “Tiểu ẩn ẩn vu dã, trung ẩn ẩn vu thị, đại ẩn ẩn vu triều” (小隐隐于野, 中隐隐于市, 大隐隐于朝) có nghĩa là: Những người có năng lực muốn nhờ vào hoàn cảnh mà quên đi thế sự, lánh đời ở nơi thế ngoại đào nguyên, đây là “tiểu ẩn”, còn những người có năng lực thực sự lại giấu mình nơi phố thị, ở những nơi ấy là đất ngọa hổ tàng long, đây là “trung ẩn”, và đạt tới trình độ cao nhất là những người giấu mình nơi triều đình, họ âm thầm lặng lẽ, không nổi bật nhưng lại là “đại trí giả ngu”, hừng hờ với thế sự, đó mới là ẩn sĩ chân chính.

Không lộ liễu, nhưng rất lợi hại...

Lâm Hạo Hải đưa tôi thẳng đến biệt thự ở khu ngoại ô kia. Đây quả nhiên đúng như lời anh ta nói, có sông có núi có cảnh, không khí cũng

trong lành hơn so với nội thành nhiều. Qua khoảng trống giữa những tòa biệt thự có thể trông thấy những góc sân golf xanh rì trải dài, tôi nhìn ngang ngó dọc mãi, hứng thú dạt dào. Lâm Hạo Hải hỏi: “Sao chẳng thấy cô buồn bã gì cả thế?”

“Hả? Tôi phải buồn bã về cái gì?” Tôi không hiểu.

Lâm Hạo Hải: “Chúng ta đến gặp vị đại sư kia chính là muốn tìm cách đổi lại thân thể cho cô và Lữ Dĩ Sương đấy.”

“Tôi biết mà.” Tôi bĩu môi, “Nếu đã chấp nhận sự thật rồi thì tôi còn buồn bã làm gì? Dù sao vui vẻ kết quả cũng thế, buồn bã u sầu kết quả vẫn thế, chẳng bằng cứ vui lên cho rồi.”

Lâm Hạo Hải buồn cười: “Đây là đạo lý sinh tồn của Hạ Tiểu Mễ à?”

“Hứ.”

Chẳng bao lâu sau chúng tôi đã đến căn biệt thự của Lâm Hạo Hải. Căn biệt thự này hình như xây theo sở thích của Lâm Hạo Hải, từ ngoài nhìn vào vô cùng thoát tục, cây cối trong hoa viên cũng được cắt tỉa gọn gàng, trồng một loại hoa tôi không biết tên nhưng vừa đẹp lại có mùi hương nhẹ nhàng thu hút. Lâm Hạo Hải chắc đã báo trước, chúng tôi vừa đến cổng liền có người ra mở cửa. Lâm Hạo Hải lái xe vào trong, tôi ngắm nhìn bốn phía, có phần thất vọng: “Sao không thấy bồn phun nước?”

Lâm Hạo Hải: “Rốt cuộc cô đang nghĩ gì... Phía bên kia đúng là có một bể bơi lộ thiên.”

“Thế đột rồi nóng như thế có thể đến đây cơ mà!”

Lâm Hạo Hải buồn cười: “Cô biết bơi?”

“... Không biết mới cần học chứ!” Tôi cứng miệng.

Lâm Hạo Hải cũng chẳng thêm ý kiến, đỗ xe xong liền dẫn tôi vào biệt thự. Căn biệt thự này rất sạch sẽ nhưng lại chỉ có mỗi hai người làm, chắc là bởi vì bình thường chẳng mấy khi dùng đến... Nói không chừng mọi khi chẳng có ma nào, chỉ có người đến quét dọn định kỳ thôi ấy chứ.

Bên trong được trang trí theo sở thích của Lâm Hạo Hải, lấy hai màu đen trắng làm chủ đạo, nhưng trong các góc cũng thêm một vài chi tiết rực rỡ, cách bố trí, sắp xếp đồ dùng đều thể hiện người thiết kế rất dụng tâm. Có điều tôi thấy đây chắc không phải công lao của Lâm Hạo Hải mà là của nhà thiết kế...

Một người đàn ông ngồi ở phòng khách, trên người mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn màu đen. Tuổi tác ông ta xem ra cũng không còn trẻ nhưng làn da lại căng đầy. Lúc chúng tôi vào ông ta đang cười híp mắt thưởng thức trà, nhìn vô cùng bình dị, gần gũi, đồng thời lại tạo ra một cảm giác áp bức không tên. Tôi hơi kinh ngạc, trước khi nhìn thấy ông ta tôi còn tưởng “đại sư” mà Lâm Hạo Hải nói là một ông sư trọc đầu, mình vận áo cà sa, tay chống gậy cơ...

Người đàn ông kia thấy tôi và Lâm Hạo Hải đến rồi thì cười cười, cũng không đứng dậy, chỉ gật đầu ra ý chào hỏi: “Anh Lâm, cô Hạ.”

A... Chắc Lâm Hạo Hải đã nói với ông ta chuyện của tôi rồi.

Lâm Hạo Hải cũng gật đầu: “Đại sư.”

Người kia cười cười, “Gọi ‘đại sư’ làm gì, anh Lâm khách sáo quá rồi. Tôi chẳng qua chỉ là cầm tiền của người khác, làm việc hộ người ta. Có người gọi tôi là thầy đồng, thầy mo tôi cũng chỉ cười mà nhận lấy thôi.”

Oa, suy nghĩ cũng đặc biệt ghê chứ...

Tôi hỏi: “Lâm Hạo Hải, Lâm Hạo Hải, nếu không gọi ông ấy là đại sư thì gọi là gì?”

Lâm Hạo Hải dờ khóc dờ cười nhìn tôi, người đàn ông kia lại mở miệng, cười đáp: “Tôi họ Tiền.”

Ui chao, thật đúng là cái họ hợp với việc “cầm tiền của người khác, làm việc hộ người ta”... Tôi dè dặt: “Chào ông Tiền.”

Ông Tiền cười: “Cô Hạ Tiểu Mễ đây xem ra cũng rất bình tĩnh, đâu có giống anh Lâm nói.”

Tôi: “...”

Tôi âm thầm nhìn sang Lâm Hạo Hải: Lâm Hạo Hải, anh nói gì về tôi thế hả?!

Lâm Hạo Hải cười, lắc đầu: “Trước mặt người lạ thì giả vờ thế thôi.”

Tôi mất hứng ngồi xuống cùng Lâm Hạo Hải, chủ động đánh lạc hướng nội dung câu chuyện: “Ông Tiền, xin hỏi làm thế nào để tôi và Lữ Dĩ Sương đổi lại thân thể cho nhau được?”

Lâm Hạo Hải chắc cũng vui khi thấy tôi hỏi, khoanh tay im lặng ngồi một bên.

Ông Tiền: “Nói thì rất đơn giản nhưng thực ra lại không hề đơn giản.”

Tôi: “...”

Cao nhân quả nhiên ai cũng thích mấy câu lập lờ nước đôi này hết cả!!!

Ông Tiền dừng một chút mới chậm rãi nói tiếp: “Tôi đã nghe anh Lâm nói về chuyện lúc trước của hai người, cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Những chuyện tương tự như thế này lúc trước cũng đã xảy ra, và nó luôn có nguyên nhân, thế nhưng chuyện của cô và Lữ Dĩ Sương lần này dường như hoàn toàn là vô tình, ngẫu nhiên. Có điều cũng may tôi rất tò mò nên mới

nghe ngóng chuyện trước đây của các cô từ anh Lâm, nhờ đó mà biết khi đó người chuẩn bị thành hôn với cô Lư lại là người cô Hạ đây thích lúc trước.”

Tôi suýt nữa thì lấy nước mắt rửa mặt: “Không sai... nhưng, nhưng mà việc này thì liên quan gì đến chuyện tôi và Lư Dĩ Sương đổi thân thể cho nhau?”

“Nhưng người cô Lư thích lại không phải Tiền Chấn Hựu.” Ông Tiền dùng thái độ vô cùng bình thản “tám” lại câu chuyện của chúng tôi: “Cũng tức là, trong thời điểm đó, cô Lư có ý muốn rời đi, mà cô, thì lại chỉ mong mình trở thành cô Lư, là người sắp kết hôn với anh Tiền kia, đúng không?”

Tôi gằn ra: “Tôi cũng không chắc lắm, có lẽ thế...”

Ông Tiền lại tiếp: “Mà vừa vặn khi cô Lư nghỉ trưa trong phòng, phải biết lúc trước cũng có nhiều người linh hồn rời khỏi cơ thể trong khi ngủ, nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ, vì linh hồn chỉ đi dạo một vòng rồi lại trở về trong thân thể. Đồng thời lúc đó cô Hạ lại xảy ra tai nạn, bị thương nghiêm trọng, linh hồn rời khỏi thể xác, dẫn đến việc đổi linh hồn với cô Lư đang nghỉ trưa.”

Ông Tiền rút ra kết luận: “Từ đó có thể thấy, việc cô và cô Lư hoán đổi thân thể cho nhau thật ra không phải vô tình mà là chuyện đương nhiên.”

Tôi nghe mà phục sát ất: “Ra là thế... Đại sư ngài thật lợi hại, khả năng tưởng tượng cũng phong phú quá đi...”

Ông Tiền: “...”

Tôi hỏi ông: “VẬY... tôi là Lư Dĩ Sương, làm sao để đổi trở lại? Lẽ nào lần này tôi phải đi ngủ, còn Lư Dĩ Sương phải bị tai nạn, hay là cô ấy ngủ, còn tôi thì chịu đâm xe lần nữa?”

Ông Tiền gật đầu: “Tôi thấy cách này cũng không tồi, vấn đề là cả anh Lâm và anh Trịnh đều không đồng ý.”

“...” Tôi cảm nín không biết đáp lại ra sao. Bọn họ mà đồng ý mới là ấy!

Ông Tiền tiếp: “Bởi vậy bây giờ chỉ có thể thử để cô và cô Lư ở cùng một gian phòng, đồng thời rơi vào trạng thái ngủ sâu, tiếp đó tôi sẽ giúp linh hồn hai người rời khỏi thân thể, nếu vận khí tốt... chắc là sẽ đổi lại được.”

Tôi ngây ra: “Đơn giản thế thôi á? Liệu, liệu có nguy hiểm gì không?”

Ông Tiền: “Nguy hiểm? Như thế nào cơ?”

“Ví như... ví như một trong hai người chúng tôi lại đổi thân thể với ông chẳng hạn.” Mặt mày tôi vô cùng kinh hãi.

Ông Tiền: “... Về điểm này thì cô có thể yên tâm.”

Lâm Hạo Hải vừa cười vừa lắc đầu, vỗ vỗ đầu tôi nói: “Được rồi, cô đang nghĩ cái gì thế. Tôi nói ông Tiền đây là đại sư, cô cứ tin tưởng ông ấy là được rồi. Hơn nữa ông ấy cũng đâu có ngủ cùng lúc với các cô, linh hồn không thể rời khỏi người được đâu.”

Tôi gãi đầu: “Ờ ha...”

Lâm Hạo Hải đứng dậy: “Ông Tiền, vậy mấy ngày này phiền ông cứ ở lại đây. Lư Dĩ Sương cũng sẽ đến sớm thôi, đến lúc đó chúng ta sẽ dùng căn phòng này, được chứ?”

“Được.” Ông Tiền gật đầu, “Thật ra tôi muốn ở ngoại ô, thật ra không phải do tật xấu gì của mình, chẳng qua là phong thủy chỗ này cũng rất phù hợp với việc để linh hồn thoát xác.”

Lâm Hạo Hải gật gù, vỗ vỗ đầu tôi: “Còn không đứng dậy chào ông Tiền đi.”

Nhất thời tôi có cảm giác mình là trẻ con mẫu giáo được phụ huynh đến đón, sau đó cha hay mẹ vỗ vỗ đầu bảo: “Còn không chào cô giáo đi!”

Tôi chậm chạp đứng dậy: “Chào ông Tiền, cảm ơn ông.”

Ông Tiền cười: “Việc còn chưa xong, câu cảm ơn này cứ để vài ngày nữa hẵng nói.”

Quả là tự tin vô đối.

Tôi gật đầu: “Vâng!”

Lâm Hạo Hải dẫn tôi ra khỏi biệt thự lên xe, tôi bảo: “Không ngờ lại nhanh thế... Thật ra hoàn toàn có thể nói chuyện điện thoại mà!”

Lâm Hạo Hải như cười như không liếc tôi một cái: “Ông Tiền vừa rồi cứ nhìn cô mãi, cô không để ý sao? Cô tưởng mấy điều ông ấy nói là bịa đặt cả à... Đương nhiên là dùng để đánh giá cô rồi, từ đó mới tìm ra được nguyên do ở đâu.”

Tôi kinh ngạc: “Nghe cũng quá kỳ quặc...”

“Ừ.” Lâm Hạo Hải gật đầu, “Nhưng những chuyện như thế này cũng không chắc có thể giải thích một cách khoa học, ông Tiền thật ra đã giải thích một cách có hệ thống với tôi rồi, chẳng qua vừa rồi... chắc là để chọc cô thôi.”

Tôi: “...”

Khó trách Lâm Hạo Hải lại có vẻ tin tưởng ông Tiền kia đến thế!

Tôi bó tay hoàn toàn, nhưng cũng yên tâm hơn nhiều, nói: “Aizzz, không biết mấy người Lư Dĩ Sương bao giờ mới tới... Có điều nói ra thì, Lư Dĩ Sương đã mất trí nhớ rồi còn gì? Thế nếu cô ấy quay lại thân thể của mình thì chẳng phải lại càng phiền phức hơn? Với cả... anh với Lư Dĩ Sương, vẫn tiếp tục diễn một đôi yêu nhau à?”

Lâm Hạo Hải liếc tôi một cái: “Diễn một đôi? Không muốn.”

Tôi: “... Anh kêu cái gì chứ? Nếu không làm thế thì anh định thế nào, đá Lư Dĩ Sương chắc? Cha cô ấy sẽ phát điên lên sau đó giết chết anh đấy!”

Lâm Hạo Hải: “... Cô yên tâm, người khôn ắt có kế hay.”

Tôi hoài nghi nhìn Lâm Hạo Hải, không thể tin được là anh ta nghĩ ra được kế gì, ấy thế mà Lâm Hạo Hải lại nói với vẻ tràn đầy tự tin thế kia...

Thôi kệ, dù thế nào thì với tính cách của Lâm Hạo Hải, chắc chắn sẽ không làm chuyện gì thiệt cho mình. Lúc đầu Lư Dĩ Sương theo đuổi anh ta bao nhiêu lâu thế mà anh ta có chịu gật đầu đâu, bây giờ chắc chắn cũng sẽ không tùy tiện đồng ý làm người yêu Lư Dĩ Sương... Về vấn đề này tôi thấy hơi khó hiểu. Phải biết là anh ta còn chịu đựng được tôi bấy lâu nay, thế thì tại sao từ đầu không chấp nhận Lư Dĩ Sương? Chẳng lẽ ở cùng tôi là vì phải diễn trò, còn với Lư Dĩ Sương thì không phải? Đáng ghét...

Tôi len lén quan sát Lâm Hạo Hải, bụng nghĩ, giờ tôi cũng không muốn diễn trò với anh, phải làm sao đây, làm sao đây!!!

Aizzz, thôi đi, tốt nhất là không nên nói ra vội...

Tôi buồn bực cúi đầu, đối với chuyện Lư Dĩ Sương sắp tới vừa mong đợi lại vừa lo lắng, mấy ngày sau đó quả thật phải gọi là dày vò hành hạ, mãi đến một ngày mới làm được nửa buổi, Lâm Hạo Hải đột nhiên nói với tôi: “Nghỉ thôi.”

Tôi kinh ngạc hỏi lại: “Nghỉ... nghỉ việc?”

Lâm Hạo Hải bình tĩnh: “Mấy người Lư Dĩ Sương chắc là đến nơi rồi.”

Tôi: “... Sao anh không nói sớm?!”

Lâm Hạo Hải lười biếng trả lời: “Cũng đâu phải không kịp đón, đi thôi.”

Tôi thở dài, bụng nghĩ cái tên này thật đúng là từ tốn thong thả thật đấy, bộ dạng dường như hoàn toàn chẳng để tâm...

Ra khỏi tập đoàn Lâm thì tôi mới phát hiện Tiền Chấn Tá và Tiền Chấn Hựu đều đến cả rồi. Tiền Chấn Hựu lái xe, Tiền Chấn Tá ngồi ghế lái phụ. Hai người thấy tôi đi ra thì mỗi người một vẻ mặt, Tiền Chấn Hựu đương nhiên là vô cùng vui vẻ, Tiền Chấn Tá lại là vẻ mặt vừa vui vẻ vừa khinh thường với tôi.

Tôi: “...”

Tiền Chấn Tá phiền phức quá đi mất...

Đã sắp đổi lại rồi, anh ta còn bất mãn cái gì với tôi nữa chứ!

Lâm Hạo Hải chở tôi đi, Tiền Chấn Hựu và Tiền Chấn Tá đi theo phía sau, cả bốn người cùng tới sân bay. Không thể không nói Lâm Hạo Hải tính toán thời gian quá tốt, chắc phải tra cả thời gian máy bay bị lùi giờ hạ cánh, nên chúng tôi vừa đến nơi chưa bao lâu thì di động Lâm Hạo Hải đã reo vang. Anh ta nghe máy, hướng dẫn đối phương đến chỗ gặp mặt. Ba người còn lại chúng tôi quay ngang ngó dọc một hồi, rất nhanh đã thấy Lư Dĩ Sương trong đám đông tấp nập.

Đương nhiên, là hình dáng của tôi.

Nếu nói chỉ nhìn ảnh tôi thì không dám khẳng định, nhưng lúc này tôi có thể dám chắc trăm phần trăm, đó chính là thân thể của tôi.

Hoàn toàn giống hệt mà!

Chẳng qua chắc có lẽ vì thói quen sinh hoạt của Lữ Dĩ Sương tốt nên da dẻ của tôi nhìn đẹp hơn trước nhiều, tuy có hơi nhợt nhạt, cũng gầy đi không ít. Bên cạnh cô ấy còn một người đàn ông cao to đẹp trai... Đúng, nhìn kỹ thì đó là cái tên ngày đó đã đâm phải tôi chứ ai...

Tiền Chấn Tá lắc người tôi như điên: “Đó có phải là cô không? Không đúng, đó có phải là Lữ Dĩ Sương không?!”

“Đúng thế.” Tôi gật đầu.

Lữ Dĩ Sương và người đàn ông bên cạnh cô ta cũng nhìn thấy chúng tôi, bèn tiến lại gần. Nói thế nào nhỉ, đứng gần thân thể bản thân mình thế này, thật đúng là một chuyện vừa kỳ diệu lại vừa đáng sợ...

Lữ Dĩ Sương nhìn chúng tôi, cũng không nói gì. Người đàn ông bên cạnh cô ta vội vàng mở miệng: “Tiểu Mễ thân thể không tốt lắm, không thích nói chuyện. Chào mọi người, tôi họ Trịnh.”

Lâm Hạo Hải cười, bắt tay với anh ta: “Chào anh Trịnh, tôi họ Lâm.”

“A... Mọi người đều là bạn của Tiểu Mễ à?” Anh ta nhìn chúng tôi một vòng, chắc cũng thấy khó hiểu sao bạn bè của Hạ Tiểu Mễ toàn là nam.

Tiền Chấn Tá nghiêm giọng bảo: “Tôi là người trước đây đã theo đuổi cô ấy, và tương lai cũng sẽ tiếp tục.”

Anh Trịnh: “...”

Tiền Chấn Hựu cười bảo: “Tôi đã từng là vị hôn phu của cô ấy.”

Anh Trịnh: “?!”

Tiền Chấn Hựu lại tiếp tục: “Có điều người cô ấy thích là anh này.”

Vừa nói vừa chỉ vào Lâm Hạo Hải.

Anh Trịnh xem ra sắp ngất luôn tại chỗ rồi.

Tôi dở khóc dở cười nhìn bọn họ. Đột nhiên Lữ Dĩ Sương lại gần tôi, nhìn chăm chú.

Anh Trịnh hỏi: “Tiểu Mễ, sao thế?”

Lữ Dĩ Sương nhú mày: “Tôi chẳng ấn tượng gì với bọn họ cả, nhưng mà... với cô gái này thì có.”

Cô Lữ, đương nhiên là thế rồi, đây là thân thể của cô cơ mà!

Tôi cười cười bảo: “Ừ, thật ra sự việc này có chút phức tạp...”

Tôi nhìn sang Lâm Hạo Hải, định hỏi anh ta rốt cuộc có muốn nói sự thật cho Lữ Dĩ Sương và anh Trịnh này không.

Lâm Hạo Hải khẽ gật đầu, nhưng lại nói: “Anh Trịnh, thời gian này đã làm phiền anh chăm sóc Tiểu Mễ rồi. Trước tiên chúng ta lên xe đã, đến một chỗ riêng tư hơn sẽ nói chuyện.”

Đối phương gật đầu, theo chúng tôi ra xe. Tôi ngồi ở ghế lái phụ trên xe Lâm Hạo Hải, anh Trịnh và Lữ Dĩ Sương ngồi hàng ghế sau. Tiền Chấn Tá cũng muốn chen vào nhưng bị tôi đá bay về xe Tiền Chấn Hựu.

Xe đi được một đoạn, tôi biết bây giờ là tới gặp mặt ông Tiền luôn, không ngờ lại nhanh như thế... Lâm Hạo Hải quả nhiên là chờ không nổi nữa rồi!

Nhìn vào gương chiếu hậu, gương mặt vốn nhợt nhạt của Lữ Dĩ Sương đã chuyển thành trắng bệch, anh Trịnh bên cạnh quan tâm hỏi cô có phải bị say xe không. Lữ Dĩ Sương gật đầu, lập tức thấy anh Trịnh xoa bóp hai bên thái dương cho cô ấy, đúng là cực kỳ dịu dàng thân thiết, quan hệ hai người dường như không phải bình thường...

Thật tốt!

Tôi nhin không được, mở miệng: “Lâm Hạo Hải.”

Lâm Hạo Hải còn đang lái xe, không thể nhìn tôi, chỉ có thể “ừ” một tiếng.

Tôi nói: “Chuyện này... Anh lái xe cẩn thận nhé, tôi cứ nói chuyện của tôi, anh nghe là được rồi.”

“Ừ.”

“Lâm Hạo Hải, tôi thích anh.”

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Lâm Hạo Hải suýt nữa thì đâm vào đuôi xe phía trước. Anh ta đạp thắng, xe dừng khựng lại, quay nhìn tôi với dáng vẻ không thể tin được: “Hạ Tiểu Mễ, cô nói gì?”

Anh Trịnh chen vào: “Hả?! Cô ấy cũng tên Hạ Tiểu Mễ?! Cô ấy không phải họ Lữ sao?!”

Tôi và Lâm Hạo Hải đồng thời quay đầu lại: “Im miệng!”

Anh Trịnh: “...”

“Tôi, tôi nói tôi thích anh.” Tôi ngập ngừng, “Lâm Hạo Hải, mặc dù tôi biết anh chắc chắn không thích tôi, hơn nữa còn thấy tôi rất phiền phức, thậm chí là cái đồ phiền phức rất to, bởi vậy mới sốt ruột muốn tôi và Lữ Dĩ Sương đổi lại thân thể ban đầu. Tôi cũng vì thế mới ích kỷ nghĩ bản thân có thể vĩnh viễn là Lữ Dĩ Sương. Nhưng mà! Thứ nhất, tôi... tôi là người tốt, cho nên tôi sẽ không chiếm đoạt thân thể của người khác. Thứ hai, tôi không hy vọng anh tiếp tục thấy tôi phiền phức... Bởi thế, bởi thế lần hoán đổi thân thể này tôi sẽ tích cực phối hợp. Cho dù sau khi trở lại làm Hạ Tiểu Mễ tôi với anh sẽ không còn quan hệ gì nữa, nhưng bất luận thế nào, tôi nghĩ, trước khi đó nói cho anh biết lòng mình... Tôi thích anh, Lâm Hạo Hải.”

Tôi xem như đã dùng hết can đảm của cả đời này rồi mới dám nói mấy câu trên lưu loát đến thế. Trước đây tôi chưa từng nghiêm túc bày tỏ với

Tiền Chấn Hựu đâu đấy?! Thật đúng là xấu hổ chết mất...

Tay Lâm Hạo Hải đột nhiên thò sang, nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên. Anh ta nhìn tôi chăm chú, nét kinh ngạc lúc này đã hoàn toàn biến mất, mà dường như cũng không thấy tôi rất phiền phức hay không biết tự lượng sức mình, anh ta chỉ ghé lại gần, gần hơn nữa, sắp chạm vào nhau rồi... Nhưng Lâm Hạo Hải đột nhiên dừng lại.

“Anh nhận lời tỏ tình của em trước, đợi đến khi đổi lại thân thể rồi anh sẽ nói cho em biết đáp án.” Lâm Hạo Hải cười cười, dường như tâm tình đang rất tốt, tốt hơn từ trước đến giờ nhiều lắm.

Xe lần nữa lên đường, tôi xoa xoa mặt, chắc phải đỏ rực lên rồi. Có điều tôi đoán bây giờ người đang chưa thể chấp nhận hiện thực phải là anh Trịnh mới đúng...

Bởi vì anh ta đã trợn tròn mắt, hỏi với vẻ không thể tin được: “Vừa rồi mấy người nói gì?! Cái gì mà ‘hoán đổi thân thể’?! Cái gì mà ‘trở lại làm Hạ Tiểu Mễ’?! Rốt cuộc là có chuyện gì?!”

Tôi đồng tình nhìn anh ta: “Chuyện này rất phức tạp.”

Lư Dĩ Sương thì ngược lại, vô cùng bình tĩnh: “Vậy thì cô cứ từ từ nói, tôi cũng rất muốn biết... Tôi không phải là Hạ Tiểu Mễ? Tôi là Lư Dĩ Sương đúng không?”

Tôi nhìn Lâm Hạo Hải, Lâm Hạo Hải khẽ gật đầu, dường như cũng đồng ý để tôi giải thích. Tôi chỉ đành mở miệng: “Chuyện sắp tới tôi nói, hai người có lẽ sẽ thấy rất khó tin, vượt qua phạm vi lý giải của hai người. Nói thật thì, tôi cũng thấy như thế. Tóm lại là, Lư Dĩ Sương khi trước, cũng chính là cô...”, tôi chỉ vào Lư Dĩ Sương.

Cô ta gật đầu.

Tôi: "... Chuẩn bị cưới người tên Tiền Chấn Hựu, mà lúc đó tôi đang thích anh ta. Trên đường tới dự đám cưới của hai người thì tôi bị xe đâm, trao đổi linh hồn với Lữ Dĩ Sương lúc đó đang nghỉ trưa."

Anh Trịnh: "Cái gì?! Vậy bây giờ hai người..."

"Đừng có chen vào được không?" Tôi nhìn anh ta khinh thường, tiếp tục nói: "Bởi thế, bây giờ thân thể cô đang dùng đúng là Hạ Tiểu Mễ, nhưng cô không phải Hạ Tiểu Mễ, mà tôi mới là Hạ Tiểu Mễ chân chính. Đồng thời, thân thể cô cũng bị tôi dùng. Để tránh bị cha mẹ cô phát hiện việc thân thể đổi chủ này, tôi liền cùng anh Lâm Hạo Hải đây rời đi, giả vờ làm người yêu anh ta để có thể trốn tránh những người quen của cô. Vì kết quả điều tra ban đầu của Lâm Hạo Hải có sai sót nên lúc đầu chúng tôi cứ tưởng thân thể tôi đã chết rồi, về sau mới phát hiện ra nó vẫn còn sống, cũng theo manh mối đó mà tìm được cô."

Một hơi nói xong từng đó chuyện, tôi nhìn sang Lữ Dĩ Sương: "Chuyện là như thế đấy... Cô, có phải cô thấy rất ô lý, rất khó tin không?"

"Quả đúng vậy." Lữ Dĩ Sương khẽ gật đầu: "Rất có cảm giác tai họa từ trên trời rơi xuống."

Mắt anh Trịnh đã chuyển thành hình xoắn ốc: "Sao lại có thể như thế... Chuyện này không thể xảy ra được!"

Tôi: "Anh im miệng! Để Lữ Dĩ Sương tự nói đi!"

Lữ Dĩ Sương nhú mày: "Nói thật thì tôi vẫn luôn thấy... thân thể này tôi dùng không quen, hình như hơi thấp, hơn nữa có rất nhiều chỗ không đúng lắm."

Tôi: "..."

Xin lỗi vì tôi thấp hơn cô... Xin lỗi vì ngực tôi nhỏ hơn cô...

Lư Dĩ Sương lại tiếp: “Hơn nữa lần đầu tiên thấy cô, tôi... cũng tức là thân thể của tôi, Lư Dĩ Sương, thì tôi đã thấy rất quen thuộc. Thế nhưng khi mọi người gọi tôi là Hạ Tiểu Mễ thì tôi lại thấy vô cùng xa lạ. Tôi cũng quên tất cả mọi người, khuôn mặt cô... không, là mặt tôi mới đúng, lại là khuôn mặt tôi thấy quen thuộc nhất.”

Cuối cùng Lư Dĩ Sương đưa ra kết luận: “Bởi thế, tôi tin cô.”

Tôi nhìn Lư Dĩ Sương, bụng nghĩ cô gái này cũng không đến nỗi đáng ghét như mình tưởng.

Kết quả Lư Dĩ Sương đã bổ sung ngay một câu: “Hơn nữa thân hình Lư Dĩ Sương đẹp hơn Hạ Tiểu Mễ bao nhiêu lần, nếu không phải là thật thì cô cần gì phải đổi thân thể đó lấy cái thân thể tôi đang dùng đây.”

Tôi: “... Cô thử nói thêm câu nữa xem! Tôi sẽ ăn cho cô thành heo luôn!”

Lư Dĩ Sương cười khẩy: “Cô dám? Tôi cũng có thể khiến ngực cô phẳng hơn đây!”

Tức chết tôi rồi.

Lâm Hạo Hải nghe tôi và Lư Dĩ Sương cãi nhau, khóe miệng khẽ nhếch lên, chen vào: “Đừng cãi nhau nữa, Tiểu Mễ, em nói với họ lát nữa sau khi gặp ông Tiền phải làm gì đi.”

Tôi không tình nguyện lâu bầu mấy tiếng, sau đó giải thích cho Lư Dĩ Sương lát nữa phải làm những gì. Lư Dĩ Sương nghe xong thì khẽ gật đầu: “Chỉ cần đơn giản thế thôi à?”

“Đúng thế, nếu không thì còn phải làm gì?” Giọng điệu tôi chẳng tốt đẹp gì.

Lư Dĩ Sương: “Không có gì, chỉ là tôi sợ kết quả không được như ý, thế chẳng phải tôi sẽ phải tiếp tục dùng thân thể cô sao? Lúc trước không biết thì tôi cũng đành dùng tạm, bây giờ biết rồi, tôi thật sự không thể chịu nổi nữa đâu.”

Tôi thật muốn đắm cho cô ta một cái... Không được, không thể đắm khuôn mặt đáng yêu của mình được!

Anh Trịnh dường như bị đả kích nghiêm trọng, cứ nhỏ giọng nói chuyện với Lư Dĩ Sương mãi. Lư Dĩ Sương có vẻ thấy rất phiền phức nhưng vẫn rất nhẫn nại trả lời anh ta. Tôi nhớ đến cái tên Tiền Chấn Tá số nhỏ, ha ha ha ha ha, cho dù tôi có đổi lại thân thể với Lư Dĩ Sương thì anh cũng chẳng có mấy hy vọng chiếm được tình yêu của cô nàng đâu...

Một lúc sau, xe đã tới biệt thự của Lâm Hạo Hải. Giống như lần trước, vừa vào thì ông Tiền hết như đã biết lúc nào chúng tôi tới, còn chuẩn bị đầy đủ số cốc trà tương ứng với số người có mặt, thật đúng là quá thần kỳ. Lần đầu tiên tôi nhìn thầy đồng này với ánh mắt khâm phục, nhưng còn chưa kịp mở miệng khen ngợi thì Lâm Hạo Hải dường như đọc được tôi nghĩ gì, nói nhỏ bên tai tôi: “Đừng có nghĩ nhiều, là anh gọi điện thoại nói cho ông ấy biết đấy.”

Tôi: “...”

Thế ra đây đúng là thầy đồng chuyên lừa đảo thật đấy à?!

Mà sao tự nhiên Lâm Hạo Hải lại nói bên tai tôi thế, hơi thờ phả lên tai rồi...

Tiền Chấn Hựu bên cạnh lạnh lùng nhìn tôi và Lâm Hạo Hải. Tôi nhú mào, cũng không nói gì, cùng Lư Dĩ Sương theo sau ông Tiền tiến vào một căn phòng bài trí vô cùng tao nhã. Ở đó có đặt hai chiếc ghế dài nhìn có vẻ rất thoải mái, trong phòng còn đốt tinh dầu, trông tổng thể thấy giống hệt phòng trị liệu tâm lý gì gì đó.

Ông Tiền bảo tôi và Lữ Dĩ Sương mỗi người ngồi xuống một cái ghế, sau đó mở loa bật một loại nhạc êm dịu. Tôi nghe mà buồn ngủ díp mắt, đang lúc thiu thiu chuẩn bị vào giấc thì Lữ Dĩ Sương đột nhiên lên tiếng: “Tắt loa đi.”

Tôi: “... Đang không cô lên tiếng làm gì! Tôi sắp ngủ rồi!”

Lữ Dĩ Sương khinh bỉ: “Bài hát khó nghe quá, mấy bài ông mở đều chẳng ra gì, trình độ thưởng thức quá thấp!”

Câu này là nói với ông Tiền.

Ông Tiền chắc chưa gặp người như Lữ Dĩ Sương bao giờ, dờ khóc dờ cười tắt nhạc: “Thế cũng được, hai người cứ ngủ đi.”

Tôi cảnh cáo Lữ Dĩ Sương: “Cô đừng có mà lên tiếng nữa đấy! Vừa này tôi đã sắp ngủ được rồi!”

Lữ Dĩ Sương nhắc ngay: “Nhưng nếu tôi không ngủ thì cô ngủ một mình cũng chẳng có tác dụng gì.”

Tôi: “...”

Đáng ghét, nói đúng mới tức chứ!

Cũng may dưới tác dụng của tinh dầu và ánh đèn mờ tối, Lữ Dĩ Sương chốc sau đã ngủ, mãi cho đến khi tôi ngủ say rồi cũng không thấy cô ấy có động tĩnh gì. Tôi dường như mơ thấy một giấc mộng.

Trong mộng, Lâm Hạo Hải đứng trước mặt, mỉm cười nhìn tôi. Tôi ôm hy vọng định chạy đến kéo tay anh ta, chẳng ngờ anh ta lại nhanh hơn một bước, chạy thẳng về phía trước.

Tôi thất vọng chạy theo Lâm Hạo Hải nhưng anh ta mãi vẫn không dừng bước, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn tôi. Còn tôi thì chẳng có tí

tiền đồ nào, cứ thế chạy qua những con đường mòn ngoằn ngoèo đuổi theo Lâm Hạo Hải, muốn bắt được anh ta nhưng mãi vẫn không được. Tôi chạy, tôi chạy, chạy đến độ chân sắp rời cả ra rồi thì rốt cuộc cũng thấy một căn nhà sáng đèn.

Lâm Hạo Hải chạy thẳng vào căn nhà đó, còn ò đầu nhìn tôi qua cửa sổ, vẫy vẫy tay nữa.

Tôi vui mừng ngóng lại, lập tức chạy vào theo. Mà ngay khoảnh khắc bước vào, tôi liền thấy cả người mất đi sức lực, sau đó giống như rơi vào một vùng tối mênh mông, cứ rơi mãi, rơi mãi cho đến khi xung quanh bỗng xuất hiện một thứ ánh sáng mờ nhạt, sau đó đầu óc tôi bắt đầu tỉnh táo lại. Ánh sáng đó càng lúc càng mạnh, đột nhiên tôi mở bừng mắt, thấy mình vẫn đang ở căn phòng lúc trước.

Tôi ngẩn ra khoảng ba giây, sau đó lập tức cúi đầu nhìn quần áo và tay mình, tiếp đó liền không thể tin được vào mắt mình, cả người run lên.

Là quần áo vừa rồi Lữ Dĩ Sương mặc! Là đôi tay mũm mĩm của Lữ Dĩ Sương!

Cũng tức là... đây là thân thể của tôi!

Tôi hưng phấn ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy Lữ Dĩ Sương phía đối diện.

Đúng thế, là Lữ Dĩ Sương, là Lữ Dĩ Sương từ linh hồn cho đến thể xác, mà không phải là linh hồn Hạ Tiểu Mễ trong thân xác Lữ Dĩ Sương.

Thành công rồi... Thành công thật rồi!

Tôi kích động đến độ người run run, vừa hay Lữ Dĩ Sương bên cạnh cũng mở mắt ra. Cô ta nhìn tôi, ngẩn ra, sau đó cúi đầu đánh giá thân thể mình.

Đột nhiên đèn phòng bật sáng, ông Tiền cười hì hì tiến vào: “Xem phản ứng của hai người thì chắc chắn là thành công rồi. Chúc mừng hai người!”

Ông Tiền quay ra ngoài nói vọng: “Được rồi đấy!”, cửa phòng lập tức mở ra, người đầu tiên xông vào là anh Trịnh. Anh ta theo thói quen định chạy lại chỗ tôi, nhưng chắc là nhớ đến việc chúng tôi vừa rồi hoán đổi thể xác nên đứng ngẩn ra giữa tôi và Lữ Dĩ Sương. Lâm Hạo Hải đi phía sau, thấy anh ta đứng đờ ra thì đẩy luôn sang một bên, chạy thẳng đến chỗ tôi.

Vừa đổi lại thân thể, tôi chẳng biết phải đối mặt với Lâm Hạo Hải thế nào, cũng không rõ anh ta sẽ phản ứng ra sao. Liệu anh ta có chê tôi không đẹp như Lữ Dĩ Sương không? Có chê tôi không thon thả như Lữ Dĩ Sương, không cao như Lữ Dĩ Sương không? Tôi còn đang rối bời với đủ thứ suy nghĩ, chẳng biết phải làm sao, đang cố cười lên định nói câu: “Chúng tôi thành công rồi” thì Lâm Hạo Hải đã ôm thẳng tôi vào lòng.

Thình thịch, thình thịch... Tôi gần như có thể nghe được tiếng đập của trái tim mình, nhanh như thế, mãnh liệt như thế, chẳng biết nghe lời như thế.

Lâm Hạo Hải nhỏ giọng nói: “Tiểu Mỹ, em có biết vì sao lúc trước anh cứ nhất quyết muốn em và Lữ Dĩ Sương đổi lại thân thể cho nhau không?”

“Tại, tại sao...” Tôi gần như đã không thể nói nổi một câu hoàn chỉnh nữa rồi.

Lâm Hạo Hải: “Bởi vì...”

Anh đột nhiên đẩy tôi ra, trong lúc tôi còn đang không hiểu sao thì anh ta đã hôn mạnh xuống.

Tính cách Lâm Hạo Hải vốn không phải dịu dàng hòa nhã gì nhưng đôi môi lại nhẹ nhàng mềm mại đến bất ngờ. Anh ta chỉ nhẹ nhàng chạm vào một chút, sau đó quét mắt qua đám người đang đứng gần ra xung quanh: “Hừ, ở đây nhiều người quá, cứ thế đã vậy.”

Tôi: “...”

Lâm Hạo Hải lại tiếp: “Bởi vì người anh muốn hôn, muốn chạm vào là một Hạ Tiểu Mễ hoàn chỉnh, đối diện với gương mặt của Lữ Dĩ Sương anh hôn không nổi.”

Lữ Dĩ Sương bên cạnh: “...”

Tiền Chấn Hựu phát điên định xông lên trước thì bị Tiền Chấn Tá giữ lại.

Anh Trịnh cũng định học theo chạy lại hôn Lữ Dĩ Sương liền bị cô ta đập cho một cái. Tiền Chấn Tá phát điên định xông lên thì bị Tiền Chấn Hựu giữ lại.

Cả phòng loạn hết lên.

Tôi ngây ra nhìn Lâm Hạo Hải: “Là vì lý do này?”

“Không thì vì cái gì được chứ?” Lâm Hạo Hải nhướn mày, vẻ mặt vô cùng đáng ăn đòn.

Tôi dở khóc dở cười: “Cứ giữ khư khư trong lòng thật đáng ghét, sao anh không nói sớm với em?! Giờ em nghĩ lại tự nhiên thấy thời gian mình do dự đấu tranh thật quá ngu ngốc!”

Lâm Hạo Hải cười xoa xoa đầu tôi: “Em thấy có lúc nào em không ngốc không?”

Tôi: “...”

Tôi đưa tay làm điệu bộ định đánh anh ta. Lâm Hạo Hải cười cười bắt lấy tay tôi bảo: “Có điều ngốc một chút mới đáng yêu.”

Thôi vậy, lời Lâm Hạo Hải cứ như bùa chú, anh ta vừa cười một cái, đỡ một câu, tôi liền chịu thua.

Mấy người chúng tôi lần lượt cảm ơn ông Tiền. Lâm Hạo Hải còn gọi điện cho người đến đón ông Tiền, nhân lúc đó tôi nghe lỏm được anh ta nói mấy câu cảm ơn, lại còn cả phí tổn nữa. Vừa nghe thấy số tiền đề cập đến tôi liền tròn tròn mắt, đợi đến khi ông Tiền được người đưa đi rồi tôi mới nhỏ giọng nói với Lâm Hạo Hải: “Đắt quá đi! Anh nên bảo anh Trịnh chịu một nửa!”

Lâm Hạo Hải cười cười gõ đầu tôi: “Được rồi, đổi lại được là tốt rồi, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân thôi.”

“Oa oa oa oa. Người có tiền mới nói mấy câu đáng ghét thế...”

Mặc dù trước mắt vấn đề lớn nhất đã được giải quyết, nhưng những vấn đề khác... cũng theo đó mà tới.

Tôi còn chưa kịp mở miệng thì Lâm Hạo Hải đã nói: “Ừm, là thế này. Lúc trước Hạ Tiểu Mễ dùng thân phận Lữ Dĩ Sương làm người yêu tôi, bởi vậy mặc dù bây giờ hai người đã đổi lại thân thể cho nhau rồi, nhưng... trong mắt người ngoài thì tôi và Lữ Dĩ Sương vẫn là người yêu.”

Lữ Dĩ Sương chẳng chút để ý: “Thế thì có vấn đề gì, cứ nói chúng ta chia tay rồi là được.”

Lâm Hạo Hải: “Thật ra cũng không phải không thể làm thế, có điều... cha mẹ cô chắc sẽ phát điên lên mất.”

Lữ Dĩ Sương nghi hoặc: “Là sao?”

“Thật ra người cô thích lúc trước chính là Lâm Hạo Hải.” Tiền Chấn Hựu chen vào giải thích, “Nhưng Lâm Hạo Hải trước nay chẳng thèm để ý đến cô, bởi vậy cha mẹ cô rất bất mãn với anh ta. Mà vào ngày cô kết hôn với tôi... bị linh hồn Hạ Tiểu Mễ nhập vào, trong mắt người khác đều cho rằng, cô vì Lâm Hạo Hải nên mới đá tôi. Dù cuối cùng vẫn ở bên Lâm Hạo Hải nhưng cha mẹ cô vẫn rất lo lắng. Nếu bây giờ cô và Lâm Hạo Hải chia tay, vậy thì Lâm Hạo Hải chắc chắn sẽ bị mang tiếng phụ bạc, đặc biệt là nếu anh ta ngay lập tức đổi sang sống chung với Hạ Tiểu Mễ, mọi người sẽ coi Hạ Tiểu Mễ là kẻ thứ ba dụ dỗ Lâm Hạo Hải.”

Tiền Chấn Hựu còn nói rất chân thành: “Vì thế, Lâm Hạo Hải không thể ở cùng Hạ Tiểu Mễ được.”

Tôi: “...”

Lâm Hạo Hải không vui: “Cậu ngậm miệng lại, cho dù có như thế thật cũng không sao.”

Tôi lắc đầu: “Không được không được, em không để ý danh tiếng mình lắm nhưng lại rất để ý đến vấn đề bị coi là người thứ ba người người khinh bỉ...”

Lâm Hạo Hải: “... Hạ Tiểu Mễ, em thích anh thật đấy hả? Sao anh chẳng cảm thấy thế tí nào cả vậy?”

Lữ Dĩ Sương chẳng thèm để ý đám hỗn loạn bên này: “Thì cũng đơn giản thôi, chỉ cần khiến cho cha mẹ tôi và mọi người tin tưởng không phải anh đá tôi là được rồi chứ gì?”

“Về lý thuyết thì đúng như thế.” Lâm Hạo Hải gật đầu.

Lữ Dĩ Sương ngừng lại: “Có điều lúc trước tôi thích anh thật đấy à?”

Anh Trịnh căng thẳng nhìn Lữ Dĩ Sương, lại quay sang nhìn Lâm Hạo Hải.

Tiền Chấn Hựu gật đầu khẳng định: “Cực kỳ thích luôn.”

Lữ Dĩ Sương cẩn thận đánh giá Lâm Hạo Hải từ trên xuống dưới: “Ồ, chính xác, khuôn mặt và dáng người đều đúng sở thích của tôi.”

Anh Trịnh muốn khóc mà không có nước mắt, tôi thì cảnh giác ôm chặt lấy Lâm Hạo Hải.

Lữ Dĩ Sương khoát tay: “Có điều bây giờ tôi đã chẳng còn nhớ gì nữa rồi, cũng không định chia rẽ Hạ Tiểu Mễ, bởi vậy... cứ thế đi.”

Cô ta chỉ anh Trịnh đang đứng bên cạnh như cô dâu mới: “Đổi thành tôi ngoại tình là được.”

“Thế không được!” Anh Trịnh lập tức phản đối: “Danh tiếng của em thì làm sao?”

Lữ Dĩ Sương chẳng chút để tâm: “Trí nhớ của em đã không còn rồi, cần danh tiếng để làm gì nữa? Gả cho anh còn có thể đến thành phố B từ từ tỉnh dưỡng khôi phục trí nhớ, tránh phải ở đây dễ bị người khác phát hiện ra.”

Đến lúc này anh Trịnh mới nhận ra đối tượng Lữ Dĩ Sương chuẩn bị “ngoại tình” là mình, lập tức mừng như điên, đổi giọng cái xoạch: “Được, được.”

Tả Chấn Tá nhú mày: “Không được!”

“Việc của tôi đến lượt anh cho ý kiến sao?” Lữ Dĩ Sương nhướng mày: “Anh ở đâu ra thế?”

Tiền Chấn Tá: “...”

Tôi nhin không được cười trộm, Tiền Chấn Tá đáng thương... đây là báo ứng việc anh còng tay tôi đấy, biết chưa...

Tiền Chấn Tá đau khổ: “Thế này đi. Cứ nói cả đám chúng ta ra ngoài thành chơi, Dĩ Sương bị ngã đập đầu nên mất trí nhớ, hơn nữa còn vừa nhìn đã yêu anh Trịnh, hoàn toàn không còn cảm giác gì với Lâm Hạo Hải nữa. Như thế Dĩ Sương vừa không cần lo lắng bị người khác phát hiện sơ hở, mất trí nhớ là chuyện đương nhiên, đồng thời cũng thuận lợi chia tay cùng Lâm Hạo Hải.”

Lữ Dĩ Sương chậm chạp gật đầu: “Ừm, ý kiến này cũng không tồi, có điều... việc tôi bị đập đầu này...”

“Làm giả chút là được rồi, không cần đập thật đâu.” Tiền Chấn Tá vội vã an ủi.

Lâm Hạo Hải từ đầu đến giờ chỉ đứng nghe, đến cuối cùng mới thốt ra một câu quyết định luôn: “Làm như thế đi.”

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Mặc dù đã quyết định nhưng có những việc bắt buộc phải là Lâm Hạo Hải, anh Trịnh và Tiền Chấn Tá cùng với đương sự Lư Dĩ Sương đích thân xử lý. Tôi mặc dù rất muốn tham gia nhưng còn một việc quan trọng hơn cần làm.

Đó là... tới khu nghĩa trang liên hệ người quản lý ở đó để thay bức hình của tôi trên bia mộ cô gái kia. Trước mắt cứ để trống khung ảnh, đến cảnh sát thuật lại sự tình rồi để họ tìm kiếm thân phận của cô ấy đã.

Những việc này hầu hết đều được Lâm Hạo Hải sắp đặt trước rồi nên tôi cũng chẳng mất công nhiều, điều khiến tôi thấy buồn bực là: Để đề phòng có người nhìn thấy, tôi và Lâm Hạo Hải không được gặp nhau!

Thật quá dã man, ở đâu lại có người khổ như tôi, vừa mới xác định được tâm ý của đối phương xong liền bị cản trở không cho gặp mặt...

Cũng may bây giờ đã là thời đại khoa học kỹ thuật tiến bộ, có rất nhiều phương pháp liên lạc, nếu không tôi sợ mình sẽ phát điên lúc nào không biết mất... oa oa oa oa.

Tôi lẩn lộn trong căn nhà Lâm Hạo Hải mới thuê cho mình, cảm thấy nhàm chán lắm rồi. mấy ngày gần đây tôi cũng không thể thay thế Lư Dĩ Sương đi làm, chỉ có thể buồn bực ngồi nộp đơn xin việc khắp nơi. Căn nhà này ở gần trung tâm, cách chỗ Lâm Hạo Hải không xa. Tôi đã may mắn có cơ hội nhìn thấy đám xe ở bãi đỗ dưới tầng hầm, chỗ đó đủ chói mù mắt

con người bình dân như tôi rồi. Hơn nữa căn nhà này cũng quá rộng, mặc dù không lớn như nhà Lâm Hạo Hải nhưng chỉ có một mình tôi sống, cảm giác quả thật trống rỗng vô cùng.

Tôi đã quen với việc ở căn phòng khác, hoặc là trong bếp, hay ở phòng khách nhất định sẽ có bóng dáng Lâm Hạo Hải rồi, oa oa oa oa oa.

Tiền thuê n này đương nhiên tôi không trả nổi, Lâm Hạo Hải cũng chẳng nói cho tôi biết mất bao nhiêu, chỉ nói địa chỉ, sau đó cho người đem đồ dùng thiết yếu của tôi đến thôi.

Aizzz, không có công ăn việc làm, lại có nhà cao cửa rộng để ở, đến cả cơm áo mặc cũng chẳng phải lo toan tính toán... Lẽ nào đây chính là “được bao”?

Nhưng ở đâu ra người được bao nào đáng thương như tôi chứ... Cả tuần rồi còn chẳng thấy mặt người bao mình đâu, hu hu hu hu hu.

Buồn bực lẫn qua lộn lại một hồi, điện thoại đột nhiên reo vang. Tôi lập tức bật dậy, vui mừng cầm điện thoại, kết quả vừa nhìn thấy tên hiển thị đã thất vọng nã nã nã.

Không phải Lâm Hạo Hải mà là Tiền Chấn Hựu...

Tâm trạng như sắp chết đến nơi, tôi nhắc máy: “A lô? Tiền Chấn Hựu? Có chuyện gì à...”

Tiền Chấn Hựu: “Cậu làm sao mà tinh thần xuống dốc thế?”

“Cậu nói thử xem...” Tôi cúi đầu ủ rũ.

Tiền Chấn Hựu khựng lại, một lúc sau mới nói: “Nếu không ngại có thể ra ngoài ăn bữa cơm được không?”

“Tớ không ngại, nhưng Lâm Hạo Hải chắc chắn sẽ ngại đấy.” Tôi từ chối ngay.

“Cậu đúng là rất để ý anh ta...” Tiền Chấn Hựu thở dài, “Thôi được rồi, bây giờ tớ đang ở dưới nhà cậu, cậu có thể xuống dưới ngồi ghế dài nói chuyện với tớ một lúc được không?”

Tôi ngẩn ra, chưa kịp từ chối thì Tiền Chấn Hựu đã mở miệng: “Tiểu Mễ, xuống đi. Tớ đảm bảo chỉ một lần này thôi.”

“Được rồi.” Tôi cuối cùng cũng mềm lòng gật đầu, thay đồ rồi đi xuống tầng. Quả nhiên vừa xuống đã thấy có người ngồi bên ghế dài gần bồn phun nước.

Tôi ngồi xuống bên cạnh cậu ta: “Sao thế?”

Tiền Chấn Hựu: “Ờ, cũng không có gì, chỉ là mấy ngày nữa tớ phải đến thành phố H rồi.”

“Hả?” Tôi nghi hoặc, “Đến đó làm gì?”

“Phát triển công ty con.” Tiền Chấn Hựu bất đắc dĩ, “Công ty ấy mà, càng lúc càng phát triển, càng làm càng mệt.”

“Xì, để Tiền Chấn Tá đi là được rồi, anh ta có vẻ rảnh rồi lắm mà.” Tôi bĩu môi.

Tiền Chấn Hựu: “...”

Cậu ta cười cười: “Cậu vẫn ghét Tiền Chấn Tá à? Thật ra về sau anh ấy cũng rất hối hận, bởi vậy nên mới ngại không dám đến gặp cậu.”

“Hứ.”

“Hơn nữa... thật ra việc đến thành phố H này là chính tớ chủ động đề nghị.” Thần sắc Tiền Chấn Hựu có phần ảm đảm, “Đến nơi rồi, tất cả sẽ bắt đầu lại từ đầu, phải tìm đối tác, liên hệ công ty mẹ, còn phải liên hệ với các công ty khác... sẽ bận xoay như chong chóng.”

Tôi khó hiểu: “Thế cậu còn đi làm gì? Cần thận lại lao lực quá độ mà chết đấy, thanh niên à.”

Tiền Chấn Hựu cười khố: “Cậu... Đương nhiên là vì tớ muốn dùng công việc bận rộn để lấp đầy thời gian cá nhân của mình rồi. Nếu không tớ sợ cứ một lúc là lại tới trước nhà cậu mất.”

Tôi vội nói ngay: “Thế cậu còn không mau đến thành phố H đi!”

Tiền Chấn Hựu lắc đầu cười cười, cũng không nói gì thêm nữa.

Tôi nhìn cậu ta như thế, trong lòng cảm thán không thôi, nói: “Ui chao, Tiền Chấn Hựu, cậu đừng như thế nữa. Thật ra tớ thấy cậu cũng thật sự thật sự đâu có thích tớ đến thế đâu. Cậu chỉ cho là cậu đã bỏ qua một cô gái rất tốt... Được rồi, đừng có trưng vẻ mặt đó ra nữa được không? Cậu thật sự thích tớ đấy à? Tớ thừa nhận, tớ không được tốt đẹp như mình nói...”

Thở dài một hơi, tôi lại tiếp: “Cậu chỉ cảm thấy mình đã bỏ qua một người con gái đã từng thích cậu đến thế. Lúc Lữ Dĩ Sương thờ ơ với cậu, khi cậu nghe tin tớ chết, đáy lòng cậu tiếc nuối, tự trách, áy náy, đau khổ, thương cảm, hoặc có thể thật sự có một chút thích, đột nhiên tất cả đồng loạt dâng lên, hòa trộn vào nhau, trở thành tâm tình bấy giờ của cậu.”

Tôi nhìn Tiền Chấn Hựu, nói một cách chân thành: “Thật ra cậu không thích tớ như thế đâu. Tin tớ đi, cậu thậm chí còn không cần đến thành phố H, chỉ cần qua một thời gian nữa cậu sẽ hoàn toàn không có cảm giác gì với tớ. Có điều, đương nhiên cậu đến thành phố H thì càng tốt, bởi vì đối hoàn cảnh tâm tình cũng sẽ đổi theo. Cậu có thể nhanh chóng nhìn rõ ràng việc

này, nói không chừng còn gặp được người con gái không thể gặp được ở thành phố A ấy chứ.”

Tiền Chấn Hựu sững ra, gật đầu cười bảo: “Hy vọng thế.”

Những điều tôi muốn nói, cả nên nói lẫn không nên nói đều đã tốt ra cả rồi, tự thấy bản thân cũng chẳng còn gì để nói với Tiền Chấn Hựu nữa, bèn nói: “Cậu còn muốn ngồi tiếp nữa à?”

Tiền Chấn Hựu lắc đầu: “Không. Tớ đi trước đây, cảm ơn cậu, Tiểu Mễ.”

“Ui trời, có vấn đề gì đâu, cứ xem như nói chuyện phiếm với bạn bè vậy mà, cảm ơn cái gì chứ.” Tôi gãi gãi đầu.

Tiền Chấn Hựu nhìn tôi: “Cảm ơn cậu đã thích tớ đến tận bốn năm.”

Tôi: “...”

Cậu ta đứng dậy, xoa đầu tôi, tôi vẫn còn chưa kịp phản ứng lại nên tránh không kịp. Nhưng rất nhanh cậu ta đã thu tay lại, cười bảo: “Còn một điều nữa, đó là tớ chắc chắn thích cậu nhiều hơn cậu tưởng nhiều lắm. Có điều... Chúc cậu và Lâm Hạo Hải hạnh phúc.”

Nói xong Tiền Chấn Hựu quay người lên xe đi luôn. Tôi vẫn còn đang ngẩn ra nhìn xe cậu ta rời đi, bụng nghĩ Tiền Chấn Hựu quả nhiên là thanh niên trí thức, mấy câu khiến người ta cảm động tùy tiện nói bừa cũng ra...

Tôi còn đang ngẩn ra như thế thì điện thoại lại kêu. Tôi nhìn tên người gọi điện, đột nhiên thấy có cảm giác bất an.

Quả nhiên, điện thoại vừa thông đã nghe giọng Lâm Hạo Hải lạnh lùng: “Vẫn còn lưu luyến không nở xa người ta?”

“Thôi đi!” Tôi vừa ngạc nhiên lại vừa vui mừng: “Anh đến lúc nào thế, đang ở đâu vậy?”

Tôi nhìn trái nhìn phải vẫn không thấy Lâm Hạo Hải đâu. Giọng Lâm Hạo Hải cũng có vẻ hòa hoãn đi nhiều: “Em lên nhà đi.”

Tôi vội vàng chạy nhanh lên tầng, vừa mở cửa liền bị người ta kéo vào, sau đó cửa nhà tự động đóng sập lại.

“Sao anh lại đến đây!” Tôi vừa vui mừng lại vừa lo lắng, “Không sợ bị người khác nhìn thấy sao?”

Lâm Hạo Hải: “Anh cẩn thận lắm rồi... Cố ý nhân thời gian người người nhà nhà đều đang ăn cơm chạy đến đây, còn đặc biệt đỗ xe dưới tầng hầm rồi đi thẳng lên bằng thang máy. Kết quả em lại không có nhà, mở cửa sổ ra nhìn, hừ, không ngờ lại đang nói chuyện với Tiền Chấn Hựu.”

Tôi biện bạch: “Không phải đâu, Tiền Chấn Hựu chuẩn bị đến thành phố H rồi nên đến chào thôi.”

Lâm Hạo Hải nhướn mày: “Cậu ta đến thành phố H? Tin vui!”

Tôi: “...”

“Anh ấu trĩ thật đấy...” Tôi cười cười đánh Lâm Hạo Hải mấy cái. Lâm Hạo Hải bắt lấy tay tôi, kéo cả người tôi vào lòng, ôm tôi từ phía sau, giọng lười nhác: “Aizzz, lát nữa còn phải vào viện diễn trò cùng với mấy người Lư Dĩ Sương.”

“Khổ cho anh rồi.”

“Cũng chỉ mấy ngày thôi, cha mẹ cô ta bây giờ đã bắt đầu chấp nhận chuyện con mình mất trí nhớ... cũng nhìn ra được cô ta thích anh Trịnh,

còn tìm anh nói chuyện, khuyên nhủ anh phải cẩn thận với cái anh Trịnh kia.” Lâm Hạo Hải vui đầu vào cổ tôi: “Tối nay em ăn gì?”

Tôi lí nhí: “Chắc là mỳ ăn liền...”

Lâm Hạo Hải: “Anh biết ngay em sẽ ăn mỳ ăn liền mà!”

“Anh đừng có trở mặt xoành xoạch như thế có được không?” Tôi ầm ức, “Em có biết nấu ăn đâu! Thỉnh thoảng em cũng có gọi đồ ăn ở ngoài mà, chẳng qua mỳ ăn liền mới là tình yêu chân chính của em!”

Lâm Hạo Hải: “Để anh nhìn thấy em ăn mỳ ăn liền lần nữa thì cẩn thận đấy!”

Tôi cụt hứng: “Được rồi, vậy về sau em không ăn nữa là được chứ gì. Ý em là em chẳng ăn gì hết luôn á!”

Lâm Hạo Hải bị tôi chọc tức đến bật cười: “Em thử không ăn gì hết xem.”

Tôi bĩu môi: “Dù sao anh cũng không kiểm soát được em có ăn cơm không.”

“Ra là em tức giận chuyện này à...” Giọng Lâm Hạo Hải mang theo ý cười: “Chuyện này thì chịu rồi... Đợi thêm một thời gian, mấy hôm nữa là ổn rồi.”

Aizzz, thật ra tôi cũng biết Lâm Hạo Hải có khó khăn, nếu không phải vì tôi và Lữ Dĩ Sương thì với tính cách thích gì làm nấy của anh ấy, sao có thể đầu tiên cùng tôi diễn kịch, sau lại cùng Lữ Dĩ Sương diễn kịch như thế được... Tôi nghĩ một hồi, ngẩng đầu hôn lên mặt Lâm Hạo Hải: “Được rồi, vất vả cho anh quá.”

Lâm Hạo Hải cười như không cười nhìn tôi, khóe miệng nhướng lên, đôi mắt đen tuyền đột nhiên lấp lánh.

Sau đó anh ấy hôn tôi, phát âm cũng không rõ ràng lắm: “Chỉ hôn mặt không thôi sao đủ được.”

Nụ hôn lần này khác hẳn trước, nó chứa đầy sự quẩn quýt và chiếm đoạt mà tôi hoàn toàn xa lạ. Tôi dường như có thể cảm thấy mặt mình nóng cháy, hô hấp cũng bất giác ngừng lại. Mãi một lúc lâu sau, tôi gần như sắp ngạt thở đến nơi thì Lâm Hạo Hải mới bất đắc dĩ buông ra, cúi đầu dựa trán lên trán tôi, thấp giọng: “Sao em ngốc thế, phải hít thở chứ.”

Tôi: “Em bận xấu hổ mà... quên mất phải hít thở rồi...”

Lâm Hạo Hải: “... Đừng, phải phát huy triệt để cái da mặt dày lúc bình thường của em chứ.”

Tôi đấm anh: “Em đói rồi! Anh làm cơm cho em đi!”

Lâm Hạo Hải nghiêm túc gật đầu: “Anh cũng đói rồi!”

Tôi còn tưởng anh sẽ quay vào phòng bếp nấu cơm, ai ngờ anh lại ôm cả người tôi lên, đi thẳng vào phòng ngủ.

Nhận ra tiếp theo sẽ là chuyện gì, màu đỏ trên má chưa kịp lụi đi đã lại càng rực rỡ, tôi lắp bắp: “Đói, đói rồi thì vào phòng ngủ làm gì?”

“Ăn em chứ làm gì.” Lâm Hạo Hải nói xong cũng bật cười: “Mấy nam chính trong tiểu thuyết chẳng phải toàn nói thế à?”

Tôi nhìn anh, nhin không được cũng cười theo: “Chẳng phải lúc trước anh nói em không thể là nữ chính trong tiểu thuyết được sao! Em chỉ là bia đỡ đạn thôi. Bây giờ anh là nam chính rồi?! Thế nói cho em, nữ chính của anh đâu?!”

Lâm Hạo Hải ngẩn ra, sau đó mới cực kỳ vô sỉ đáp lại: “Người anh nói là Lư Dĩ Sương, không phải em.”

Tôi: “...”

Lư Dĩ Sương chọc gù đến chúng ta rồi...

Tôi còn chưa kịp ý kiến thì Lâm Hạo Hải đã thả tôi xuống giường, đè cả người lên, dùng miệng bịt kín miệng tôi lại, rất nhẹ nhàng nhưng cũng không do dự. Tôi căng thẳng bầu chặt lấy khăn trải giường bên dưới, hoàn toàn không biết phải làm sao. Lâm Hạo Hải dường như cũng nhận thấy tôi như thế, bàn tay đang đặt bên người tôi liền nhẹ nhàng đưa lên bắt lấy tay tôi.

Cảm nhận được độ ấm và sức lực của Lâm Hạo Hải, tôi thả lỏng không ít, nụ hôn của Lâm Hạo Hải cũng dần dần di chuyển xuống dưới... sau đó dừng lại nơi xương quai xanh.

Tôi nghi hoặc chớp chớp mắt, Lâm Hạo Hải lại bức tức nói: “Anh quên mất lát nữa lại phải đi rồi...”

Tôi: “... Mau lăn dậy đi!”

Lâm Hạo Hải ừ ừ ngồi dậy, vẻ mặt cực kỳ biểu cảm nói một câu: “Vịt đến miệng rồi còn bay mất.”

Tôi cười bảo: “Mau đi làm cơm đi, em đói chết đến nơi rồi này!”

Lâm Hạo Hải bất đắc dĩ đứng dậy, còn nói thêm: “Thật ra anh hy vọng lúc tỉnh dậy sáng mai, người đầu tiên em nhìn thấy là anh, đỡ cho em lại nghĩ ngợi lung tung.”

Tôi đỏ mặt tai hồng đá anh: “Đừng nói nữa! Xin anh đấy! Mau đi nấu cơm đi!”

Lâm Hạo Hải cười to đi vào bếp. Tôi hít thở sâu một lúc, sau đó chỉnh trang lại y phục rồi ra phòng khách nghịch máy tính, thỉnh thoảng còn chạy vào bếp thò đầu thăm dò. Nói ra thì đây là lần đầu tiên từ lúc tôi dọn đến đây mà bếp đỏ lửa đấy. Nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh vốn cũng chẳng có gì, may mà Lâm Hạo Hải đã đoán trước được nên mua đến rất nhiều đồ, còn mua cả bánh bao, sữa chua với mấy món ăn vặt. Tôi nhìn tủ lạnh đầy chật đồ, nhất thời cảm thấy càng yêu Lâm Hạo Hải hơn!

Này, tôi không nói tình yêu của tôi hoàn toàn dựa trên đồ ăn đâu nhé...

Thời gian gấp gáp, Lâm Hạo Hải chỉ có thể làm hai món mặn một món canh. Đây là lần đầu tiên trong suốt một tuần chúng tôi được ăn cùng nhau, nghĩ đến đối phương lập tức lại phải đi, tôi thở dài một hơi, bảo: “Anh nhớ phải nhanh chóng xử lý cho tốt nhé... oa oa oa oa oa.”

Lâm Hạo Hải an ủi tôi: “Yên tâm đi, sẽ nhanh thôi.”

Lâm Hạo Hải quả thật không lừa tôi. Khoảng một tuần sau tôi với Lâm Hạo Hải hoàn toàn không có cơ hội gặp nhau, vào lúc tôi đã ăn mỳ ăn liền đến muốn nôn hết cả ra rồi, chỉ có thể ngoan ngoãn gọi đồ ăn ngoài, thì rốt cuộc nhận được điện thoại của Lâm Hạo Hải.

Giọng anh nghe có vẻ rất có tinh thần: “Tiểu Mễ, xuống nhà.”

“Hả? Anh ở dưới nhà à?”

“Ừ.”

Kết quả đến khi tôi chạy xuống dưới thì chẳng thấy ai cả!

Tôi tức giận lập tức gọi mấy cuộc điện thoại, Lâm Hạo Hải còn không thèm bắt máy. Khó khăn lắm mới kết nối được một lần thì anh lại dám nói mình còn đang trên đường, bảo tôi ngồi đó đợi một chút!

Tôi: “...”

Được rồi, tôi đợi...

Đợi cả nửa ngày vẫn chẳng thấy người đâu. Tôi muốn khóc mà không có nước mắt, bụng nghĩ sao số mình thảm thế này cơ chứ, vừa lúc đó thì Lâm Hạo Hải gọi điện đến. Tôi nghe máy, tức giận gào lên: “Anh đâu rồi?!”

Lâm Hạo Hải lại cười đáp: “Tiểu Mễ, lên trên đi.”

Tôi: “...”

Thế tức là này giờ anh chơi tôi? Anh quả nhiên là đang chơi tôi đúng không!!!

Cố ý dùng điện thoại bảo tôi đi xuống, bản thân lại dùng một thang máy khác đi lên... Đáng ghét, tôi thật muốn xem xem anh muốn làm gì!

Vừa mở cửa tôi đã sững ra, tiếp đó lửa giận tắt phụt.

Bởi vì trong phòng khách đang đầy chật hai loại hoa.

Hoa hồng và ngân liễu.

Tôi: “...”

“Anh, anh làm gì thế?” Tôi lắp bắp, đến cả nói chuyện cũng không nổi.

Lâm Hạo Hải: “Em nói xem? Tiểu Mễ, sinh nhật vui vẻ.”

Tôi ngây ra nhìn anh.

Sinh nhật tôi... Sao anh ấy biết? Thật ra tôi chẳng có ý định làm sinh nhật... Dù sao cũng chỉ là một sinh nhật tầm thường, hơn nữa xung quanh

có ai quen biết đâu...

Lâm Hạo Hải cười: “Anh nhìn trong chứng minh thư của em.”

“Anh...” Tôi phát hiện bản thân rất mất mặt, giờ phút này lại khóc nhè rồi. Thế là chỉ đành làm như không có việc gì, bảo: “Anh mua nhiều hoa như thế này làm gì! Lãng phí quá đi! Còn không bằng cứ đưa tiền cho em!”

Lâm Hạo Hải lại cười: “Tiền của anh chẳng phải tiền của em sao, còn đưa cái gì nữa.”

“Hừ, nói thì hay lắm.” Thật ra tôi đang mở cờ trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn nói: “Tiền của anh em có động được vào đâu.”

Lâm Hạo Hải: “Thật sao? Nhưng căn nhà này, và cả căn biệt thự lần trước em thích, bây giờ đều là của em cả rồi.”

Tôi: “!?”

“Anh bị bệnh à!” Tôi giật nảy người, “Quá quý giá rồi, anh làm lúc nào thế!”

“Lúc anh Trịnh vừa đưa anh chứng minh thư của em thì anh đi làm luôn.” Lâm Hạo Hải xem ra cũng chẳng chút bận tâm.

Tôi vẫn lắc đầu: “Không được không được, thật sự là quá quý giá rồi. Anh tặng hoa tặng quà còn được, nhưng tặng nhà... Không được, quá đáng sợ, vượt xa phạm vi nhận thức của em rồi!”

Lâm Hạo Hải đi lại, dịu dàng ôm lấy tôi: “Tiểu Mỹ, từ trước đến giờ anh chưa từng yêu ai, cũng không biết phải làm gì thì em mới vui vẻ. Nhưng anh nghĩ, ít nhất mình có thể cho em chút đảm bảo. Anh biết tặng nhà của gì đó rất nông cạn, nhưng anh nghĩ đó là một trong số những cách hiếm hoi anh biết có thể biểu đạt được lòng mình.”

“Không, không phải em không vui.” Tôi lắp bắp: “Em cũng hiểu đây là tấm lòng anh, nhưng tấm lòng này thật sự quá nặng rồi!”

“Sao thế được.” Lâm Hạo Hải nhú mày không đồng ý.

Được rồi, anh là người có tiền, anh không để ý...

Tôi khóc không được mà cười cũng chẳng xong, đành bảo: “Thôi vậy, vấn đề này nói sau đi. Mà sao hôm nay anh lại dám đến tìm em lúc này? Còn mang nhiều hoa như thế nữa, giống trống khua chiêng vậy làm gì?”

Lâm Hạo Hải: “Chuyện của Lữ Dĩ Sương giải quyết xong rồi.”

“Hả?!” Tôi kinh ngạc, “Thật không thế?”

“Thật.” Lâm Hạo Hải kéo tôi ngồi xuống sofa, xung quanh toàn bộ đều là hoa khiến tôi cảm thấy mình như đang mơ. Đây chẳng phải là cảnh chỉ trong phim mới có sao...

Lâm Hạo Hải nhẫn nại nói: “Kỹ năng diễn xuất của Lữ Dĩ Sương rất tốt, kiên quyết nói mình nhất định phải ở bên anh Trịnh. Cha mẹ Lữ Dĩ Sương cũng đành chịu, chỉ có thể đồng ý. Anh tỏ ra rất nuối tiếc, nhưng cũng chúc Lữ Dĩ Sương hạnh phúc, sau đó liền chuồn thẳng.”

Tôi: “Nghe cũng đơn giản mà, sao lại mất tận nửa tháng lận?”

Lâm Hạo Hải giải thích: “Phải tìm cho Lữ Dĩ Sương một bệnh viện tốt, một bác sĩ tốt lại còn đồng ý ngụy tạo bằng chứng vết thương cho cô ấy. Hơn nữa còn phải che giấu cha mẹ Lữ Dĩ Sương khiến họ tin là Lữ Dĩ Sương mất trí nhớ thật, rồi đợi bọn họ dần dần chấp nhận chuyện Lữ Dĩ Sương thích anh Trịnh nữa.”

Anh thở dài: “Mấy việc này nghe thì nhanh nhưng chẳng đơn giản chút nào.”

“Được rồi, anh rất vất vả rồi.” Tôi day day huyết thái dương giúp anh, còn làm ra vẻ bảo: “Anh giỏi nhất đấy!”

Lâm Hạo Hải cười liếc tôi một cái: “Đi, vào phòng ngủ.”

Tôi cảnh giác: “Sao lại vào phòng ngủ!”

“Đi nào.” Lâm Hạo Hải cũng không giải thích, kéo tôi vào phòng ngủ. Hóa ra trong phòng ngủ cũng ngập hoa...

Rốt cuộc anh ấy đem bao nhiêu hoa đến vậy! Thảo nào bắt tôi đợi lâu thế, chuyển qua chuyển lại chỗ hoa này chắc cũng mất nhiều thời gian lắm!

Tôi dờ khóc dờ cười: “Anh đúng là...”

Lâm Hạo Hải ôm lấy tôi: “Ừ, vì thế...”

Không chút phòng bị, tôi bị đẩy ngã xuống giường.

“Lâm Hạo Hải!!!”

NHẬP NHẦM XÁC, YÊU ĐÚNG NGƯỜI!

Tựu Mộ

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Hết

Tôi lại lần nữa chuyển vào nhà Lâm Hạo Hải, mang theo đồ dùng cá nhân của mình.

Đương nhiên, phần lớn nội y... đều phải mua mới. Khóc lóc, dáng người tôi không thể nào so sánh được với Lữ Dĩ Sương, váy vóc còn có thể gượng mặc được, nhưng nội y thì chịu rồi. Đó là một loại hoạt động vô cùng vất vả, cũng may đây không phải lần đầu tiên tôi đi mua nội y với Lâm Hạo Hải, giải quyết vấn đề cũng xem như nhẹ nhàng...

Mọi thứ lại trở về như trước, trừ việc thỉnh thoảng sáng dậy soi gương tôi lại không thể tin được mà nhìn người ra một lúc, nghĩ mãi mới nhớ ra: “À... đã đổi lại rồi.”

Bởi vì không còn những băn khoăn lúc trước nữa nên bất kể thân hình Lữ Dĩ Sương có đẹp thế nào thì tôi vẫn thấy thích thân thể mình hơn!

Sau khi trải qua thêm một tuần sống cuộc sống sâu gạo hết ăn lại nằm, hết nằm lại ăn, tôi cảm thấy nhàn rồi thế này thật chán chết đi được, bèn đi tìm Lâm Hạo Hải thương lượng việc tiếp tục đến công ty anh làm. Lâm Hạo Hải thấy hơi bất ngờ: “Lúc trước em chẳng phải cực kỳ không thích đi làm sao?”

Tôi chớp chớp mắt: “Thế anh có cần thư ký không?”

“Có.” Lâm Hạo Hải gật đầu, “Đã bắt đầu tuyển người rồi.”

Tôi lăn lộn: “Không được không được, đó đều là hồ ly tinh hết. Người nào người nấy học vị cao, dáng người đẹp, khuôn mặt xinh, năng lực tốt! Không chừng anh sẽ bị quyến rũ, mà em lại bị anh nuôi thành con sâu gạo rồi, đến lúc đó chẳng phải đời em cứ thế là xong luôn sao!”

Lâm Hạo Hải cười lớn: “Em cũng biết mình học vị không cao, dáng người không đẹp, khuôn mặt không xinh, năng lực không tốt à?”

Tôi: “... Chia tay đi.”

Lâm Hạo Hải không nín được cười, đành kéo tôi lại an ủi: “Nhưng em có một điểm hơn bọn họ, người anh yêu là em mà.”

“Khụ, như thế còn tạm được. Dù thế nào thì tóm lại em cũng muốn đến công ty anh làm!”

“Được.” Lâm Hạo Hải vỗ vỗ đầu tôi: “Thật ra anh cũng không định để em ở nhà mãi, thế thì đúng là chán thật, hơn nữa ngồi trước máy tính suốt cũng không tốt cho sức khỏe. Chỉ là anh định đợi đến lúc mấy câu chuyện ngồi lê đôi mách về anh với Lư Dĩ Sương chia tay qua đi rồi mới đưa em đến, có điều nghĩ lại thì, ừm, dù sao trên đời này em cũng có sợ gì đâu.”

Tôi: “... Đây là khen ngợi à?”

Lâm Hạo Hải gật đầu: “Đương nhiên, đây là phẩm chất tốt đẹp của em, phải giữ gìn cho tốt đấy.”

Tôi dờ khóc dờ cười, ngày hôm sau liền cùng Lâm Hạo Hải đến công ty. Ngay khoảnh khắc bước vào tòa nhà tập đoàn Lâm thị cùng với Lâm Hạo Hải, tôi liền cảm thấy ánh mắt của những người xung quanh lần lượt chú mục vào mình, thậm chí còn có người nhỏ giọng bàn tán.

“Cô gái kia là ai vậy? Tổng giám đốc Lâm với cô ta nhìn thân mật thế!”

“Không biết... Chẳng phải bảo Lư Dĩ Sương mất trí nhớ đã quên mất tổng giám đốc Lâm, tổng giám đốc bị đá rồi còn gì?”

“Ui trời ơi, tào nghệt rồi, lẽ nào tổng giám đốc Lâm bị đá kích quá độ nên mới thích một người như thế kia?”

“Chịu thôi, cũng có khả năng lắm... Thật ra cô ta cũng không tệ, chẳng qua là không bằng Lư Dĩ Sương thôi.”

“Aizzz...”

Mây đen đầy đầu, tôi nhanh chóng theo chân Lâm Hạo Hải bước vào thang máy. Lâm Hạo Hải buồn cười, thấp giọng hỏi: “Chẳng phải em bảo em không sợ gì hết sao?”

Tôi phản biện: “Rõ ràng đó là anh nói đấy chứ!”

“Thế em muốn về nhà không?” Lâm Hạo Hải cố ý hỏi tôi.

“Còn lâu!” Tôi lập tức từ chối: “Cái việc nhỏ như con thỏ này làm khó được em chắc?! Chẳng phải chỉ là mọi người bàn tán xầm xì trước mặt thôi sao, hứ, mọi người cũng chỉ tò mò muốn hóng chuyện thôi, nhưng nhiệt tình của họ cũng hạn, chỉ cần em với anh cứ bình thản như không thì lâu dần bọn họ cũng quen thôi.”

Để chứng minh lời mình rất đáng tin, tôi còn cố ý nói: “Ví như lúc đầu em dùng thân phận Lư Dĩ Sương tới đây, khi đó chẳng phải có một thời gian cũng chịu đủ mọi thị phi sao? Aizzz, lặp lại lần nữa thôi mà!”

Lâm Hạo Hải gật đầu: “Ừ, nói hay lắm.”

Anh cười cười đưa tôi lên tầng, cũng không giống lần đầu tiên nhờ chị Trương đưa tôi đi giới thiệu công việc. Sau khi vào phòng Lâm Hạo Hải, đột nhiên tôi phát hiện ra một vấn đề cực kỳ to lớn, ấy chính là tên trên

danh thiếp và bảng tên của mình đều phải làm lại từ đầu, chính thức đổi về là “Hạ Tiểu Mễ” rồi!

Thế là tôi cũng chẳng thèm nói với Lâm Hạo Hải, theo thói quen chạy thẳng đến tìm chị Trương. Chị ấy nhìn thấy tôi thì hơi ngạc nhiên, đứng lên hỏi: “Cô Hạ đến đây có việc gì sao?”

“Ừm, là thế này, phiền chị liên hệ với bộ phận Nhân sự làm hộ tôi danh thiếp và bảng tên.” Tôi giải thích, “Giống như Lư Dĩ Sương lúc đầu ấy ạ.”

“... Ừm, được.” Chị Trương gật đầu, sắc mặt có phần phức tạp. Đến lúc này tôi mới nhận ra câu nói và thái độ của mình giống hệt như nữ chủ nhân mới nhậm chức chỉ hận không thể nhanh nhanh chóng chóng chiếm ngay vị trí của nữ chủ trước vậy...

Tôi lúng túng: “Dạ, cảm ơn chị, chị Trương.”

Ai ngờ chị Trương lại ngăn ra: “Sao cô lại gọi tôi là chị Trương?”

Tôi: “...”

Thói quen rồi...

Tôi giải thích: “Vì tôi thấy bảng tên của chị viết ‘Trương Lan’ mà, ha ha, thế mới gọi chị là chị Trương, không đúng sao?”

“Ồ, không có gì, mọi người đều gọi tôi như thế cả.” Chị Trương lắc đầu, “Cô về văn phòng của tổng giám đốc Lâm đi, tôi liên hệ với bộ phận Nhân sự luôn đây.”

Tôi gật đầu nhưng cũng không quay về phòng Lâm Hạo Hải ngay mà chuyển đến phòng trà nước: Hóng chuyện.

Quy định bất thành văn của tất cả các công ty, phòng trà nước là nơi khởi nguồn của các loại tin đồn, là nơi trung chuyển của các loại tin đồn, tuy đương nhiên không phải là nơi kết thúc của các loại tin đồn.

Tôi cúi đầu trốn sau bình cà phê, giả vờ đang nghịch điện thoại trong lúc đợi cà phê pha xong. Quả nhiên có hai cô gái lần lượt tiến vào. Tôi cũng biết họ, tầm tuổi Lữ Dĩ Sương, năng lực rất tốt nhưng tính tình lại có hơi trẻ con, lúc trước quan hệ của tôi với họ cũng không tồi.

Nhưng điều tôi bất ngờ nhất là người vào tiếp theo chính là chị Trương!

“Ôi chào chị Trương, cuối cùng chị cũng tới rồi.” Một trong hai cô gái ban đầu lên tiếng, “Mau nói, vừa rồi cái cô Hạ Tiểu Mễ kia đến tìm chị làm gì thế?”

Chị Trương: “Thì muốn làm danh thiệp với bảng tên thôi, còn đặc biệt dặn dò muốn giống hệt như của cô Lữ Dĩ Sương nữa chứ.”

“Xí!” Cô nàng khác khinh thường, “Dựa vào điều kiện của cô ta? Muốn được giống hệt Lữ Dĩ Sương á? Nằm mơ đi!”

“Đúng thế, tôi thấy tổng giám đốc Lâm chắc là chịu đả kích lớn quá rồi, nếu không sao có thể tìm đến cô ta chứ, quá quái dị.” Cô gái đầu tiên tiếc nuối, “Sao tổng giám đốc Lâm lại để Lữ Dĩ Sương đi như thế chứ? Sao không thử theo đuổi Lữ Dĩ Sương lại lần nữa xem? Theo lý mà nói Lữ Dĩ Sương yêu sếp tổng như thế, cho dù mất trí nhớ quên hết toàn bộ người trên thế gian thì cũng phải nhớ được sếp tổng chứ!”

“Aizzz, cậu xem phim truyền hình với tiểu thuyết nhiều quá rồi hả? Mất trí nhớ là mất trí nhớ, đâu ra lại còn đặc biệt nhớ được một người nữa chứ. Nghe nói sau khi Lữ Dĩ Sương tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy là một người đàn ông khác, bởi vậy mới yêu luôn anh ta, cũng vì thế mà không thích sếp tổng nữa.”

Tôi suýt nữa thì phì cười, xem ra mấy người Lâm Hạo Hải và Lữ Dĩ Sương đúng là đã diễn một vở kịch vô cùng hoàn hảo.

“Theo tôi thấy ấy mà, thật ra đây chỉ là nhân quả tuần hoàn. Lúc đầu Lữ Dĩ Sương thích sếp tổng như thế, sếp tổng lại nhất quyết không thèm để mắt đến cô ấy. Bây giờ đến khi sếp tổng khó khăn lắm mới hồi tâm chuyển ý, hai người ở bên nhau mới hơn nửa năm thì lại đổi thành Lữ Dĩ Sương không cần sếp tổng nữa.”

“Lời này của cậu nói thật là... Aizzz, tớ cũng nói luôn, bất luận thế nào tớ cũng là fan của sếp tổng.” Cô nàng đầu tiên nói: “Mặc dù lần này hành vi sếp tổng quay người một cái đã đổi bạn gái tớ không đồng ý lắm nhưng hoàn toàn có thể giải thích là vì sếp tổng bị tổn thương về tình cảm nên mới tìm biện pháp trị liệu. Còn lại các mặt khác thì sếp tổng hoàn hảo...”

“Bớt trồng cây si đi.” Cô nàng còn lại chỉ trích, “Dù thế nào thì cũng không đến lượt cậu đâu.”

“Aizzz, tớ cũng có ước mơ làm cô bé Lọ Lem đâu. Hơn nữa lúc trước khi sếp tổng và Lữ Dĩ Sương ở bên nhau, ban đầu tớ còn thấy Lữ Dĩ Sương không xứng với sếp tổng, nhưng về sau mới phát hiện cái cô nàng Lữ Dĩ Sương kia không đáng sợ như lời đồn. Thật ra cô ta cũng là một cô gái ngốc nghếch, tính tình rất tốt, ai nhờ gì cô ta đều không từ chối, rất nhiệt tình, mỗi tội... có khi càng giúp lại càng rối.”

Tôi: “...”

“Đúng thế, lúc đầu tôi còn chẳng xem cô ta ra gì, ai ngờ về sau mới phát hiện cô ta cũng rất tốt. Nếu nói bây giờ đột nhiên đổi tổng giám đốc phu nhân mới thì quả là khó mà thích ứng kịp. Không biết cô nàng lần này thế nào nữa.”

“Chuyện khác không nói, riêng khoản đáng về là đã không bằng người trước rồi.”

“Cô này...”

Hai cô gái kia còn đang nói cười cười, chị Trương lại nhú mày nhìn về phía tôi. Chị ấy nhú mày nhìn cẩn thận một hồi mới tiến lại gần: “Cô là cô Hạ?”

Hai cô gái kia lập tức nín bật: “...”

Tôi lúng túng ngẩng đầu lên: “Í, mọi người cũng ở đây à? Trùng hợp quá, ha ha ha.”

Ba người kia: “...”

Chị Trương có vẻ rất bối rối: “Hai người họ cũng không có ác ý, chỉ là hơi nhiều chuyện tí thôi, cô Hạ đừng để bụng.”

Tôi vội vã lắc đầu: “Để bụng? Sao tôi lại để bụng chứ? Tôi thấy hai người họ đều rất đáng yêu mà. Ha ha, thật ra tôi cũng rất thích Lữ Dĩ Sương... về tính cách ấy mà. Lại đây, mọi người mau nói thêm về cô ấy đi, cứ khen cô ấy nhiều vào, nhưng chỉ nói về tính cách thôi nhé, không tính diện mạo đâu.”

Cả đám người bên kia nhìn tôi đầy khó hiểu: “...”

Tôi chỉ đành nói: “Thật ra mấy người đã bao giờ nghĩ tại sao Lâm Hạo Hải lại để ý đến tôi chưa? Mọi người không cần thấy ngại, sợ tôi là người khó chịu đâu. Tôi mặc dù các phương diện khác chẳng có gì tương tự Lữ Dĩ Sương nhưng có một điểm rất giống đó chính là tính cách! Bởi thế Lữ Dĩ Sương chính là mục tiêu phấn đấu của tôi, tôi sẽ tận lực học tập để trở thành người giống cô ấy...”

Tôi còn đang thao thao bất tuyệt nguyên một bài luận thì đột nhiên về mặt ba người chị Trương biến đổi. Tôi còn tưởng họ nghe lời tôi nói mà cảm động muôn phần, chẳng ngờ sau lưng đột nhiên vang lên ba chữ lạnh lẽo: “Hạ! Tiểu! Mễ!”

Tôi: “...”

Lâm Hạo Hải tới từ lúc nào vậy?

Tôi ngượng ngập quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Lâm Hạo Hải mặt lạnh tanh đang khoanh tay trước ngực nhìn mình. Tôi biết người khác thấy anh như thế chắc chắn sẽ thấy sợ hãi, nếu là lúc trước tôi cũng bị dọa mất nửa cái mạng, nhưng bây giờ... tôi có thể thấy rõ ràng ý cười nồng đậm trong mắt Lâm Hạo Hải.

Thế là tôi cười hì hì: “À thì, em đang nói đùa với bọn họ thôi mà...”

“Theo anh vào văn phòng.” Lâm Hạo Hải vút lại một câu rồi quay người rời đi.

Tôi gãi gãi đầu, đang định đi theo thì ba người phía sau đã nói với vẻ vô cùng áy náy: “Xin lỗi cô, đều là do bọn tôi không tốt, để sắp tổng...”

Tôi vội vã lắc đầu: “Không sao, không sao, mọi người không cần tự trách, tôi... azzzz, thuận theo mệnh trời vậy.”

Ba người họ cảm động nhìn theo tôi.

Tôi vui mừng phấn khởi về lại văn phòng của Lâm Hạo Hải, vừa vào đã nhận được “cái cốc đầu yêu thương” của Lâm Hạo Hải, tôi ôm đầu: “Oa oa oa, em chỉ muốn cải thiện quan hệ với bọn họ thôi mà.”

Lâm Hạo Hải: “Em không cần phải làm thế.”

“Xí, anh sao mà hiểu được chứ!” Tôi dẫu môi, “Làm một thư ký, điều đầu tiên cần làm là phải tạo mối quan hệ tốt đẹp với mọi người.”

Lâm Hạo Hải: “Không phải, ý anh là em không bắt buộc phải cố ý đi cải thiện mối quan hệ với mọi người, về sau dần dần mọi người đều sẽ thích em thôi. Lúc trước em dùng thân phận Lư Dĩ Sương đến đây chẳng phải cũng thế sao? Bất tri bất giác mọi người đều ủng hộ em cả.”

Tôi ngậy ra cả nửa buổi, cuối cùng bưng tỉnh: “Hóa ra anh đang khen tính cách em rất có sức hấp dẫn hả?!”

Lâm Hạo Hải: “Chết xa chút đi!”

Tôi: “...”

Sau khi tan ca Lâm Hạo Hải cũng không đưa tôi về nhà ngay mà đi về hướng sân bay. Cho tới khi đến nơi rồi tôi mới nhận ra điều này, hoang mang hỏi Lâm Hạo Hải: “Lâm Hạo Hải, chúng ta đến sân bay làm gì? Ra nước ngoài chơi à?”

Lâm Hạo Hải: “...”

Lâm Hạo Hải lắc đầu: “Em muốn ra nước ngoài? Vậy để anh xử lý xong mấy dự án gần đây đã. Bây giờ chúng ta chuẩn bị đi ăn cùng Lư Dĩ Sương và anh Trịnh.”

“Ăn cùng bọn họ làm gì?!” Tôi kinh ngạc, “Không phải lại có vấn đề gì đấy chứ?”

“Không phải, anh Trịnh chuẩn bị đưa Lư Dĩ Sương ra nước ngoài tiếp tục điều trị bệnh mất trí nhớ của cô ấy. Lúc trước anh Trịnh bị chúng ta lừa đến đây, quá trình trị liệu vẫn chưa hoàn thành. Mặc dù sau khi về nước Lư Dĩ Sương cũng có chút tiến triển nhưng phần lớn vẫn mơ hồ. Mà lúc này rồi đi lại vừa vạn tránh được miệng lưỡi thiên hạ, anh Trịnh bảo đạo gần

đây ngày nào ở thành phố A anh ta cũng đều bị coi là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác.”

Tôi cười như điên: “Nhất định là Tiền Chấn Tá khinh bỉ anh ta rồi! Ha ha ha ha, cái tên Tiền Chấn Tá đó, thật đúng là dã tràng xe cát. Aizzz, duyên phận, quả đúng là không thể nói trước được điều gì.”

Lâm Hạo Hải gật đầu: “Ừ, bởi vậy bây giờ chúng ta đến nhà hàng gần sân bay ăn cùng họ một bữa, xem như đưa tiền, sau đó... tiếp tục đi đón người.”

“Hả?” Tôi ngẩn ra, “Ai cơ?”

“Tới lúc đó em sẽ biết.” Lâm Hạo Hải không chịu nói cho tôi.

Tôi bĩu môi, cũng lười chẳng thèm hỏi nhiều. Khi tới địa điểm đã hẹn, Lâm Hạo Hải đưa tôi vào nhà ăn, Lữ Dĩ Sương và anh Trịnh đã có mặt rồi. Thấy chúng tôi đến họ liền vẫy tay chào. Sau khi ngồi vào bàn chọn món xong xuôi, anh Trịnh nói: “Không ngờ hai người lại đặc biệt đến đưa tiền nữa, ha ha.”

Lâm Hạo Hải: “Ừm, nói thế nào thì nếu không có anh chăm sóc bên Hạ Tiểu Mễ suốt thời gian đó thì mọi việc đã không thuận lợi thế này rồi.”

Anh Trịnh cười một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Lữ Dĩ Sương bên cạnh anh ta mặt hoàn toàn không có tí biểu cảm nào, nhìn thấy chúng tôi cũng chỉ lười nhác chào hỏi một chút rồi chẳng nói thêm gì, thái độ vẫn cao ngạo như cũ. Aizzz, cũng chỉ có anh Trịnh ngốc nghếch kia mới thích cái dạng này thôi!

Ăn xong bữa cơm, Lâm Hạo Hải đưa tôi ra sân bay mua ít đồ trang điểm dưỡng da, nhân tiện đợi người anh nói chuẩn bị hạ cánh xuống. Vì

máy bay bị trễ nên tôi đợi mà buồn ngủ díp cả mắt, mà tới khi người đến, tôi dần hết cả ra.

Bởi vì người đến không ngờ lại là... cha mẹ của Lâm Hạo Hải...

Tôi: "...?!"

Tôi không thể tin được nhìn cha Lâm Hạo Hải mặt không chút biểu cảm y hệt lần đầu, cùng với mẹ Lâm tươi cười mà khiến người ta càng thấy khủng bố, mồ hôi chảy đầm đìa.

Đây là chuyện gì... Lâm Hạo Hải, anh là muốn giết em đúng không hả? Đúng không hả...

Lâm Hạo Hải thấp giọng: "Đừng lo lắng."

Trừ tôi và Lâm Hạo Hải còn có một lái xe đến đón họ. Mẹ Lâm bảo lái xe đưa hành lý của họ về nhà Lâm Hạo Hải, còn bản thân thì lên xe Lâm Hạo Hải. Tôi ngồi ở ghế lái phụ, cả người run rẩy... Cả đường cha mẹ Lâm Hạo Hải đều không nói với tôi câu nào.

Cha Lâm còn đỡ, trước giờ ông ấy hình như cũng chẳng mấy khi nói chuyện, nhưng mẹ Lâm... Lẽ nào khi tôi là Lữ Dĩ Sương bà ấy muốn hành hạ tôi, đến lúc tôi làm Hạ Tiểu Mễ thì mẹ Lâm lại quyết định lừa tôi luôn?!

Tôi muốn khóc mà không có nước mắt, Lâm Hạo Hải nhìn tôi an ủi mấy cái. Mãi đến khi đoàn người về đến nhà Lâm Hạo Hải rồi, mẹ Lâm mới mở miệng vàng: "Con trai à, quả nhiên lớn rồi. Lúc đầu chúng ta còn bảo sao con mãi không chịu yêu ai, kết quả dạo gần đây đến thăm hai lần, mỗi lần con lại sống cùng với một người khác nhau."

Lâm Hạo Hải bất đắc dĩ: "Mẹ, con nói với mẹ rồi đấy, đây là Tiểu Mễ. Việc của Lữ Dĩ Sương con cũng đã nói rồi mà."

“Được rồi. Cho dù Lữ Dĩ Sương xảy ra chuyện không thể tin được nhưng con cũng không bắt buộc phải tìm người mới ngay như thế.” Mẹ Lâm Hạo Hải bất đắc dĩ lắc đầu: “Thế con giải thích thế nào về việc lúc trước con với Lữ Dĩ Sương trông còn tình nồng ý mặn như thế, mà vừa quay lưng một cái con đã tìm người... hoàn toàn tương phản với Lữ Dĩ Sương thế này rồi?”

Tôi ấp úng không dám mở miệng, chỉ nghe Lâm Hạo Hải bình tĩnh đáp lại: “Tình yêu sét đánh.”

Tôi: “...”

Thật đúng là biết chém gió.

Mẹ Lâm: “Lời này nói ra đến cả con cũng thấy buồn cười đúng không? Thôi đi, chuyện đám thanh niên các con mẹ cũng không thể quản nhiều, chẳng qua lúc đầu mẹ còn cho rằng con đã cùng Dĩ Sương sống chung, cũng để nó gặp mặt chúng ta rồi thì đã quyết định ở bên nó. Con trai à, tính cách của con mẹ rất hiểu, nhưng quả thật tốc độ đổi người này mẹ hoàn toàn không ngờ đến.”

Lâm Hạo Hải nhẫn nại: “Dĩ Sương đã là thì quá khứ, Tiểu Mễ mới là thì hiện tại và tương lai.”

Trong lòng tôi nghĩ, giờ này mà anh còn nói được mấy câu hoa mỹ như thế cơ à, một mặt thì vội vã gật đầu phụ họa: “Đúng thế đấy mẹ.”

Mẹ Lâm: “...”

Tôi: “...”

Chết rồi, sao lại quen miệng gọi “mẹ” rồi! Chỉ tại lần trước khi rời đi bác gái bảo tôi gọi thế! Giờ tôi căng thẳng là gọi loạn lên liền!

Mẹ Lâm nhìn tôi khó hiểu, chắc cũng đang thắc mắc sao tôi lại không sợ gì bà như thế, quả nhiên lời bà nói đầy ẩn ý: “Cô đúng là bắt quàng thật đấy.”

Tôi: “... Ha ha, cũng bình thường thôi ạ, bác gái, vừa rồi cháu... dạ, nhanh nhẩu đoảng quá ạ.”

Mẹ Lâm lắc đầu: “Không sao, dù sao nếu lần này A Hải nghiêm túc rồi thì sớm muộn cũng sẽ gọi là “mẹ” thôi. Nếu như không phải ấy mà... cô xem như gọi thừa rồi.”

Lâm Hạo Hải: “Được rồi, cha, mẹ, bay thời gian lâu như thế rồi, hai người cũng mệt đúng không? Mau nghỉ ngơi điều chỉnh lại đồng hồ sinh học đi đã.”

Mẹ Lâm chắc cũng mệt thật, gật đầu rồi tiến vào phòng dành riêng cho họ trong nhà Lâm Hạo Hải. Tôi thở phào một hơi: “Oa oa oa, lúc trước khó khăn lắm mới cải thiện được quan hệ với bác gái, kết quả bây giờ...”

Lâm Hạo Hải an ủi: “Thật ra lúc trước em cũng không tính là cải thiện được quan hệ với mẹ anh.”

Tôi: “... Sao anh không đi chết đi!”

“Đừng lo lắng nữa, mẹ anh cũng không ghét em đâu, có điều chắc bà cho rằng anh chỉ chơi đùa với em thôi...”

Tôi nhăn nhó mặt mày gật đầu, nhăn nhó mặt mày cùng Lâm Hạo Hải vào phòng, nhăn nhó mặt mày nằm thẳng trên giường.

Lâm Hạo Hải xem ra hoàn toàn không chút lo lắng, tôi nghĩ anh quả đúng là vẫn cái bộ dạng “chẳng phải việc tôi, cóc cần quan tâm”. Thân là đàn ông anh ta sao có thể hiểu được quan hệ mẹ chồng nàng dâu!

Aizzz, vốn còn tưởng mọi trở ngại được san bằng cả rồi cơ đấy, sao tôi không nhớ đến cha mẹ Lâm Hạo Hải cơ chứ?! Được rồi, bọn họ cũng không tính là khó khăn trở ngại gì...

Tôi cũng quên mất đã bao lâu rồi mình mới ngủ một giấc bất an như thế. Để chứng minh bản thân là dâu hiền vợ thảo, sáng sớm ngày thứ hai tôi liền bò dậy định nấu bữa sáng, kết quả Lâm Hạo Hải sợ tôi rơi đĩa đập vào mảnh vỡ lại phát điên liền cũng theo ra. Tôi vụng về luộc mỳ, Lâm Hạo Hải đứng bên nhìn mà khóe mắt giật giật liên hồi, cuối cùng cản tôi lại, đá thẳng về vị trí chuyên dụng của Hạ Tiểu Mễ - ghế đôn nhỏ, sau đó cúi đầu tự nấu mỳ.

Tôi vội vã nói: “Này Lâm Hạo Hải, đợi lát nữa nhớ bảo em nấu nhé, biết chưa?”

Lời vừa dứt thì mẹ Lâm đẩy cửa bước vào.

Tôi: “...”

Mẹ Lâm: “...”

Hai người nhìn nhau không nói, riêng tôi lệ chảy hai hàng...

Mẹ Lâm lại lần nữa dùng ánh mắt kỳ lạ đánh giá tôi và chỗ tôi đang ngồi. Tôi lúng túng xua tay với bà: “Ha ha, chào bác. Cháu, cháu vừa rồi là nói đùa với Lâm Hạo Hải thôi.”

Mẹ Lâm: “Ừ.”

Nhưng tôi biết, bà nhất định chẳng tin tôi...

Oa oa oa oa...

Nấu xong mỳ, bởi vì bát rất đầy nên Lâm Hạo Hải không để tôi bưng lên. Anh ta cướp luôn cơ hội thể hiện bản thân duy nhất của tôi, thật tức

chết được!

Mặc dù hình như cũng chẳng ai quan tâm cả...

Mẹ Lâm ăn mỳ, vẫn theo lệ thường khen ngợi tài nấu ăn của Lâm Hạo Hải một hồi, sau đó từ tốn nói với tôi: “Nói ra thì, Hạ Tiểu Mễ cháu có biết nấu ăn không?”

“Dạ, chỉ biết chút chút thôi ạ.” Tôi nhỏ giọng đáp.

“Ồ? Cháu biết nấu gì?” Mẹ Lâm hiếu kỳ hỏi.

Tôi: “... Sandwich?”

Mẹ Lâm: “... Cháu còn dùng câu nghi vấn để hỏi bác?”

Tôi: “...”

Bởi vì tôi cũng không dám chắc mấy cái sandwich tôi tiện tay làm ra có ăn được không, mà cũng không biết nó có được coi là sandwich không nữa... Mẹ Lâm chắc cũng bó tay với tôi nhưng không nói gì thêm. Lâm Hạo Hải vẫn như cũ không cho tôi rửa bát, mang hết bát đĩa đĩa thìa vào trong phòng bếp, tôi cũng giả vờ ngoan ngoãn theo sau, phụ anh ta sắp xếp cẩn thận bát đĩa đã rửa sạch vào giá, hỏi: “Này, Lâm Hạo Hải, sao anh không mua máy rửa bát?”

Lâm Hạo Hải liếc tôi một cái: “Ăn xong đứng lên một chút có lợi cho tiêu hóa.”

Tôi: “VẬY từ sau cứ để em rửa bát đi, thân hình anh đã tốt thế rồi, cũng không cần lo béo, còn nếu em mà béo lên thì, oa oa oa oa.”

Lâm Hạo Hải: “Không sao, em có thể tiếp tục béo lên.”

Tôi: “Hả? Tại sao?”

“Không tại sao hết.” Lâm Hạo Hải hờ hững đáp, “Em có thể tiếp tục béo lên, béo đến độ tất cả đám đàn ông khác đều không thích em là được.”

Tôi khinh bỉ nhìn anh ta: “Này! Ý anh là sao?! Hơn nữa anh cứ yên tâm đi, cho dù có không béo thì cũng chẳng ai muốn em mà, hu hu hu hu.”

Lâm Hạo Hải buồn cười: “Anh không phải người à? Còn cả Tiền Chấn Hựu nữa...”

Hóa ra vẫn là chuyện Tiền Chấn Hựu = =

Tôi: “Tiền Chấn Hựu mấy hôm trước đã đến thành phố H rồi còn gì!”

Lâm Hạo Hải cảnh giác hỏi: “Sao em biết mấy hôm trước cậu ta đến thành phố H?”

“Cậu ta gửi tin nhắn cho em mà.”

“Ừm, tức là hai người vẫn gửi tin nhắn cho nhau.” Lâm Hạo Hải gật đầu.

Tôi tức giận: “Anh đừng có tính toán từng li từng tí như thế có được không! Em còn chưa tính vụ cô nàng hôm sinh nhật anh tặng quà, lại còn châm chích mỉa mai em đủ kiểu đấy! Hứ, giọng điệu cô ta cho đến bây giờ em vẫn còn nhớ: ‘Ui cha, chúng tôi đều tặng quà cho anh Lâm cả rồi, sao vẫn chẳng thấy cô Lư đây tặng gì hết thế?’, hứ!”

Tôi uốn éo eo, học theo cách nói chuyện của cô nàng tôi đã quên cả tên kia, Lâm Hạo Hải dờ khóc dờ cười: “Đến giờ em vẫn còn nhớ à? Nhưng người em nói là ai thế, anh chẳng có ấn tượng gì cả.”

“... Quên đi, không có ấn tượng gì càng tốt. Không cần phải nhớ lại.” Tôi bĩu môi.

Lâm Hạo Hải rửa xong bát đĩa, đưa tay lên véo mặt tôi: “Vốn đã chẳng xinh đẹp rồi, còn tức giận nữa lại càng xấu đấy.”

Tôi: “...Lâm Hạo Hải, rốt cuộc anh có biết an ủi người ta không đấy!”

Lâm Hạo Hải cười ôm chặt lấy tôi, tôi cũng chẳng thể nhịn được, tức giận tan biến hết, bật cười, còn đánh anh mấy cái tưng trưng. Hai người vui vẻ đùa giỡn ra khỏi phòng bếp, kết quả vừa mở cửa đã thấy mẹ Lâm mặt mày nghiêm túc đứng trước cửa.

Tôi: “...”

Thôi xong!

Bà ấy nghe được bao nhiêu rồi?!

Tôi căng thẳng nhìn Lâm Hạo Hải, Lâm Hạo Hải cười với tôi, chắc ý muốn bảo: Không sao đâu.

Quả nhiên, mẹ Lâm chỉ dùng ánh mắt vô cùng nghi hoặc nhìn tôi một cái, sau đó cũng không hỏi gì, quay người rời đi.

Tối hôm đó mẹ Lâm gọi cả hai cha con Lâm Hạo Hải vào phòng bà nói chuyện một hồi. Đến lúc ra tôi lo lắng hỏi Lâm Hạo Hải có phải bác gái đã đoán ra điều gì rồi không thì Lâm Hạo Hải chỉ lắc đầu nói không sao. Đến ngày thứ hai thái độ của mẹ Lâm với tôi dường như cũng tốt lên nhiều, mặc dù thỉnh thoảng vẫn mĩa mai đôi câu, kiểu như ngực tôi bằng phẳng thế, sau này không biết có tiện cho con bú không (đối với vấn đề này, tôi chỉ có thể rơi lệ hai hàng), hay như gen của tôi không tốt, hy vọng con Lâm Hạo Hải sau này không giống tôi (mẹ Lâm thật sự là nghĩ quá xa rồi...), nhưng cuối cùng cũng nghiêm túc khen tôi một câu: “Có điều mong to hơn Lữ Dĩ Sương, chắc chắn là sẽ đẻ được nhiều con trai lắm.”

Tôi: “...”

Bác gái! Bác đừng như thế có được không?! Sinh con trai, cái loại tư tưởng phong kiến cổ hủ này cháu cũng không ý kiến, nhưng để “nhiều con trai lắm” là sao?! Bác định thành lập đội bóng đá à?!

Lâm Hạo Hải vui vẻ ở bên quan sát tôi, cười đến độ ngã cả ra sô pha. Tôi giống như cô dâu mới về nhà chồng, ầm ứ chịu trận mấy lời bới móc của mẹ Lâm, cuối cùng mẹ Lâm cũng ngừng lại, nói một câu đầy ẩn ý: “Tiểu Mễ à, bác hy vọng cháu là người bên gối cuối cùng của A Hải. A Hải cũng đã nói với bác đại khái về thân thể cháu rồi, cháu cũng không dễ dàng gì, có thể sống đến giờ, trông cũng ngờ nghệch nhưng khỏe mạnh thế này, chứng tỏ cháu cũng là một cô gái lạc quan tích cực. Con người A Hải có lúc rất ngọt ngào, trầm lặng, đúng là cần một cô gái như cháu. Vì thế, sau này nên làm thế nào chắc trong lòng cháu cũng hiểu.”

Thật ra tôi chẳng hiểu lắm, nhưng vẫn gật đầu: “Dạ vâng, đương nhiên rồi ạ.”

Mẹ Lâm an ủi gật đầu, ngay buổi trưa hôm đó đã cùng cha Lâm lên máy bay về nhà. Thật ra tôi cũng rất bái phục bọn họ, tuổi tác cũng không còn trẻ, thế mà đi máy bay cứ như đi xe đạp vậy, thân thể quả là rất tốt... Tôi còn hoài nghi bọn họ có phải làm cái nghề thàng, trước khi lên máy bay quẹt đánh “xoẹt” một cái là có thể lấy thẻ lên máy bay rồi không...

Trước khi đi, mẹ Lâm cũng giống như lần trước bảo tôi gọi bà một tiếng “mẹ”, hơn nữa lần này tôi cũng đã rút kinh nghiệm, lúc gọi mẹ Lâm thì cũng gọi cha Lâm một tiếng “cha”. Cha Lâm cũng rất nể mặt, gật đầu với tôi một cái. Mắt nhìn hai người rời đi, tôi nói với Lâm Hạo Hải: “Này, Lâm Hạo Hải, anh nói xem thế này đã tính là giải quyết xong vấn đề phụ huynh của anh chưa? Ha ha ha ha, anh nói không sai, tính cách của em quả nhiên là rất có sức hấp dẫn, mới có hai ngày đã giải quyết ổn thỏa rồi, thay thế vị trí bản thân em lúc trước trong lòng bọn họ.”

Lâm Hạo Hải chỉ cười, cũng không lên tiếng.

Tôi cứ cảm thấy anh dường như đã giấu tôi nói với hai bác chuyện gì đó nhưng nghĩ mãi cũng chẳng ra nên đành bỏ cuộc.

Tối hôm đó tôi nghĩ ngợi cẩn thận một hồi, phát hiện tất cả những trở ngại giữa tôi với Lâm Hạo Hải lần này đã thanh toán triệt để hết cả, không thể không thấy vui mừng, liền quyết định mua hai chai bia về nhà, mời Lâm Hạo Hải cùng uống. Đương nhiên, ý định thật sự của tôi là muốn nhìn thấy Lâm Hạo Hải “một cốc đã say” xin thêm lần nữa! Sau đó tôi có thể tùy ý bắt nạt anh rồi, ha ha ha ha!

Chẳng ngờ, Lâm Hạo Hải uống mãi không say, tôi thấy vô cùng kỳ lạ, chỉ có thể cật lực nâng cốc uống cùng anh. Cuối cùng ý thức của tôi cũng mơ hồ, đành mở miệng hỏi: “Lâm Hạo Hải... Sao anh mãi không say thế? Em nhớ lần trước anh uống rượu rõ ràng nói là một cốc đã gục rồi mà!”

Lâm Hạo Hải nghi hoặc hồi tưởng lại, sau đó nói: “Ờ, chắc là lúc đó say quá anh nói không rõ. Hôm đó anh uống ba loại rượu vang, rượu trắng và rượu gạo, mỗi loại một cốc lớn.”

Tôi trừng mắt nhìn anh, nhất thời hai mắt trợn trắng.

Lâm Hạo Hải, đến cả lúc say rượu anh cũng lừa em!

Cuối cùng Lâm Hạo Hải hoàn toàn không say, người say lại là tôi. Trong lúc mơ hồ tôi thấy Lâm Hạo Hải cúi người định dìu tôi dậy, cảnh này thật quá quen mắt, hình như đã thấy ở đâu rồi thì phải.

Trong đầu đột nhiên hiện ra một hình ảnh từ rất lâu, rất lâu rồi.

Lúc đó vì tâm tình cực kỳ không tốt, nào là tình yêu vô vọng này, áp lực cuộc sống này, họ hàng đùn đẩy trách nhiệm này, bạn bè phản bội này, tất cả mấy chuyện đó đồng thời xảy ra, nên tôi say rượu ở quán bar chỗ làm thêm. Nửa đêm mơ hồ tỉnh lại định về trường thì gặp ăn cướp.

Lúc tôi nhìn ba tên đàn ông cao to vật vờ trước mắt, sợ đến độ khóc thảm thiết, ôm chặt lấy chính mình nói: “Đừng xuống tay với !”

Không ngờ ba người kia lại nói: “Mày bị thần kinh à? Bọn tao cướp của! Mau nộp tiền ra đây!”

Tôi đột nhiên nghĩ đến Tiền Chấn Hựu, lập tức nước mắt rùng rùng: “Tôi thật sự xấu xí như thế à?!”

Ba người kia: “...”

Một trong ba người không đợi được nữa, tiến lên trước định cướp lấy túi của tôi. Tôi giật mình, ôm lấy túi xách, thời điểm đó một phen tiền cũng là mạng sống của tôi đấy...

Mà đúng vào lúc đó, đột nhiên có người từ đâu nhảy ra, tôi còn đang cố giương đôi mắt mờ mịt lên thì anh ta đã đánh ba người kia đo đất rồi.

Đối phương nhìn thấy tôi hình như cũng kinh ngạc, đi qua định đỡ tôi dậy. Tôi nhất thời giật mình, bất giác mở miệng: “Đa tạ đại hiệp cứu mạng!”

Người kia ngẩn ra: “Sao lại là cô? Cô là cái gì... Hạ Tiểu Mễ đúng không?”

“Anh là ai?” Tôi cố gắng mở mắt nhìn anh ta, cả nửa ngày vẫn không thể nhìn rõ.

Đối phương không trả lời, chỉ đỡ tôi dậy: “Sao nửa đêm còn ra ngoài chạy lung tung thế này?”

Tôi cũng chẳng trả lời, chỉ lẩm bẩm một mình: “Vị đại hiệp này... thân thủ bất phạm, cứu tiểu nữ một mạng, thật cảm kích vô cùng, có điều... tiểu nữ chẳng có gì báo đáp, chỉ có thể... lấy thân đáp đền!”

Đối phương: “... Cảm ơn, không cần đâu.”

“Oa oa oa oa, tôi thật sự xấu như thế sao?!” Tôi khóc lớn, bắt đầu mượn rượu lên cơn: “Tôi không cần biết, tôi muốn lấy thân báo đáp!”

Sau đó, tôi hôn luôn Lâm Hạo Hải...

Mẹ nó chứ, đó là nụ hôn đầu tiên của tôi đấy!!!

Về sau chắc là tôi bị Lâm Hạo Hải đánh ngất, bởi vì khi tỉnh lại thì tôi đã nằm trên giường ký túc xá của mình. Hỏi bạn cùng phòng thì chỉ bảo có một bác gái lớn tuổi lạ mặt đưa tôi về, nghĩ lại chắc là Lâm Hạo Hải nhờ ai đó đưa về. Mặc dù tôi cũng không biết làm sao anh ta biết được số phòng ký túc xá của tôi...

Việc này tôi căn bản chẳng nhớ nữa, mãi cho đến khoảnh khắc này tôi mới đột nhiên nhận ra.

Bị ký ức vừa rồi kích động, tôi tỉnh táo không ít, ngẩn ra nhìn Lâm Hạo Hải: “Lâm Hạo Hải...”

Lâm Hạo Hải dịu tôi: “Ừ?”

“Lấy thân báo đáp...”

“Em nhớ lại rồi?” Lâm Hạo Hải buồn cười: “Lúc đó thề thốt sắt son như thế, về sau liền chẳng thấy người đâu nữa cả.”

“Sao em biết được chứ! Trời ạ, anh có nhận ra không, đúng là nói cái thành thật luôn!”

Lúc đó tôi nói “lấy thân báo đáp”, kết quả cuối cùng tôi quả thật lấy thân báo đáp rồi!

“Lâm Hạo Hải, có phải lúc đó anh đã có ý với em rồi đúng không?”
Tôi đột nhiên thấy xấu hổ, “Thảo nào lúc đó anh lại đồng ý giúp em, a, câu đố này rốt cuộc cũng giải ra rồi... ha ha ha ha, hóa ra anh trước giờ vẫn yêu thầm em!”

Lâm Hạo Hải lạnh lùng nhìn tôi: “Thật ra tối hôm đó.”

“Hả?”

“Là nụ hôn đầu của anh.” Lâm Hạo Hải hờ hững nói tiếp.

Tôi: “...”

Tôi tức giận: “Cái bộ dạng thiết thòi kia của anh là sao! Đó cũng là nụ hôn đầu của em đấy! Nếu không phải em say thì anh đã không được lợi thế rồi!”

Lâm Hạo Hải bật cười, cúi mặt xuống hôn tôi: “Ừ, bởi thế lần này em say rượu, anh cũng có thể kiểm soát được tí.”

“Anh!!!” Tôi dở khóc dở cười.

Lâm Hạo Hải ôm lấy tôi: “Ừ, cảm ơn em đã lấy thân báo đáp. Cho dù lúc đầu là dùng thân thể Lữ Dĩ Sương.”

Tôi: “...”

Được rồi...

Tôi nhớ lúc trước có một bộ phim kinh điển tên là “Lên nhằm kiệu hoa, lấy chồng như ý”.

Còn tình trạng của tôi và Lâm Hạo Hải lúc này, có phải nên gọi là...
“Vào nhằm thân xác, yêu chồng như ý” chẳng?

Biết mà, tôi cũng thấy mình rất nhà quê...

Vậy thì... “Nhập nhâm xác, yêu đúng người”?

Cảm ơn Trời tôi đã yêu đúng con người này.

-----HẾT-----

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33: Hết](#)